BEYZA ERDEM

PORTAKAL ÇİÇEĞİ

"Çiçek uyandı, bu son perde."

Epsilon

KAKTÜSÜN
TELGRAM

tg. @kaktusun

PORTAKAL ÇİÇEĞİ

Meğer bilmediğim ne çok şey varmış, şimdi anlıyorum.

Tanıdığımı sandığım insanlar başkaymış. Hiç sezdirmedikleri yaraları benimkilere bağlanmış. Bu yaraları gizlemek onları değiştirmiş. Söylenmeyenler çığ olunca bağlar gücenmiş.

Bu zamana kadar yaşadığım hayat bir yankıdan ibaretti. Savaşarak kazanamayacağımız bir oyunun içindeyiz biz. Kaçtıklarımızla eninde sonunda karşılaşacağız, bu yüzden günün sonunda nerede oluruz bilemeyiz.

Fakat bazı şeyler dindiriyor hepsini. Günbatımları, yıldızlı denizler, çocukluk masumiyetleri, yaz yağmurları, huzur dolu suskunluklar, kaygısız sevinçler, gümüş gözler ve emek bekleyen çiçekler.

Her koşulda yeşerebilen fakat emekle hayata tutunan çiçekler bir ânı sonsuzluğa dönüştürebilir. Bu oyunun son perdesinde açan portakal çiçeği, işte böyle bir çiçekti.

Günün sonunda nerede olurum bilmiyorum.
Ama seçme şansım kaldıysa tüm mevsimlerde seninle olmak istiyorum.

029514 REY

Bilmiyordu yokluğunun
nelere sebebiyet verdiğini,
varlığının nelere kadir
olduğunu bilmediği gibi.

PORTAKAL ÇİÇEĞİ

BAHAR KUŞLARI 1

BEYZA ERDEM

epsilon

Tüm çocuklara...

2004

Antalya'nın kış yağmurları vardır. Gökyüzü tüm acısını o zaman kusar, tüm öfkesini o zaman boşaltır sanki. Eğer yolunuz Antalya'ya kışın düşmüşse, bilinen sakin gökyüzünü tahmin edemeyeceğiniz bir halde bulacaksınız.

Küçük kız gök gürültüleriyle inleyen şehrin vaziyeti karşısında büyülenmişti.

Annesinin yol boyunca süren huzursuzluğu onu da sessizliğe itmiş, dudaklarında biriken soruları dillendirememişti. Apar topar yola çıkmışlardı, ellerinde küçücük bavullarından başka bir şey yoktu. Annesi müdürü arayarak okuldan izin almış ve dakikalar sonra havaalanına gitmek için çağırdıkları taksiye binmişlerdi.

Dedesinin evine gelmişlerdi. Onu bağrına basan dedesinin kulaklarında gümbürdeyen kalp atışları, etrafta koşuşturan yardımcıların fısıltıları ve bir köşede, annesinin titreyen ellerini tutan dayısının yüz ifadesi aklına kazınmıştı.

Henüz sekiz yaşında bir çocuksanız; bilinmez karanlığı bir tabak sıcak yemekle unutabilir, masumluğun tadını çıkarırdınız. Bu onun için de geçerliydi. Karnı doyduktan sonra tek derdi dışarı nasıl çıkacağıydı. O yaşta bile severdi yağmuru ama bunca yağarken hiç dışarı çıkmamıştı.

Aklında tilkiler cirit atıyordu. Kimseye yakalanmadan dışarı çıkmanın yollarını arıyordu.

Oturma odasında bir an için yalnız kaldığında başını yaslandığı camdan kaldırdı, etrafa bakındı ve saniyeler içinde dışarı attı kendini. Yüzüne çarpan rüzgâr ve omuzlarından aşağı inen damlalar soluğunu kesse de vazgeçmedi. Hırkasını başının üstüne aldı ve seraların arasına doğru hızla yürüdü. Annesinin, zihninde canlandırdığı resmi kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Hırkasındaki suyu sıkarken yakalanırsa annesinin gazabına uğrayacağı gerçeğini bir kenara bıraktı ve ortalıkta kimsenin olmamasından cesaret bularak seralardan birine girdi. O an tüm neşesi ve heyecanı fırtınayla süpürülmüştü. Çiçekler henüz açmamıştı.

Huysuzlanarak ayağını yere vurdu ve çıkmak için geri döndü. Fakat duyduğu bir kahkahayla olduğu yerde kaldı. Ardından birkaç takırtı işitti ve bir adam bağırdı. "Bana nerede olduklarını söyle!"

Ses evin girişinde tanıştığı Ahmet Amca'nın sesiydi. Buradaki en sert mizaçlı insandı. Aynı çocuk kahkahasını tekrar duydu. Adamın buz gibi sesi, bu mesafeden kendisini bile ürkütmüşken bu kıkırdamalar onu şok etmişti. Böyle bir durumda tüm gücüyle gülen birinin deli olması gerekirdi.

Sabırsızlıkla seslerin geldiği yöne, seranın arkasına yürüdü. Önündeki şeffaf plastiği kaldırdı ve birbirine tezat iki bedenle karşılaştı.

Ahmet Amca iri gövdeli, kırklarının sonunda bir adamdı. Karşısında durup bağırdığı halde korkutamadığı kişi ise kendi yaşlarında bir çocuktu. Nazik hatlı yüzü, parlak, badem şekilli gri gözleri, zayıf bir bedeni vardı. Ama belli ki bu çocuk bu savaşı kazanacaktı. Bunu bakışlarından anlamıştı. O kadar parlaktılar ki... Gümüş gibi!

Çocuk onu fark etmişti ama arkası dönük olan Ahmet

Amca onu yakalarından tuttuğu gibi kaldırmış ve ileri geri sallamaya başlamıştı. Öyle bir sarsıyordu ki çocukcağızın başı kopacak gibi ileri geri gidip geliyordu.

Daha fazla bekleyemedi, tiz bir sesle bağırdı. "Ne yapıyorsun sen Ahmet Amca?"

Adam şaşkınlıkla omzunun üzerinden arkaya baktığında onu gördü, yavaşça çocuğu yere bıraktı. Az önceki halinin aksine sesi zayıflamış, omuzları düşmüştü. "Küçükhanım..."

"Neden dövüyordun onu?"

İşini kaybetme korkusuyla adamın etekleri tutuşmuştu. "Hayır, hayır! Vallahi dövmüyordum."

"Ne yapıyordunuz o zaman oyun mu oynuyordunuz?" diye sordu sesini yükselterek.

Adamın omuzları daha da düşmüştü. "Tohumları çalıyordu. Yaşı küçük diye hırsızlığını görmezden mi geleyim?"

Bu sefer çocuğa döndü. "Bir de sen söyle, ne oldu?"

Soğukkanlı bir tavırla konuştu çocuk. "Tohum filan çaldığım yoktu. Hikmet fırtınada dışarıda kaldı, burada ona yer yapıyordum. Eşyaları çekiştirince bazı tohumlar döküldü, onları toplayayım derken bu adama yakalandım. Hem neden kendi seramızın tohumlarını çalayım ki?"

Hikmet buranın köpeğiydi, çocuk da büyük ihtimal haklıydı. Köpeğin kendine ait bir kulübesi olmadığını duymuştu kuzeninden.

"Bir de hep aynısını söylüyor. Sen kimsin, nesin de burası senin?" diye sordu Ahmet Amca.

Kızın gözlerinin içi güldü. "Sen Sedat Amca'nın oğlu musun?" Sedat Amca dedesinin ortağıydı. Adam babası öldüğünde işi devralmış, dedesiyle ortak olmuştu.

Çocuk anlaşılmanın verdiği rahatlıkla salladı başını.

Küçük kız mutlulukla ellerini çırptı. "Gördün mü Ahmet Amca, bir de patronun oğlunu hırpalıyormuşsun. Hadi hadi, sen git de biz de Hikmet'e yer yapalım."

Adam sıkıntıyla özür diledi, hızla dışarı çıktı. İkisi de bu haline gülerek eşlik ettiler.

Sonra sessizce etrafı düzenlediler, Hikmet'i içeri aldılar. Küçücük bedenleri yorgun düşünce serdikleri kilime, Hikmet'in yanına uzandılar. Gözleri kapanıp kendilerini tatlı bir uykuya bırakmadan önce, sanki aralarında bir konuşma geçmişçesine birer kelime mırıldandılar.

"Giray."

"Zühre."

1

Hayatlarımızın Renkli Günleri

Zühre

2014

İstanbul'da yağmur yağdığı zaman o kadar güzel olur ki... Damlalar denize karışırken oluşan görüntü, toprağın güzel kokusu, hele camı biraz aralayacak imkânınız varsa o tarifi olmayan ses... Ama ne yazık ki yağmur yağmayalı bir hayli olmuştu, yaz tüm sıcaklığıyla kavuruyordu toprağı. Yaz, eğer su yoksa eziyet gibi bir mevsimdi benim için. Eğer tatile gidemiyorsanız ve benim gibi yazın büyük kısmını çalışarak geçiriyorsanız...

Dükkânın kapısındaki zil duyulunca "Hoş geldiniz," diyerek selamladım yeni gelen müşteriyi.

Gelen kişi orta yaşlarının sonunda bir adamdı. Yüzündeki yorgunlukta, kaybedilmiş bir savaşın izleri vardı.

"Merhaba." Sesi kararsızdı. "Ben," diye başladı boğazını temizleyerek. "Bir buket gül istiyorum."

"Gül seçmenizin ardında özel bir neden yoksa başka çiçekleri de düşünebilirsiniz." Beni müşteriden ayıran beyaz tezgâha iyice eğildim. "Hepsinin ardında bir anlam olduğu için ne kadar düşünceli olduğunuzu da göstermiş olursunuz. İsterseniz neden çiçek aldığınızı söyleyin, ben size elimden geldiğince yardımcı olayım."

Adamda gözle görülür bir rahatlama oluştu. "Tamam öyleyse... Şey... Ben karımla kavga ettim."

Anlayışla başımı salladım. "Kaç yıldır evlisiniz?"

"Yirmi sekiz yıl yeni bitti."

Tezgâhın arkasından çıktım, çiçeklerle dolu dükkânın ortasına geldim.

"Harika," diye mırıldandım ve aklıma gelen çiçekleri toplamaya başladım. Aynı zamanda adama açıklama yapıyordum. "Bakın, bu unutma beni çiçeğidir. Anlamı vefakâr, sadık aşktır. Aynı zamanda hatıralar anlamına gelir. Sizin gibi onca yılı devirmiş bir çift için ideal."

"Mor Sümbül. Bağışla beni demektir."

"Aynı zamanda Cezayir Menekşesi koyuyorum. Aşk demektir. Ve eşinize zarif ve güzel olduğunu söyleyen Yasemin..." diye bitirdim. Elimdekileri seri hareketlerle güzel bir buket haline getirdim.

Adam şaşkın fakat memnun görünüyordu. "Çok tutar mı?"

Güldüm. "Aslında bir buket gülden daha ucuzlar desem? Gül daha çok tutulduğu için daha pahalıdır. Ama siz her zaman gül alırsanız o kişi gülün ne kadar kıymetli olduğunu unutabilir."

Eli cebine giderken gülümsedi. "Ne kadar?"

"Yetmiş lira."

Adam cüzdanından para ararken ben de küçük kartlara aldığı çiçeklerin anlamını yazdım ve bukete yerleştirdim. "Bakın, çiçeklerin anlamını bu kartlara yazdım." dedim gülümseyerek.

Teşekkür ettikten sonra ücreti uzatıp hızlı adımlarla dükkândan çıktı.

Paranın on lirasını her zamanki gibi cebime koyduğumda kapıdaki zil bir kez daha çaldı. "Hoş geldiniz," dedim başımı kaldırmadan.

"Az önce çıkan adam eşiyle kavga mı etmiş?" Duyduğum neşeli ve hayat dolu ses iliklerime kadar işlemişti. Heyecanla başımı kaldırdım. "Annee!"

Hızla koştum ve kollarının arasına girdim. Toprak kokusunu içime çektikten sonra sulu bir öpücük kondurdum yanağına. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim," dedi saçlarıma bir öpücük bırakmadan önce.

Biz ailecek çiçekçiydik. Dedelerimin çiçek tarlaları, seraları vardı birçok şehirde. Demirhan şirketinin sahipleri, Türkiye'nin en büyük çiçek üreticisiydiler. Annem de Isparta'ya bir fabrikayı teftiş için gitmişti. Bu dükkân, yani *Süreyya*, annemindi. Her şeyi tek başına halletmiş, İstanbul'da nispeten meşhur bir çiçekçi olmuştu. Ben de bildiğim her şeyi ondan öğrenmiştim.

Bir dakika sonra ayrıldığımızda dükkânın ortasına yürüdü. "Vay, ne güzel bakmış Süreyya'ma benim minik kızım."

Az evvel benim oturduğum tabureye oturup elini çenesine yasladı. "Zühre, biliyorum, yaz hiç de istediğin gibi geçmiyor. Daha üniversite sınavından yeni çıktın ama burada çalışıyorsun."

Haklıydı, sıkıntıdan ölüyordum. Sınava girmiş, üstüne ay devirmiştim ama hiçbir şey değişmemişti. Bununla birlikte sıkıldığımı belli etmemek için omuz silktim. Annem yalnız bir kadındı. Hem beni tek başına büyütmüş hem de çalışmıştı. Bir yerlere giderek onu yalnız bıraksam ondan çok ben üzülürdüm.

"Öyle yapma Zühre. Sıkıldığını biliyorum. Allah biliyor

ben senin yaşındayken senin yarın kadar olgun değildim. Ama sen sanki beni korumak zorundaymış gibi yanımdan ayrılmıyorsun, benim kadar çalışıyorsun. Daha dokuz yaşındayken bu dükkâna kendin bakabiliyordun. Yaşıtlarınla doğru dürüst vakit geçirmiyorsun."

Bir kez daha omuz silktim. "Sorun değil anne, ben böyle daha mutluyum."

Ama o vazgeçmedi. "Sorun küçükhanım. Bu yüzden de sana iki aylık izin veriyorum."

"Nasıl bir izin bu?" diye sordum somurtarak. "Neden kral tarafından sürgüne gönderiliyormuş gibi hissediyorum?"

"Bazıları sürgüne gittikleri yerde daha mutlu oluyor," dedi şüphe uyandıran bir gülümsemeyle. "Bu iki ayı Antalya'da geçirmek nasıl olur sence?"

"Şaka yapıyorsun," diye fısıldadım daralan nefesimin altından. Kalbim gümbürdemeye başlamıştı bile. "Sen ciddi misin?"

Annemler Antalyalıydı ve tüm akrabalarımız da orada yaşıyordu. Çocukluğumda yazları orada geçirirdik. Neden bilmem annem bir daha gitmemeye karar vermiş, benim bu konuyu açmam kesin bir şekilde yasaklanmıştı. Antalya sarı yapraklar arasında kalmıştı bizim için. Bu nedenle her ne kadar çekici bir teklif olsa da bizzat annem tarafından sunulması şaşırtıcıydı.

"Antalya'da çocuklara doğayı sevdirme amacıyla düzenlenen bir festival olacak. Sen de neredeyse benim kadar deneyimlisin, benim adıma gideceksin. Onları eğlendirecek, çiçekleri sevdirecek aktiviteler sunman gerekiyor, görevliler zaten yardımcı olacakmış."

Bizzat yapmak zoruna gidiyordu sanırım. "Yani çalışmaya gideceğim," dedim somurtarak.

"Festival bir hafta sürecek, sonrasında da tatil yaparsın." Kaygısızca önündeki defterin sayfalarını çevirmeye başladı. "Senin gideceğini söyledim, genç biriyle çalışmak onların da ho-

şuna gitti. Organizatörün numarasını veririm, görüşürsünüz."

"En azından artık suçluluk duymam, sonuçta bu kadar isteksiz olduğun bir işi ben yapacağım," dedim tavırlarına gülerek. Karşı çıkmak istercesine ağzını açtı fakat gerçeği ikimiz de biliyorduk. Annem gerçekten havalı bir kadındı ama çocuklarla oynamaktansa Birleşmiş Milletler'de konuşma yapmayı tercih ederdi. Onları seviyordu fakat uzun süre muhatap olmak zorunda kaldığında gerilirdi. Tabii biz hariç...

"Seni uçağa ben bindireceğim. Dayın da karşılayacak, onlarda kalacaksın."

"Elbette onlarda kalacağım, gidecek başka yerim mi var," dedim tişörtümün ucuyla oynarken. Olaylar bu kadar çabuk gelişince ne yapacağımı bilememiştim.

Annem bunu fark etmiş olacak ki önündeki defteri kapatıp koluma vurdu. "O yüzünün hali ne? Yıllardır başıma kakıyordun, şimdi gitmek istemiyor musun?"

Teklifi geri almasından korkarak irkildim. "Tabii ki istiyorum! Yine de bu ani karar değişikliği beni şaşırttı. Hasta filan değilsin değil mi?"

"Annenin iyi niyetini hasta olmaya vurduğuna inanamıyorum," dedi herkesçe bilinen soğuk ifadesiyle. "Bu tavrı devam ettirirsen kararımdan döneceğim. Hem bir an önce Sevim'i ara, o senden çok sevinecek."

Sevim, benim biricik kuzenimdi. Bir tek onu ve dayımı sarı sayfalarda kaybetmemiştim. Bizim aksimize onlar sürekli İstanbul'a gelirlerdi. Sevim ile ilişkimiz akrabalıkla sınırlı değildi. O benim en iyi arkadaşımdı. İçimi dolduran heyecan beni yiyip tüketebilirdi. Yıllar sonra Antalya'ya dönecektim.

Hayatımın en renkli günlerini geçirdiğim şehre.

Endişelerimin hepsi yüzümde aydınlanan gülümsemeyle kayboldu. "Gerçekten gidiyorum değil mi?" diye sordum fısıldayarak.

Annem gülümsedi. Ayağa kalkıp açtığı kollarını işaret etti

gözleriyle. "Minnettarlığını gösterme vakti geldi."

Sımsıkı sarıldım, yanaklarını sıktım, ahtapot öpücükleri bıraktım, iltifatlar yağdırmaya başladım. "Dünyanın en iyi, en pamuk, en güzel annesi!"

O da yüzündeki gülümsemeyi dindirememişti. Fakat bir saniye sonra beni kendinden ayırıp otoriter anne haline döndü.

"Hadi eve git. Odanı temizle, eşyalarını topla. İki gün sonra gidiyorsun."

Seke seke dükkândan çıkarken elim kapı koluna dokunduğunda bir sancı girdi karnıma.

Aklımı istila eden anı, mutluluğumun lambalarını patlattı.

On iki yaşındayım. Antalya'da son yazım. Herkes bunu benimsemiş. Kimse anneme karşı çıkmıyor, aynı fikirdeler. Benim sorduğum soruları tekrar etmiyorlar, bir daha ne zaman geleceğimiz konuşulmuyor. İstanbul'da görürüz birbirimizi diyorlar hepsi, çok mantıklıymış gibi.

Üç gündür evden çıkmama izin verilmemiş. Üçüncü gün annem eşyaları topluyor, ben sekiz yaşımdaki gibi arka kapıdan tüyüyorum. O günden taban tabana zıt bir gün ama o günkü gibi; hayır, çok daha fazla acıyla dolu. Ve bu sefer istikamet sahil...

Hızla koşuyorum Yosun Sahil'e. En son dedemle oynamak için gittiğimiz, öncesinde her gün gittiğimiz sahile. Günbatımı olağanüstü güzel... Sanki ressam bir avuç kızıllık saçmış gökyüzüne. Denize yansıyan kızıllıkla her taraf ışıl ışıl... Bu kumsal ikimizin de aklını alıyor. Koştuğum için değil, bu nedenle nefes nefeseyim. Dedeme veda edemeden gitmek zaten içimi parçalıyor. En azından onu bir kez daha görmeliyim.

İşte görüyorum. Arkası dönük, benden sadece iki yaş

büyük olmasına rağmen sanki bugün koca bir adam. Sanki omuzları koca bir adamınki gibi kederin altında sıkışmış.

"Giray!"

Geldiğimi görünce kumun yavaşlattığı adımlarla bana doğru yürüyor. Kumral saçları kızıllıkla buluşmuş, başının etrafını bir haleyle çevirmiş. "Eve dönelim," diyor konuşmama izin vermeden. O da buradan gitmek istiyor.

"Birazdan ayrılacakmışız," diyorum yeterince uzaklaştığımızda. Titreyen ellerimi sıkıyorum, ayaklarım bu konuşmayı uzatabilmek için duruyor. "Çok üzgünüm, beni affet."

Yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "Yine ne yaramazlık yaptın da şimdi itiraf ediyorsun?"

"Hayır!" diye fısıldıyorum çaresizce. Gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum, sertçe silerken yere dikiyorum bakışlarımı. "Annemin neden sana böyle davrandığını bilmiyorum ama benim hatam olmalı. Sen o sözleri duymayı hak etmemiştin. Özür dilerim."

Başını eğiyor benimle göz göze gelmek için. "Ben iyiyim," diyor gülümseyerek. Sanki dünyadaki en mutlu insanmış gibi kocaman. "Leyla Teyze doğru olanı yaptı."

Şaşkınlıkla geri çekiliyorum. "Sen de mi?" Hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. "Hepinizin neyi var? Vicdansızlar! Ne saklıyorsunuz benden? Diğerlerini geçtim sen nasıl böyle söylersin? Seni çığlıklar atarak kapı dışarı etti, hâlbuki aynı gün doğsak o gün bizi değiştireceğini söylerdi."

Giray kahkahalarla gülüyor. Gözlerine dolan yaşlar düşmeden başını çeviriyor.

Ben bir şey soramıyorum. Ağzıma kilitlenen o soru yüzünden sarsılarak ağlıyorum.

"Dedeme bir şey oldu değil mi?"

Bu soru ölümden daha korkutucu geliyor. İkimiz de biliyoruz ve ikimiz de konuşamıyoruz.

"Üzülme Manolya, bir daha görüşeceğiz," diyor bana döndüğünde.

Hıçkırıklarım iç çekişlere bırakıyor yerini. "İstanbul'a gelirsen bir şekilde görüşürüz zaten."

"Ben ondan bahsetmiyorum," diyor başını iki yana sallayarak. "Tabii o da olur." O an yüzündeki ürkek ümidi görüyorum. Gözlerinin içinde günbatımı saklı... "Hâlâ seviyorsun Antalya'yı değil mi? Geri döneceksin..."

"Döneceğim," diye tamamlıyorum titreyen dudaklarımın arasından. Günlerdir duymayı beklediğim, haykırmak istediğim sözler onun da dilekleri. "Seni ve Antalya'yı tekrar göreceğim," diye tamamlıyorum. Gözlerimden yaşlar dökülse de hiç olmadığım kadar kararlıyım.

"Ben de seni Antalya'yla birlikte görmeyi bekleyeceğim," diyor ve ağladığını görüyorum. Yıllar sonra ilk kez birinin önünde ağladığını biliyorum. Engel olamıyor. "O günü bekleyeceğim."

2

Eve Dönüş

"Of Zühre! İçim şişti içim! Bir an önce in aşağı da gidelim artık!"

Annemin, sinirlendiği zaman korkutucu olduğunu söylemiş miydim?

Bir elimle çorabımı giymeye çalışırken, diğer taraftan cebimin fermuarına takılan hırkayı kurtarmaya uğraşıyordum.

Ve sonuç belliydi.

"AAAAH!" Yere düşmüş, kuyruk sokumumu incitmiştim ama ne çorabı giyebilmiş ne de hırkayı kurtarmıştım. Hayatımı daha normal koşullarda yaşamak istiyordum. "Annee!"

Oflayarak yanıma geldi, birkaç saniye inceledikten sonra halime gülmeye başladı.

"Ya anne, hiç yakışıyor mu sana?"

"Tamam tamam," diye mırıldandı ve hırkayı fermuardan tek hareketle ayırıp çantama koydu, ben de oturup çorabımı giydim.

Birkaç saniye boyunca boş boş yüzüne baktım. Artık sabrının sınırındaydı. "Yine ne oldu?" diye sordu burnundan soluyarak.

"Ben sensiz orada ne yapacağım?" diye sızlandım burnumu çekerken.

Başını yana eğerek konuştu. "Beni dellendirmeden in aşağı," Kendime geldiğimde arkasını dönüp yürümeye başlamıştı.

Ne? "Efendim?"

Bana dönmeye gerek duymadı. "Beni duydun."

Bu ince ruhlu kadının nasıl bir anda cezaevinden yeni çıkmış kabadayılara benzediğini anlayabilmiş değildim. İç çekerek sırt çantamı aldım ve iki bavulumu sürüyerek aşağı indim. "Yardım etseydin..."

Tabii yine cevap vermeden dışarı çıktı. "Allah razı olsun."

Çantaları bagaja yerleştirdim ve arabaya bindim. Şimdi bir adım daha yakındım.

"Of anne... Ağlama artık." Bir saat önce bana dayılık taslayan kadın şimdi ağlıyordu. "Anne..."

"Bana anne deme!" Başını hızla iki yana salladığında sarı saçları dağıldı, kahverengi gözleri umutsuzluğa bulandı. Gerilim filmlerindeki o karşılaşmak istemediğiniz, evinde garip şeyler dönen yan komşuya benziyordu. Yani... Bu biraz korkunçtu. Şaka yapıyordu değil mi?

Şaka?

Oflayarak yüzümü ellerimin arasına aldım. "Annem, gitmem lazım ama."

Omuz silkti. "Tamam git."

Kocasıymışım gibi naz yapıyordu şimdi de. Bir kez daha denedim şansımı. "Anneciğim söz seni günde beş kez arayacağım."

Arkamdan kıkırdamalar yükseldiğinde sinirle döndüm. Bir grup genç kız gözümün içine baka baka benimle dalga geçiyordu.

Harika!

Gidip fotoğraf çekinsenize siz? Size ne âlemin aile problemlerinden?

Son çağrı anonsunu duyunca anneme döndüm. Bu sefer o konuştu. "Ay tamam tamam, seni azat ediyorum. Yolun açık olsun."

Hemen sıkıca sarıldım, yanaklarını öptüm, bir kez daha yapacaklarım hakkında söz verdikten sonra çantamı alıp koşarak biniş kapısına doğru ilerledim.

Bir adım daha...

Gözlerim ve telefonum son yarım saattir âdeta yarışarak dayımı arıyordu. Antalya sıcağını unutmuştum. Göz kapaklarım bile terliyordu. Bir de etraftan geçen kızlar yok muydu? Kabilenin en iğreti üyesi gibi hissediyordum.

Acaba iniş saatini mi karıştırmışlardı? İçim korkuyla titredi, biraz daha beklersem beni kovalara doldurup götürmek zorunda kalacaklardı. Bir kez daha aradım. Yine kapatacakken üçüncü çalışta cevap verdi telefona. "Geldik kız geldik, kaçıncı araman bu?"

"Kaç saat oldu dayı ya!"

"Saat mi? El insaf, ayıp ayıp... Geldik işte. Kafacığını bir kaldır da karşına bak."

Karşıya baktığımda yolun her iki tarafından çığlıklar yükseldi. Bavulları boş vermiş, yolun karşısına uçup kendimi Sevim'in üstüne fırlatmıştım. Dayımın ofladığını duydum, bavullar için yolun karşısına geçtiğini hayal meyal gördüm.

"Ay inanmıyorum! Kuş, yuvasına geri döndü demek."

Sevim'i görmediğim altı ayın sonunda yaz sezonunu vücudunda canlandırmış, üç ton koyulaşmıştı. Her karşılaşmamızda daha güzel olmayı başarıyordu, bir dahaki buluşmayı

merakla bekliyordum. "Çok özledim!" diye bağırdım yeniden sıkı sıkı sarılırken. Kumral saçları güneşten açılmıştı, yeşil gözleri bir çift mücevher gibi parlıyordu.

Omuzlarımdan tutup benden ayrıldı. "Denize gitmeliyiz. Bir an önce," dedi ürkütücü bir ciddiyetle.

Dayım bavulları yerleştirmiş, "Bırak da önce biraz dinlensin kızım," diyerek sarılmıştı boynuma.

"Hoş geldin evladım."

"Hoş buldum."

"Neyse neyse, hadi arabaya girelim. Antalya cehennem oldu sanki..." diye homurdandı sarılmayı kısa kesip abartılı bir tavırla tişörtünü havalandırırken.

Arabada tutulduğum soru yağmurundan sonra klimanın verdiği rahatlamayla biraz kestirmiştim. Ev şehrin biraz dışında, tatil beldelerine yakın bir yerdeydi. Bir zamanlar her gün gittiğim evin ne kadar değiştiğini merak ediyordum.

Bir ara benzinlikte durup dondurma aldığımızda, "Benim geleceğimi diğerleri biliyor mu?" diye sordum.

Sevim gülümsedi. "Hayır, bu akşam bizim evde şirket yemeği olacak, senin geldiğini orada görürler."

O halde Giray da gelebilirdi.

"Yarın bir gün işin başına geçeceğin için bunlar önemli," diye başladı dayım. İstemediğimi bilse de henüz vazgeçmemişti.

"Zühre, annesinin işini de yapsın dayısının işini de yapsın. Böyle harika bir tatil görülmedi," dediğimde gamsızca gülmüşlerdi.

Yol boyunca yaptığım son konuşma bu oldu. Ve şimdi evin kapısının önünde biz; evinin şifresini unutmuş dayım, arkadaşlarıyla yazışan kuzenim ve sıcaktan pişen ben, dayımın bahçıvanını bekliyorduk.

Çiçekçi bir adamın bahçıvanı olması garip değil miydi?

Devasa demir kapı ve duvarlar içerisi hakkında pek bilgi vermiyordu. Çocukken bu kapının üstüme düşmesinden korkardım ama o kadar güzeldi ki... Dayımı biraz biliyorsam bu kapıyı seçerken muhakkak "Soyadımızın şanını gösterelim!" demişti.

Annemin ailesi zengindi. Buradakilerin mal varlıklarından kullandıkları arabalara, kıyafetlerinden, işçilere, verilen yemeklere her şey bunu gösteriyordu. Ama ben böyle büyümemiştim.

Sanki Demirhan soyu ikiye ayrılıyordu: Annemle ben ve diğerleri...

Annem meçhul bir sebepten dolayı şirket için yaptığı işlerden para almıyordu. Bildiğim kadarıyla pay sahibi de değildi. Bir ara acaba aralarında bir husumet mi var diye düşünmüştüm ama hayır, birbirlerine bayılırlardı.

Burada aklıma bir soru takılıyordu.

Acaba konu babam mıydı?

İşte bu konu hakkında hiçbir bilgim yoktu. Çünkü babamı tanımıyordum. Babam, orta halli bir adamın oğlu, bir avukatmış. Annemle üniversitede tanışmış, âşık olmuşlar, genç yaşta evlenmişler. Vesaire vesaire... Ben bir yaşındayken de trafik kazasında ölmüş.

Uzun bir bekleyişten sonra bahçıvan koşarak geldi, kapıyı açtı. Sevim beni heyecanla eve doğru çekerken, dayım arabasını park etmek için geride kaldı. Hakikaten çok zenginlerdi ve burası sanki gerçekleri yüzüme vurmak için inşa edilmişti.

Ev kendimi *Cribs'i* izliyormuş gibi hissettirmişti yahu.

Geniş ve üç katlıydı, dış cephesi bembeyazdı. Camlar bol ve genişti. Bahçe müthişti. Öyle ki, önümde yürüyen bahçıvana hayranlıkla bakakalmıştım. Demir kapıdan evin kapısına kadar devam eden bej taşlar döşenmiş bir yol vardı. Yolun iki tarafı da özel biçimlerde kesilmiş çalılarla doluydu.

Çalıların diğer ucu da sınırsız çimenlikti. Tabii bir de buradan görülmeyen bir arka bahçesi vardı.

Sevim evin ahşap oymalı çelik kapısını anahtarıyla açtı. O ayakkabılarını çıkarırken antreyi izlemeye vakit buldum. Hâlâ aynıydı; siyah granit zemin, yüksek tavan. Daha soluklanamadan Kuzenim beni yine çekiştirmeye başladı. Spiral merdivenden çıktıktan sonra nihayet soru sormak aklıma gelmişti. "Biz nereye gidiyoruz Sevim?"

"Odama."

Liseye geçtiğinde büyük misafir odasına geçtiğini söylemişti. Koridorun sonuna geldiğimizde beyaz kapıyı açtı, rüzgâr hızında içeri girdik. "İşte."

Odayı incelemeden önce yanıtım gözlerimi kısıp pis pis bakmak oldu ama uzatmadım. Büyük bir hevesle odasını gezdirme nedeni beni bir an önce hayatına yeniden katmak istemesiydi. Anlattığı her şeyi göstermek istiyordu.

Tam karşımda, tavandan zemine kadar uzanan bir Fransız penceresi vardı. Pencereyi, şu an açık duran, pembe çiçek işlemeleri olan uzun, siyah perdeler çevreliyordu. Diğer tarafta iki kişilik bir bordo koltuk vardı. Köşede çift kişilik yatak, yerde yöresel bir halı, ahşap bir masa ve koltukların kumaşından bir sandalye duruyordu. Bir de müzik seti...

"Akşam için kıyafetleri buradan seçeceğiz."

Derin bir nefes aldım. Sevim benim bir tanemdi, en iyi arkadaşımdı. Ama problem onun kıyafetlerinin benim için alışılmışın dışında olmasıydı. Biliyordum, sonum bir elbisenin içinde boğularak gelecekti. "Alışverişe çıksak olmaz mı?" diye sordum gözlerimi masum bir şekilde kırpıştırarak.

"Olmaz canım, evde bir sürü kıyafet var. Ayrıca vakit dar..."

Saate baktım. "Daha beş saat var."

"İşte ben de ondan bahsediyorum, zamanla yarıştığımızı göreceksin," diye mırıldandı. "Bana güvenebilirsin," dedi parıltılı bir gülümsemeyle. Çift kanatlı kapıyı açtı. Beni girişteki tabureye oturttu ve hızla dolapları karıştırmaya başladı.

"Biraz endişeliyim," dedim dudak bükerek.

"Teklif var ısrar yok," dedi kıyafetleri koluna doldururken. Ara sıra bana dönüp gözüyle elbiseleri üstüme deniyordu.

"Sen ne giyeceğine karar verdin mi?"

Sırıttı. "Ben ne giyeceğimi her zaman bilirim." Duraksadı. "Yani... Çoğunlukla."

"Tam olarak kim geliyor?"

"Babamların tüm arkadaşları, iş ortakları burada olacak. Eşleri ve çocuklarıyla birlikte... Aslında babam bu yüzden halamın gelmesini istiyordu."

Kalbimi gümbürdeten soruyu sordum. "Giray?"

"Muhtemelen o da gelir," dedi sinsi bir gülümsemeyle.

Bu sinsi gülümsemenin sebebini biliyordum. Giray Zerenoğlu yıllar boyu kalbimi hükmü altına alan yegâne isimdi. Tek taraflı bir sevdaydı bu, ona hiç açamadığım, karşılığının olmayacağını bildiğim bir sevda. Bir kez Sevim'e anlatmıştım, bundan altı yıl önce. Onun adını her andığımda bu sevginin devam ettiğini anlamıştı ve bu konuda konuştuğum birkaç sefer haricinde ben ağzımı açana kadar yorumda bulunmayacaktı.

Bir yığın elbiseyi kapının arkasına astı. "Onu gördüğün anın peri masallarından bir sahne olmasını sağlayacağım, seç beğen al," dedi hızla odadan çıkarken.

Bir kısmını giymeden elemiş, beyaz pilili etek ve çiçekli bej gömlekte karar kılmıştım.

"Bence bunlar fena değil," dedim annesine kıyafetini gösteren bir çocuk edasıyla odadan çıkarak.

"Ne çabuk!" Arkasını dönmeden, "Etek ve gömlek değil mi?" diye sordu. "Diğerlerini eleyeceğini zaten biliyordum," dedi döndüğünde iç çekerek.

"Bence uygun," dedim aynaya bakarken.

"Boyun uzun olduğu için güzel duruyor. Demek yıllar

sonra böyle karşılaşacaksınız." Bir an duraksadı. "Sedat Amca'nın oğlu olarak mı yoksa çalışanı olarak mı geliyor emin değilim. Yazın başından beri düzenli olarak şirkette çalışıyor. Babam bu yüzden senin de başlamanı istiyor."

Altı yıl boyunca ne görmüş ne de telefonda konuşmuştum onunla. Sevim'e numarasını sorduğumda vermek istememiş, uzun bir süre yoksunluğunun etkisinden çıkamamıştım. Zaman zaman kuzenimden duyduklarım dışında hakkında bildiğim pek bir şey yoktu. Yirmi yaşındaydı şimdi ve ben karşılaştığımızda onunla ne konuşacağımı bilmiyor hatta korkuyordum.

Sevim banyosuna götürdü beni. Aynanın karşısına oturttuktan sonra saç maşasını fişe taktı. "Beni bekle, giyinip geliyorum."

Aradan geçen on beş dakikadan sonra siyah, üstünde koyu pembe çizgileri olan bir elbiseyle geldi.

"Vaaay," diye seslendim tokalaşmak için elimi uzatırken.

Acemi tokalaşmamızdan sonra ciddi havamıza geri döndük. Bu konularda beceriksiz olduğum için Sevim el çabukluğuyla ikimizin de son rötuşlarını halletmiş, işimiz bittiğinde vakit öldürmek için oyun oynamıştık. Ana kapı çaldığında daha bir saat vardı ama dört saati devirmiştik bile.

Sevim iki ayakkabı çıkardı ve birini elime tutuşturdu. Aynı numarayı giymenin avantajıydı, aceleyle beyaz ayakkabıları giydim. Hızla kapıdan çıktıktan sonra bir anda durdu. Nefes alıp verme çalışmaları yapmaya başladı. "İnsanları nefes nefese mi karşılayalım?"

Ben de derin bir iç çektim, yavaş yavaş merdivene doğru yürüdüm ve inmeye başladım. Korkuyordum işte. Sürekli korkmaktan da sıkılmıştım ama bu da bir şeyi değiştirmiyordu. Çok korkuyordum. Neyle karşılaşacaktım? Neler olacaktı? Her şeyi dakikalar sonra öğrenecektim ama o kadar heyecanlıydım ki, şimdi geri dönüp kendimi Sevim'in odasına kilitleyebilirdim. Nasıl bir umudum vardı yıllar sonra ben bile şaşıyordum.

Sevim'in yanına varınca büyük bir nefes verdim. Gerginlikten bağırsaklarım hareketlenmeye başlamıştı. "Ben sessizce odamda otursam olmaz mı? Yemin ediyorum kimsenin haberi olmaz," dedim kaçmaya hazır bir vaziyette.

"Seni gebertirim Zühre."

İtaatkâr adımlarla inmeye devam ederken alt katın parlak ışıklandırması başımı eğmeme neden olmuştu. Merdivenin sonunda Sevim'in elini omzumda hissedince başımı kaldırdım. Tekrar iç çektim.

"İşte başlıyoruz."

3

Dönüşüm

Aşağı inmemizden sonraki bir saat içinde neredeyse tüm misafirler gelmişti. Salon davete uygun olacak şekilde hazırlanmıştı. Açık kapının önünde dayım ve Sevim ile birlikte misafirleri karşılıyorduk. Dört görevli seri ve soğukkanlı bir şekilde işleri bitirmek için hareket ediyordu. Uzun yemek masası salonun camlı bölümünde denize bakıyordu. Misafirlerin kimi ayakta, kimi koltuklarda kendi aralarında konuşurken sesleri evde uğulduyordu.

Dayımın yanında misafirlerle konuşurken dış kapıyı gözlüyordum. Zaten tanımadığım insanlarla konuşmak, en son gördüklerinden beri ne kadar büyüdüğümü söylemeleri beni pek ilgilendirmiyordu.

Gözlerim sürekli kapıdaydı. Onun gelmesini bekliyordum. Hissettiğim kaygı vücudumu parçalara ayırabilirdi.

Herkes yemeğe geçmeden hemen önce geldi.

İçeri adımını attığında başını biraz eğmişti. Yüzü çok değişmemişti ama teni biraz bronzlaşmıştı. Boyu çok uzamıştı,

gelen davetliler arasında en uzunlardan biriydi. Siyah takım elbisesi, arkaya taranmış kumral saçları, onu hayal etmediğim ama şaşırtıcı olmayan biri haline getirmişti.

En çok gözleri değişmişti. Hiç görmediğim bir ifade vardı yüzünde. Mesafeli bakışlar, içtenlikten uzak bir nezaket. Gerginlik, karnıma bir hançer olarak saplandı.

Dayım onu gördüğünde hızlı adımlarla kapıya yöneldi. Ben de kalbimin gümbürtüleri arasında korkak bir adım atmıştım.

İşte o an, sanki kalbim asit dolu bir kovaya düştü ve ben ne olduğunu anlamadım. Boş boş baktım yüreğimin eksik kaldığı bedenime. Ve yine anlamlandıramadım.

Sarı saçlı kız içeri girdiklerinden beri onun yanındaydı aslında, sadece yıllar sonra Giray'ı gördüğüm için gözden kaçırmıştım. Kırmızı rujlu dudakları, beyazın en parlağı olan dişleri, parlak sarı elbisesiyle Giray'ın koluna girmişti. Eş gerektiren bir partide miydik ki? Yanılıyor olmalıydım.

Kızın Giray'a olan sıcak bakışları, etraftaki insanlarla tanışmaya hevesi, ne kadar mutlu olduğunu gösteren yüzündeki gülümseme...

Ben ona titremeden bakamıyordum bile.

Üstelik o da gülümseyerek kıza bakıyordu. Bana en son ne zaman gülümsemişti?

Bakışlarımı onlardan ayırmadan önce kız beni fark etti. Gülümsemesi soldu. Giray'ı dirseğiyle dürtüp başıyla beni gösterdi.

Her şey insanı çıldırtan bir ağırlıkta gerçekleşti. Önce başını kaldırdı, sonra gözleri etrafı taradı. Çok uzakta değil, biraz ötede enkazdan ibaret olan hedefini, maziden bir sayfayı buldu.

Adımları yavaşladı. Bir an anladım ki gri gözler birkaç hisle dolup taştı. Sonra ağzını açtı. Bir şey söyleyecekti. Söylerdi değil mi?

Ondan çıkacak her kelime için yalvarmak üzere olduğumu fark ettim. Ama muhtemelen ne diyeceğini bilmediği için tekrar kapadı dudaklarını.

Sonraki saniyeler âdeta bir sınavdı. Yenilgiye uğramamak için ilk hücuma geçen ben olmalıymışım gibi adımlarım ona yöneldi. Dört saniyeydi yanlarına varana kadar geçen süre. Bu sürede üstünde çok düşündüğüm, lakin hayal etmediğim ilk konuşmamıza hazırlamaya çalıştım kendimi.

"Merhaba," dedi hafifçe başıyla selamlayarak. "Dönmüşsün."

"Birkaç saat oldu," dedim kollarımı arkada birleştirirken. Sesim titremesin diye derin bir nefesi ağır ağır ciğerlerime doldurdum. "İki ay burada olacağım."

Yanındaki kız elini uzattı. "Begüm ben."

Benimkilerin titrediği anlaşılmasın diye güçlü bir hareketle çabucak sıktım elini. "Zühre."

Giray'ın yüzündeki tebessüm bir şeyleri kesebilirdi. "Kız arkadaşım."

Bakışlarım ikisinin arasında gidip geldi, yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Hayatımın en iğrenç, en acı gülümsemesi. İstememiştim acımı tatmasını. İstememiştim halimi bilmesini. İstememiştim değerini görmesini.

"Ah, çok memnun oldum! Ben de Giray'ın çocukluk arkadaşıyım."

Ellerimiz ayrıldıktan sonra tekrar arkada kilitledim, buz kesmişlerdi. "Daha önce hiç bahsettiğini duymamıştım," dedi Begüm mırıldanarak.

"Yıllardır görmedik birbirimizi, teferruatları atlamak doğal," dedim Giray'la göz göze gelmekten çekinirken.

Birisi dirseğimi tuttu. "Zühre'ye ihtiyacım var, izninizle onu alıyorum. Siz de masaya geçin, şimdi yemek başlıyor," dedi kuzenim beni çekerek.

Bir cevap gelmeden başımı salladım. "Size afiyet olsun."

Merdivenleri çıkmaya başladığımızda Sevim'e döndüm. "Ne oldu?"

"Seni o durumda mı bıraksaydım?" diye sorduğunda üst kata çıkmıştık bile.

"Ne durumu? Ben gayet iyiyim."

"İyi gözükmüyordun." Bir an yüzümü inceledikten sonra iç çekti. "Tamam... İstersen biraz burada oturabilirsin, istersen aşağı inebilirsin. Ya da konuşmak ister misin?"

"Hayır, gerçekten bir şey yok. Geri dönebiliriz," dediğimde başını sallayıp benimle aşağıya indi. Ruhuma açılan tüm kapıları kilitledim, üzerlerine ne bulduysam yığdım.

Yemek benim için sessiz geçmişti. Sonrasında dayım ve birkaç arkadaşı sohbet ederlerken biraz arkadaki sandalyemden onları dinliyordum. Bana bir soru yöneltilmediği sürece konuşmamıştım. Ben sehpadaki biblo olarak yaşamıma devam ederken Sevim sıkıldığı için herkesle konuşmaya çalışıyor, ara sıra gelip yanıma oturuyordu.

Sedat Amca iş gezisi nedeniyle orada bulunmadığı için Giray onun yerini doldurmak üzere gelmiştir diye düşünmüştüm ama herkesin sevip saygı duyduğu biri haline gelmişti. Neredeyse ev sahibi gibi misafirlerle iletişim halindeydi. Bizim olduğumuz gruba katıldığında sorular sıraya dizilmişti.

Henüz yüzüne bakmaya hazır değildim.

"Ee Giray, sen ne okumuştun?" diye sordu sağında oturan, kalın çerçeveli gözlükleri olan adam. Adını söylediyse de hatırlamıyordum ama dayımla aynı üniversitede okuduğunu biliyordum.

"Mimarlık. Hâlâ okuyorum," diye kısa bir cevap verdi.

Benim önümdeki adam konuştu bu sefer. "Giray bizim okulun öğrencisi."

Duyduklarım bir bardak soğuk su gibi çarpmıştı yüzüme. Gerçi bu sadece girdiğim şoku anlatabilecek bir örnekti. Bir bardak soğuk su o kadar acı veremezdi. İfadesiz maskem düşmüştü ve ben korkmuştum. Duyduklarımı bir kez daha anlamlandıramıyordum. Tekrar onunkileri buldu gözlerim. Adam Mimar Sinan Üniversitesi'nde öğretim üyesiydi.

Bu zamana kadar İstanbul'da mı okuyordu yani? Gülmek istiyordum. Fakat ağzımı açtığımda bağıra bağıra ağlayabilirdim. İki yıldır aynı şehrin havasını solumuştu benimle. Aynı sokaklarda yürümüştük belki de, aynı banka oturup boğazı izlemiştik. Aynı yerde çay içmiştik... Ve o bir kez olsun beni görmeye gelmemişti. Hadi onu anlıyordum da haberi bile gelmemişti.

Alacağın olsun Sevim. Sen de söylemedin.

Edindiğim bu bilgiyi hazmetmekte çok zorlanmıştım. Beni onca yıl arayıp sormamıştı, ulaşmama engel olmuştu. Olanlardan sonra İstanbul'da olmasının benim için ne anlam ifade ettiğini en iyi o biliyor olmalıydı. Sevgimi bilmese de bu kadarını biliyor olmalıydı. O benim edindiğim ilk arkadaştı. O... Galiba hepsinde aptallık etmiştim.

Bir saat içinde öğrendiğim onca şey, yılların gerçeğini süpürmüştü ve bu yüzden çaresiz hissediyordum.

Gözlerimi kaçırdım gözlerinden.

"Birlikte geldiğin kız da İstanbul'dan gelmedi herhalde."

Tırnaklarım avuçlarımdaki deriyi yırttı.

"Begüm burada yaşıyor," dedi Giray.

"Sevdiğinden ayrı okumak da..." diye hayıflandı yanındaki adam.

"Hasret sevgiyi pekiştirir," dedi bir diğeri. Dayım konuşulanlara karşı homurdanmıştı.

Ellerim titriyordu. Ölümüne titriyordum ama bir yandan da terliyordum. Gözyaşlarımı tutmaktan kasılmış çenem ağrıyordu. Midem ağzımdaydı resmen. Başım dönmeye başlamıştı.

Tuvalete gitmeliydim. Yüzümü yıkamalıydım en azından.

Bugün yanındaki kız için mi gelmiş?

Nasıl böyle yok sayılmıştım aklım almıyordu. Buna neden olacak bir kabahatim olmuş muydu? Ne yapılırdı bu durumda? Sinirlenmeli miydim, açıklamasını mı istemeliydim? Ne söylenirdi? Söyleyecek söz var mıydı ki? Onun için bir dost mu, hoş olmayan bir anı mı, yoksa bir yabancı mıydım?

En kötüsü, ben bu çocuğu ne kadar çok seviyordum da böylesine bir acı çekiyordum?

"Zühre, senin de yıllar sonra ilk gelişin buraya. Çocukken birlikte vakit geçirdiğinizi hatırlıyorum. Sen ne diyorsun bu duruma?"

Sanki benim fikrim kimsenin umurundaydı ya.

"Ne diyorlarsa ona inanmak doğru olur bence," dediğimde itirazlar yükseldi. Daha toy olduğum için neyden bahsettiğimi bilmiyormuşum.

"İhtiyarların arasına tıkıldınız, konuşacak çok şeyiniz vardır." Belki de İstanbul'da yaşadığım gerçeğini yok saymışlardı.

"Maalesef," dediğimde koltuk altımda on iki göz var demişim gibi bana dönmüşlerdi. Yaralı avuçlarımı sıktığımda sızan acı bana hayat verdi. "Aslına bakarsanız ben de konuşacak şeylerimiz olur diye düşünmüştüm ama şimdi karşılaştığımızda... Anılar benimle oyun oynamış gibi. Açılış töreninde konuşması en sona kalan adam gibi hissediyorum. Bana söyleyecek bir söz bırakmamışlar."

Birçoğunun gözünde seviyem, anlamsızca konuşan velet seviyesine yükselmişti. Dayım, böyle bir densizlik edeceğimi öngörmüş olacak ki başını olumsuzca sallıyordu.

Giray zehirli bakışlarım ve sözlerim karşısında eğleniyor gibiydi. Suratına bir tane vurmak istiyordum. "Daha fazla konuşmamı ister misin? Benim için hava hoş, içim içine sığmıyor," dedim dişlerimin arasından.

"Sonra konuşuruz," demişti edepsizce. Açıklama ihtiyacı bile duymuyordu. Şapka çıkarıyordum. Amcalar da bizim şakalaştığımızı düşünüp gülüşmüşlerdi.

"Hâlâ yol yorgunuyum galiba." Sıklaşan soluklarım başımı uyuşturmuştu. Daha fazla tahammül edemeyecektim. Telefonumdan saate baktım. "Erken sayılır ama beni mazur görün," dedim anlayış gösteren sesler eşliğinde ayağa kalkarak.

"Sonra görüşürüz eski dostum, daha iki ay buradayım," dedim yüzüne bakmadan.

Odamı es geçip koridorun sonundaki merdivenlerden bir kat daha çıktım. Üst kat terastı ama ne bir koltuk, ne de bir sandalye vardı. Titreyen ellerimle soğuk korkuluklara tutundum. Boğazımdan bir kahkaha çıktı. Altı yıldır görmediğim birinin yalnızca bir kızla kol kola durarak bana bu kadar acı vermesini aklım almıyordu.

Benimle güldüğü, saatlerce konuştuğu, onunla geçirdiğim her an bana işkence etmek için beynimde yeniden sahnelenmeye hazırdı. En çok da ağlamak istiyordum, ama ağlamaktan bile korkuyordum.

O beni hiç sevmemiş miydi? Ben sevilemez biri miydim?

Sorgulamak aptalcaydı.

Gerçeği söylemek gerekirse bu anı sayısız defa hayal etmiştim. Altı yıl geçmişti ve artık çocuk değildik. Yıllarca konuşmamıştık bile. Aptallık etmiştim. İmkânsız bir hayale tutunmuştum. Ölü umutlara kapılmıştım.

Beni sevmediği için suçlamak istesem de suçlayamazdım ama buradan nasıl gittiğimi, verdiğimiz sözleri bildiği halde benimle bir kerecik görüşmeye yanaşmamıştı. Bunu affedemiyordum. Canım acıyordu. Ben onsuz büyümüştüm, nasıl bu kadar üzülebiliyordum ki? Ben onu ne kadar sevmiştim ki?

Yine de güçsüz biri değildim, olamazdım. Madem artık elimdeki gerçek buydu, en iyi yaptığım şeyi yapacak, su olacaktım. Toprağa karışsam da bir şekilde yüzeyi bulacaktım.

Kendime gelmek için yanaklarıma hafifçe vurdum. "Zühre, umutlarının yeşerdiği Antalya'na gömüyorsun her şeyini. Geleceğini, hayallerini ve sevgini... Sonra dallanıp budaklanmış umudunu. Geriye yalnız sen kalıyorsun, tabii hâlâ kendinden bir parça bulabiliyorsan. O parçayı sakın herkesten. Ve en çok ondan..."

Kalbimin bir köşesine ait kepenkler bir daha açılmamak üzere kapatıldı. O gece benim gibi uyuyamamasını, birkaç damla yaş dökmese de düşüncelerin aklını kemirmesini dilemiştim Allah'tan.

4

Verilen Söz Tutulur

Neredeydim, buraya nasıl gelmiştim hiçbir fikrim yoktu. Yerde bir cenin gibi kıvrılmış yatıyordum, her yerim tutulmuştu. Kendimi zorlayarak doğruldum. Karanlık ve boş, mahzene benzeyen bir yerdeydim. Pas ve rutubet kokusu her yeri sarmıştı. Yan duvardaki küçük pencere görmeme yetecek kadar ışık veriyordu. Olduğum yer ne kadar büyük, kapı var mı hiçbir fikrim yoktu.

Korkmalıydım değil mi? Korkup bağırmalıydım. Ama vücudum neden burada olduğumu biliyor gibi hareket ediyordu.

Ellerimden destek alıp ayağa kalktım. Tüm kaslarım sızlıyordu. Her yerim pislik içindeydi. Kıyafetlerim bilinmeyen bir nedenden ötürü taş gibi sertleşmişti. Bu ilgimi çekti, biraz daha ışık alabilmek için pencereye doğru ilerledim. Tişörtümü inceledim. Koyu bir leke her yeri kaplamıştı.

Kan.

Ellerim, tişörtüm, pantolonum... Görebildiğim her yer kurumuş kanla kaplıydı.

Korkmam gerekirdi değil mi? Vücudumu inceleyip yaralarımı aramam...

Hiçbiri gerçekleşmedi.

Zihnim telaşla bir şeyleri çözmeye, bedenimi kontrol etmeye çalışırken bedenim ölümcül derecede soğuktu. Aynı soğukkanlılıkla duvara yaslandım. Bir süre sonra metal bir kapının açıldığını duydum. Aynı anda içerisi ışıkla kaplandı ve sonunda insani bir tepkiyle kollarımı gözlerime siper ettim. Işığa alışınca kapıya bakabilmiştim. Takım elbiseli bir adam karşımdaydı. "Manolya, nasılsın?" diye sordu. Sesi hafif bir esinti gibiydi. Otorite ve güç dolu, sessiz bir fırtına...

Manolya. İçten içe ürpermiştim bana verilen lakabı onun ağzından duyunca. Ama bedenimde tık yoktu.

Cevap vermedim. O da üstünde durmadı zaten. Keyfi yerinde gibiydi. "Şimdiye kadar bize çok yardımcı oldun. Tamam, başta biraz canımı sıktın, aramız bozuktu ama artık her şey yolunda ve önemli olan da bu. Öyle değil mi?" dedi ve cevap bekleyerek yüzümü inceledi. Sonra yaptığı çok komikmiş gibi kendi haline güldü.

"Ah... Unutuyordum az kalsın. Artık eskisi gibi değilsin. Ama özledim seni Manolya. Küfürlerine bile hasret kaldım," dedi ve ciddileşti. "Bunları sana ben yapmadım. Tepkisiz gözüksen de nefretin elle tutulur boyutta. Bunları kendine sen yaptın. Bizi bu kadar zor duruma düşürmemeliydin." Yaklaştı, eli yanağımda gezindi.

"Senin zarar görmeni istemezdim." Sonra geri çekildi ve o iğrenç gülümsemesi geri geldi. "Artık yanımızda olman güzel... Ama ne yazık ki herkes senin kadar anlayışlı olamıyor."

Bir anda kalbim hızla atmaya başladı. Kendi verdiğim tepkiyle şaşkınlığa uğradım. Bedenim o ana kadar hiçbir şeye tepki göstermemişti.

"Görmek istiyordun değil mi? Hep görmek istiyordun. Bunca işkenceye zaten bu yüzden katlandın. Hadi gel benim-

le," dedi ve yürümeye başladı. Arkasına bakmıyordu bile. Bir nedenden ötürü geleceğimden adı gibi emindi. Ama neden?

Bazı şeyleri kavramıştım. Burada zorla tutuluyordum. Bir şey için buradaydım. O şey yüzünden kendisi için tepki vermeyen bedenim korku içindeydi. Ve belki de ben o şey için işkence görmüştüm. Ama neydi? Kendimden vazgeçmiştim. Bu açıktı. Ama bir şey için dayanıyordum. Hayatta kalmak istiyordum. Hâlâ bir şey için cevap veriyordu bedenim.

Uzun koridorda yürürken yanımdaki adamı inceledim. Kahverengi kısa kesilmiş saçları vardı. Favorilerine doğru beyazlamıştı, kemikli bir yüzü vardı. Gözleri bal rengiydi. Düz bir burnu, açık bir alnı, şakaklarında dağılan incelen kaşları vardı. Tek kusuru alnındaki ince çizikti. Benden uzundu. 1.80 civarıydı boyu. Orta yaşlı olmasına rağmen fitti. Geniş omuzları, atletik bir yapısı vardı.

Acı bir çığlık iliklerime kadar işledi.

Telaşla yanımdaki adama baktım. O ise sanki oyun oynayan haylaz bir çocuğu duymuş gibi gülümsedi. "Dediğim gibi, herkes senin kadar anlayışlı olamıyor." Demir bir kapının önündeydik. Rutubetten paslanmış, üstünde mekanik kilit olan demir bir kapı. İçeriden makine sesleri, çığlıklar ve garip bir koku geliyordu.

Korkuyordum artık. Kapının diğer tarafındaki şeylerden, neyle karşılaşacağımdan, olacakları bilmemekten...

Bedenim de korkuyordu. Ama biliyordum, aynı sebepten ötürü değildi. Neyle karşılaşacağını bildiği için korkuyordu. Ama benim aksime hemen açılmasını istiyordu kapının.

Açıldı da.

Gördüğüm şey karşısında boğazım düğümlendi, gözlerim doldu. Yüreğim kor gibi yanıyordu. Karşımdaki bir şey değildi. Giray'dı.

Bir yatağa bağlıydı. Gövdesi çıplak ve altında yırtık bir pantolon vardı. Ter, kan ve irinle kaplıydı tüm bedeni. Kan-

lanmış gözleri dehşetle açılmıştı. Ama zihni yerinde değildi, sayıklıyordu. Ondan uzakta olduğum için anlayamıyordum söylediklerini.

Başucunda karmaşık bir makine ve doktor önlüklü bir adam vardı.

Doktor olmadığına emindim.

Vücudum korkuyla gerildi. Kalbim can çekişen bir kuş gibi çırpınıyordu. Neler oluyordu burada? Onun burada ne işi vardı? Ona ne yapıyorlardı?

İlk kez konuştum, sesim acı doluydu.

"Neler oluyor?"

Arkamda bıraktığım adamın cevabını beklemeden yanına yaklaştım, doktor kılıklı adamı kenara ittim. Elimi yatağın üstüne koydum. Her taraftan vücuduna giren hortumlar vardı. Acıyla sarsılıyordu. Bedeni mosmor olmuştu. Ama dayak yemiş gibi değildi.

Adamın yakasından tuttum. "NE YAPIYORSUNUZ ONA?" Gözlerimden durmadan yaşlar akıyordu.

Nefesim daralırken tüm dünya yavaşlamıştı sanki. Aklımı yitirmek üzere olduğumu biliyordum. Böyle bir şey nasıl olurdu? Onu nasıl kurtarabilirdim?

Telaşla tekrar ona döndüm. "Giray... Giray buradayım. Dayan, gidiyoruz buradan." Eline dokunduğumda keskin bir acıyla bağırdı.

"Zehir," dedi adam. "Damarlarına zehir enjekte ediyoruz."

"Ne?" Gözlerim kardı, ellerim ve kollarım titredi. Düşünmeliydim... Bir şekilde buradan çıkmalıydık. Hızlı olmalıydım. Onu kurtarmalıydım. Ona yardım etmeliydim. Onu kaybedemezdim. Benim yüzümden...

Benim yüzümdendi. İçinde olduğum durumu anlayamasam da benim yüzümden olduğunu biliyordum tüm bunların.

Ne sayıkladığını işittim sonunda.

"Manolya..."

O kadar suskun ve yıkılmıştım ki, kimse ne yapacağımı kestiremedi. Hemen döndüm ve kabloları sökerek üstünden çektim. Elim kavruluyordu ama onunki yanında neydi ki? Zehrin durduğu tankı kaldırdım. Kollarım acıyla gerildi. Beni durdurmaya çalışan doktorun ve adamın üstüne döküyordum. Siyah sıvı kollarımı tamamen kaplamıştı ama farkında değildim. Bağırıyor, ağlıyordum.

"Allah belanızı versin! Biz size ne yaptık? Ben size yetmedim mi? Neden o? Neden o?"

Elimdeki boş tenekeyi bir tarafa attım. Yatağın yanına çöktüm. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Daha önce gelemedim. Özür dilerim... Özür dilerim. Affet beni..."

Bana cevap vermiyordu. Sedyeyi itmeye başladım. Buradan çıkmalıydık.

"Yardım edin! Kimse yok mu? O ölüyor! Lütfen yardım edin! Kimse yok mu?" Bedenim benden bağımsızmış gibi kabaca bildiği yollarda koşturuyordu. Nasıl kurtaracağını bilmese de elinden geleni yapıyordu. Kilitli bir kapının önünde durduğunda şifreyi girdi. Açıldığında sedyeyi itmek için döndüğünde bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştı.

"Giray?"

Titreyen parmağım boynundaki damarı buldu. Atmıyordu.

"Hayır... Hayır..." Bacaklarım tekrar harekete geçti. Bu olamazdı. Koşarak köşeden döndüğümde sedye devrildi, Giray'ı düştüğü yerden kaldırmaya çalıştım. Kaslarım isyan ederken boğuk bir çığlık attım. "Bir şey söyle! Lütfen konuş! Lütfen... Lütfen dayan. Beni yalnız bırakamazsın! Ben sensiz ne yaparım?"

Ölüyordum değil mi? Ölmüş olmalıydım.

Birkaç ayak sesi geliyordu ama ne değiştirirdi ki?

"GİRAY NE OLUR GİTME! BEN NE YAPACAĞIM ŞİMDİ?"

"GİRAY!"

Nefes nefese açtım gözlerimi. Kâbus görmüştüm.

Yüzümü ıslatan gözyaşlarına yenileri eklenirken rüyanın etkisinden çıkmak için bir süre olduğum gibi kaldım. Boğazım kurumuş, gördüklerimin ağırlığıyla kaslarım tutulmuştu. Anlaşılmaz bir duygu vardı içimde. O kadar gerçekçiydi ki, koluma dökülen zehri, odanın rutubetini ve çaresizliğimi hâlâ hissediyordum.

Tıklatılan kapı sesiyle sıçradım. Açıldığında en çok ihtiyaç duyduğum kişi vardı karşımda. Sessizce içeri girdiğinde yataktan kalktım. Daha fazla otursam gördüğüm rüyanın içine düşecek gibi hissediyordum. "Açıklaman gereken çok şey var galiba."

Koltuğa oturduğunda dudakları titremeye, gözleri yaşarmaya başladı. İç geçirdim. "Ne oldu şimdi?"

"Ben... Çok üzgünüm Zühre. Sana hiçbir şeyden bahsetmedim," dedi ve yanaklarını sildi. "Seni görürse düzelir sanmıştım ki biraz da olsa değişti. Uzun zaman sonra ilk defa bir şeyler hissettiğini gördüm gözlerinde. Ama yemin ederim bu kadarını bilmiyordum. Antalya'ya seyrek geliyor, benimle de pek konuşmuyor. Babam İzmir'de olduğunu söylemişti. Mimarlık okuduğunu biliyordum ama İstanbul'da olduğunu bilmiyordum," dedi. Yeşil gözleri benimkilere acıyla bakıyordu.

Sorulmayı bekleyen sorularımı tuttum. "Ağlama," dedim tekrar iç geçirerek. "Uzun zaman sonra ilk defa bir şeyler hissettiğini gördüm gözlerinde ne demek? Bu çocuk nasıl yaşıyordu ki?" Cevap vermesini beklemeden ekledim: "Nasıl bunca yıl benden bunları sakladığını da anlat lütfen."

"Gerçekten çok üzgünüm," diye sızlandı. "Önce değişmeye başladığı zamanı anlatayım. Senden sakladığım bir şey daha var. O da senin hakkında bilgi alıyordu benden."

"Ne?" diye sordum hayretimi gizleyemeyip gözlerimi kısarak. "Neden bunu daha önce söylemedin?"

"Kaç kez sordum ona, niye aramıyorsun, niye ziyaret etmiyorsun diye. Ama o yanıtlamıyordu. Bir de herkesten saklıyordu seni merak ettiğini. Sanki unutmuş gibi davranıyordu başkalarının yanında ama yalnız kaldığımızda seni soruyordu. Üstelik bunları senden saklamam için söz verdirdi. Hiç anlamıyordum; haber gönderebilirim, başka bir yerde buluşabilirsiniz gibi fikirler sunuyordum ama o kesin bir dille reddediyordu. Seni özlediğini biliyorum. Senden bahsederken gözlerinin içi gülüyordu.

"Bir gün, iki yıl önceydi, bana hevesle geldi, seni aramamı söyledi. Sesini duymak istiyordu. Ben de ondan aşağı kalmayan bir heyecanla aradım seni. Tabii klasik konuşmalarımızdan birini yapıyorduk. Sen her şeyden habersizdin, ben de sen konuşurken onu izliyordum. Ah Zühre! Görseydin anlardın. Sen gülüyorsun diye gülüyordu. Bir şey olmuştu... Tam hatırlamıyorum ama sen o kadar mutluydun ki... Sürekli kahkahalar atıyor, saçma sapan şakalar yapıyordun. Her neyse, birazdan hatırlarım. Dediğim gibi, klasik bir konuşmamızdı..."

"Ve ben onu sordum tabii," dedim ağır ağır.

Koca bir kahkaha patlattı. "Aynen öyle! Tabii garibim senin orada hiçbir şeyden haberin yok, ben senin sorularına cevap verirken sizi nasıl idare edeceğimi şaşırmıştım."

Ellerimi yüzüme kapadım. Benim muhtemelen sorduğum sorular şunlardı:

"O ne yapıyor?"

"Beni sormadı mı yine?"

"En son ne zaman konuştunuz?"

"Yanında bir kız var mı?"

Cevaplara karşı muhtemel tepkilerim:

"Anlıyorum... Hayır anlayamıyorum."

"Benden nefret ediyorsa nefret ediyor de!"

"Neyse o iyiyse önemli değil, bir gün görüşürüz herhalde."

Bu konuşmalar o kadar çok gerçekleşmişti ki ne zaman olduğunu tahmin etmek mümkün değildi. "O lafları duyup da yüzsüzce beni yok sayması... Bir şey diyemiyorum artık."

"Bekle de bitireyim. Aslında duygusal bir konuşmaydı. Normalde telefonda böyle konuştuğun pek olmamıştır, ama sanki bir anda patladın."

Doğruydu, duygularımı dökmekte iyi değildim. Taşlar bir anda yerine oturdu. "Fotoğraf yarışmasını kazandığım, onu çok özlediğimi söylediğim zaman mı?"

Ellerini birbirine vurdu. "Evet! Çektiğin fotoğrafla ödül kazanmıştın."

O gün yarışmayı kazandığım için mutluydum mutlu olmasına ama annemle kavga etmiştim. Sevim'i arayacağım dediğimde Giray'la konuşacağımı düşünmüştü. Tabii imkânım olsa konuşurdum, sebepsizce üstümde böyle bir baskı kurduğu için ona kızgındım. Kavga büyüdükçe büyümüş, annemin dükkâna gitmesiyle sona ermişti. Ben de Sevim'i aramış, üzüntümü unutmak için şakalar patlatmış, kahkahalarla gülmüştüm ama sonunda içimdeki sıkıntı taşmış ve dert yanmıştım. Kahkaha ve esprilerle başlayan sohbetimiz benim gözyaşlarım ve mızmızlanmalarımla bitmişti.

"Sonra sen telefonu kapattın. Giray'a döndüm, gözleri kıpkırmızıydı. Başını eğdi, ben gidiyorum diye mırıldanıp çıktı odadan. Birkaç hafta görmedim onu, bir süre kaçırıldığını düşünmüştük."

"Kaçırıldı mı?" diye sordum şok içinde.

"Bilmiyorum. Geldiğini duydum ama bir süre evindeydi. Polise dahi nerede olduğunu söylememiş, bu yüzden Sedat Amca'yla arası bozuldu. Tekrar gördüğümde bu soğuk haline bürünmüştü, bana bir daha seni sormadı. Aslında benimle neredeyse hiç konuşmuyordu. Ona kaç kez neler olduğunu

sordum, hiç cevap vermedi. O zaman yaz mevsimiydi. Okul döneminde de gitti. Dediğim gibi nereye gittiğini bilmiyordum. İstanbul'daymış işte. Babama dün gece sordum. Giray kaybolmadan önce o okulu istediğini söylemiş zaten." Bir an için düşündü. "Babama neden İstanbul'da olduğunu söylemediğini sorduğumda aldığım cevabı tahmin edersin, sana söylememi istememiş."

"İşte bunu anlamıyorum; önceden böyle değillerdi. Neden artık herkes onu görmeme, onunla konuşmama karşı?" Olayın tuhaflığına güldüm. "Giray'ın kendisi bile buna karşı."

"Gerçekten ben de bilmiyorum Zühre. Şu zamana kadar hayatımı tehlikeye sokmamak için söyleyemedim sana bunları."

"Bu tehlike annem tabii," dedim başımı eğerken.

"Onu geçtim babama bu konuyu açtığımda gereksiz işlerle uğraşma diyor. Giray desen yıllardır koca adam rolü oynardı, şimdiyse onu tanıdığımdan bile şüphe ediyorum." Omuzları düştü. "Çok üzgünüm, sana tüm bunları nasıl açıklayacağımı bilemedim."

"Sen de kurtların arasında bir başına kalmışsın," dedim koca bir soluk vererek. "Bundan sonraki iki ayda sorularıma cevap bulmaya çalışırım."

Koltuktan kalkıp beni çekiştirmeye başladı. "Şimdi yapacak başka işlerimiz var. Sonra dedektifçilik oynarız."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne yapacağız ki?"

"Sahile gideceğiz tatlım. Bir Antalyalı olarak ne yapmak istiyorsan hepsini sahilde yapabilirsin."

"Sevim," diye başladım bıkkın bir tavırla. "Daha yüzümü bile yıkamadım."

"Yıkayabilirsin. İlk günden evde uyuklamayı düşünmüyorsun herhalde," dedi beni banyoya sokarken.

"Ya izin ver de bir kere kendi kararımı vereyim, karım gibisin sürekli seni dinliyorum!"

"Yalnız bırakmayacağım işte!" Bu kızdaki inadı hiçbir yerde görmemiştim. "Yüzünü yıka da kahvaltıya gidelim."

Parmağımla kapıyı işaret ettim. "Gitsene!"

Karşı çıkacaktı ama kendisi de normal olmadığını anlamış olacak ki kolumu bıraktı. "Tamam, bak on dakika sonra geleceğim, hazır değilsen..." dedi parmağını sallayarak.

Sabrım taşıyordu artık. "Hazır olamam çünkü daha duş alacağım," dedim burnumdan soluyarak.

"Yemedim canım! Sen sabahları duş almazsın, gece alırsın!" dedi kollarını göğsünde kavuştururken.

Sesimi bir ton yükselttim. "Bugün öyle istiyorum, çıksana mahallenin delisi!"

"Tamam be çıkıyoruz!" dedi ve kapıyı çarptı.

Sonunda!

Yalnız kalıp düşüncelere dalmamdan endişeleniyordu. Ki haklıydı, öyle bir durumda su içmeyi dahi unutabiliyordum. Yine de birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Gördüğüm rüyayı kendime saklayacaktım. Bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. Her zamanki gibi bilinçaltımın bir oyunuydu. İğrenç bir oyun.

Hızla aldığım duştan sonra odama geri döndüm ve hazırlanmaya koyuldum.

Kahvaltıdan sonra plaj çantasını hazırlamak için odama gitmiştim. Yandaki oda Sevim'indi. Ben de sinirimi çıkarmak için aradaki duvara vuruyordum.

"Vurmasana be!" diye bağırdı.

İyi, sonunda onu da rahatsız etmiştim.

Çabucak hazırlanıp güneş kremini boca ettikten sonra parmak arası terliklerimi giyip beyaz plaj çantasını aldım. Sonra koşa koşa Sevim'in odasına daldım. "Baskının!"

Karşımda bana, "Senle nasıl aynı kandanız?" dercesine bakan bir adet Sevim vardı.

Kafasını hayal kırıklığına uğramış gibi iki yana salladı. "Bazen, bu kız beni anlamsızlığıyla ne kadar şaşırtabilir diye düşünüyorum. Ama beklentimi aşmak için hep bir yol buluyorsun."

Dil çıkardım. "Ben de hep bu kız ne zaman hevesimi kursağımda bırakmayacak diye düşünüyorum ama sen de beni şaşırtma yolları buluyorsun!"

Havalı bir şekilde hasır plaj çantasını koluna taktı. "Ay tamam seninle polemiğe girmeyeceğim. Hadi gidelim." Saçlarını arkaya savurup şapkasını taktı.

Belki kardeşim olmadığı için Sevim'i kardeşim gibi görüyordum. Taban tabana zıt olduğumuz gerçeği beni fazlasıyla eğlendiriyordu. Sevim ve ben Demirhan ailesinin iki farklı şekilde yetiştirilmiş denekleri gibiydik. O beni en rahatsız eden türdendi. İnsanlara kendini öyle çok sevdirirdi ki onun için dünyanın diğer ucuna giderdiniz ve ruhunuz duymazdı.

Bir anda kafama dank eden soruyla düşüncelerimden sıyrıldım. "Sahile nasıl gideceğiz?"

Sırıttı. "Alanya'ya gidiyoruz. Gizem ve Ayça alacak."

"Ooo sonunda buluşuyoruz demek."

Gizem ve Ayça liseden beri Sevim'in en yakın arkadaşlarıydı. Az sonra telefonu çaldı ve bahçenin dışında bekleyen arabaya doğru ilerledik. Kızlar arabadan bize el sallıyorlardı. Girdiğimizde ikimizi de sıkı sıkı kucakladılar. "İki dakikada dışarıda kaldınız diye nasıl bu kadar sıcaksınız anlamıyordum!" diye sızlandı Ayça.

"Hoş geldin Zühre! Ben Gizem. Gerçi birbirimizi çoktan tanıyoruz ama..." Daha önce telefonda konuşmuşluğumuz vardı. Sevim'le konuşurken birçok kez birlikte oldukları için selam göndermeyle başlayan muhabbetimiz sürüp giden konuşmalar haline gelmişti. Bu durum Sevim'de gülünç bir kıskançlığa neden olmuşsa da bu ilk gerçek tanışmamızdı.

"Sevim'in yıllar süren beyin yıkamaları bir arkadaşlığın da başlangıcı oldu," dedi Ayça kahkahalarla.

"Ne iyi oldu işte yabancılık hissetmezsiniz," dedi kuzenim.

"Hoş geldim," dedim tüm içtenliğimle. "Arkadaşlarının beynini yıkamana sebep olacak bir nüfuzum olduğunu bilmiyordum üzerinde."

"Benim için olan kıymetini tahmin bile edemezsin," dedi buğulu Yeşilçam bakışlarıyla.

Ayça iki buzlu kahve uzattı arkaya. Yüzüme uzunca baktıktan sonra gülümseyerek gerindi. "Acaba Zühre'yle nasıl serüvenlere atılacağız?"

İstemsizce gülmüştüm sözlerine. Bu ikiliye tanışmadan ısınmamın nedeni belki de Sevim tarafından beynime işlenen, yaşadıkları maceralardı. Üç adrenalin tutkunu dışadönük kız arkadaşın hikâyeleri benim için mitolojik destanlar kadar uzak ve bir o kadar heyecan vericiydi.

Gizem belki de şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızlardan biriydi. Uçuk sarı saçları vardı. İpek gibi dümdüz ve uzundu. Hokka gibi bir buruna, gözeneksiz olduğuna inandığım porselen gibi bir cilde sahipti. Ayça ise minyon ve enerji dolu bir kızdı. Kahverengi küt kesim saçları ışıldıyordu. Bronz teni daha önce duyduğum gibi güneşlenmeyi sevdiğini gösteriyordu. Hafif çekik ela gözlerinin içi her daim gülümsüyormuş gibi kıpır kıpırdı.

Yaklaşık bir buçuk saat süren kahkahalar ve bağrışmalarla dolu bir yolculuktan sonra Alanya'ya varmıştık. Gizem park edecek bir yer bulduktan sonra arabadan indik. Güzelim klimadan ayrılınca çarpan sıcak hava dalgasıyla nefesim kesilmişti. Aceleyle çantamdaki güneş gözlüğünü aramaya başladım. Bulunca da İstanbul'u fethetmiş edasıyla taktım.

Plajda kendimize yer bulduktan sonra şezlonglara yerleşik. Sevim ve Ayça yerlerine kurulduklarında terliklerim kısa sürede ayaklarımı yakacak kadar ısınmıştı. Rahatsızlıkla parmaklarımı oynattım.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Maalesef biz henüz girmiyoruz," dedi Sevim sırtını şezlonga yaslarken.

Ayça da çantasından dergi çıkarmıştı. "Evet, biraz keyif yapacağız."

Gizem dudak büktü. "Aman ne keyif ne keyif... İyi ki gelmişsin Zühre. Yalnız yüzmekten sıkılmıştım."

"Demek sen de denizden zevk almayı bilenlerdensin," dedim tebessümle. "Cahillerle takılmanın bir anlamı yok."

Sevim çingeneleri aratmayan bir tavırla eline terliğini aldı. "Susun be!"

Biz de yüzümüzde sahte dehşet ifadeleriyle terliklerimizi çıkardık ve kavrulan kumlardan bir an önce kurtulmak için kıyıya kadar koştuk.

Suya girince o kadar rahatlamıştım ki gören Coca Cola reklamında oynadığımı zannederdi. Beraberce kalabalığın terk ettiği, kıyıya uzak sayılabilecek bir mesafeye kadar yüzdük. Suyun içinde sohbet ederken Gizem sevgilisinden bahsediyordu. "...İşte geçen de oraya gittik..."

Bir an Giray'ı gördüğümü sandığımda kulaklarım söylediklerini duymaz oldu.

Oradaydı işte. Çok uzakta da değildi. Belki sadece üç, dört metre... Yanında birkaç arkadaşı ve dünkü kız vardı.

Giray'la altı yıl hiç konuşmamıştım, bu belki de çok şeyi ifade ediyordu. Kim altı yıl boyunca karşılıksız bir aşkı, eski bir dostu beklerdi ki? Ama bir sebeple konuşamamıştık, her şeye rağmen bir şeyler olmuştu ve o değişmişti. Kalbimi bir kenara koyup edindiğim ilk arkadaşıma olanları çözmeliydim.

Tabii hâlâ arkadaşıysam...

Gizem onu dinlemediğimi anlamış olacaktı ki konuşmasını bitirdi. "Nereye bakıyorsun sen?"

Cevap vermedim. Zaten bakışlarımı takip edince anladı. "Sen Giray Zerenoğlu'na mı bakıyorsun?"

Tepki vermediğimde beni kendine çevirdi. "Zühre! Beni dinle. Sen onu tanımıyorsun. Gerçekten ürkütücü biri... Yakışıklı olmasından etkilenemezsin."

"Sen nereden tanıyorsun onu?" diye sordum. Giray'la tanıştığımızı Sevim'den biliyor olmalıydı. Unutmuş muydu? Nihayet birinin Giray hakkında filtresiz bir şekilde söyleyeceklerini dinleyebilirdim.

"Aynı Sivil Toplum Kuruluşu'nda gönüllüyüz! Bir gün üniversite öğrencileri kendi bölümleriyle alakalı lise öğrencilerine bilgi veriyordu. Çeşitli aktiviteler de olmuştu. Biz mimarlık öğrencileri olarak minyatür binalar oluşturmuştuk. Zaten amaç çocukları eğlendirmekti. Onun yüzünden bayağı strese girmiştim. Hayır yani etkinliğin amacı çocukların bilinçli bir şekilde kariyer seçmesiydi ama robot gibi davranmak..."

Ne dediğini anlayamamıştım. "Robot?"

"Yaptığımız söyleşiden tut aktivitenin sonuna kadar bir kere bile gülümsemedi. Gören de zorla getirildi diye düşünür. Özgeçmişinde gözüksün diye bu işe kalkışan..." Laflar dilinde birikmiş de zor tutuyor gibi bir hali vardı. "Zerenoğlu muymuş neymiş kendini ne sanıyorsa..."

"Ayıp etmiş," dedim başımı iki yana sallayarak. "Sonuçta tavırlarıyla çocukları mimarlıktan soğutabilir."

"Öyle değil mi! Zaten hakkında tonla dedikodu dönüyor. Zenginmiş, başarılıymış ne yazar..."

Giray beni rahatsız eden insanlar grubunun lideri olmalıydı. Beni rahatsız ediyordu çünkü doğuştan sahip olduğu o karakter beni hep korkutmuştu. Nereye gitse bir şekilde insanların kalplerini kazanmayı bilirdi. Daha doğrusu insanlar bir şekilde onu sevip sayar, onun önderliğinde her işe kalkışabilirdi. Işıldayan gri gözleriyle sizi cesaretlendirmesine, umut vermesine bağlıydı her şey. Önceleri sahte olduğundan şüphelenebilirdiniz fakat herkesin olabildiğinin en iyisi olması için çabalamak onun hayat amacıydı. Başkalarının

hikâyelerini dinler, değerli birer insan olduklarını hissettirirdi. Ki Giray için herkes değerliydi de.

Bense şövalye kompleksi olduğuna inanıyordum. Herkesin yardımına koşardı ama buradaki vurgu herkestir. Onunla çok özel bir bağınız olduğu yanılgısına düşebilirdiniz ve bu uğraşları şahsi algılayan ve hayal kırıklığına uğrayan birçok kişi olmuştu. Giray ise ilişkiler sona erdiğinde bunu atlatmasını bilir ve yoluna devam ederdi. Gerçi zamanla ona hak vermeye başlamıştım. Ben de etrafımda çok az insan barındırır ve ilgimin her zerresini onlara bağışlardım. İnsan ilişkileri benim için zarar verici kişiselliğe ulaşabilirdi. Giray da karşılaştığı herkesle katıksız bir bağ kursaydı bu onu parçalara ayırırdı. O dengesini bu şekilde kurmuştu. İdealindeki şövalye haline gelebilmek için kendi sorunlarından, kendi dünyasından uzak tutardı herkesi.

Her zaman örnek bir öğrenci olmuştu. Sosyal etkinliklerin aranan yüzüydü; herkesi bir araya getiren, düşmanlıkları sona erdiren bir kabiliyete sahipti. Hikâyelerdeki komşunun oğlu, annelerin evlatlarıyla arkadaş olmasını istediği çocuk... Terbiye ve zekânın sembolü... Hakkında bu çeşit lafların dönüyor olması inanılmazdı. "Ne tür dedikodular?"

"Bildiğin gibi ben lise sona geçtiğimde buraya taşındım," diye başladı. "Başarılı bir öğrenci olduğunu duymuştum. Lisede okul başkanıydı. Olaylar geçen yaz geldiğinde başladı. Buz gibi birisi olmuş, tehlikeli kişilerle vakit geçirmeye başlamış."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Nasıl kişiler?"

"Tekin gözükmeyen tipler, eski çevresinden farklı. Bu nedenle insanlar ondan çekiniyor. Ne yaptığını bilenler de sessiz kalmayı tercih ediyor galiba. Kim bilir, belki de iyi çocuk imajı fazla gelmiştir artık. İstanbul'a gittiğinden beri böyle... O insanlarla ne yaptığını bilmiyorum ama iyi şeyler olduğunu sanmıyorum. Sonra yanındaki sarışın kızla vakit geçirmeye başladı."

"O kız kim?"

"Begüm. Semih Kömürcü'nün kızı, tek varisi."

Semih Kömürcü'nün kim olduğunu biliyordum. Antalya'nın en zenginlerindendi. Ama alın teriyle kazanmıyordu parasını, bir nevi zorbaydı. Dayımlar ondan uzak dururdu. Ki kız dün eve gelmişti, haberleri yok muydu?

"Peki neden böyle olduğu konusunda söylenilen bir şeyler var mı?"

"Ben duymadım ama arkadaşları biliyor olmalı."

Önceden en yakın arkadaşı Murat'tı, aralarından su sızmazdı. Hâlâ öyleyse...

Belki şirkette işe başladığı için yeni çevreler edinmişti. Sonuçta bu insanların kim olduğunu bilmiyorken yargılamak doğru olmazdı. Yine de ortadan kaybolduktan sonra böylesine değişmesi kaygı vericiydi.

Gizem'in yüzü düştü. "Bir saniye... Sonuçta Giray'ın ailesi ve sizin aile birlikte çalışmıyor mu? Onu tanımıyor olamazsın!"

Yakalanmıştım. "Anlatacaklarını merak etmiştim üzgünüm," dedim kahkahalar atarak. Yüzüme su sıçrattığında aramızdaki düello başlamıştı.

"Hadi Zühre! Yapabilirsin!"

Sekiz yaşındayım. Giray ve Sevim bana yüzme öğretiyor. Yüzme kursuna gitmek istemiyorum, onlar bildiği için sanki tek bilmeyen benmişim gibi hissediyorum. Utanıyorum. Bana yardım etmelerini istiyorum, seve seve kabul ediyorlar.

"Evet Zühre, bana doğru gel!"

Bir tarafta Sevim, diğer tarafta Giray... Giray ona doğru yüzmemi istiyor. Böyle yapmamızın nedeni Sevim'i dayımın bu şekilde başlatmış olması. Ama ben korkuyorum. Çünkü

bana nasıl yüzmem gerektiğini anlatmadılar. Ve şimdi de heyecandan gördüklerimi bile unutuyorum.

Ama Giray orada... İnsana güvende olduğunu hissettiren bir gülümseme var yüzünde. Sanki bir şey olursa seni tutarım diyor. Ben de güvenip kulaç atıyorum.

Başta iyi gidiyor, hatta arkadan Sevim'in destekleyici çığlıklarını duyuyorum. Ama aniden kabaran dalgalardan biri üstümü örtüyor. Çıkamıyorum, korkuyorum. Saniyeler içinde bir kol beni yüzeye çekiyor.

Giray.

Ben öksürürken saçlarımı yüzümden çekiyor, bir yandan da aptal fikri yüzünden Sevim'i azarlıyor. Sonra bana dönüyor. Sanki bir şeyi söylemeyi unutmuş da yeni hatırlamış gibi bakıyor. Gri gözleri kısılıyor.

"Korkma, seni her zaman koruyacağım."

Bir süre sahilde vakit geçirdikten sonra kızlar voleybol oynamaya gitmişti. Ben zaten topa bile dokunamadığım için kimsenin keyfini kaçırmamak adına kenarda oturmuş, bir şeyler okumuş sonra içecek almaya gitmiştim.

Plajın karşısındaki kafede sıraya girdiğimde ne kadar kalabalık olduğuna şaşırmıştım. Popüler bir yer olmalıydı.

Önümdeki kız saçlarını geriye savurduğunda yüzümde kırbaç gibi şaklamıştı. Birkaç adım gerilediğimde saçların sahibi de bana döndü. "Ah! Dün yemeğin tadını kaçıran kız değil misin sen?" diye sordu parmağını yüzüme doğrultarak.

Ne?

Hâlbuki o yemeğin zehir olduğu kişi bizzat bendim.

İkinci bir kırbaç çarpmıştı yüzüme sanki. Ne yapmıştım da tadını kaçırmıştım ki? Onunla neredeyse hiç iletişimde bulunmamıştım. Belki de şu an karşılaştığım karakter bu

yüzden benim için sürpriz olmuştu. Daha ağırbaşlı biri olduğunu zannetmiştim herkese nazik davranmasından ötürü.

Yüzümün önündeki işaretparmağını kendi işaretparmağımla uzaklaştırdım.

"Tanışıyor muyuz?"

Elbette tanışıyorduk Begüm Kömürcü'yle ama saygısızlığa tahammülüm yoktu. Adımı hatırlamadığına emindim.

"Ah, öyle mi? Biriyle karıştırdım," dedi önüne dönmeden önce.

Yüzümü de hatırlamıyor olmalıydı.

Böyle bir durum karşısında gülmek mi ağlamak mı uygun düşer bilemiyordum. Az önce yaşananları hayal mi etmiştim yoksa?

"Bakiye yetersiz," dedi kasadaki görevli umursamaz bir tonda.

Sıra Begüm'deydi. Duyduklarını henüz işitememiş olacaktı ki birkaç saniye bakmaya devam etti.

"Hanımefendi limitiniz dolmuş olmalı," dedi kartı geri uzatarak.

"Öyle bir şey olamaz. Bir daha deneyin."

İç çekişler arasında kart tekrar denendi, yine aynı sonuca ulaşıldı. Begüm sudan çıkmış balığa dönmüş gibi çantasını karıştırdı, sanırım nakit parası da yoktu. Tanıdık bulmak istercesine etrafına bakındı. Arkamızdaki sırada rahatsız kıpırdanmalar baş gösteriyordu. Ben de burnumu olmayacak işlere bulaştırmaya hazırlanıyordum.

"Buyurun," dedim nakit parayı kasaya uzatarak.

Begüm hışımla bana döndüğünde gülümsedim. "Birbirimizi tanıdığımız için parayı geri alacağıma inanıyorum."

Gözleri kuşkuyla kısıldıktan sonra bir anda büyüdü. "Sendin yani! Niye yalan söyledin?"

"Canım öyle istedi."

Böyle bir karşılık beklemiyor olacak ki bir an için irkildi ve yüzüme doğru dürüst ilk kez baktığı izlenimine ka-

pıldım. Açıkçası Sevim gibi yakın olduğum biri olmadıkça insanlarla bu şekilde konuşmam imkânsızdı. Tavırlarımın sebebi kıskançlık değildi. Aksine Giray'la olan ilişkisi içime kapanmama yol açıyordu, takatimi ve umutlarımı yok etmişti. Belki de dümdüz kaba olduğu için tavırlarını istemsizce yansıtıyordum.

Çalışan uzattığım parayı kabul ettikten sonra kendi siparişimi de ödemiştim.

"Yanında para var mı yoksa telefon numaranı mı verirsin?" diye sordum kafeden çıkarken.

"Beni takip et, borçlu olmaktan nefret ederim." Önden yürümeye koyulduktan bir süre sonra aniden döndü. "İlgi çekmeyi seviyorsun galiba."

"Ne?" Böyle bir canlıyla ilk defa karşılaşıyordum.

"İnsanların karşısında kahramanı oynamak mı hoşuna gitti yoksa beni küçük düşürmek mi?"

Koca bir kahkaha attım. "Küçük mü düştün?" Kolumda dört içecekle beni arkasından koşturmuyormuş gibi bir de edepsizlik yapıyordu. "Madem öyle bir dahakine yanında nakit bulundur. Ben de seninle muhatap olmak zorunda kalmam." Bir cevap bulmaya çalışırken dudaklarını büzdü, ardından vazgeçip yürümeye devam etti.

Sonunda otoparka kadar gelmiştik. Siyah, filmli camları olan bir cipin önünde durduk. Camlar Begüm'ün tıklatmasıyla açıldı. "Ne oldu?"

Sürücü koltuğunda Giray, yanında ve arkada tanımadığım başka erkek arkadaşları vardı. Ellerim tepsiyi daha bir sert kavradı. Begüm'e yer olmadığını fark ettim, belki de ayrı ayrı gelmişlerdi.

"Yanımda para yokmuş, sen öder misin?" diye sordu Begüm beni göstererek.

Giray'ın gördüklerine inanamıyormuş gibi bir hali vardı. "Sen mi ödedin?"

"Sıra uzundu ve bir an önce bitsin istemiştim," dedim omuz silkerek.

Giray cüzdanından para çıkarırken ilk defa Begüm'ün çekingen davrandığını gördüm. Bana kalırsa pek önemli değildi sonuçta herkesin başına zaman zaman gelebilecek bir durumdu. Ama onun için katlanması zor gibiydi.

Giray parayı bana uzattığında nasıl alacağımı kestirememiştim. Ellerim doluyken uzanmaya çalıştım, bu nedenle buzlu limonatam doğrudan camdan içeri, Giray'ın kucağına dökülüverdi.

"Çok özür dilerim!" Yardımcı olmak istiyordum ama hâlâ tutmam gereken üç bardak olduğu için ne yapacağımı şaşırmıştım.

Buzlarla buluşmasını irkilerek karşılayan Giray silkinmeye başlamış, benim afallamış halimin farkına varınca büyüyen gözlerle, "Sakın. Uzak dur," diyerek beni durdurmuştu.

Arabadan inip de gömleğini temizlemeye devam ederken bir yandan döşemelere hüzünle bakıyordu. Arkadaşları afallamış bir vaziyette arabadan indi, Begüm ise sarsılarak gülmeye başlamıştı. "Karagöz ile Hacivat mısınız siz ne bu hal?"

İçecekleri nihayet yere bırakmıştım, artık götüreceğime dair ümidim de kalmamıştı zaten. "Havlu getireyim mi?" diye sordum. Kıyafetleri az önce yüzen o değilmiş gibi şıktı. Gerçi bu sıcakta her şey bir an önce kururdu ama güzelim araba yapış yapış kalacaktı.

"Her neyse, benim artık bir işim kalmadığına göre gidiyorum," dedi Begüm ayrılmadan hemen önce. "İkinize de teşekkürler, sayenizde çok eğlendim!" diye seslenirken bakakalmıştım. Gerçekten yardım etmek gibi bir düşüncesi yoktu.

Giray iç çekerek arabasının bagajını açtı. "Yanımda tişört var ama havlu yok," dedi beklenti dolu bakışlarla.

"O zaman kabasını havluyla alırız sonrası sana kalmış."

"Biz ne yapalım?" diye sordu arkadaşlarından en uzun olanı.

Giray tişörtün olduğu poşeti alıp bagajı kapattı. "Zaten gidecektiniz, biz hallederiz merak etmeyin."

Aklım yerde bıraktığım içeceklerdeydi. Sevim muhtemelen geç kaldığım için zaten huysuzlanmıştı ama yanıma telefon almadığım için istese de ulaşamazdı. Giray üstünü temizlemek için duşlara gittiğinde ben de havlu bulmaya çalıştım. Temizlenmiş bir şekilde çıktığında tekrar arabaya döndük. Sessizce yürürken ikimiz de nasıl konuşmamız gerektiğini bilmediğimiz için kaşındıran bir kıyafet giymiş hissi vardı üzerimde. Kaşısan da kaşınma devam eder ve üstüne bir de acı eklenir. Giray da aynı düşünceleri paylaşıyor olmalıydı.

"Arkadaşların gitmeseydi çabuk bitirirdik," dedim sessizliği bozma çabasıyla. Otoparka dönmüştük. İçeceklerin buzları çoktan erimişti.

"İki kişi hallederiz." İçeceklere baktığımı fark etti. "Havlu almaya gittiğinde bunları da bırakabilirdin."

Bırakabilirdim ama vakit kaybetmemeye odaklandığım için aklıma gelmemişti.

"Artık çok geç."

Sonrasında arabayı temizlemeye koyulduk. "Tek yapman gereken o parayı düzgünce tutabilmekti Zühre."

"Elim doluyken uzatmasaydın o zaman." Arabanın zeminindeki paspası çitilerken kolum yorulmuştu, diğeriyle devam ettim. "Kısa sürede iyi nam salmışsın. Mafya kızıyla sevgili olup it kopuklarla takılmak yeni moda mı?"

Yüzünde gamsız bir ifadeyle gerindi. "Bilmem. Zaman değişimi de getiriyor galiba."

"Sedat Amca'nın öğrendiğinde bayılacağı bir değişim," dedim gereksiz oyunculuğuna. Onunla geçirdiğim her saniye zehir gibiydi. "Ama bu beni artık ilgilendirmiyor sanırım. Bunu senden bir özür dahi duymadığımda anladım."

Sağ kaşı yukarı kalktı. "Neden özür dilemeliymişim?"

"Neden İstanbul'da olduğunu söylemedin?" diye sordum beynimi tırmalayan konuya girerek.

"Söylemeli miydim?" diye sordu kaşlarını çatarak. Sanki anlamsız bir şeyden bahsetmişim gibi.

"Söylemeliydin!" diye çıkıştım. "Tabii ki söylemeliydin."

"Neden söylemeliydim? Bana bir yararı olacak mıydı? Eski anıları mı yâd edecektik?"

Sakince çitilemeye devam ederken kalbime bir külçe düştüğünü hissettim. Nasıl böyle lafları söyleyebilirdi? Galiba karşılıksız aşklarda seven taraf hep kaybediyordu.

Midem ters yüz oldu. Tıkanan gırtlağımın ardından konuşmaya çabaladım.

"Ne kadar acımasız konuştuğunun farkında mısın? Ben sana bir şey mi yaptım? Neden böyle düşündüğünü anlamıyorum."

"Çok fazla düşünüyorsun. Bir şey olması mı gerekiyordu?" diye sordu gülerek. Ne zalim bir gülüştü. "Ben seni görmek için İstanbul'a gitmedim Zühre, o okulu tercih ettiğim için gittim. Yıllarca görüşmemişken şimdi ulaşmayı tercih etmemem mi sorun oldu?"

Saçmalıyordu. Bir kez daha denedim şansımı. "Peki, neden yıllardır görüşmüyoruz? Bunun cevabını hâlâ bilmiyorum. Geçmişte numaranı almak istediğimde reddettin, belki aramayı düşünürsün diye benimkini değiştirmedim."

"Artık bir önemi var mı? Sen de artık kabul et," dedi acımasız bir gamsızlıkla.

Ben yalnız olmayı seviyordum. Gürültü ve kalabalık benim için karmaşa demekti. Yorgunluk. Etrafımda az insan bulundururdum ve onlara güçlü duygularla bağlıydım. Birini kaybetmek benim için kabullenilmesi zor, acısı kolay kolay silinmeyecek bir şeydi. Giray ise insanları seviyordu. Onların enerjisiyle güçlenirdi. Fakat onlarla sadece kendisinin bildiği bir mesafeyi korurdu. Onlara elveda demeyi, geçmişin sayfalarını kurcalamamayı bilirdi.

Önceleri aramızdaki bu ciddi farklar nedeniyle onun için

diğer herkes gibi olmaktan korktuğum olmuştu. Çünkü o benim için herkes değildi. Benim ilk arkadaşımdı. Her şeyi paylaşabildiğim, anlamsız konular üzerine sohbet edebildiğim ve kalbimdekileri dökebildiğim tek insandı. Ama onun için özel olmadığım halde benim için öyle olması fikri korkutucuydu. Her yaz Antalya'ya gittiğimde bir gün benimle seralara gelmemesinden endişe ederdim. Vakti geldiğinde kalbin parçalara bölünmediğini ve bana pay ayrılmadığını düşünmekte yanıldığımı anlamıştım. Kalp sevdikçe genişliyordu ve benim pay almak için başkalarıyla yarışmama gerek yoktu. Özel olmanın önemi yoktu çünkü onun bana verdiği değer ölçülemezdi. Onun değer verdiklerine de saygı duymalıydım. Başka türlüsünü hak etmiyordu.

Onun yokluğunda yalnız olmaktan zevk almadığım söylenebilirdi. Ama ona ulaşmamı reddediyorsa saygı duymalı ve o yeniden merhaba diyene kadar elveda demeyi öğrenmeliydim. Şimdiye kadar öyle düşünmüştüm en azından. Onun laflarını duyana kadar da bunlara inanmıştım. Fakat şimdi onun benden çok farklı düşündüğünü görebiliyordum. Ve bu beni... Sinirlendiriyordu.

"Arkadaşlığımızın üstünden uzun zaman geçti, geçmemiş gibi konuşmak seni rahatsız ederdi," dedim başımı yavaşça sallayarak. "Doğru mu anlamışım?"

Cevap vermedi.

"O zaman neden onca yıl hakkımda haber almaya devam ettin?"

Duydukları karşısında birkaç saniye donup kaldı. Öyle bir geçmişin olduğunu unutmuş ve bir anda o unuttuğu kapı aralanmış gibi. Sevim'in bana söylemesine kızmadı. "Sahi," dedi dalgınlıkla. "Neden öyle bir şey yaptım ki?"

Onu boğmak istiyordum. Söylediği sözler değil; tüm bunlar, bu tuhaf değişim sinirlendiriyordu beni. O ışıldayan gözleri, gümüş gibi parlayan gözleri tekrar görmek istiyordum.

"Her şeye rağmen sorun değil," dedim iç çekerek. "İstanbul'da görüşmek istememen yani... Sonuçta burada karşılaşmalıydık. Seni ve Antalya'yı göreceğime söz vermiştim."

Ne planladığımı okumak istercesine başını yana eğdi. Gerçekten hoşnut olmayacağı planlarla karşılaşacaktı.

5

Gümüş

Telefonumun zil sesi evi inletirken banyodan odama koşmama neden olmuştu. Ekranda annemin bol kalpli adını görmemle yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu.

"Çoban Yıldız'ım."

Annemin sesini duymak, bana adımın anlamıyla hitap etmesi içimde bazı şeylerin kıpırdanmasına neden oldu.

"Anneciğim..." Sesim, içimi kaplayan özlemle boğulmuştu.

O farkında değildi ama. "Nasılsın?"

Gerçekten ne hissettiğimi açıklayan üç farklı cümle aklımda belirdi. Sıkıldım. Bezdim. Eve dönsem daha iyi... İç çektim. "İyiyim, sen ne yapıyorsun? Dükkânı idare edebiliyor musun?"

Annemin aldığı nefesi bıkkınlıkla verdiğini duydum. "Ay Zühre, ne sıkıcısın evladım. Daha dün aynısını sordun. Kötürüm müyüm ben, niye edemeyeyim? Asıl sen kendinden bahset. Ne yapıyorsun?"

Ne mi yapıyorum?

Beynim bile bu soru karşısında işlevlerini kaybetmişti.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey yapmamıştım koca bir hafta boyunca. *Supernatural*, YGS ve LYS maratonu yüzünden tüm yıl boyunca rafa kaldırılmıştı. Şimdi akşamlarım kalan bölümleri izlemekle ve okumam gereken serileri okumakla geçiyordu. Miyop gözlerimin numarası kim bilir ne hale gelmişti bir haftada. Bir yandan da Çocukların Doğası Festivali için hazırlıklar sürüyordu. Görevliler ve diğer katılımcılarla festival alanını ziyaret etmiş, ihtiyacımız olan düzenlemeleri yapmıştık. Dayımdan sonradan öğrendiğime göre kullanacağımız çiçekleri getirmek Demirhan Şirketi'nin sorumluluğundaydı. Annemle o şekilde anlaşmışlardı.

Gündüzleri yeterince sosyalleştiğimi düşünerek kuzenimin akşamki planlarına dâhil olmamıştım. Tabii dizileri İstanbul'da, eve döndükten sonra da izleyebilirdim. Bundan sonra böyle uzun bir tatilim olacak mıydı? Doğaya karışmaya, gerçek anlamda kafamı dinlemeye ihtiyacım vardı. Onu geçtim odamdan çıkmamama ne denirdi? Sevdiklerinizle geçirdiğiniz her an, sadece yan yana otursanız bile güzel anılar haline gelirdi. Evet, ne kadar her yıl İstanbul'da görüşmüş olsak da sık görmediğim kuzenimin planlarına eşlik etmeliydim. Birkaç hafta bilgisayarın radyasyonuna maruz kalmasam da olurdu.

Biliyordum tüm bunları, ama hayatımı sabote etmek için kurulmuş içimdeki şeytan, kulaklarıma en azından bir hafta yatağımda kıyıya sere serpe uzanmış fok gibi kalmak istediğimi fısıldıyordu.

"Aslında dolu dolu geçen bir haftaydı anneciğim. Bilirsin, festivale hazırlanıyoruz." Cümlemi bitirmeye gerek duymadım. Zaten onu kandırma gibi bir amacım yoktu.

Annemin sesi kulağımda yankılanırken yüzümü buruşturdum. "Hiçbir şey yapmadın değil mi Zühre! Aferin evladım!"

Sesim incelirken isyankâr bir tavırla konuşmaya başladım. "Ya anne, gerçekten çok yorgundum. Ayrıca normal anneler kızlarını gidecekleri yerler için kısıtlarken sen beni teşvik ediyorsun."

"Ah benim saf kızım, normal bir çocuk olsaydın ben sana seve seve kısıtlamalar getirirdim. Ama eğer yine de seni bir şey için teşvik etmemi istiyorsan seni gökyüzünün ne renk olduğunu keşfetmeye davet ediyorum. Zira artık hatırladığını sanmıyorum."

Sıkıntıyla nefesimi verdim. Aniden aklıma gelen fikirle gülümsedim. "Ah, zaten bugün bisiklet sürmeye gideceğim."

Antalya'ya gelmeden önce karar vermiştim buna. Bisiklet sürmeyi severdim, yapabildiğim nadir açık alan aktivitelerindendi. Sevim'in dağ bisikletini alıp evin yakınındaki koyu gezebilir, aynı zamanda eşsiz manzaralarla dolu bir sürü fotoğraf çekebilirdim.

"Tamam öyleyse," dedi annem. "Bugün biraz dolaş. Ama güneşin altında fazla kalma, çarpmasın. Güneş kremi sür, şapka ve güneş gözlüğü tak, bol su iç. Çok tenha yerlere gitme tüm it kopuk oralardadır."

Bu kuralları iki kere tekrar ettikten sonra iş için dükkânda biriyle buluşacağını, konuşmayı kısa kesmesi gerektiğini söyledi ve bu şekilde kapattık. Telefonu cebime atmadan önce saati kontrol etmiş, yedi buçuk olduğunu görmüştüm. Erken kalkmak her ne kadar bir işkence olsa da bir o kadar erken döneceğim, sıcaktan bir miktar korunacağım demekti.

Evden çıkmayı külfet olarak gören birinin uygulaması gereken en kıymetli yasaya uyarak elimden gelen en hızlı şekilde, hiç düşünmeden hareket ederek üstümü değiştirdim. Dolaptan henüz çıkardığım beyaz tişörtü ve gri eşofmanı üstüme giydim, fotoğraf makinesinin çantasını boynuma asıp omzumdan geçirdim. Bir yandan da Sevim'in odasına doğru yürüyordum.

Plaja gittiğimiz gün içecekler olmadan döndüğüm için

beni bir köşeye çekip uzun bir süre sorgulamıştı. Giray'ın söylediklerini anlattığımda diyecek bir şey bulamamıştı, o da bu Giray'a fazlasıyla yabancıydı. Begüm'ün tavırlarıysa... Onu güldürmüştü.

Bilmem kaçıncı rüyasından uyandırmamak için sessizce çekmecesinden bir kâğıt çıkardım ve komodininin üstüne yapıştırdım. "Sevim, dışarı çıkıyorum. Umarım o çok değerli bisikletini almama kızmazsın. Ama kötü bir bisikletle dağ bayır gezmemi istemezsin değil mi? Ben de öyle düşünüyorum. Uyanınca ara beni. Sevgiler." Odasından çıkarken suratımda bir şampiyonun gülümsemesi vardı.

Merdivenlerden uçarcasına indim, dayımın gününün büyük bölümünü geçirdiği çalışma odasının kapısını çaldım. Cevap gelmeyince açmayı denedim fakat kilitliydi. Aldığım hoş kokuyla mutfağa girdiğimde fırında bekleyen bir tepsi otlu poğaçayı bulmanın verdiği mutluluk çığlıklar atmak istememe neden olmuştu. Dayım on numara poğaça yapardı.

İki poşete birkaç poğaça, iki şişe su ve elma koyduğumda ağzımın suları akıyordu. İşim bittiğinde garaja gittim ve uzun uğraşlar sonucunda bisikleti bulup çıkardım. Beyaz rengi hafif sararmıştı ama üstünde toz bile yoktu. Sevim bakımını ihmal etmemişti.

Elimdeki eşyaları bisikletin önündeki geniş sepete yerleştirdim ve garajda bulduğum küçük örtüyle birlikte sepetin kapağını kapatıp iplere sıkı bir düğüm attım. Bahçede yaptığım ufak deneme sürüşünden sonra derin bir nefes alıp hızımı arttırdım. Belirli bir tempo tutturduğumda bahçıvana açtırdığım ünlü kapıdan çıkmıştım.

Rüzgâr saçlarımı uçuştururken ıhlamur kokusunu içime çektim. Hava tertemiz, etraf sessizdi. Güzergâhım belliydi. Bir daire çizecektim. Önce bir köyden geçecek, sonra dayımlara uzak olmayan koyu gezecek ve en sonunda eve geri dönecektim.

Gördüğüm manzaralar hızla değişirken bacaklarımın yorulmasını umursamadan sürmeye devam ettim. Yarım saat sonra ilk hedefim olan köye varmıştım. Köyün içine girmeden, yanındaki ormandan gitmek en makul seçim olmuştu.

Hızımı yavaşlatarak ormana giden toprak patikaya saptığımda bisikletten inip iğne yapraklı ağaçların arasında yürümeye koyuldum. Uzun süredir hareket etmediğim için bir pedal daha çevirecek halim kalmamış, üstelik terlemiştim. Düzeni bozulan nefesimi toparlamalıydım, dinlenmek istiyordum. Dayımın otlu poğaçalarını düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Bisikleti bir ağacın gövdesine yasladım. Sepetten bir şişe su, elma ve poğaça çıkardıktan sonra büyük bir kayanın üstüne oturdum. Ter ve nemden dolayı yüzüm yapış yapış olduğu için rahatsız olmuştum. Suyun, ıslatmaya yetecek kadarını yüzüm için kullandım. Telefonum çalmaya başladığında dudaklarıma uzattığım şişeyi geri çektim ve cebimdeki telefonu çıkardım.

Sevim arıyordu.

"Ooo ev kuşu yuvadan kaçmış?"

"Annem sabah konuştuğumuzda beni gökyüzünün ne renk olduğunu keşfetmeye davet ettiğini söyledi," dedim son kısmı teatral bir havayla vurgulayarak. "Zaten çıkmayı düşünüyordum da. Erken hareket etmem için itici güç oldu."

"İnzivadan çıktığına göre akşam bir şeyler yaparız artık." Onaylayan sesler çıkarırken sudan birkaç yudum içtim. "Planın ne? Ne yapacaksın?" diye sıraladı sorularını.

Kısaca güzergâhımdan bahsettim. "İyi fikir ama lütfen dikkatli ol."

Kaslarımı esnetmek için ayakuçlarıma doğru eğildim. "Seni çok seviyorum Sevim. Bunu biliyorsun değil mi?"

Konuşurken gülümsediğini anlamıştım. "Biliyorum şımarık, ben de seni çok seviyorum. Kızlarla kahvaltıya gideceğim, bir an önce hazırlanayım."

"Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Yüzümde koca bir gülümsemeyle elimdekileri yemeye devam ettim. Altı yıldan sonra ilk defa şehir dışına çıkmış tatil yapıyordum. Burada, yosun tutmuş bir kayaya oturana kadar ne kadar güzel bir şey olduğunu unutmuştum.

Annemin de dinlenmeye ihtiyacı vardı. En azından bir hafta için dükkâna bakacak yeterince arkadaşı vardı. Benimle gelse çok daha iyi olurdu.

Karşımdaki ağaçların arasından gelen bir çıtırtıya kadardı huzurum. Kalbim göğsümü tekmelerken ağzımdaki elmayı çiğnemeyi bıraktım, nefesimi tuttum.

Sakin ol, belki sadece bir tavşandır.

Bu sefer daha güçlü, insan adımlarını andıran çıtırtılar sessizliği doldurdu, tüm vücudumu korkuyla sarstı.

Antalya ormanlarının hayvan çeşitliliği konusunda fazlasıyla cahildim ama küçük bir hayvan olduğunu sanmıyordum.

Duyduğum ses benim için maratondan önce patlayan silah gibiydi. Hiç düşünmeden yerimden fırladım, elimdekileri sepete tıktıktan sonra ayağımı pedala geçirdim ve hızla sürmeye başladım.

Soluğum vücudumu terk etmek için ciğerlerimi paralıyordu. Bacaklarım adrenalinin getirdiği enerjiyle daha hızlı hareket ediyordu. Ama hâlâ ormanın içinde olduğum için bisikleti sabit tutmakta bocalıyordum. Arkama bakmak istiyordum ama bunu yapabilmek için fazlasıyla tedirgindim. Ya büyük bir hayvansa? Ya biri beni takip ediyorsa? Ama beni kim takip edebilirdi? Mantıklı bir açıklaması yoktu.

Hızla sürerken aynı zamanda yolu kaybetmemeye çalışıyor, gideceğim koya doğru ilerliyordum. Ormandan uzaklaştıkça endişem azaldı. Belki de zararsız bir hayvandı ve ben boşu boşuna bu kadar telaşlanmıştım.

Koy, gördüğünüzde mutlaka gezmek isteyeceğiniz büyü-

leyici bir yerdi. Yeşil ve mavinin buluştuğu bu güzel yeri tatilciler de iyi değerlendiriyordu. Dağ yamacında konaklama yerleri de vardı.

Biraz önce yaşadığım şokun etkileri vücudumdan silinmeye başladı. Hızımı yavaşlattım, olmak istediğim yere varınca indim ve bisiklete ellerimle yön vererek yine bir ağaca yasladım. Getirdiğim örtüyü toprağın üzerine serdim, fotoğraf makinesini çıkarıp ortama uygun ayarları seçmeye koyuldum. Burası güvenli olmalıydı. Güneş iyice yükselmeden yürüyüşe gelen gruplar olurdu.

O sırada bir silah patladı.

Silahın ölümcül sesini yalnızca filmlerde duymuş biri için bu oldukça garip bir deneyimdi. O tok sesin kulaklarınıza doğrudan ulaşması, dehşet kelimesinin somutlaşmış haliydi.

Kalbim bu cehennemden kurtulmak için çırpınırken başımı koruyarak yere çöktüm. Gözlerimin önünde yavaşlamıştı dünya. Sanki bunları yaşayan ben değilmişim gibi yabancı bir his vardı.

Kargalar çığlıklarla havalanıp gökyüzüne dağıldılar. Yüzümdeki kan koyu inleten seslerle çekildi. Sesler ıstırap doluydu.

Hemen üstümdeki dallardan hışırtılar geliyordu. Kargalar göğe yükselirken, çok yakınıma bir şey düşüyordu. Ve düşen şey yere çarptığında belli belirsiz bir ses çıktı. Çığlığım boğazımı yırtarak terk etti.

Bir karga.

Yere düşen, vurulan bir kargaydı. Henüz ölmemişti. Olduğu yerde çırpınıyor, kanatlarını çırpmaya çalışıyordu. Önümdeki küçük beden seğirirken bir adım daha geriledim. Ben onu kurtaramazdım. Gözlerim dolarken yutkunmaya çalıştım.

Kurtulamadı da zaten. Çıkardığı cılız sesle kalbim tekledi. Bir daha hareket etmedi.

Bu sadece başlangıçtı. Silah sesi bir kez daha koyda yankılandı ve ikinci bir karga bu sefer sağıma düştü. O da az önceki

kader ortağıyla aynı şeyleri yaşarken hareket edemiyordum, kaçıp gidemiyordum. Nefesim kesilmişti. Neler oluyordu? Kim öldürüyordu bu kargaları? Garip zevkleri olan çoktu ama karga avlayan birini hiç duymamıştım. Üstelik bana bu kadar yakın olan kargaları benim burada olduğumu bilerek...

Silah bir kez daha patladı.

Üçüncü bir karga ayaklarımın dibine düştü. Bu berbat sahne dördüncü ve beşinci kargayla devam ettiğinde kanat sesleri tüm koyda yankılandı. Kargalar kurtulmak için hızla kaçışmaya başlamışlardı.

Sanki ruhum bir köşeye sıkıştırılmıştı ve çığlıklarım boğazıma dizilmişti. Altıncı silah sesini duyduğumda taşlaşan kaslarımı hareket ettirmeyi başardım ve bisikleti kavradım. Yedinci karganın bisikletin üstüne düşmesinden korksam da gerçekleşmedi. Pedalları çevirmeye başladığımda koy eski sessizliğine büründü ama bu sefer huzurun yerini ölüm kokusu almıştı.

İçinde olduğum dehşet vücudumu ve zihnimi esir etmişti. Nereye gittiğimi bilmiyordum, yerleşim yerinden iyice uzaklaşmıştım. Başkaları da duymuş muydu, güvendeler miydi bilemiyordum. Arkama bakmaktan korkuyordum. Tek derdim bir an önce oradan uzaklaşmaktı.

Bisikletle daha önce girmediğim bir patikaya girdiğimde ağaçların arasında bir karaltı gördüğüme emindim. Bir yere gizlenebilir, kaçtığım kişi her kimse ona izimi kaybettirip birilerinin bana ulaşmasını sağlayabilirdim. Ama kimi arayabilirdim ki? Annemi aramam hiçbir işe yaramazdı. Dayımı arasam kıyamet kopardı. Bir yokuştan aşağı inerken kararımı verdim. Sevimi arayacaktım.

Kızlar yanında değil miydi? Nerede olduğumu anlayabilir, polise haber verebilirlerdi. Günlerini mahvedecektim belki ama burada ölürsem ne kadar düşünceli olduğum konuşulmayacaktı.

Bisikleti bir tarafa fırlatmak istiyordum ama daha hızlı koşabileceğimden emin değildim. Bir elimle bisikletin hâkimiyetini kaybetmemeye çalışırken diğer elimle cebimden telefona uzandım ve hızlı numaralardan üçe tıkladım. Numarası çalarken bir yandan da dua ediyordum. Umudum her geçen saniyede yerle bir olurken dördüncü çalışta açtı.

"Zühre?" Konuşalı çok olmamışken aramama şaşırdığı çok açıktı.

Gerginlikten dolayı sesim doğru düzgün çıkmıyor, sık sık dilim takılıyordu. "Sevim, biri beni takip ediyor sanırım, altı karga vurdu, neredeyim bilmiyorum. Ben..." Yine duraksadığımda ağaçların arası açılmış, nispeten daha geniş bir yolda ilerlediğimi fark etmiştim. Tanıdık bir yerdi, daha önce burada bulunmuş olmalıydım.

"Zühre... Tamam canım sakin ol," dediğinde aslında onun da sakin olamadığını biliyordum. Biriyle aceleyle konuştu. Cevap iki farklı sesten geldi. "Tam olarak neredesin?"

"Ben..." Etrafımı inceledim. Kumsala çok yakındım. Köşeyi dönüp, yokuş aşağı inecektim. "Yosun'a yakınım."

Hattın diğer tarafında boğuk bir tartışma gerçekleşirken kumsala inen yokuştan önceki dönemeçteydim. "Tamam, on dakikaya oradayız," dedikten sonra arabanın motor sesi duyuldu telefonda. Yakındaydılar.

Yine de bir an sonra ne olacağını bilmeden rahatlamak istemedim. "Sevim... Kapama telefonu. Konuşalım. Çok korkuyorum." Yalnız ölmek istemiyorum, diyememiştim.

Derin bir nefes aldı. "Tamam canım, anlat bana."

Düşündüm. "Ya biliyor musun, sinirim çok bozuk. Uyumsuz'un üçüncü kitabının sonunu öğrendim."

Titrek bir kahkaha attı. "Öyle mi? Neymiş olan şey?"

"Söylemem, beni bulduğunda anlatırım."

Ne düşündüğümü anlamıştı. "Zühre..."

Kalanını duyamadım. Duyduğum tek ses silah sesiydi.

Bisikletin zincirleri boşaldı, bir anda yokuş aşağı yuvarlanmaya başladım. Telefon elimden kurtuldu, ama ben bacaklarımı bisikletten kurtarmayı başaramadım. Bisikletle birlikte yere düştüğümde nefesim kesildi, hâlâ yuvarlanmaya devam ediyordum. Taşlar kollarıma ve bacaklarıma çarpıyor, bedenime sert darbeler indiriyordu. Kafama, sersemletici bir darbe alırken aklım başıma geldi. Ellerimi başıma siper ettim, acıyı yok saymaya çalışıp gördüğüm ilk ot yığınına bir elimle tutundum. Ama ot yığınının hemen yanındaki kayadan kurtulamadım. Omzum sert bir şekilde kayaya çarptığında acıdan gözlerim yaşardı.

"Ah..."

Başım aldığım darbeden dolayı uyuşmaya başladı. Tişörtüm kana bulandı. Omzumdaki uyuşukluk yok oldu, yara alev aldı. Derimi yırtmış olmalıydım. Ellerimi kaldırmaya çalıştım. Boğuk bir feryat çıktı dudaklarımdan.

Telefonun sesini hâlâ duyuyordum. Sevim bana sesleniyordu. Yakındaydı telefon, ama ulaşmam için çok uzaktı. Ölümle burun burunaydım. Ama sonra anladım ki tetiği çeken kişinin amacı beni vurmak değildi. Zinciri hedef alıp boşalmasına sebep olan, istese beni de vururdu. Ölmemi istemiyordu. Bu bir uyarı mıydı? Oyun oynamaktan mı hoşlanıyordu?

Uyanık kalmaya çalışırken, bir araba sesi duydum. Başımı kaldıramıyordum. İçime iyotlu deniz kokusunu çektim.

Önümde duran siyah ayakkabılar görüş alanıma girdiğinde taş kesilmiştim. Kapattım gözlerimi. Belki her şey daha kolay gerçekleşirdi.

Sıcak parmaklar nabzımı kontrol etmek için önce bileğime, sonra boynumdaki damara dokundu. Amatör... Eldiveni yoktu. Otopside kim olduğu anlaşılacaktı.

Sonrasında zarar vermek istemiyormuş gibi geri çekildi. Yoksa silahına sarılmak için miydi?

Deli cesaretiyle açtım gözlerimi. Yutkunmaya çalıştım. Karşımda bir çift gri göz vardı.

Hayır, karşımda bir çift gümüş rengi göz vardı. Acıyla çarpılmış bir yüzün üstünde. Sen de mi vuruldun yoksa?

Gözlerim kapanmadan önce haykırılan adıma cevap veremedim.

6

Mide Bulandıran Özgüven

Karanlık, benim için kara delik demekti çocukluğumda. Korkutucuydu, sonsuzdu. Oynanan oyunlarda hep başrolü üstlenirdi. Saklambaçta bir battaniye gibi sarıp örter, ebenin sinsi gözlerinden uzak tutardı oyuncusunu. Korkunç hikâyeler anlatırken, mükemmel bir dekor halini alır, anlatılanların dinleyenlere etki etmesini sağlardı. Cadı, süper kahraman, mafya, polis... Her karaktere bürünebilirdi insan onun gücüyle. Bu yüzden birçok çocuk karanlıktan hem korkar, hem de sonsuzluğunu gizemli bulup içine karışmak ister.

Küçükken karanlıktan uzak durmuş, annemin de dediği gibi korkak bir çocuk olduğum için gizemini hiç de ilgi çekici bulmamıştım. Hayal gücüm gereksiz bir şekilde genişti. İçinde saklı olan canavarlar sanki kollarını uzatır ve onlara gitmemi beklerlerdi. Bu yüzden saklambaç oynarken hep karanlıktan uzak durmuş, bir şeylerin arkasına saklanmayı tercih etmiştim. Korkunç hikâyeler anlatılırken gururumdan korktuğumu belli etmez, işi şakaya vurup anlatanı bezdi-

rirdim. Hırsız polis tarzı oyunlar gündüz de oynanabilirdi. Yani, her şeyi karanlığa tercih ederdim.

Şu ana kadar.

Bilincim açık mıydı, kapalı mıydı bilmiyordum. Ama sanki bedenimde değildim; bir tüy gibi boşlukta savruluyor, en ürkütücü kâbuslarımın içine doğru süzülüyordum.

Korkunç suratları olan yüzlerce adam bana saldırırken, bir anda bir çukura düşüyor ve kafalarını örten siyah başlıklar giymiş adamlar tarafından kovalanıyordum. Beni köşeye sıkıştırıp başlıklarını gözlerinin önünden çektiklerinde, yüzleri olmayan yaratıklarla karşılaşıyordum. Ben çığlıklar atarken yine sahne değişiyor ve bilinçaltım her seferinde beni daha çok korkutmanın yolunu buluyordu.

Bir an okyanusun dibinde sivri dişli denizkızları tarafından kovalanırken, bir an sonra bir perili köşkte intikamın kararttığı hayaletlerden kaçıyordum. Her sefer bir önceki kadar gerçek, bir öncekinden daha korkutucuydu.

Tek istediğim çocukken kaçtığım karanlıkta kaybolmak ve bir daha da ortaya çıkmamaktı.

Zombiler tarafından etrafım çevrilmişken ve en öndeki kızıl saçlı, üstünde polis kıyafetleri olan zombi elini kalbimi çıkarmak için göğsümü deşmek üzere uzatırken yine bir öncekiler gibi acı verici olan çekilme hissini yaşadım.

Bilinçaltımın beni getirdiği tanıdık yeri incelerken özlemle inledim.

Her şey anılarımdaki kadar canlıydı. Ahşap parke üstünde yürürken çıtırtılar çıkarıyordu. Ilık meltem açık camlardan içeri süzülüyor ve beyaz perdeleri hafifçe dans ettiriyordu. Kıvrılan esinti can alıcı deniz kokusunu ve dalgaların sesini evin içine taşıyor, arka fonda çalan Zeki Müren şarkısına eşlik ediyordu. Toprak renkli koltuklar ve oymalı sehpalar en son gördüğümdeki gibiydi. Bej rengi duvarlarda aile yadigârı resimler asılıydı.

Dedemin evi.

Bisikletten düşmüş, Giray'ı görmüş ve bilincimi kaybetmiştim. Ne ara uyanmış ve dedemin evine gelmiştim?

Diğerlerinden farklı olarak, bu sefer o anda anladım bilinçaltımın oyunlarına kurban gittiğimi. Çünkü biricik dedem vefat ettikten sonra Sedat Amca ve dayım bu evi kapatmış, şimdi duvarları süsleyen aile fotoğraflarını dayımın evine götürmüşlerdi.

Açık teras kapısının diğer tarafından, beyaz perdelerin oynaştığı yerin ardından gelen iki çocuğun birbiriyle yarışarak yükselen kahkahalarını duydum.

"Koklamaya kıyamam, benim güzel Manolya'm..."

Zeki Müren şarkıda nakarata geçince nerede, daha doğrusu hangi zamanda olduğumu anladım.

Daha on yaşında olduğum bir anının içindeydim. Olaylar aklımda birer birer canlanırken, salondan terasa açılan kapılara koştum ve görüşümü zorlaştıran perdeleri heyecanla çektim.

"Ya Giray yaaa!"

"Bana ne, öyle işte. Salak o çocuk. Aptal. Bir de beni kıskanıp etrafa kuduz köpekler gibi saldırması yok mu, beni deli ediyor! Yemin ediyorum bizim Hikmet ondan daha medeni."

Büyük minderlerin birinde oturan küçük kızı gördüm önce. Üstünde beyaz ketenden, dizlerine kadar inen, kısa kollu bir elbise vardı. Gür kıvırcık saçları balıksırtı örülmüş, nadiren tanık olacağınız derli toplu bir vaziyetteydi. Bağdaş kurmuş, ayaklarını elbisesinin içine saklamıştı. Bir ileri bir geri dolaşan çocuğun sinirli haline kahkahalarla gülüyor, koyu kahve gözleri keyifle ışıldıyordu. Bendim bu.

Çocuk ise o zaman üstünden çıkaramadığı Batman tişörtü ve kısa kot pantolonuyladı. Çıplak ayaklarıyla terasta bir ileri bir geri yürüyor, arada bir sinirle saçlarını çekiştiriyordu. Giray.

Olayı hatırlayınca gülümsedim. Taner diye bir çocuk vardı, İngilizce kursunda aynı sınıftaydılar. Giray'ın anlattıklarına göre Taner onun başarılarını kaldıramamış ve kıskançlıktan deliye dönmüştü. Giray'ın hikâyeyi anlatırken takındığı tavır o kadar komikti ki olaydan ziyade onun haline katıla katıla gülüyordum.

"Tamam tamam sakin ol," dedim yerimden doğrulurken. Yanına gittim. "Boş ver onu, bak hava ne kadar da güzel, kuşlar uçuyor."

Koca bir kahkaha attı. "Bu lafı nereden duydun bilmiyorum ama kuşlar uçmuyor."

Somurttum. "Lafın gelişi işte..."

Ağzı muzip bir cevap vermek için aralanmışken terasa ulaşan perdeler bir kez daha açıldı. Karşımda gördüğüm çehreyle nutkum tutulmuştu. "Çocuklar, ne yapıyorsunuz burada?" Dedem.

O kadar gerçekti ki, bir anda ona doğru yalpaladım ve kollarına tutunmak için uzandım. Ellerim boşlukla buluştuğunda hayal kırıklığı kalbimi sarmaladı.

Aynı anda omuz silktiğimizde gülümsedi, bize doğru eğildi ve ellerini omuzlarımıza koydu. "Aşağıda bir arkadaşımla görüşmem lazım. Burada uslu uslu oturun oldu mu?" Başını kaldırdı ve terası inceledi. "Hatta içeri geçin. Hava çok esiyor üşütmeyin," dedi ve ikimizin de elinden tutup bizi salona doğru yönlendirdi. Onlarla birlikte içeri girerken dedem terasın kapılarını kapattı. On yaşındaki Zühre onu kollarından çekiştirdi. "Dede, plak durdu. Başa sarar mısın?"

Dedem taş plakları, onlarda müzik dinlemeyi severdi. Bu yüzden ikindinin altın saat olarak adlandırılan vaktinde gramofonun sesi duyulurdu. Giray ve ben gramofonun yanındaki koltuğa oturur, cızırtıyla yükselen melodilerle hayallere dalardık.

Nitekim yine aynısı oldu. Dedem keyifle gramofona doğru ilerledi, iğnesini tekrar yerleştirdi ve plağın üstüne koydu.

Biz koltukta yerimizi aldık. Birkaç saniye hüzünle bizi izledikten sonra uzun adımlarla ilerleyerek önümüzde durdu ve başımızın üstüne öpücükler kondurdu. Yine aynı uzun adımlarla odadan çıktı ve koridorda kayboldu.

Şarkı yeniden başladı, bir süre ikimiz de hiç konuşmadık. Ben başımı eğmiş elbisenin eteğiyle oynuyordum, Giray düşüncelere dalmıştı. Birden aklına bir şey gelmiş gibi başını kaldırdı.

"Zühre, hiç manolya gördün mü?"

O sıralar görmemiştim, sadece ismen tanıyordum. Başımı olumsuzca salladım.

"Görmedin mi? Ama İstanbul'da da Antalya'da da var." Biraz düşündü. "Gerçi şimdi çoktan döküldüler."

"Neye benziyorlar? Güzeller mi?"

"Güzeller. Ben pembe ve beyazını gördüm. Büyük yaprakları var. Kokusu da çok güzel."

"Çok yardımcı olmadı," dedim gülerek.

O zaman internetten açıp gösterme imkânı da olmadığı için tarif etmekte zorluk çekiyordu. Çizmek için kâğıt kalem aradı, bulamayınca sıkıntıyla yerine oturdu. Benim kıs kıs gülmem onu rahatsız ediyordu.

"Bir fikrim var," dedi sessizce oturduğu saniyelerin ardından. Söyleyeceklerine karşı tepkimi merak ediyor, göz ucuyla beni izliyordu. "Bundan sonra sana manolya diyeceğim."

"Ne?" Çatık kaşlarımla yüz ifadem değişmişti. "Niyeymiş?"

Yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Tekrar açana kadar ismini kimden aldığını merak et dur. Ot mudur, zehir midir?"

O yaşlar kavga etmek için sebep aradığımız yaşlardı. Konu önemsizdi, yeter ki kendimizi eğlendirecek atışmalar olsun. "Kabul etmiyorum!" dedim sesimi yükselterek. Gerçekten neye benzediğini bilmediğim için bunu duyduğumda ne kadar endişelendiğimi hatırlıyorum. "Kesin koparılan otlardan biri, değil mi! İstemiyorum, sensin manolya."

"Bahara kadar beklersin artık Manolya." Son kelimeyi üstünde dura dura hecelemişti.

O gün annemden manolyanın neye benzediğini dinlemiş, fotoğraflarını görmüş, bir sonraki yıl ilk açan manolyalara tanıklık etmiştim. O çiçekle anılmak sinirimi bozmaya devam etmişti ve beni utandırıyordu. Neden öyle güzel bir çiçekle bana seslendiğini sorduğumda: "Beğenmediysen tirşik de olur," diyerek beni susturmuştu. Antalya'ya gelmeye devam ettiğim iki yıl boyunca sık sık kullanmıştı bu adı.

Tüm anı bu kadardı. Peki, ben niye hâlâ buradaydım?

O sırada aşağı kattan yükselen bağrışmaları işittim. Karşımdaki çocuklar da duymuştu ama tartışırken umursamamışlardı bile. Ben umursamıştım. Merakla salondan çıktım ve aşağıya inen merdivenlere yöneldim. Basamaklar ağırlığımla gıcırdarken sessiz olmaya çalışıyordum. Merdivenlerin yarısındayken durdum ve dinlemeye ve gizlice izlemeye başladım.

Dedem ve Sedat Amca salonda bir adamla konuşuyorlardı. Ellerini önünde kavuşturmuştu ama duruşu dedemin dediği gibi arkadaşça değildi. Ortamdaki gerginlik bariz bir şekilde hissediliyordu.

"Biz bu soruları yıllardır cevaplamaktan bıktık sen sormaktan bıkmadın Naci. Git gel artık aileden biri oldun," dedi Sedat Amca. Sinirleri gerildiğinde işi alaya vurmak ailenin genlerinde olmalıydı.

"Demek ki artık sorularıma gerçek bir cevap vermeniz gerekiyor. O bilgileri vermek zorundasınız, bunu biliyorsunuz değil mi? Beyefendi bu umursamaz tavırlarınızdan hiç hoşlanmıyor Sedat Bey." Sedat Amca'nın çene kası seğirdiğinde adam da bunu fark etti ve keyifle gülümsedi. "Eskiden de pek farklı değilmişsiniz. Hatta bu özelliğinizin sizi çekilmez yaptığını da söyledi."

Sedat Amca soğuk bir şekilde gülümsedi. "Ya... Öyleyimdir huyum kurusun. O kadar özlediyse bir ara uğrasın."

Adam dişlerini sıktı. "Beyler, bilgiler diyorduk."

Dedem boğazını temizledi. İlk defa konuştu. "Demiyorduk Naci. Bilgi milgi yok. Artık bizi rahatsız etmekten de vazgeçin. Huzur bırakmadınız," diyerek kapıya doğru yöneldi.

Adam bir kez daha şansını zorladı. "Beyler, son kez söylüyorum; hata yapıyorsunuz. Beyefendi o verileri sizden hemen alamasa bile eninde sonunda onlarsız da işlerini halledebilir. Siz sadece kendinizi zor duruma sokuyorsunuz."

Dedem kapıyı açtı. "O işe yaramaz adama söyle onu evime aldığım gün yapabileceğim en büyük hatayı yaptım. Sana iyi günler."

Adam son bir kez daha baktı ve sonra topuklarının üstünde dönüp evden çıktı. Kapıyı kapatırken dedemin omuzları düşmüştü.

Sedat Amca boğazını temizledi. "Ahmet Amca, korkmuyor değilim. Ya bu deli çocuklarımıza bir şey yaparsa?"

Dedem yavaşça koltuğa çöktü. "Endişe etme Sedat. Ben de memnun değilim bu durumdan ama ona istediklerini veremeyiz biliyorsun değil mi? Kendi çocuklarımızı koruyabiliriz ama o adam istediğine ulaşırsa bırak kendi çocuklarımızı, binlerce masumu kaybederiz."

Ne?

Daha olanları sindiremeden o tanıdık çekilme hissini bir kez daha yaşadım. Neler oluyordu? Tüm bunlar rüyadan ibaret olmalıydı değil mi? Sonuçta içinde olmadığım bir anıyı göremezdim. Ama içim şüpheyle doluydu. Kimdi bahsettikleri o adam, dedem evine almak derken neden bahsediyordu? Ne verisi, ne kaybı?

Bir kez daha karanlığa düştüğümde vücudumun tanımlayamadığım yerlerinde belli belirsiz ağrılar baş göstermeye başlamıştı. Sersemlemiştim, başım dönüyordu.

"Beni duyabiliyor musunuz?"

Omzumun hafifçe sarsıldığını hissettiğimde gözlerim ara-

landı. Hâlâ kumsaldaydım, karşımda bir ambulans görevlisi vardı. Yutkundum. "Duyabiliyorum."

"Bir ağrınız var mı?"

Sorusuna gülmek istedim. Var olmak dahi acı veriyordu. Omzum ve başımın arkası fena halde acıyordu. "Her yerde..." Kelimeleri toplamayı başardım. "Düşerken başımı vurdum."

Seri ve dikkatli hareketlerle boynuma boyunluk takıldı ve sedyeye yerleştirildim. Gözlerim kısıtlı görüş açısında tanıdık birini aradı fakat görebildiğim sadece polis arabası olmuştu. Ambulansa yerleştirilip kablolar takıldığında yaralı omzumu saran doktora baktım. "Geldiğinizde yanımda başka birini gördünüz mü?"

"Merak etmeyin, arkadaşınız arabasıyla bizi takip ediyor," diye cevap verdi gözlerini omzumdan ayırmadan.

Belki de olayın dehşetini hâlâ üstümden atamadığım içindi, acile girip tetkiklerim bitene kadar sorulan sorulara cevap vermek dışında ağzımı açmadım. Sonuçları beklerken Sevim ve Giray geldiğinde gözyaşı kanallarımın tıpaları açıldı, acilin ortasında ağlamaya başladım.

Halimi gören Sevim gürültüden rahatsız olan insanların bakışları altında bana doğru koşarken bağırarak ağlıyordu. "Ne oldu sana böyle?"

Ani bir hareket yaptığımda sırtım ağrıdığı için sakin olmaya çalışıyordum. "Hissettiğim kadar kötü mü görünüyorum?"

Sevim ağzını araladığında beni kontrol eden doktor araya girdi. "Hanımefendi acildesiniz. Biraz soğukkanlı olun lütfen."

Her söze diyecek bir şeyi olan kuzenim kendini toparladı. "Durumu nasıl?"

"Çok ciddi bir şey gözükmüyor ama test sonuçlarını görmeden konuşmak zor. Yaklaşık bir buçuk saate alırız. Birkaç saat de müşahede altında tutulacaksınız, bir sıkıntı olmazsa

sonrasında evinize dönebilirsiniz. Düştüğü yer düşünüldüğünde çok şanslı."

Olanlardan sonra şanslı olduğumu duymak ferahlatıcı bir deneyimdi.

"Bunu duymak hoşuna gitmeyebilir ama bir an için öldün sanmıştım," dedi Sevim doktor gittiğinde.

"Dayımın haberi var mı?" Şimdiye kadar onu görmemek beni korkutuyordu. Daha doğrusu vereceği tepki beni korkutuyordu.

"Haberi var ve senin için en akıllıca olan duygu sömürüsü yapmak, çünkü Hulk'a dönüşüp hastaneyi başına fırlatabilecek kadar sinirli."

Acıyla inledim. "Şimdi nerede?"

"Yolda, birazdan gelir." Çalmaya başlayan telefonu çantasından çıkardı. "Ayça. Açıklama yapamadan ayrıldığım için merak etmişlerdir."

Sevim çıktıktan sonra, sevilmeyen gelin gibi uzakta duran Giray'a baktım. "Senin ne işin var?"

Sonunda birkaç adım yaklaşabilmişti. "Tesadüfen aynı kahvaltı yerindeydik. Karşılaştığımızda sen aradın."

"Gelmene gerek yoktu."

Gülümsedi. "Sevim yerine polisi arasaydın belki." Kuzenim gerçekten berbat bir sürücüydü, o yola girmesi beklenemezdi.

"O an düşünemedim."

Yüzü neredeyse ifadesizdi fakat gözlerine çökmüş bir durgunluğun olduğu görülebiliyordu. Dudakları bir şeyler söylemek için aralandığında kuzenim geri dönmüştü, yanında bir polis vardı. Tabii, olanlar için ifade vermeliydim. Sevim ve Giray'ın, acildeki herkesin dikkatleri üzerimdeyken, kelimeleri tartarak anlatmaya başladım.

Takip edildiğimden ilk çıtırtıları duyduğumda şüphelendiğimi, altı karganın bir bir katledilişini, gördüğüm karal-

tıyı, bisiklet zincirinin hedef alınarak vurulmasını anlattım. Söylediklerine göre çevredeki insanlar silah seslerini duymuş ama olduğum bölgeden uzakta oldukları için zarar görmemişlerdi. Birkaç soru sorup yeterli cevapları alamadığında polis ayrılmıştı. O kişiyi bulmanın neredeyse imkânsız olduğunu ben de biliyordum. Takip edildiğimi düşünmem duyduğum çıtırtıdan ibaretti. Karaltıyı şok anında hayal ettiğimi düşünebilirlerdi, kamera da yoktu. Olayın gerçekleştiğinin duyulan silah sesleri, kargalar ve bisiklet dışında bir kanıtı yoktu. Bir hayaleti nasıl bulacaklardı ki?

"İyi ki yakınlardaydık," dedi kuzenim, sonra düşüncelerimi okumuş gibi elimi ellerinin arasına aldı. "Bir daha sana yaklaşamadan yakalanacak, bunu yanına bırakmayacağız."

"Biriyle görüşmem gerekiyor," dedi Giray telefonuna bakarak. Yüzü ifadesizdi. "Birazdan dönerim."

İkimiz de arkasından bakakalmışken sahilde bilincimi yitirdiğimde gördüğüm anıyı Sevim'e sormayı düşündüm. Fakat o gün bizimle bile olmadığı için dayıma sormam daha mantıklıydı. Yalan söyleme ihtimali yüksek olsa da elimde daha iyi bir seçenek yoktu.

Sevim hızla bana döndü. "Şimdi konuşmanın zamanı olmayabilir ama Giray konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Birilerinin duymasından korkarak hızla etrafı taradım. Eh, Sevim ağzını açmışsa artık durduramazdım. "Zamanı olmadığını değerlendirebilmen beni duygulandırdı."

"Sen aradığında o da yanımızdaydı."

"Haberim var."

"Peki, ne kadar korktuğunu da biliyor musun?" İlgimi çektiğini anladığında gülümsedi. "Sesini duyduğunda yüzünün kanı çekildi. Nerede olduğunu öğrendiğinde arabaya binmişti bile. Kim bilir seni o halde gördüğünde ne hissetti."

Gözlerini bilincimi kaybetmeden önce görmüştüm, adımı haykıran sesini duymuştum. Yine de bunlar neyi değiştiri-

yordu ki? İnsan tanımadığı birini de o halde görse korkardı, gözüktüğü kadar kalpsiz olmadığı için umutlanmalı mıydım? Garipti ve farklıydı ama sonuçta Giray yine aynı Giray'dı.

"Hoş bir his değildir herhalde," dedim o anı hatırlayarak. "Kanlar içindeydim."

"Ne zaman bir adım atacaksın?" diye sordu somurtarak. "Sahildeki garip iddiandan sonra hiçbir şey yapmadın. Gerçekten seviyor musun bu çocuğu?"

"Evet Sevim zaten sen yaşadın bilmem kaç yıldır süren karşılıksız aşkı." İç çektiğimde sırtıma giren acıyla nefesim kesildi. "Galiba tükenmişlik sendromu yaşıyorum." Göz ucuyla beni dilimlemeye hazır bekleyen kuzenime baktım. "Sevgilisi var. Zaten mutlu gözüküyor, vazgeçip kendi haline bıraksam daha iyi olmaz mı?"

Derin bir nefes alıp toza toprağa bulanmış saçlarımı okşadı. "Nesi mutlu gözüküyor? Giray mutlu olduğunda nasıldır unuttun galiba. Hem sen böyle mutlu musun?"

"Şu az önceki uğursuz çocuktan mı bahsediyorsunuz?" diye sordu yanımdaki yatakta yatan teyze. Güneş çarptığı için gelmişti, yanında kocası vardı. "Evladım boş ver sen o çocuğu, beladır o bela."

"Nereden çıktı teyze?" diye sorduğumda bana kızdı. "Farkında değil misiniz kızım, gözleri bir garip."

"Sen de iyi bilirsin ya Neriman... Çocukların aklını karıştırma," dedi gözlerini gazetesinden ayırmayan eşi.

"Ben ne dedim ki akılları karışsın. Onlar da işkillenmiş zaten," dedi dudak bükerek.

Kapıda fısıldaşan hemşireler Giray içeri girdiğinde suskunlaşıp onu âdeta göz hapsine aldılar. Bu Giray Zerenoğlu için sıradan bir gün olmalıydı. O bedene sahip olan birine herkes birkaç saniye bakardı, güzel bir tabloyu inceler gibi. Güzel şeyler insanların büyük bir zaafıydı.

"Giray, senin boyun kaç?" diye sorduğumda vaziyetini

fark etmekte geç kalmıştım. Bir şey olmuştu. Yüzü düşüncelerle bulutlanmış, gözleri yere dikilmiş, hareketleri yavaşlamıştı.

Sorduğum soruyla başını kaldırdığında gözleri içimi acıttı.

"1.88."

"ZÜHREEE!"

İşte bu sesi duymak, o an kaybolmayı dilemek için yeterli bir nedendi.

Sevim oturduğu sandalyeden kalkıp Hulk ile aramda barikat kurdu. "Kızcağız iyi değil baba, lütfen..."

Dayımın hıçkırıkları duyulduğunda Sevim'in sesi kesildi. Üzgün Hulk elinin tersiyle Sevim'i kenara itti. "Yavrum yüzünün hali ne böyle? Ne yaptılar sana?"

Vay be, cidden kötü görünüyordum galiba.

"İyiyim dayı, sadece biraz başım ağrıyor," dedim gülümsemeye çalışarak.

Giray'ın uzattığı peçeteyle burnunu silmeden önce teşekkür etti. "Seni bu hale getirenlerin derilerini yüzeceğim," dedi karanlık bir ifadeyle.

"Anneme söylemeyeceğiz değil mi?" diye sordum fısıldayarak.

Annemden bahsettiğimde ürperdi. "Anlatmak için zamana ihtiyacım var."

Birkaç saat birlikte bekledikten sonra doktor test sonuçlarında bir sorun çıkmadığını söyledi ve ilaçlarımın yazılı olduğu reçeteyi verip bizi gönderdi. Arabaya binmeme yardım ettikten sonra dayım Giray'la bir şeyler konuştu, sonrasında hastaneden ayrıldık.

Eve vardığımızda Sevim tuvalete gitmek için koşturmuş, dayım bir işi olduğunu söyleyip çalışma odasına çekilmişti. Ben de kapıyı kapatmaya dahi halim olmadığı için en yakındaki kanepeye oturmuştum. Gözlerimi birkaç saniye kapatıp açtığımda karşımda Giray vardı.

Rüya görmüyordum değil mi? Kaşlarım çatıldı. "Senin burada ne işin var?"

"Babama iletmem gereken bir dosya varmış." O da kaşlarını çattı. "Sen niye burada oturuyorsun?"

"Beni yapayalnız bıraktılar, yukarı çıkacak halim yok," dedim yüzümü buruşturarak.

Birkaç saniye süren rahatsızlık verici sessizlikten sonra cesaretimi topladım. "Hastanede kiminle konuşuyordun?"

Yüzü bıkkınlıkla doldu. "Bu seni neden ilgilendiriyor?"

Karnıma yumruk yemişim gibi nefesim kesildi. "Döndüğünde iyi gözükmüyordun..."

Lafımı böldü. Kelimeleri hiddetle, bastırarak söyledi. "Zühre, bunun neden seni ilgilendirdiğini soruyorum."

Ben de öfkelenmiştim. Ona daha iyi bakabilmek için döndüm. "Senin derdin ne? Sadece bir soru sordum. Ne derdin var da bir anda parlıyorsun?"

Kollarını göğsünde kavuşturup kapı pervazına yaslandı. "Çünkü burnunu sokmaman gereken yerlere sokuyorsun. Neden? En son altı yıl önce gördüğün arkadaşın olduğum için mi? Ne saçma bir sorumluluk duygusu." Devamını söylerken duraksamadı. Bir an için bükülen dudaklarında nefret vardı. "Yoksa bana âşık mıydın?"

"Haddini aşma Giray!"

"Nasıl hayallerin peşindeydin de kabul etmekte zorlanıyorsun. Artık arkadaş değiliz. Eski günlerin hatırı için söylüyorum; büyü artık."

Ah, nasıl da zalimdi, ne de kolay kırıyordu kalbimi. Gri gözlerindeki zehre eş bir zehir içimi doldurmuştu. Onun saygısızlığı yüzünden kan beynime sıçradı. Gerçekten bir insan nasıl bu kadar değişebilirdi? Bir kahkaha attım. "Ah, güldüğümde sırtıma ağrı giriyor. Ben bu haldeyken espri yapma," dedim sırtımı sıvazlayarak. "Sahi çocukluk arkadaşım, benden sakladığın ne ki sana sorduğumda hemen savunmaya geçiyorsun?"

Haklıydı, onu altı yıldır görmemiştim ve bu sürede tamamen yeni bir karakter edinmişti. Bununla birlikte bazı şeyler değişmemişti. Mimikleri aynıydı, bir şeyleri saklarken hâlâ savunmaya geçiyordu. Ama bel altı vurması, sırf konuyu değiştirmek için bana acı vermeyi seçmiş olması beni yaralamıştı.

"Sen ve dayımlar ne saklıyorsunuz bilmiyorum ama emin ol öğreneceğim. Üzücü," dedim iç çekerek. "Aslında burnumu sokmaktan vazgeçmiştim. Ama basit bir soruya karşılık böyle sert bir cevapla karşılaştığım için şu an olayları çözmeye oldukça hevesliyim."

Ben konuşurken alay eden bir ifadeyle salonda dolaşan gözleri bitirdiğimde yoğun bakışlarla gözlerime odaklandı. Söylediklerim şakadan ibaretmiş gibi güldü. "Gerçekten ateşle oynuyorsun."

Dayım odasından elinde mavi bir dosyayla çıktı. "İşte burada," dedi Giray'a uzatırken, hiçbir şey olmamış gibi. Evin ses yalıtımı konuşmalarımızı duymasını engellemeye yetmezdi. Her şeyin farkındaydı ama yine de susmayı tercih ediyordu.

"Bu arada, yıllar içinde artan özgüvenin utanç verici," dedim Giray'a, gitmek için arkasını dönmüştü fakat konuştuğumda hafifçe döndü. Dayım da ne diyeceğimi merak etmiş gibi bizi izliyordu. "Tüm yaptıkların ve söylediklerinden sonra pişkinlikle seni arkadaşım olarak gördüğümü mü sanıyorsun? Benimle dost olmak öyle herkesin nail olabileceği bir şeref değil. Ben yıllarca Sasuke'nin peşinde koşan Naruto muyum? Midemi bulandırıyorsun. Bir daha böyle iğrenç şeylerden bahsetmemeni tercih ederim."

Dayım dudaklarından kaçan kahkahayı durduramazken Giray gözlerini devirdikten sonra çıkıp gitti.

7

Statis

Kapı çaldığında izlediğim diziyi durdurup bilgisayarı yatağıma koyduktan sonra boğazımı temizledim. "Gelebilirsin Sevim."

Odanın kapısı aralandığında yavaşça içeri süzüldü. Dudaklarını gergin bir şekilde dişlerken bana doğru yaklaştı. Omuzlarımı sardığında ne diyeceğini biliyordum. "Nasılsın?" On sekiz yıllık hayatımda bu sorunun Sevim'in dudaklarından dökülüş sayısı bir elin parmaklarını geçmezken, son bir haftada beni her gördüğünde söylediği ilk kelime oluvermişti. Yavru köpek gibi onunla oynayacağım günü bekliyordu.

"İyiyim, daha iyiyim."

Gülümsedi. "Bugünle birlikte bir hafta oldu. Omzun daha iyi olmalı tabii."

"Oynatırken hâlâ acıyor ama yara bir hayli kapandı." Bir haftadır dinleniyordum. Bu sırada polisten haber beklediğim de söylenebilirdi ama henüz bir bulguya ulaşamamışlardı. Umudum tükendikçe kaygılarım artıyordu. Amaçları ney-

di bilmiyordum ama devamının geleceğini düşünüyordum. Kaşlarımı manidar bir şekilde oynattım. "Hangi rüzgâr attı seni odama?"

"Bilirsin, klasik şeyler. Oda dediğin mahzenden seni çıkarmak gibi..." Seri adımlarla pencereye doğru yürüdü ve hızla perdeyi açtı. Hava yeni yeni kararmaya başlamıştı. "Hayata geri dönmeye ne dersin?"

Asabiyetim her zamanki gibi yerindeydi. "Benimle dramatik dramatik konuşma. Film çevirmiyoruz burada."

Bir an öyle bir baktı ki, hızla üstüme atlayıp *Derek Hale* gibi boğazımı deşmekle tehdit edeceğini düşündüm. "Cidden, yaşamıyor gibisin. Bu yaptığın şey tüm canlılara hakaret... Babam ve ben kapını zorlamasak seni hiç göremeyeceğiz. Hadi Zühre. Daha ne kadar acı çekebilirsin? Gün sahalara dönme günüdür!"

Yutkundum. "Ne sizden kaçmayı istiyorum ne de bu odada hapis hayatı yaşamayı. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Gözlerimi kapattığımda göz kapaklarıma kazınmış yüzünü göreceğim. Sesi, beni azarlayan, hor gören sesi yine kulaklarımda çınlayacak ve bana yaşattıkları beynimde sürekli canlanacak." Derin bir nefes aldım. "Kendi salaklığıma mı ağlayayım Giray'ın yaptıklarına mı artık ben bile bilmiyorum."

Beni kollarının arasına aldığında belki de bir haftadır ilk defa huzuru bulduğumu fark ettim. Onları kendimden uzaklaştırmakla büyük hata yapmıştım. Keyifle gözlerimi kapadığımda yine Sevim'in işaretparmağından nasibimi aldım. "Heey, sakın uyuma. Of, buraya niye geldiğimi unuttum. " Kaşlarım çatıldığında devam etti. "Bilmen gereken bir şey var," dedi ciddiyetle.

O sırada aklımdan geçen milyonlarca ihtimali yok saymaya çalıştım. "Ne oldu?"

"Öyle ciddileşme," dedi heyecandan kekeleyerek.

"Neyin var? Asıl sen ciddileşiyorsun," dedim onu sakinleştirmek için gülümseyerek. "Anlat bakalım."

Bir süre kelimelerini toplamaya çalıştı, dudağını yemeye başlamıştı. Gözlerini sımsıkı yumdu. "Hoşlandığım biri var."

Vereceğim en ufak tepkinin onu ürküteceğini bildiğim için ben de sakin kalmaya çalışıyordum. "Kimmiş bu şanslı kişi?"

Gözleri dolu dolu başını kaldırdı. "Bunu itiraf etmek rahatsız ediyor," diye sızlandı.

Daha sıkı sarıldım. Bunu Sevim'den duymanın ne anlama geldiğini bilemezsiniz. Kendimi bildim bileli bu içerikte bir konuşma çıkmamıştı ağzından. Hayatı boyunca kimseyi sevmediğini ve gün gelir de birini severse neler olacağından endişe ettiğini söylerdi. Sık sık mutlu bir çift görmediğinden ve gerçekten mutlu olmak istediğinden bahsederdi. En büyük nedeni annesi ve babasıydı. Küçük yaşta kalbi kırıldığı için her zaman temkinli olmuştu. Bu şaşkın haline anlam verebiliyordum.

"Birkaç hafta önce tanıştık ve pek görüşmedik ama... Eminim," dedi duvara bakarak. İstilaya uğramış bir bölgenin komutanı olduğunu zannedebilirdiniz.

"Adı ne?"

Sertçe yutkundu. "Mert."

"Şu an ne durumdasınız?"

"Durum?" Duraksadı. "Bugünden itibaren erkek arkadaşım."

"Bugün mü?" diye tekrarladım hayretler içinde. Her şeyi çok mu çabuk anlatıyordu yoksa çok mu geç anlatıyordu anlam veremiyordum. "Beni onunla mı görüştürecektin?"

Aniden bana döndü. "Kabul eder misin?"

"Hem de coşkulu bir evet ile!" dedim büyük bir mutlulukla.

"O zaman... Bir saat içinde bizi almaya gelecek," dedi usulca.

Her şey çok çabuk gelişiyordu ama konu Sevim olunca günler öncesinden ihtar vermesini beklememeliydim. Ha-

zırlanıp aşağı inmiştim. Dayım henüz faaliyete geçmem için erken olduğunu düşünse de bu akşam evde olmadığından, yakalanmadığım sürece sorun olmayacağını düşünüyordum.

Sevim daha Mert gelmeden bahçe kapısının önünde beklemeye başlamıştı. İleri geri yürüyerek asfaltı eskittiğini düşünürken durdu. "Tuvalete gitmem lazım," dedi içeri koşmadan hemen önce. Bağırsakları muhtemelen bu kadar tantanayı kaldıramamıştı. Nasıl biriydi şu Mert acaba? Sıkı bir incelemeden geçmesi gerekecekti.

Ben arkasından gülmekle meşgulken sokağa beyaz bir araba girmişti. Araba evin önünde durduğunda ne yapacağımı bilemeyerek eve baktım. Arabanın camları indi. "Burası Sevim Demirhan'ın evi mi?" diye sordu içindeki genç adam.

"Birazdan gelir." Kısa bir sessizlikten sonra devam ettim. "Ben kuzeniyim."

"Ah!" Acemice arabadan çıkmayı başardı ve hızla karşımda bitti. "Ben Mert."

"Tahmin etmiştim, ben de Zühre."

"Evet, geleceğinden bahsetmişti. Geçen hafta?"

"Aslında iki hafta oldu," dedim gülerek. İki haftayı bomboş geçirdiğime inanamıyordum. "Sevim birazdan gelir," dedim tekrar eve bakarak. Gerçekten de saniyeler içinde kapıda belirmişti. Az önce koşmuş olacaktı ki nefesini düzenlemeye çalışırken ağır ağır yürüyordu.

"Tüh, sizi tanıştırmakta geç kaldım," dedi kuzenim kocaman bir gülümsemeyle.

Sarı saçları, kehribar gözleriyle Mert'e Güneş Adam diyebilirdiniz. Sevim'i gördüğünde yüzünde âdeta gün doğmuş, onunkine eş bir gülümsemeyle parlamaya başlamıştı. "Biz erken davranmışız," dediğinde kulaklarıma inanamamıştım.

Biricik kuzenimin ailemizdeki şanssızlığı kıran kişi olmasını çok istiyordum.

Mert arabayı park etmek için yer ararken gözlerim yıllar sonra geldiğim Kaleiçi sokaklarını inceliyordu.

"Çok kalabalık," dedim mutlu bir köpek gibi başımı camdan çıkarırken.

Sevim yanıma oturmuştu, tişörtümün yakasından tutup beni içeri çekti. "Tabii ki kalabalık, yaz akşamlarında burada iğne düşecek yer yok ki."

"Nereye gidiyoruz?"

"Utku'nun arkadaşı yeni bir kafe açmış, bu sıralar çok ünlü."

Mert tahmin ettiğimden de iyi birine benziyordu. Sevdiği kızın ailesiyle tanıştığında kasıntılık edip âdeta maskeyle dolaşan, çizdikleri imajı oynamaya çalışan tiplerden değildi. Konuşurken sizi gerçekten dinliyordu. Olumlu ve içtendi. Çatlatacak kadar güldüren espriler yapabiliyordu. Benim aksime insanlarla çabuk kaynaşıyordu ve bunu fark etmişti. Benim ona ısınmamın en basit yolunu kısa sürede kavradı ve garip havayı dağıtmak için benimle şakalaşmaya başladı. Hatta rahatsız olduğumu bile bile bana Zühtü adını takmıştı.

Bütün bu çabaları Sevim'le yakın olan kuzeninin onayını almaktı ve bu beni komik bir şekilde duygulandırıyordu.

Nihayet Mert arabasını park ettikten sonra indik ve arkasından yürümeye başladık. Birkaç metre sonra gösterdiği yer tüm sokaktaki en dikkat çeken şeydi. "Burası."

Karşımdaki yapıyı inceledim. Gerçekten hoş bir yerdi.

Dış cephesi koyu kahve ahşaptandı, camları içerinin ışığını vermeyecek şekilde film kaplanmıştı. Terk edilmiş eski bir Antalya evine benziyordu, bu nedenle diğer kafelerden çok daha ilgi çekiciydi. Dışarıdan bakarken bu binanın nasıl

ayakta kaldığını düşünürken sönük floresan ışıklar titreyerek tabelayı aydınlattı.

Statis.

Şaşkınlıkla bakakaldım.

Kim kafesine *güzellik* anlamına gelen bir çiçeğin adını koyardı ki?

"Kapı önünde sıra olmasın diye rezervasyonla çalışıyorlar," dedi Mert.

Bakıştığımızda üçümüzün de aklının karıştığını anlamıştım, popüler bir yerde terk edilmiş ev konseptinde bir kafeydi sonuçta.

İçeri girdiğimizde nefesimiz kesilmişti. Öncelikle dışarıdan baktığınızda bu kadar büyük olduğunu hayal edemezdiniz. Yüksek tavanı ve kum rengi duvarları, ışıklandırma az da olsa içinizi ferah tutuyordu. Koyu kahve karo zemin çıplak bırakılmış, kafenin sağ tarafındaki sedirler ve karşılarına yerleştirilmiş ahşap masalar arka bahçeye açılan açık kapılara kadar devam ediyordu. Mekânın ortasındaki devasa doğal ahşaptan masanın etrafına tabureler yerleştirilmiş, boş kalan kısımlara masalar serpiştirilmişti. Sol kısımda içeceklerin yapıldığı koyu kahve tonlardaki tezgâhın yanında çalışanların girip çıktığı iki kanatlı bir kapı ve lavabolara giden iki ayrı kapı daha vardı. Işıklandırma tepede yanan üç avize dışında masalarda ve duvarlarda bulunan gaz lambalarıyla sağlanmıştı.

Ama bu sıcak yeri nefes kesici kılan her yerden fışkıran bitkilerdi. Masalardaki çiçekler, duvarları saran ve tavandan sarkan sarmaşıklardı. Bu bitkilere bakım yapan kişiyi alkışlamak, plaket takdim etmek filan gerekirdi. Loş ışıkta fantastik bir diyardan çıkıp gelmiş gibi bir havası vardı. Ve havalandırma o kadar iyiydi ki, Antalya'nın bunaltan havasında bulunmaz bir vahaydı burası. Dingin ve huzur doluydu. Bizim elimizi kolumuzu sallaya sallaya girmemizin

Sevim'in bir hafta önce rezervasyon yaptırmasından kaynaklandığını öğrendim.

"Arka bahçede bir masa rezerve ettiğim için uzun sürdü," diye açıkladı Sevim.

"Daha bugün çıkmaya başladıysanız bir hafta önce buraya geleceğimizin planını nasıl yaptın?"

"Resmi olarak bugün başladık," dedi utanarak. "Sen kaza geçirmeden önce sizi tanıştırmak için planlamıştım. Sonunda gerçekleştirebilmiş olmamız ne güzel!"

Bahçeye içerideki masalardan konulmuştu. Sarmaşıklarla örtülmüş demir tavana asılmış ve yine masalara yerleştirilmiş gaz lambaları vardı. Oturup siparişlerimizi verdikten sonra sohbet ederken görev aşkıyla yanan bir adamın gözleriyle baktım. "Şimdi bana nasıl tanıştığınızı anlatın."

"Anlatmadın mı?" diye sordu Mert, Sevim'e dönerek.

Güldüm. "Var olduğunu öğreneli yaklaşık iki saat oldu." Böyle bir şeyi beklemiyor olacaktı ki aklı karışmış bir ifadeyle Sevim'e baktı.

"Geçen hafta olanlardan sonra Zühre'nin dinlenmeye ihtiyacı vardı," dedi kuzenim zorlama bir gülüş ve beni utandırma diyen bakışlarıyla. Kendi hisleriyle barışamadığı için bana anlatırsa olayı gözünde büyüteceğimden korktuğunu Mert bilmemeliydi onun fikrince.

"Sevim anlattı, geçmiş olsun," dedi Mert. Uğradığım saldırıdan bahsediyordu. "Daha iyi misin?"

Omzumu oynatmakta zorluk çekiyordum, başım ağrıyordu. En kötüsü insan içinde olmaktı. Kalabalığın içinde yürürken, açık bir alanda, yanımdan biri geçerken... Devamlı tetikteydim. İzliyor olabilirlerdi. En büyük sorun ise neyle yüzleştiğimi bilmemekti. Yüzlerini bilmiyordum, kaç kişi olduklarını, ne istediklerini... Kimseye de anlatamıyordum. Korkma, bir şey olmayacak, güvendesin gibi laflar duymak istemiyordum. Aklımda dönenler yüzünden başkalarını üzmek istemiyordum. Bir an önce ne olduğu ortaya çıksa...

"Daha iyiyim," dedim gerçekten bunu kastediyormuş gibi.

"Utku, Gizem'in sevgilisi. Utku'yla karşılaştığımızda Mert de oradaydı. O şekilde tanıştık," dedi Sevim. Az önce de bahsettikleri çocuktu. "Haziranın ikisiydi. Birkaç kez daha karşılaştıktan sonra konuşmaya başladık." Ondan beklenemeyecek, uzun bir açıklamaydı.

"Onu gördüğüm an vuruldum," dedi Mert içten bakışlarla.

"Vay be!"

Sevim duydukları karşısında kırmızıdan mora dönmüştü. Masadaki saksıyı ona fırlatacakmış gibi kaldırdı. "O ne biçim bir laf öyle!"

"Ama doğru değil mi? O günden sonra peşinden koştuğum için bu kadar sık karşılaştık," dedi omuz silkerek.

Sevim tekrar saksıya sarıldığında araya girip kurtarmıştım. Güzelim begonyalara yazık olacaktı. Ben yavrucukları teselli ederken Mert katıla katıla gülüyordu.

Arada hiçbir bağlantı olmasa da begonyalar bana onu hatırlatıyordu. Onu sevdiğimi anlamış mıydı da imasında bulunmuştu bilmiyordum. Sormaya cesaret edemezdim. Bu konuyu düşünmek bile beni harap ediyordu. Hoş, beni iyi tanırdı. Gözlerimde görmesi muhtemeldi.

Sırf sevdiğiniz için güçsüz düşebiliyordunuz bir insanın karşısında.

"Yüzüne bak," dedi Sevim, sanki Mert'e doğal ortamındaki bir hayvanı gösteriyordu. "O yüz ifadesi on yıllık sevgi, altı yıllık kırgınlık, iki haftalık öfke ve bir haftalık intikam açlığıyla dolu."

Burun direğimi sıktım. "O yaratık benim değerli hislerimin alıcısı olamaz."

"Ama Giray..."

Koluna vurdum. "O adı duymak istemiyorum." Ağzını açtığında devam ettim. "Hayır öyle bir şey dediğini duymak

da istemiyorum." Tekrar açtığında işaretparmağımı kaldırdım. "Suratını bile görmek istemiyorum."

"Tutkulu hislerin karşısında duygulandım."

Arkamdan gelen sesle irkildim. Sevim, "Uyarmaya çalıştım," dedi ağzında geveleyerek.

Kaskatı bir şekilde arkama döndüm.

Giray giydiği siyah tişörtüyle geceye karışabilirdi. "Merhaba," dedi gözlerimin içine bakarken.

Söylediği onca şeyden sonra merhaba demek bu kadar kolay mıydı?

"Senin burada ne işin var?" diye sordu Sevim. Son zamanlarda Giray Zerenoğlu'na en fazla sorulan soruyu tekrarlayarak.

"Sahibi olarak burada bulunmam garip mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Buranın sahibi sen misin?" diye sorduk hep bir ağızdan.

O da şaşırmıştı. "Bilmiyor muydunuz?"

"Utku'nun arkadaşı... Ah... O arkadaş sensin," dedi Sevim.

"Dilden dile dolaşmasına sevindim ama yine de..." Bir süre düşündü. "Benim sizi davet etmem gerekirdi."

Diğerleri başlarını sallayarak onaylarken ben şaşırmıştım. En son beni ona âşık olmakla itham edip arkadaş olmadığımızı yüzüme haykırırken gördüğüm için bu halini yadırgamıştım.

"Gerçi bu üçlünün daha önce gelmesi zor olurdu, bu Zühtü'nün bir haftadır ilk dışarı çıkışı," dedi Mert.

"Senin uyuyacak vaktin oluyor mu?" diye sordum Giray'a. Zühtü'yü duymazdan geldim. Tüm samimiyetimle merak ediyordum. "Okuyorsun, şirkette çalışıyorsun, buranın sahibisin. Üstelik bir STK'da gönüllüymüşsün. Bunları saymak başımı döndürmeye yetti."

"Hakkımda ne de çok şey biliyorsun," dedi gözlerini kısarak.

"Endişelenme, sapık değilim, âşık da değilim," dedim elimi sallayarak. Yalan söylemek bedava. "Bana kadar ulaştıysa hakkında çok dedikodu var demektir."

"Onca şeyle ilgileniyorsa evine pek uğramıyordur," dedi Mert ve yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Biraz otursana."

Giray isteksiz davrandığında Sevim araya girdi. "Otur hadi otur, patron oturdu diye kimse isyan çıkarmayacak."

Düşen yüzüme hâkim olmam için kuzenim kolumu dürttü. Daha az önce yüzünü dahi görmek istemediğimi söyledim. Bunu en iyi senin bilmen gerekirdi kuzenim.

"Senden böyle huzurlu bir mekân yerine daha uçlarda bir yer beklerdim," dedi Sevim.

Aslında haklıydı. Karanlığı yumuşatan gaz lambaları, kullanılan sakin tonlar, etrafı saran bitkiler buraya bir daha gelmek için sabırsızlanacağınız, peri masallarından bir ortam haline getirmişti. Tüm bunlara rağmen dış cephe terk edilmiş bir evdi. "Burası da gayet uçlarda," diye mırıldandım.

Giray söylediklerimi kulak ardı etti. "Her yaştan ve her kesimden insanın zevk alabileceği bir yer olsun istedim."

"Yani daha fazla para kazanmak istedin."

Belki onu gördüğüm günden beri otuzuncu defa kaşlarını çattı. "Her işletmenin amacı kârdır."

"Yine de manevi bir amacın varmış gibi konuşuyorsun."

Titreşen gaz lambası gri gözlerinde yansıdı. "İkisi birden olamaz mı?"

"Sende mümkün görmediğim bir birleşim."

"Mola," dedi Mert araya girerek. "Sakin olalım."

"İlişkinizin dinamiği beni heyecanlandırıyor," dedi Sevim.

Siparişler gelmişti. Cam çay demliği ve çikolatalı kek önüme konulduğunda istemsizce gülümsedim. Kekten bir dilim aldım, biz yediklerimizin keyfini çıkarırken sessiz kalan Giray'a baktım. Gözleri çayın içinde yüzen yasemin çiçeklerine takılmıştı, dikkatimi çektiğini fark ettiğinde bakışlarını

kaçırdı. Çayı bardağa koyarken fark ettim. Bir zamanlar acı bulduğum bu çaya Giray'la alışmıştım.

"Ben artık kalkayım, size afiyet olsun," dedi Giray ayağa kalkarken. Bir şeyi hatırlamış gibi gözleri benimkileri buldu. "Şeyi gördün mü?"

"Neyi?" diye sordum aksi bir sesle.

Yüzündeki ifadeden anladım, vazgeçmişti. "Her neyse," dedi gitmeden hemen önce.

"Bu çocuğun kişiliğindeki tutarsızlık beni yoruyor," dedim homurdanarak.

"Bu uzun zamandır en samimi hali," dedi Sevim iç çekerek. "Buna neden olduğun için seni kutluyorum."

"İçindeki vahşi hayvanı ortaya çıkardığım için mi? Benim dışımda kimseye saldırganca davranmamasına üzüldüm."

Mert tatlısını bitirmek üzereydi. "Daha önceki halini görmeliydin, buz kütlesiydi mübarek."

"Sadece o da değil, daha fazla iletişim kuruyor. Bir ay önce bu kafeye gelseydik yanımıza oturmayı unut, sahibi olduğunu bile öğrenemezdik," dedi Sevim kahvesinden bir yudum almadan önce.

"O zaman kavga etmeye devam ederek içindeki sevgi pıtırcığını çıkarmaya çalışacağım," dedim lavaboya gitmek için kalkarken. Omzumdaki sargıyı kontrol etmeliydim.

Hafifçe koluma vurdu Sevim. "Aksi çocuk!"

Sabrımın son demlerindeydim. Giray'la olan arkadaşlığımız sonra ermişti. Fakat nedeni benden sakladıkları geçmiş değil, altı yıldır haksızca maruz kaldığım muameleydi. Dayım da, annem de, Giray da yüzleşmek istemedikleriyle başa çıkmak zorunda kalacaktı eninde sonunda.

Masaya dönerken biri seslendi. "Zühre!"

İrkilerek arkamı döndüğümde adımı söyleyenin tezgâhın arkasındaki barista olduğunu anladım. Dağınık kahverengi saçlar, bir şeyler planlıyormuş gibi parlayan kahverengi

gözler, neredeyse her zaman nazik, çocuksu bir ifade takınan yumuşak hatlara sahip bir yüz. Tanıdık birini görmenin verdiği sevinçle yüzüm aydınlandı. "Murat?"

Yeni gelen çocuğa elindeki bezi fırlattı. "Sana kolay gelsin Soner."

"Burada mı çalışıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. "Seni işinden alıkoymayayım."

Saati gösterdi. "Zaten mesaim an itibariyle bitti. Cezalıyım," dedi önceki soruma da cevap vererek.

Güldüm. "Kim bilir yine ne yaptın?" Murat, Giray'la ilkokuldan beri en yakın arkadaştı. Buluştukları bazı zamanlarda ben de onlara katılırdım. Giray'ı paylaşamadığımız çok olmuştu ama iyi anlaşırdık. Onun kadar haylaz bir çocuk görmemiştim. Anlayışlı bir ailesi vardı ama her şeyin bir sınırı vardı tabii.

"Dağ evini yaktım," dedi sırıtarak.

Çenem yere düşecekti. "Yok artık Murat! Nasıl başardın bunu?"

Omuzlarını kaldırdı. "Ocağı açık unutup çıkmışım."

Gözlerim daha da büyüdü. "İnsanlar büyüdüğünde vukuatları da büyüyor demek ki."

Gamsızca elini salladı. "Neyse işte, babam da burada çalışma şartı koştu. Patronun beni denetleyeceğine güveni tammış. İlgim olduğu için eğitim almıştım, baristalık sertifikam vardı. Yaz bitince cezam da bitecek."

"Giray'ınmış, az önce öğrendim," dedim.

"Burayı iki yıl önce aldı, her şeyiyle tek tek ilgilendi. İşçileri o kadar detaylı çalıştırdı ki geçen yılın sonunda ancak bitti ama değdi." Ellerini beline koyup gerindi. "Ben rock bar olsun demiştim ama İstanbul'da okuduğu için yönetmek zor olurmuş."

Yaptığı tüm işler düşünüldüğünde daha fazla zorlamamak lazımdı tabii. Yine de Sedat Amca'nın onayını alması

ve böylesine bir işletmeyi ortaya çıkarması gerçekten bu işi yapmakta becerikli olduğunu gösterirdi. "Müteahhit bir babanın oğlu ve geleceğin inşaat mühendisi olarak sen de beğendin sanırım."

"Fena değil işte," dedi dudak bükerek. "İnşaat mühendisliği okuduğumu biliyor muydun?"

Giray'dan haber alamayıp arkadaşının haberini almam manidardı. "Sevim söylemişti."

Başını salladı. "Geldiğini duymuştum ama bir türlü karşılaşamadık."

Gülümsedim. Aşk ve benzeri bir takım yaralanmalardan yüzüm gülmedi Murat. "Pek dışarı çıkmadım, ondan."

"Buraya kimle geldin?"

"Sevim ve Mert Kılıç'la. Tanıyor musun?"

Ellerini birbirine çarptı. "Tanımaz mıyım? Onlar birlikteler mi?"

"Benden duymadın," diye fısıldadığımda ağzına fermuar çekmişti.

"Ee, ne yapıyorsun görüşmeyeli?"

"Her zamanki şeyler. Anneme dükkânda yardım ediyorum, üniversite sınavına girdim bu yıl."

"Hâlâ tıp mı istiyorsun?"

"Emin değilim." Duraksadım. "Sen nereden biliyorsun?"

"Sevim söylemişti herhalde." Hatırlamaya çalışıyor gibi bir hali vardı. "Duyalı bayağı oldu."

"Eskisi gibi hevesli değilim, eşit ağırlıktan da tercih yapabilirim." Yıllarca tıp fakültesini hedef olarak belirlemiştim ama aklım son sene karman çorman olmuştu. Doktor olmak benim kabiliyetlerim arasında değildi ve tercih edebilen her öğrencinin şansını denemesi gerektiği gibi bir düşüncenin varlığı çok mantıksızdı. Mesleğin prestijini değil, bireylerin potansiyeli değerlendirmek gerekirdi sonuçta. "Kendini kısıtlama, bütün yaz bolca eğlen," dedi tebessümle. "Daha ne kadar buradasın?"

"Bir buçuk ay gibi bir şey." Zaman acı verici bir hızla ellerimden kaçıyordu sanki.

"Keyfini çıkar," derken yüzündeki gülümseme silindi. "Eyvah. Saat dokuz yönünde düşman var. Herkes siperlere."

Ne dediğini anlamak için omzumun üstünden geriye baktığımda sahiden düşman kuvvetlerin teyakkuzda olduğunu görmüştüm. Giray Zerenoğlu bize doğru geliyordu.

İyiden iyiye Murat'a yaklaştığında ben de aralarından çekilmiştim. Başını hafifçe arkadaşının kulağına doğru eğdi. "Muratçığım artık gider misin?" dedi nazik fakat iğneleyici bir tonlamayla. "Git evinde karıştır ortalığı, çık artık kafemden."

Murat çocuk gibi dudaklarını büzmüştü. Sesi ağlamaklıydı. "Aşk olsun. Kaç yıldan sonra arkadaşımı görüyorum, bu kadar mıydı sendeki kredim?"

Giray'ın dudakları kıvrıldı. "Beni tanıyorsun."

"Ben gideyim artık, sonra görüşürüz Zühre," dedi Murat hızla tüymeden önce. Eşyalarını çift kanatlı kapının ardından aldıktan sonra ışık hızında kayboldu.

Arkasında nasıl yalnız kalacaklarını bilmeyen iki kişi bırakmıştı. Gözlerimi ayakkabılarımda tuttum. "En iyisi... Ben de daha fazla ayakaltında durmayayım."

Düşünceli bir ah çekerken kolunu sıvazladı. "Sorun değil. Murat işi bitse de ortalıkta dolandığı için müşterilerin kafasını karıştırıyor, düzeni bozuyor da."

Gözlerimi ancak omzuna bakacak kadar kaldırabilmiştim. "Yine de böyle dikilmem dikkat çekmiştir. Kusura bakma."

"Nasılsın?"

Gri gözleri loş ışıkta içine altın tozları saçılmış gibiydi. Bakışlarımı tekrar indirirken göğsüm daraldı. "İyi," derken bu sakin ortamda sesimi ben bile zor duymuştum. Sadece bu sorusuyla tüm duygularımı dökebilirdim fakat artık mümkün değildi, kendimi tuttum.

"Geldiğinden beri huzursuzsun. Bir saldırı daha olur diye korkuyorsun değil mi?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Bir dakika, geldiğimden beri beni mi izliyordu yani?

"Senin bu durumda olmaman gerek. Bırak biz düşünelim güvenliğini."

Teknik olarak benim başıma geldiği için benim endişelenmem normal olandı. Bir dakika. Biz? Hayırdır? "Hani arkadaş değildik ne oldu?"

"Değiliz," dedi umursamaz bir ifadeyle omuz silkerken. "Ne olmuş, bunları söyleyemez miyim?"

Kafamı karıştırıyordu. Söyleyemez miydi? "Deli mi ne?" diye mırıldandım. Bir de hâlâ beni izliyordu. "Söyleyemezsin tabii. Sana o hakkı veren yok."

"Koruma ister misin?" diye sordu kendinden emin bir ses tonuyla. Sanki üstünde defalarca düşünmüş gibi.

Bugün niye bu kadar tuhaftı ki? "Aksiyon filmi mi çekiyoruz Giray ne koruması?"

"Özel şirketler oluyor, istediğin özelliklerdeki korumayı seçiyorsun. Sana gözükmezler bile. Hem daha iyi hissedersin."

Tüylerim diken diken oldu. "Hayır, gerek yok. O kadar da kötü değil durumum. Bir an önce yakalarlar." Tatile geldiğim yerde koruma neydi Allah'ın aşkına, evime döneyim daha iyi.

"İçinde olduğun hislerin kolay kolay atlatılmadığını biliyorum da ondan," dedi gözlerimin içine ve ötesine bakarak. Beni sarsan, bugüne kadar görmediğim olgunluktaki bakışlar... Sahi, biliyor muydu ne hissettiğimi?

Sevim'in içeri girdiğini gördüm. Masaya dönmeyeli epey bir süre geçtiği için merak etmiş olmalıydı. "Madem sohbet ediyorsunuz yanımıza gelseydiniz ya, ne bu köşelerde fısır fısır?" demişti.

"Teknik olarak kafenin ortasında sayılırız," dediğimde elimi tuttu.

"Geliyor musun?" diye sordu Giray'a.

Başını iki yana sallarken canı sıkkın gibiydi. Herhalde benimle daha fazla vakit geçirmek istemiyordu. "İşlerim var."

"Görüşürüz o zaman," dedi kuzenim somurtarak. Beni alıp götürmeseydi bir kez de olsa 'bunlar seni neden ilgilendiriyor?' diye soracaktım.

"Yağmur yağıyor," dedi.

Ön camdaki koca koca damlaları görmezden geldim. "Ya... Öyle görünüyor."

Bana kalırsa hastaneden döndüğümde olanlar yalnız beni değil onu da rahatsız ediyordu. Benim rahatsızlığım kalp kırıklığından olsa da onunki gönülsüz olduğu bu mecburi birlikteliktendi.

Bu duruma nasıl düştüğümüzü tam olarak anlayamamış olabilirdi kendileri. Sevim ve Mert kapanış saatine kadar sandalyelerini terk etmemiş, kafeyi Giray'la birlikte kapamak için ısrar etmişlerdi. Arkalarından aheste aheste yürürken biricik kuzenim gecenin bu saatinde bir işi çıktığını söyleyip Mert'le birlikte arabaya binip gitmişti. Sahiden birbirleri için yaratılmış bir çift olduklarını düşünmüştüm. Giray ve ben ise şok halinde arkalarından bakakalmıştık. Yine de taksiye bineceğimi söylediğimde insafa gelip beni arabasına kabul etmişti. Evlerimizin dip dibe olduğu hakikatini yok sayarak ona teşekkürlerimi sunmuştum.

Sevim Demirhan'ın bu kıymetli densizliğine gelince... Giray'ın en can alıcı cümlesini, ona âşık olduğum yakıştırmasını bilmediği içindi. Bilse Giray ölümlerden ölüm beğenirdi ama ben o cümleyi dile dökecek kuvvete sahip değildim.

Üstelik arkadaşı bile olmayan bu yabancıya bir kıyak geçmiş ve giderken bir nöbetçi eczane önünde durmuştu. Sargıları beceriksizce kullandığım için çabuk tüketmiştim, yenilerine ihtiyacım vardı.

Arabayı durdurduktan sonra çıkmaya yeltendiğinde onu durdurdum. "Sen bekle, ben hemen alıp gelirim."

Havayı kontrol eden bir bakış attı dışarıya. "Çok yağıyor, en iyisi ben gideyim. Yarana zarar gelir, şemsiyemiz de yok."

"Gerek yok, gerek yok," dedim hızla. "Zaten kapının önündesin ıslanmadan gelirim." O da nezaketen sormuş olmalıydı. Daha fazla uzatmasına müsaade etmeden arabadan indim. Hızla eczaneye girdim. Oyalanmadan eczacıya istediklerimi söyleyip kısa sürede çıktım. Yağmur hızını arttırmış, kaldırımları dövüyordu. Gök şimşekle aydınlandığında fotoğrafını çekmek için telefonumu cebimden çıkardım. Bu zamana kadar hep camın arkasından görmüştüm şimşekleri.

Net bir görüntü almak için eczanenin gölgeliğine çıktığımda kamerayı da kayda hazırlamıştım. Giray bekleyebilirdi. Gök gürleyerek sarsıldığında heyecanlanmıştım. Büyük bir şimşek çaktığındaysa ellerimi hafifçe dışarı çıkarıp istediğim açıyı yakalamıştım.

Birisi sertçe omzuma çarptığında boğuk bir feryatla diz çöktüm, elimi üstüne kapattığımda telefonum kayıp cılız bir takırtıyla kaldırıma düştü. Acı nefesimi kesti, kimin veya neyin çarptığını, çamura bulanan kotumu, saçlarımdan aşağı inen yağmur suyunu boş verdim.

Arabanın kapısının açıldığı ve kapandığı duyuldu. "Hop hop hop! Kıza vurup nereye gidiyorsun sen ya?"

"Ne vurması birader, omzumuz değdi hemen düştü."

"İki ayak üstünde gezince insan diyorlar işte." Sonrasında mırıldanılan küfür bir baş ötemdeydi. Bir ceket başımın üstünden gövdeme kadar örtüldü ve yağmurun etkisini kesti. "İyi misin Zühre?"

Gri gözleri karanlıkta ışık gibiydi. Yaşlar gözlerime perde gibi indi, dudaklarım titredi. "Hâlbuki daha yeni iyileşiyordum."

Başımın üstündeki eli hafifçe hareket etmişti sanki. "Şşt... Hiçbir şey olmaz. Hemen hastaneye gider baktırırız."

Hastaneye gitmek alelade bir şey olmadığını hissettirdiği için gitmeyi reddetsem de beni başımda tuttuğu ceketin üzerinden yönlendiren nazik hareketlerle kaldırıp arabaya bindirdi. Arabada klima açık olduğu için hafifçe titrediğimde hemen sıcak seviyeye getirdi. Yola çıktığında onun da ıslandığını fark ettim. Başımın üstündeki ceketin ne olduğunu anlamak için indirdim. Pahalı bir markanın takım elbisesine aitti. Arka koltuğa asılı kuru temizlemeden çıkmış takımı hatırladığımda içim cız etti. Statis'ten çıktığımızda babasının olduğunu söylemişti.

Sağ elini sırtıma uzattığında kaskatı kesildim. "İyice kurulan," dedi ceketi tekrar başıma çekerken.

"Cekete yazık oldu," dedim mahcubiyetle.

Sırıttı. "İstersen pantolonu da kullanabiliriz," dediğinde sesimi kesmiştim.

Devlet hastanesinin aciline vardığımızda doktor kontrol ederken bir süre kayboldu, üstüme giymem için tişört ve kurulanacak havluyla döndüğünde nereden bulduğuna şaşırsam da hastane çevresinde normal olduğunu söyledi. Kendisine almamıştı, zaten bir an önce kururdu ama ben dikkat etmeliymişim. Omzumda önemli bir problem olmadığını öğrenip kalktığımda havlu ve tişörtle tuvalete gidip üstümü değiştirdim. Çıktığımda dumanı tüten bir bardak çayla beni bekliyordu.

"İç bakalım," diye uzattığında karşı çıksam da elimdeki ıslak tişört ve havluyu aldı. Bir yere oturduğumuzda havluyu omuzlarıma sarıp saçlarımı elinden geldiğince tutam tutam kuruttu.

Koruma altına alınmış yavru kedi gibi hissediyordum.

Kabul etmeye hazır olduğum bir unvandı bu zira onun en ufak ilgisine senelerdir açtım.

Beni eve bıraktığında içeri kadar eşlik etmesine gerek olmadığına ikna etmiştim. "Çok teşekkür ederim Giray,"

dedim o gitmeden önce. "Fotoğraf çekeceğim diye başımıza neler geldi. Yapmakla yükümlü olmadığın şeyler yapmaya mecbur kaldın."

"Hiçbir şeye mecbur değildim," dedi bahçe kapısının girişindeki yükseltiye ayağının ucuyla hafifçe vururken. Islanıp da kuruyan saçları nemin de etkisiyle iyiden iyiye dalgalanmıştı. Ona çok yakışıyordu.

Son görüşmemizden sonra neden bana böylesine nazik davrandığını sormam normal karşılanırdı fakat ben zaten nedenini biliyordum. O hâlâ aynı Giray'dı ve zorda kalanlara el uzatmak onun doğasında vardı.

Fakat bu merhamet de zehirliydi. Peri şarapları gibi hoş hayallerde yaşatacaktı, acı gerçeklerden koparıp o hayallerin içinde merhametiyle zehirleyerek canımı alacaktı. Bana nasıl olduğumu sorduğunda, günlerdir kimselerin göremediği sıkıntılarımı bir gece boyu beni izleyerek anladığında, bana ruhsal destek sunduğunda, dizlerimin üstüne düştüğümden beri üstüme titrediğinde... Farkında değil miydi yaptığının hadsizlik olduğunun? Bilmiyor muydu ona değer veren birinin kalbine hançeri soktuğunda yapması gereken son şeyin hançeri yok sayıp diğer yaralarını sarmak olduğunu?

Hiç mi bilmiyordu onu seven kızın tüm bu densizliklere rağmen bu zehirli şarapla sarhoş olup ona daha çok âşık olacağını?

"Teşekkür ederim böyle düşündüğün için." Daha söyleyeceklerim olduğunu anlayıp sessizce beklemeye başlamıştı. "Sen haklıydın. Bundan sonra ısrar etmeyeceğim, arkadaşlığımızın bitmesi en iyisi."

Kirpikleri kalktığında bakışları benimkilerle karşılaştı. Devam ettim. "İnatçılık ederek sana da haksızlık ettim, zor durumda bıraktım seni. Bir şey olmayınca olmaz, bunu biliyordum oysaki. Affet."

O benden af dilemeden ben dilemiştim. Farkında mıydı acaba? Bir yerine dokunmamış mıydı?

Söyleyeceklerim bittiğinde gözlerini ayırmadan bana bakmaya devam etti. Tuttuğum nefesimle yedi saniye saymıştım. Bakışlarını okuyamadım. Başını aşağı yukarı salladı. "Sorun değil," dedi sakin bir sesle. Sorun olmayan neydi bilmiyordum. "İyi düşünmüşsün. Kendine dikkat et," deyip arabasına bindi. Bu son cümlesi için de onu boğmak istemiştim.

Uzaklaşmasını izlerken gözlerim bugünkü gökyüzü gibi yaşardı. Olmayacak bir sevdaydı bu. Kurtulabilmek için arkadaşlığını hayallerimle birlikte bitirmem gerekiyordu. Eğer yanında kalmaya devam edersem ona daha büyük bir sevgiyle bağlanacağımı biliyordum. Ama kalbi başkasına aitti ve beni incitmek için söyledikleri ikimiz arasında kalan tek gerçeklikti.

8

Afyon

Antalya'nın boğucu havasında, arabadaki klimanın bozulması ve açık camlardan esinti girmemesi tam bir işkenceydi. Üstelik üzerimdeki Sevim'in iş kıyafeti olarak tanımladığı kumaş pantolon ve sonuna kadar iliklenmiş gömlek, yarım saatlik yolculuğu saatlere katlamıştı.

Dayım aracını önümüze kıran adama ulaşabilirmiş gibi başını arabadan dışarı çıkardı. "Düzgün sürsene şu arabayı! Kim verdi o ehliyeti sana!"

Kafamı ellerimin arasına gömdüm. Tüm bunlar şaka gibiydi.

Cumartesi ben geç gelmiştim ama Sevimler benden beş dakika sonra, ben hâlâ bahçe kapısında dururken gelmişti. Mert'in arabasını gören dayım evden çıkıp bahçede ellerini beline koymuş âdeta bir zebani gibi dikilmişti. Sanki derdi yetmezmiş gibi ufukta yeni bir tehditle karşılaşmıştı. Bizi eve bırakan Mert'i gözüne kestirmiş, Sevim'in itirazlarını duymazdan gelerek telefon numarasını alıp göndermişti.

Efendi bir şekilde arabasına binip gitmeden önce kısa sürede tişörtünün terden ıslandığını fark edip acısını paylaşmıştım.

Yaralarım hareket etmeme engel değildi ama dışarıda dolaşmam için erken olduğunu düşünüyordu. Bu sebeple tüm pazar gününü yatağımda geçirmiştim. Bir gün boyunca gözetiminde dinlenmem ona yetmiş, bir sonraki gün ise beni sabahın köründe kaldırıp kendisiyle birlikte şirkete gitmemi istemişti. Festival için kullanılacak çiçekleri Demirhan Şirketi sağlayacağı için yapılacak toplantıda planımı şirkettekilere açıklamam gerekiyordu. Bu yüzden yazın ortasında, Sevim'den ödünç aldığım kıyafetlerle bu şekilde oturuyordum. Sinyal verip direksiyonu iş merkezine doğru kırdığında derin bir nefes verdim. Sonunda gelmiştik.

Bundan önce şirkete tek gelişim ben daha çok küçükken gerçekleşmişti. O zamanlar burası bana devasa bir şato gibi gelirdi. Görünüşe göre bu hayal benim için yerini koruyordu. Arabadan indik, dayım anahtarı birine emanet ettikten sonra otomatik kapıdan içeri girdik ve sayısız insanın bakışları eşliğinde asansörlerden birine bindik. En son kata ulaştığında; sonunda, dedim kendi kendime. Bugün sahip olduğum karanlık hisler sebebiyle asansörün içindeki sineğin vızıldamaları beni çileden çıkartmaya yetmişti.

Uzun koridor boyunca dayım kendisine yöneltilen selamlara karşılık verirken, ben bana verilenleri başımı sallayarak karşılıyordum. Sonunda bir cam kapıdan geçtikten sonra dayım ile Sedat Amca'nın odasını ayıran sekreterin oturduğu, beyaz duvarları ve geniş pencereleri olan bölüme gelmiştik. Toplantı odasından uğultular yükseliyordu. İçeri girdikten sonra onu takip edip kapıyı kapattım. Odaya hızla göz gezdirdim. Uzun maun masanın yarısını bile doldurmayan yirmi civarında insanın gözleri bize dönmüştü. Sedat Amca'nın iki sandalye ötesinde Giray oturuyor, önündeki kâğıtları inceliyordu. Dayım birkaç aksilikten dolayı geç kaldığımızı

belirttikten sonra bizi muzip bir ifadeyle izleyen Sedat Amca'nın karşısına oturdu ve bana da kendi yanını göstererek toplantıya devam etmelerini rica etti.

İki saat süren toplantı son derece sıkıcıydı. Yapacakları yeni ticari atılımlardan bahsediyorlardı. Dayım, Giray ile birlikte bu şirketin başına geçmemi istiyordu. Fakat binlerce insanın işvereni olmak büyük bir sorumluluktu ve bu konuda yetersizdim. İstekli de değildim. Yine de kaderin cilvesiyle öyle bir kariyere sürüklenirsem, hiç yoktan Giray'la iş ortaklığı adıyla anılacak bir ilişkimiz olurdu.

Yine benimle göz göze gelmemekte ısrarcıydı. Ben de geri kalmamıştım.

Dayım, "Çocukların Doğası Festivali için ne planladın?" diye sorduğunda düşüncelerimden sıyrıldım. Herkes dikkatini bana yöneltmişti.

"Çocukların eğlenmeye odaklanacağı ve güzel bir anı olarak hatırlayacağı bir etkinlik olsun istedim. Birlikte ekolojik baskı yapacağız. Bizim temin ettiğimiz doğal kumaşlı tişörtlerin üzerine istedikleri baskıyı yapacaklar. Gün sonunda giyilebilir hale gelecektir."

"Mordan hazırladınız mı?" diye sordu Sedat Amca.

"İki hafta önce festival görevlileriyle hazırladık. Tişörtleri bir gün önceden mordana ıslatıp bekleteceğiz."

"Muhafaza edebilecek yer var mı?" diye sordu Pazarlama Müdürü.

"Bu tür etkinlikler için kullanılan bir alan olduğu için depolar mevcut."

Giray nihayet elindeki kâğıtları masaya bıraktı. "Kaynattıktan sonra günlerce bekletmek gerekecek, bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Ona karşı bir şeyler mi hissediyordum? Göz göze geldiğimizde içim pır pır eder miydi? Aklım bulanır, sesim titrer miydi? Yok canım, yalnız eski bir tanıdıktı benim için. Ben de onun için demirden bir duvardım tüm ifadesizliğimle.

"Bir gün içinde yeterli sonuca ulaşılabilir," dedim. "Gelen çocuklar tüm gün orada vakit geçireceği için gün sonunda birlikte yıkayacağız."

"Tüm bunları karışıklık olmadan gerçekleştirecek yeterli personel ve kazan bulunuyor mu?"

"Gün gün katılacak öğrenci sayısı bakanlık tarafından bize bildirildiği için yeterli malzeme hazırlandı. Personeller gönüllü kuruluşlardan, devlet tarafından denetlendiği için katılımcı sayısıyla orantılı, nitelikli personel bulunacak. Her gün gönüllüler değişecek. Çocuklar okullarına ve sınıflarına göre düzenli bir şekilde ayrıldı, hangi öğrenciyle ilgilenecekleri belirlendi. Ayrılan zaman boyunca hazırladığımız etkinlikleri sunarken öğrencilere yardımcı olacaklar. Ekolojik baskı ise erken saatte gerçekleşecek, kaynatma sınıf öğretmenleri tarafından büyük kazanlarda yapılacak. Gün boyu sarılı tişörtler yanlarında bekledikten sonra gün sonunda yıkama gönüllülerin denetiminde gerçekleşecek. Günün son aktivitesi bu."

Sorular yalnız Giray'dan yükseliyordu. "Kaynatırken çocukların güvenliği nasıl sağlanacak?"

"Tişörtler öğrencilerin isimlerinin yazıldığı plastiklerle sarılacak. Hem bu sayede boya çok akmamış olur. Etkinlikler devam ederken sahne arkasındaki alanda bulunan kazanlara sınıf sınıf toplu olarak getirilecekler. Her sınıfa bir kazan düşüyor, her sınıf öğretmeni bir kazandan sorumlu olacak. Tabii biz de yardımcı olacağız ama zaten fazlasıyla kolay. Yaklaşık bir saat sürdüğü için yemek arası verildiğinde yemekle birlikte çocuklara geri verilecek. Bir kazanda tişört bulmak zor olmayacaktır."

Henüz yirmi yaşındaki stajyer büyük bir şirkette önemi azımsanmayacak bir toplantıya girmiş, mesleki bilgilerin havada uçuştuğu ve profesyonel bir seriliğin beklendiği bu ağır atmosferin altında ezilmeden önemli noktalar üzerinde-

ki soruları çatır çatır sormuştu. Evet, hâlihazırda aşina olduğu, plazalardan çıkmayan bu insanlardan çok daha yetkin olduğu bir alandı bu ama kendimden biliyordum; neredeyse onunla aynı koşullardaydım ama ellerim titriyordu, bacaklarım uyuşmuştu, kafam allak bullaktı. Aralarındaki iki yaşın da ötesinde dağ boyu fark vardı. O konuşurken kimse onu durdurmamış, o söz aldığında takdir ile dinlemişlerdi. Bu tepkiler bir zaman sonra yönetici olacağı ihtimalinden değil onun genç yaştaki hünerlerinden kaynaklanıyordu.

"Gayet güzel," dedi Sedat Amca Giray'ın sorularını durdurmak istercesine. "Tek başına iyi iş çıkarmışsın."

"Henüz bunu söylemek için erken," dedi dayım mesafeli bir tonda. "Cumartesi başlıyor değil mi? Bir hafta sürecek."

Haklıydı. Konu çocuklar olduğu için, hem de böylesine kalabalık oldukları için dikkatli olmamız gerekiyordu. "Evet, beş gün sonra başlıyor."

"Yine de küçük bir kıza böyle bir sorumluluğun verilmesi..." Satış Direktörü başını olumsuzca salladı. "Yanlış anlama ama böyle büyük ölçekli bir işin altından kalkabilecek misin?"

Sanki benim zavallı halime merhamet ediyormuş gibi bir ifadesi takınması can sıkıcıydı. "Böyle düşünmenize saygı duyuyorum ancak bu konuda söz sahibi değilsiniz." Bu masada Reşat Demirhan'ın yeğeni olarak oturmuyordum. İşverenim de değillerdi. "Şu an kazanç gütmeden, hoş bir amaç uğruna birlikte çalışıyoruz ve ben nasıl bir işin altına girdiğiniz hakkında sizi bilgilendiriyorum," diyerek devam ettim. "Koşulları beğenmediyseniz vazgeçebilirsiniz."

"Öyle bir şey söylemedim," dedi gözlüğünü düzelterek.

Sessizlik çöktüğünde fazla çıkışıp çıkışmadığımı düşündüm. Bununla birlikte söylediklerimin arkasında duruyordum. Küçük bir kız olmam hor görülmeyi sineye çekeceğim anlamına gelmiyordu. Evet bu masaya dayımla birlikte

oturmuştum ama yükümlülüklerimiz farklıydı. Ben annemin çalışanıydım ve bu iş bana verildiği için elimden geleni yapmalıydım. Onlar da Türkiye'nin en büyük çiçek ihracatçıları olarak festivale sponsor oldukları için yetilerimden şüphe duyuyorlarsa reddedebilirlerdi.

"Taze çiçekler olması gerektiği için uygun olanları günlük olarak sabah erkenden kamyonla göndereceğiz," dedi dayım. "Başka sorunuz yoksa toplantı sona erdi."

Toplantı bittiğinde dayım çalışanlarla konuşmaya devam ederken kalabalıktan ayrıldım ve odasına geçip kitap açıp okumaya başladım. Bir saat geçtiğinde dayım hâlâ ortada yoktu. Kitabı kapatıp kapıya çıktım. Katta, sekreter dışında kimse yoktu. "Dayım nerede, biliyor musunuz?" diye sordum masadaki dosyalara gömülmüş adama.

Başını kaldırıp gülümsedi. "Sedat Bey'in odasında."

Teşekkür edip odanın kapısına doğru yürüdüm. Açmak için elimi kapının koluna koymuşken içeri girmemi engelleyen şey içeriden duyulan konuşmalardı.

"Madem o yapmadı Giray, o zaman başka kimin Zühre'yle problemleri var?"

"Bilmiyorum ama o değil. Araştırıyorum Reşat Amca ama o değil, bundan eminim."

Ne?

Kimden bahsediyorlardı, kimin benimle ilgili problemleri vardı ki?

"Tamam o zaman, araştırmaya devam edelim, Reşat sen de kızlara bir şey çaktırma," dedi Sedat Amca. "Ve Giray, ne olursa olsun Zühre'yle mesafeni koru. Biliyorsun oğlum. İkiniz için de en iyisi bu."

Ne diyordu bunlar öyle?

Cümleleri beynimde uçuşurken kalbim ağzımdaydı. Neden Giray benden uzak durmalıydı ki? Bunca zamandır bana böyle davranmasının nedenini biliyorlar mıydı?

Peki kimdi bunların nedeni?

İçimde kim olduğunu bilmediğim o şahıs için tanımlanamaz bir nefret doğdu.

Giray konuşurken sesi hiçbir duygu barındırmıyordu. "Tamam baba. O konuda bir problem olmayacak."

Kapının kilidi açılırken hiç düşünmeden sekreterin masasına doğru koştum ve bir şeyi belli etmemesi için bir bakış attıktan sonra boş boş gülümsedim. Kapı açıldığında masasının önündeydim. "İşiniz zor olmalı. Dayımın öfke sorunları var, ayrıca hiperaktifse hiç şaşırmam. Sedat Amca ise o gülümseyen yüzünün ardında sinsi, soğukkanlı bir katil. Üstelik ikisi de işlerinde fazla hassas. Gerçekten zor."

Adam bilgisayarda çalışmaya devam ederken gözlerini ekrandan kaldırmadan onayladı. "Ekmek parası tabii. Saygı duyuyorum," diye devam ettim.

Arkamdan Sedat Amca'nın neşeli sesini duyduğumda gülümsememi bozmadan onlara doğru döndüm. "Zühre, Akif Bey'in dikkatini dağıtma."

"Ben de sizi bekliyordum," dedim dayıma doğru yürürken. "Bir saati geçti, bir sorun mu var?"

Dayımın gerildiği belliydi. Zaten Sedat Amca'nın ondan bir şeyleri çaktırmamasını isteme nedeni de buydu. Duygularını çok belli ederdi. Ama onun aksine, birbirlerine her şeyde benzeyen baba ve oğul dayımın eksiğini fazlasıyla kapatıyordu. Sedat Amca hiçbir şey yokmuş gibi gülümserken Giray âdeta avının peşindeki yırtıcı gibi gözlerini benden ayırmıyor, yaptığım her hareketi izliyordu.

"İşle alakalı bitmemiş konular vardı," dedi Sedat Amca. "Toplantıya iyi hazırlanmışsın. Seninle gurur duyduk."

"Teşekkür ederim." Onların aksine ben yüzümde titreyen gülümsemeyi zar zor tutabiliyordum. "Umarım iyi bir şekilde sonlandırırız." Dayıma döndüm. "Ee, artık gidebilir miyim?"

"Benim işlerim daha bitmedi. Giray da gidecekti zaten. Seni o bıraksa olmaz mı?"

"Ne?" Giray'la aynı anda konuşmuştuk. Hızla birbirimize baksak da hemen gözlerimizi kaçırdık.

Dayım başını bir yerlere çarpmıştı galiba. Nereden çıkmıştı ki bu? Onlar demiyor muydu ondan uzak durmam gerektiğini? Titrek bir nefes verdim. "Taksiyle dönerim."

Cevap vermelerini beklemeden asansöre yöneldiğimde şaşkınlıkla beni izlediklerini biliyordum. Onları duyduğumu gizlemeye çalışmıyordum ama orada kapıdan girip onlarla yüzleşmeye yeltenseydim olay çıkartacağımı tahmin edebiliyordum. Öncelikle sakinleşmem gerekiyordu, derdimi anlatabileceğim yer ve zamanda konuşmalıydım. Fakat düşündükçe öfkem daha da harlanıyordu. İhanete uğradığımı hissediyordum.

Lobiye inip danışmadan taksi çağırttıktan sonra dışarı çıkıp beklemeye başladım. Öfke ve hayal kırıklığının arasından farklı bir duygu varlığını göstermeye başladı. Kuruntu.

Güvende değildim. Savunmasızdım. Tanımadığım birinin benimle sıkıntıları vardı ve bu gidişle neler olduğunu öğrenemeden ölecektim.

Kalbim delicesine gümbürdemeye başladı, beynim uyuşuyordu. Titreyen ellerime baktığımda görüşümün bulanıklaştığını fark ettim. Belki olanlardan anneme bahsetseydim daha iyi olurdu. Antalya'ya neden dönmüştüm ki? Burada istenmiyordum. Bu şehirle barışamayacaktık.

Siyah kapüşonlu bir adamın bana doğru yürüdüğünü fark edene kadar bu uğursuz düşünceler zihnimi esir almıştı. Suratı siyah cerrahi maskeyle, gözleri başındaki kapüşonla örtülüydü. Karşımda durduğunda olduğum yere çivilenmiştim. Cebinden bir kâğıt çıkardığında vücudum kendini taşıyamayacak bir hale geldi, dizlerimin üstüne düştüm. Katlanmış kâğıdı önüme bıraktı, hırıltılı bir sesle güldükten sonra kayboldu.

Kâğıdı açarken az kalsın yırtacaktım. Nefesim tıkanmıştı. Zorlanarak yazanları okudum.

"Biz her yerdeyiz.

Aklının en ücra köşelerinde, henüz keşfetmediğin korkularında.

Afyon senin sanrıların, nefretin ve kara talihin.

Zaman tükeniyor.

Senin için döneceğiz."

Bir el omzumu sarstı. Kadın yüzünü benimkine yaklaştırmıştı. "İyi misiniz?"

Boğazımı delip geçen bir çığlıkla uzaklaşmaya çalıştım. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu, nefes alamıyordum. Gırtlağımı sıkmışlar gibi. Kalp krizi miydi bu? Nefes alamıyordum. Ölüyor muydum? Ölüyor olmalıydım.

Şüpheli gözler üzerime dikilmişti. Onlar da bana zarar vermek istiyordu.

"Neyi var?"

Ben de bilmiyordum.

"İlacı var mı?"

Hayır. İlaca ihtiyacım olamazdı. Yoksa var mıydı? Uğultu kulaklarımı tırmalıyordu. Hâlâ nefes alamıyordum.

"Zühre!"

"Uzaklaşın! Kızın tepesine çökmüşsünüz! Görecek bir şey yok burada!"

Giray koşarak geldiğinde gözlerim yaşlarla doldu. Önümde diz çöktü. "Güvendesin."

Niye hep karşıma çıkıyordu ki? Bundan nefret ediyordum. "Güvende değilim!" diye tısladım. Göğsüm hızla kalkıp iniyordu. "Ölüyorum. Nefes alamıyorum."

"Hayır," dedi sakince. "Panik atak geçiriyorsun."

"Ne?" Bu kötü bir şeydi. Daha önce hiç olmamıştı. Bir şeyler yanlış gidiyordu. "Nereden biliyorsun? Kalbim çok hızlı atıyor. Başım..."

"Biliyorum çünkü ben de geçirdim," dedi hafifçe gülümseyerek. "Kısa sürede geçecek. Şimdi dörde kadar sayıyorum. Burnundan nefes al." Bana göstermek için o da aldı.

"Bir, iki, üç, dört," diye tane tane saydı. "Şimdi veriyoruz. Bir, iki, üç, dört."

Bir süre sessizce devam ettik. Beynim gevşemeye başlamıştı. Beyin gevşiyormuş demek. "Arabamın içi hâlâ yapış yapış. Ayakkabılarıma bulaştı," dedi.

Kafayı mı yemişti? Kimin umurundaydı onun arabası? "O zaman git temizlet."

"Mahmut Bey'i iyi benzettin." Satış direktöründen bahsediyordu.

"Umurumda değil. Hem artık arkadaş değiliz. Sana ne."

"Yine de sana saygı duyuyorum."

Saygı duyulmak güzel bir şeydi değil mi? Ama nedense her şeyden sonra bana acı veriyordu. Aramızdaki mesafeli ilişkiyi vurgulayan, resmiyeti bile olmayan ve kalbimi bomboş bırakan bir ifade. İfadesiz bir yüzle yukarıda bana sorduğu soruları hatırlatan bir ifade.

Ondan istediğim soğukluk da yardımcı olmak yerine yıkmaya devam ediyordu, şimdi anlıyordum.

Saçları güneşin altında en az gözleri kadar parlıyordu. Efsanelere konu olan güzel mahlûklardan biri olmalıydı; acı verecek derecede güzel, çok güzeldi.

İnsanları hayatıma almayı sevmediğimi biliyorsun değil mi? Ama sen çoktan buradasın ve ben gitmeni hiç istemiyorum Giray.

Nefesim düzelene kadar saymaya devam etti. Yıllar sürmüş gibiydi ama sonunda durulmuştum.

İnsanlar gitmiş, cadde gelip geçen arabalar dışında sessizleşmişti. "Biraz daha oturabiliriz, kalkmana gerek yok."

"Yukarıda konuştuklarınızı duydum. Benden gizli hakkımda karar veriyorsunuz," dedim sesim çatlayarak. Dudaklarım titriyordu. "Beni nasıl güvende tutacağınıza karar veriyorsunuz. Kimsiniz siz? Başıma neler geleceğini bilemezsiniz."

"Özür dilerim," dedi sıkıntıyla. Gerçekten üzgün görünüyor olması sinir bozucuydu.

"Afyon'u biliyor musun?" diye sordum tek seferde.

"Neyden bahsediyorsun?"

Elimde sıktığım kâğıdı ona verdim. Okurken rengi solmuştu.

"Tarikat mı? Şehir mi? Uyuşturucu mu?"

Gözlerini okuduklarından kaldırmadı. "Hiçbir fikrim yok. Ama polis biliyor olabilir."

"Bilgisayarla yazıldığı için yine bir şey bulamayacaklar," dedim umutsuzlukla. Sessiz kaldı. Haklı olduğumu tahmin ediyor olmalıydı.

Dayıma haber vermek için aradı ama başka bir toplantıda olduğu için açmamıştı. Eve geldiğinde ona olanları anlatacağımı söyledim, kâğıdı da geri aldım. Şaşırtıcı bir şekilde benimle taksiye binmeyi önerdi. O da sabah Sedat Amca'yla gelmişti. Yalnız kalmaya tahammül edemeyeceğim için kabul ettim, zaten evleri yakındı. Ama yine onun yardımına muhtaç kalmış olmak gururumu zedelemiş, utandırmış, ona daha fazla sinir olmama sebep olmuştu. Sürekli karşıma çıkıp kahramanlık yapmasına gerek var mıydı? Benim için onu reddetmek zordu, beni görmezden gelse olmaz mıydı?

Yol boyunca neredeyse hiç konuşmadık. Ve ben bir karar verdim.

"Festivalden sonra İstanbul'a döneceğim," dedim inmeden önce. "Gelmekle hata etmişim."

Söylediklerimle bakışlarındaki sis dağıldı. Şaşırmamıştı. "İyi düşünmüşsün. Artık Antalya'dan umulacak bir şey kalmadı."

Antalya'dan ayrıldığımda onu bir daha göremeyeceğimi biliyordum. Yollarımız kesişsin istemiyordu, şimdilik bir arada olmaya mecburdu ve katlanıyordu. Onu görebildiğim tek yer burasıyken tahammülü kalmamış gibi böyle konuştukça sararıp soluyordum. Ben her şeye rağmen küsmemiştim Antalya'ya, ona ne olmuştu?

9

Varlık ve Yokluk

Akşam eve geldiğinde dayıma bana verilen kâğıdı gösterdim. Sevim henüz eve dönmemişti, birlikte polise gittik ve ifademi verdim. Kamera kayıtlarında adam olsa da kimliğini tespit etmenin zor olduğunu söylediler; hepsinden beceriyle gizlenmişti. Bu iş için seçilen adamın aşabileceği engellerdi kameralar. Kâğıt hakkında ise araştırma yapmaya devam edeceklerdi.

Sabırlı olmam gerektiğini söylüyorlardı, böyle işler hemen çözülmezmiş. Sabretmesem bu kadar durgun kalamazdım herhalde.

Festivalden sonra İstanbul'a dönmek istediğimi dayıma söylediğimde üzüldüğünü biliyordum. Kayıtlardan panik atak geçirdiğimi görmüştü. Yıllar sonra gelmiştim ve sadece talihsizlikler gerçekleşmişti. Yine de elimden geldiğince kalan günlerin tadını çıkarmamı istiyordu, beni her şekilde koruyacaktı. Sevim'e daha sonra söylemesini rica ettim. Ne kadar alakasız olursa olsun kendini suçlayacaktı. Annemle de ben konuşacaktım.

"Şirkette konuştuklarınızı duydum," dedim eve dönerken. "Bahsettiğiniz kişi peşimdeki kişi mi?"

"Hayır," dedi hüzünle. "Sana anlatmasak da polise anlattık, ilgisi olmadığı ortaya çıktı. Öyle olsaydı zaten onu yaşatmazdım."

"Bana niye anlatmıyorsunuz? Giray bile biliyor."

Sıkıntıyla yüzünü sıvazladı. "Ona biz söylemedik. Kendi kendine..." İç çekti. "O adamın artık bizimle bir derdi yok. Bu yüzden Antalya'ya gelmene izin verdi annen."

"Yani bu kişi bir adam, Antalya'da ve buraya dönmemi engelleyen sebep o; öyle mi?"

"Zühre..."

"Dedemi de mi o öldürdü?"

Dayım konuşmanın gittiği yönden endişe etmiş olacaktı ki arabayı sağa çekti. "Yavrum. Bu dünyada sana en değer veren kişi annen, senin için en iyisini o düşünür. Ki bu kararına hepimiz katılıyoruz. Cehalet en büyük mutluluktur derler."

"Birisi benim kötülüğümü istiyor ve benden saklamaya devam ediyorsunuz. Sizce öğrenip kendimi hazırlamam daha mantıklı değil mi?"

"Hazırlanman gereken bir şey yok. Hepsi sona erdi."

"Dayı... Cahillik mutlu etmiyor. Ben mutlu değilim. Her yalnız kaldığımda yaşadığım stresin haddi hesabı yok. Her an bir şey olacakmış gibi... Kimsenin haberi olmadan ölecekmişim gibi..." Ne kadar zayıf olduğumu itiraf etmek rahatsız ediciydi. Yüzümü ıslatan yaşları sildim.

"O nasıl söz öyle..."

"Özür dilerim," dedim başımı ellerimin arasına alırken. "Sonuçta annemin senden istediği şeyi yapıyorsun, sana çıkışmam doğru değil."

"Özür dileme. Ne hissettiğini söylemen gerekiyor, söylemezsen ne kadar zorluk çektiğini bilemem." Sırtımı sı-

vazladı. "Sen benim de evladımsın. Böyle acı çekmene göz yummayacağım."

Eve döndüğümüzde dayım içeri geçti, ben ise bahçede kalıp annemi aradım.

"Festival bittikten sonra eve döneceğim," dedim halini hatırını sorduktan sonra.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu endişeyle.

"Çok yoruldum," dedim sesim titreyerek. Ama olanları anlatamadım. Ne olursa olsun kalan bir haftanın sonuna kadar keyfini çıkarmak istiyordum. "Bir ay kalmış olacağım, yeter de artar bile."

"Sevim'le kavga mı ettin?"

Güldüm. "Sevim'le tartışalı on yıl olmuştur." Gerçekten kavga edemiyorduk.

"O zaman neyin var? Yıllarca gitmeyi ne kadar çok istemiştin..."

"Farkındasın yani." Derin bir nefes aldım. "Benden daha ne kadar saklayacaksın?" diye sordum.

"Giray yüzünden mi?"

"Onunla alakası yok," dedim iç geçirerek. Maalesef onun benimle hiçbir alakası yoktu. "Kendi hayatımı bilmeden ne kadar yaşayabilirim? Her şey ortaya çıkacak. Sen istemesen de ben öğreneceğim. Böyle mi olsun istiyorsun?"

"Henüz öğrenmen için erken," dedi sıkıntıyla. "Bu konuyu açmayacağımıza karar vermiştik."

"Sen öyle istedin."

"Ne duydun da bu kadar gerildin? Dayın bir şey mi söyledi?"

"Bir adamın benimle sorunları varmış. Bu yüzden Antalya'dan gitmişiz."

Sesi buz gibiydi. "Artık endişelenmen gereken bir şey yok. En ufak bir şüphem olsa seni asla göndermezdim. Hepsi geçmişte kaldı. Bunları dinlemenin sana bir faydası olmayacak."

Yüzleşene kadar benim için geçmişte kalmamıştı. "Yine de bir hafta sonra döneceğim."

"Sen nasıl istersen..."

Sabah sabah tavanı izlemekle meşgulken kapı açıldı. Sevim, muzip ifadesiyle tepeme dikildi. "Benim ergen kuzenim ne yapıyor? Hadi giyin."

"Hiçbir yere gitmek istemiyorum," dedim sağa dönerken.

Oturup beni de doğrulttu. "Hayır hayır! Şimdi kabuğuna çekilme vakti değil."

Haklıydı. İstanbul'a döndüğümde tavana bakmaya devam ederdim. "Nereye gideceğiz peki?"

"Bizimkilerle kafeye gideceğiz. Mert, Ayça ve Murat gelecek. Başka gelen olur mu bilmiyorum."

"Mert ve Murat arkadaş mı?"

"Burada herkes birbirini tanır. Okuldan, mahalleden, ailelerden... Mert'in ablası Murat'ın abisiyle evli..."

Hayretler içinde gülmeye başladığımda o da gülmüştü. "Sen giyin, aşağıda buluşuruz. Ben de babama söyleyeyim."

Odada yalnız kaldığımda bir süre oturmaya devam ettim. Sevim'e dün olanları anlatamamıştım, zaten annemle konuştuktan sonra deliksiz uyumuştum. Şimdi de onun hevesini kırmak istemiyordum. Biraz daha bekleyecektim.

Kuzenim benim her şeyim, hayatım boyunca beni bir an olsun yalnız bırakmamış olan kardeşimdi. Birbirimize o kadar bağlıydık ki küçükken aynı kıyafetlerin farklı renklerini giyerdik. Genelde çocuklar bunu isteyerek yapmazdı ama biz aynı kıyafetleri alabilmek için annelerimizi zorlardık.

Sevim'in annesi bildim bileli yabancı biri gibiydi. Çocukken derdinin ne olduğunu anlayamıyordum ama Sevim'in tüm uğraşlarına rağmen onu kucağına almadığını, gözleri

dolana kadar azarladığını hatırlıyordum. Dayımla yan yana durduklarını görmek bile zordu, beraber geçirdikleri dakikalar bir elin parmaklarıyla sınırlıydı. Sevim'in gece gündüz ağladığını, uyurken annesini sayıkladığını, bakıcılara bıraktığında gün boyu onu beklediğini görmezden gelirdi. Yıllar geçtikçe Sevim'in sevgisi kine bulanmıştı. Hatta üç yıl önce başka bir adamla evlenmek için dayıma boşanma davası açtığında onu evden çıkaran kuzenim olmuştu.

Sevgi ve nefretin bir arada barınabildiğini Sevim'de görmüştüm. Adını anmakta zorlansa da, yaptıkları yüzünden araları kötü olsa da, onun yüzünden çok yaralanmış olsa da onu karşılıksız seven tek kişi Sevim'di. Annesi olduğu için bunun hiç değişmeyeceğini söylemişti. Onun için, sürdürdüğü rezil hayat için en çok üzülen yine Sevim'di. Dayım da olanlardan sonra büyük bir yara almıştı ama kızına tutunmuş, onun mutluluğunu hayattaki tek arzusu haline getirmişti.

Oflayarak oturduğum yerden kalktım ve dolabıma yürüdüm. Kot pantolon ve yeşil büyük boy bir tişört çıkardıktan sonra giyinmeye koyuldum. Telefonda olan Sevim'in yanına gittiğimde konuştuğu kişinin Mert olduğunu anlamıştım. Zira mütemadiyen gülümsüyordu.

Geldiğimi fark ettiğinde isteksizce veda etti. "Mert birazdan burada olur."

"Niye çocuk senin şoförün oldu anlamıyorum. O da bir ailenin evladı," diye mırıldandığımda sırtıma vurmuştu.

Sonra yüzünü yine muzip bir ifade kapladı. "Bil bakalım bugün kim geliyormuş?"

Giray'dan bahsediyor olsa böyle söylemezdi. Bir süre düşünsem de bir cevap bulamamıştım. "Kim?"

"Tahmin bile edemezdin zaten. Taner geliyormuş!"

Biz çocukken Giray'ı her açıdan kıskanan, onunla hep bir yarış içinde olan Taner.

"Hadi canım..." dedim şaşkınlığımı saklayamadan. "Ne zamandan beri onunla vakit geçiriyorsunuz?"

"Dediğim gibi herkes birbirini tanıyor. Hem her şey mazide kaldı, çocuk yurtdışından geliyor. Murat'la aralarının düzelmesinin vakti geldi."

"Aman gün karakolda bitmesin de..." Daha dün oradaydım.

Bir şeyler söyleyecekti fakat dışarıdan gelen korna sesiyle eş zamanlı olarak telefonu çalmaya başladı. Ekrana baktıktan sonra meşgule düşürdü. "Geldiler, hadi gidelim."

Kapıdan çıktığımızda yüzüme çarpan sıcak havayla gerildim. Arabaya bindiğimizde Mert'in komutanı tarafından izlenen bir asker edasıyla dimdik otururken gördüm.

Kuzenim de gözlerini devirerek arabaya bindi. "Mert Kılıç, yetti artık! Bir yere kadar anlıyorum ama babam sana bir şey mi yaptı? Ne bu halin?"

Yutkunduğunda âdemelması hareket etti. "Dün beni aradı."

"Ne?"

Sevim ile aynı anda konuşmuştuk ama onun sesi dehşet doluyken benim sesim kalanını duymak için heyecana boğulmuştu.

Yola çıkmıştık, gözlerini önünden ayırmıyordu bile. "Şu sıralar meşgulmüş, o yüzden bana vakit ayıramazmış. Bu süreçte gözüne gözükmememi istedi. Ve birkaç şey daha..."

"Başka ne dedi?"

Sesi hâlâ korku doluydu. "Sana söylersem derimi yüzer. Babamla da konuşmuş."

"Şaka yapıyorsun!" Bunu diyen ben olmuştum, kahkahalar atarken. Sevim ise dut yemiş bülbüle dönmüştü.

"Böyle yapma Zühtü, sence dün gece uyuyabildim mi?" dedi inleyerek.

"Bundan sonra bana hanımefendi diyeceksin," dediğimde artık gözlerimden yaşlar geliyordu. Savaş kaybetmiş gibi gözüktüğünden açıklamaya koyuldum. "Dayım seni isteme-

seydi ilk günden onu görmeni yasaklardı," dedim. Sevim'den daha temkinli biri varsa o da dayımdı. Yirmi yıllık babalık kariyerinde Sevim'e asılan erkekleri temizlemişti. Normal koşullarda Mert'in derisi yüzülebilirdi. "Seni, üstüne babanı aradığına göre nasıl oldu bilmiyorum ama gözüne girmişsin."

Mert ilk defa gözlerini yoldan ayırdığında direksiyonun hâkimiyetini de yitirince telaşla bağırdım. "Gözünü yoldan ayırma!"

"Tamam ayırmıyorum," dedi tekrar döndüğünde. "İnanamıyorum şu an, benimle dalga geçmiyorsun değil mi?"

"Hayır."

"Peki Sevim niye bu kadar sessiz?"

"Şoka girmiş olmalı."

Bir süre sonra Sevim konuştu. "Mert niye ağlıyorsun?"

O sırada yolu izliyordum, önüme döndüğümde salya sümük ağlayan bir adet Mert vardı. "Duygulandım işte. Ne yaptım da gözüne girdim ki?"

Sevim peçete uzattığında artık gülmekten nefes alamıyordum. "Diziniz çekilmeli. Sadece beni eğlendiriyor olmanız üzücü."

Çok geçmeden yeşillikler içinde bir çay bahçesinde durduk. Arabadan çıktığımızda o kadar hayran olmuştum ki karşımızdaki manzaraya, birkaç kez adımlarıma dikkat etmediğim için sendelemiştim. Uzun kavak ağaçlarıyla çevrili yolun sonunda dağ evi gibi gözüken kafeye doğru ilerlerken işitilen kuş sesleri atmosferi tamamlıyordu.

Sevim yürümeyi kesti. "Ya Murat ve Taner bizden önce geldiyse?"

Evde söylediklerini unutmuş muydu?

"Koca adamların derdine biz mi düşeceğiz?" dedi Mert. "Haydi devam edelim!"

Giray gibi Murat da Taner'den hazzetmezdi. Aslında aralarının neden bozulduğu onlar dışında herkes için muam-

maydı. Hatta onlar da unutmuş olabilirdi. Giray'a önceden sormuştum aslında, ama net bir cevap da alamamıştım. Tek bildiğim ne olduysa etkilerinin yıllar boyunca sürdüğüydü.

Kafenin içerisinde de masalar vardı fakat temmuzda olduğumuz için boştular. Bahçeye açılan kapıdan tekrar dışarı çıktık. Bahçe, güzelliğiyle yürüdüğümüz yolu bile ikiye katlıyordu. Akasya ve çam ağaçlarının altına minderler, minik masalar, sandalyeler, salıncaklar konulmuştu. Akdeniz ikliminin tüm bitkileri vardı burada. Bahçenin tam merkezinde bir süs havuzu vardı.

"Buraya Saklı Bahçe deniyor. Gerçekten de öyle değil mi?" diye sordu Sevim. Kesinlikle öyleydi.

Garsonlardan birinin gösterdiği masaya yerleştikten sonra siparişlerimizi verdik. Tanımadığım biri hakkında sohbet etmeye başladıklarında ortamdan iyice izole oldum ve kendi kendime bir şarkı mırıldanmaya başladım. Buzlu limonatam geldiğinde gülümsemeden edemedim. Üstünde nane vardı.

O kadar bütünleşmiştim ki kendi düşüncelerimle, yanımıza gelen Murat'ı geç fark etmiştim. Masadaki herkes ona bakarken o da gülümseyerek bizim masaya doğru ilerliyordu. Diğer taraftan gelen Taner'i görene kadar...

Hâlâ gülümseyen dudakları, içinde cani duygular barındırdığı bariz bir şekil almıştı. İlk olarak Mert ile tokalaştığında kafasını eğip bir şeyler fısıldadı. Taner'in burada ne işi olduğunu sorduğuna emindim. Mert de bir şeyler fısıldadıktan sonra Murat'ın söylediklerine karşılık gülümsedim. "Hayat insanın karşısına neleri getiriyor," demişti.

Taner yanımıza ulaştığında hepimizden önce başıyla Murat'ı selamladı. "Onar."

Murat'ın gözleri daha önce görmediğim kadar buz gibiydi. "Uçal."

Hangi Amerikan dizisindeyiz?

Birbirlerine o kadar sert bakıyorlardı ki, saniyeler içinde sandalyeler havada uçuşacak gibiydi. Mert ikili yan yana gel-

mesin diye Murat'ın yanına oturup Taner'i Sevim'in yanına aldı. Ben de başköşeye geçmiştim. İkilinin siparişleri çoktan gelmişti ama hâlâ bakışlarını birbirlerinden ayırmamışlardı. "Okey oynayalım mı?" diye sordu Mert ortamı yumuşatma umuduyla.

Murat'ın ilgisini çekmişti. "Neden olmasın? Ama beş kişiyiz."

"Ben oynamayacağım," dediğimde zaten kare oluşmuştu.

Mert okey takımını getirmeye gittiğinde Sevim dikkatini hâlâ gergin olan Taner'e çevirdi. "Ee, görüşmeyeli neler yapıyorsun Taner?"

"Bildiğiniz gibi dört yıldır İngiltere'deydim. Ama insan memleketini özlüyor. Ayrıca burada yarım bıraktığım onlarca şey vardı." Gözleri benimkilerle buluştu. Herhalde ikimizde de var olan sıla duygusundan bahsediyordu.

Murat sabırsızlıkla parmaklarını tıkırdatmaya başladığında Mert'in yolunu gözlemeye başlamıştım. Nihayet okey takımıyla döndüğünde bir faciayı önlemişti.

Taşları dağıtırken Murat'ın yüzüne renk geldi. "Hadi başlayalım."

Belki de bir önceki gece yeterince uyumadığımdan, sık sık daldığım için oyunu takip edemiyor ve seslerini yükselttiklerinde kendime geliyordum. Sevim'in puanları not ettiği kâğıda göz attım. Sevim, Taner ve Murat başa baş gidiyordu. Ter içindeki Mert'i hor görerek gülümsedim. "Pek de iyi gitmiyor senin için işler."

Gözleri sırasını değiştirdiği taştaydı. "Kapa çeneni Zühtü."

"Seni dayıma söyleyeceğim."

Bu sefer başını oyundan kaldırdı. Yüzüne o ana dek gördüğüm en sahte gülümseme yayıldı. "Hepsi sana değer verdiğimden, Demirhan ailesinin kıymetli bireyi."

Diğer eli Taner kolaylıkla kazandığında Murat'ın yüzü iyice düşmüştü. Yeni elini dizerken gözleri arkamda takıldı

ve elleri durdu. Eş zamanlı olarak Sevim ve Mert'in odak noktası haline geldi. Ne olduğunu sorarcasına Sevim'e baktım. Çenesiyle arkamı gösterdi, döndüm.

Giray.

Öfkesini saklamaya gerek duymadan Taner'i inceleyen, ardından bakışları benimle buluşan Giray. Gözlerini ortaya çıkaran, omuzlarına oturmuş lacivert bir tişört giymişti.

Yutkundum.

Yanında Begüm vardı.

"Merhaba." Sevim aradaki sessizliği yıkmak için ne yapacağını bilmez bir şekilde bana bakıyordu. Kalbimdeki gürültüyü susturmakla meşgul olduğum için yardımcı olamayacaktım. Gerçi olmak da istemiyordum zaten. Bana neydi ki? Arkadaşım bile değildi sonuçta. Çek git de diyemezdim çünkü masada arkadaşları vardı.

"Merhaba," dedi Giray. Begüm sessiz kaldı.

Sessizlik sakız gibi uzarken Giray peşinde Begüm'le Mert'in arkasından geçti ve Murat'ın arkasında durdu. Eli Murat'ın omzunda yer alırken dudakları da alaycı bir gülümseme için kıvrılmıştı. "Burada olacağını bilmiyordum," dedi. Arkadaşını mı kıskanmıştı şimdi?

Bir kaşım havaya kalktı. Ağzımdan çıkanlara engel olamadım. "Bir sorun mu var?"

"Elbette hayır," dedi umursamaz bir tavırla başını sallarken. Begüm'e döndü. "Ne dersin, yanlarına oturalım mı?"

Herkesin şaşkınlıkla Giray'a baktığı anda elimle örttüğüm alaylı bir gülücük çıktı dudaklarımdan. Neyi kanıtlamaya çalışıyordu ki?

"Oturun tabii," dedi Taner. Onu alakadar etmiyormuş gibi.

Giray yan masadan iki sandalye getirdikten sonra kendisininkini Murat'ın yanına yerleştirdi. Diğer tarafında ise ben vardım.

"Uzun zaman oldu," dedi Begüm. Bana baktığına göre bana hitap ediyor olmalıydı. Yanıma oturmuştu, Giray'la onun arasında kaldığımı fark edince gerildim. İki sevgili neden adam gibi yan yana oturmamıştı ki? Acaba yer mi değiştirseydik? Garip mi olurdu bunu söylemek? Birkaç saniye sonra pes ettim, isteseler bana söyleyip öyle de oturabilirlerdi.

Begüm bir önceki karşılaşmamızdan daha yumuşak davranıyordu. Acaba farkında olmadan yakınlaşmış mıydık?

"Bu arada, adın neydi?"

Yakınlaşmamıştık.

"Zühre," dedim aldırış etmemişim gibi.

"Ah Zühre..." Adımı değerlendiriyormuş gibi düşündükten sonra telefonunu kurcalamaya başladı. "Biraz demode," dedi telefonuna bakarken. Göz teması kurana kadar neyden bahsettiğini anlamamıştım.

Zühre demodeydi demek...

O sırada diğerleri de suskunlaştı ve bize dikkat kesildiler.

"Begüm de öyle," dedim umursamadan. Ondan duyduklarımın arasında nazik ifadelerden biriydi. "Sonuçta doksanlarda verilen isimler."

Herkes nefesini tutarken Begüm ilk kez gülümsedi. "Haklısın."

"Yine de güzel," diye ekledim.

Alaycı bir şekilde güldü. Umurunda değilmiş gibi birisine mesaj yazmaya başladı. "Begüm güzel filan değil."

Kaşlarım çatıldı. Giray'ın bakışlarını üzerimde hissetmek sinirlerimi geriyordu. "Niye?"

"Prenses demek işte," dedi dünyanın en saçma sorusunu sormuşum gibi.

"Bence güzel. Büyük bir tarihi var. Üstelik Hindistan taraflarındaki bir çiçeğin adı begüm bahar." Bilmiyor olacaktı ki gözleri kocaman açıldı. Telefonu masaya bıraktı. İlgisini çekmiştim. "Görmek ister misin?" diye devam ettim.

Başını salladığında masadaki sessizliğin rahatsız edici uzunluğa ulaştığının farkındaydım. İnternetten fotoğrafını bulup gösterdim. "Böyle güzel, mor bir çiçek."

Yüzü masum bir gülümsemeyle aydınlandı. Uzun süre baktı. "Güzelmiş."

Bizim küçük sohbetimiz böyle sona erdi ama masada laf lafı açtı, muhabbet uzadıkça uzadı. Begüm hiçbirine katılmasa da dinlediğini belli eden ifadeler takındı. Giray'la aralarında konuşma geçtiğini gördüğümü de söyleyemezdim. Belki de bir anlaşmazlık yaşamışlardı, ya da ilişkileri böyleydi.

"Papaz kaçtı oynayalım mı?" Konuşan Giray'dı, soru herkese sorulmuştu. Gözleri Mert'in az önce getirdiği iskambil destesindeydi.

"Olur!" dedi Mert heyecanla. Keyifleri yerine getirmek için her şeye razı gibiydi.

"Papaz kaçtı o kadar basit ki sıkıcı..." diye mırıldandı Murat. Giray'la bakıştıklarında diğerinin yüzünü göremesem de Murat yutkunup gülümsedi. "Ama herkes biliyordur herhalde, ben varım."

Bak sen Giray Bey'e. Ortama gelir gelmez ipleri eline alıyor.

"Ben de varım," dedi Taner. Aman hiçbir şeyden eksik kalmasın. Ne de güzel anlaştı Murat'la.

"Ben de severim," dedi kuzenim. Aradaki Begüm'ün önünden başını uzattı. "Sen de seversin Zühre. Oynuyorsun değil mi? Az önce oynamadın zaten."

Dışarı çıkardığında annemin, getirip getireceğime pişman ettin beni Zühre, ifadesine sahipti Sevim. Oyunbozanlık yapmamı istemiyordu. Gülümsedim. "Tabii oynarım."

"Siz oynayın," dedi Begüm bana hitap ederek. Belki sahiden beni kendisine yakın hissetmişti. Başımı sallayarak anladığımı gösterdim.

Mert üç papazı çıkarıp kartları karıştırdı, aramızda dağıttı.

"Bir saniye," dedi Sevim kartlara bakmamıza izin vermeden. Sırıttı. "Ceza olmadan olmaz." Garsondan bardak isteyip kalan limonatamı, Murat'ın maden suyunu, salatası için getirdikleri sosluktan nar ekşisi ve sirkeyi ve baharatlıkta ne varsa hepsini boca etti. Öğürerek kaşıkla karıştırmaya başladığında yanardağa kurban edilecek insanlar gibi kaderimizi bekliyorduk.

"İnşallah sen içersin," dedi Murat isyan ederek.

"Aşk olsun Murat beddua edeceğine elini iyi oyna!" dese de gülmekten kendini alamadı Sevim. Çılgın bir kimyager gibiydi.

"Acaba hangimizin midesi delinecek," diye söylenirken Mert kendi kartlarını kaldırmıştı. Ona katılıp biz de kartları incelerken çiftleri masaya bıraktık. "Benden başlasın saat yönünde gidelim." Ve kartlarını Taner'e arkası dönük olacak şekilde tuttu.

Uğradığım bozgun işte böyle başlamıştı.

Bu tür oyunlarda iyi olduğumu düşünürdüm. İnsanların aklını karıştırmakta, elimde ne olduğunu belli etmemekte ve biraz da şansta... Zaten karışık bir oyun değildi. Fakat masadaki bir insan kesinlikle benden daha şanslıydı. Çünkü papaz bendeydi ve kartlarımın yerlerini değiştirdiğimde bile eli bir kez olsun o karta gitmemişti.

Adi Giray, benimle oynamayı çok iyi biliyordu.

Antalya'ya geldiğimden beri içimde damla damla yükselen bir öfke vardı ona karşı. Tahammül seviyemin sonuna ulaşmasını merakla bekliyorduk. Artık hak etmediği anlarda bile ona sinir oluyordum. Beni rakip olarak bile görmediği bir mücadele veriyordum. Umurumda değilmiş, hiç incinip kırılmamışım gibi tek taraflı bir savaş açmıştım. Oysa kazanan en başta belirlenmişti. Ne hissettiğim ve ne yaptığım onun gerçekten umurunda değildi.

Sıra ona geldiğinde bir süre gözlerimi izliyordu. Hatta her turda beni izliyordu. Sanki ufak hareketlerim, kartları nasıl

tuttuğum, nasıl sıramı beklediğim bir şeyleri ele veriyordu. Ben ifadesizken o sırası geldiğinde gülen gözlerle kartlardan birini hiç beklemeden çekiyordu. Önüne döndüğünde bir kez daha kazandığına dair renk vermiyordu.

Onun karşısında hep güçsüz kalıyor, kaybeden taraf hep ben oluyordum.

Sona ulaşıyorduk ve papaz elimden hiç ayrılmamıştı. Oyunda yalnız ikimiz kalmıştık. Herkes kalan iki kartımdan birinin papaz olduğunu anlamıştı. Begüm ölüm içeceğini önüme koydu.

Benim de dudaklarım bükülmüş, bakışlarım düşmüştü. Hatta gözlerim istemsizce dolmuştu ama gözlerini benden ayırmayan biri hariç kimse göremeyecek şekilde oturmuştum. Gözlerimi çenesinden ayırıp göz göze gelmeye çekindiğim için onun da fark etmemesini diliyordum. Mızıkçılık yapan küçük bir çocuk gibiydim ama buruk olduğum konu, içeceğim bilinmez madde değil bir kez daha ona kaybettiğimdi. Oyundan çıkanlar pis pis gülüyordu.

Bu kez bekliyordu. İşaretparmağı iki kartın arka yüzünde gezindi. Kıvranmamı istiyordu herhalde.

Dudaklarında hoş bir gülümseme belirdiğinde bakışlarımı kaldırdım. Bu kez farklı bakıyordu. Hiç görmediğim, korkutucu derecede güzel bakan, baktığının yüreğini eritecek bulutlu bir bakışla. O gözlere dalıp gittiğimde ne ara papazı çektiğini anlamamış, ayağa kalkıp bardağı kafasına diktiğinde uyanmıştım.

İçerken gözlerini yummuş, tek nefeste bitirmişti. Hatta yemek borusunu çuval ağızı gibi açtığını düşündürecek kadar hızlı bitirmişti, sanırım tadını almamak içindi. Murat desteklerken Sevim öğürüyor, Begüm zalim kahkahalar atıyor, hepimiz hayretler içinde onu seyrediyorduk.

Bardağı gürültüyle masaya bıraktığında elini ağzına götürdü. Acı çektiğini yalnız yüzündeki değil vücudundaki her

bir kas haykırıyordu. Kaskatı bir şekilde ağır ağır yerine geri oturdu. Daha hızlı olursa midesinde ne varsa çıkacaktı muhtemelen.

"Bu nasıl bir manyaklıktı, nasıl son anda kaybedersin?" diye sesini yükseltti Murat.

Begüm'ün, "Bilinçli bir manyaklık," dediğine sadece ben dikkat etmiştim.

"Şans da bir yere kadar," dedi Giray gözlerini yumarken. Eli karnında, sesi boğuktu. "Ama ikinci kez oynayamam."

"İyi misin, tuvalete gitmene gerek yok mu?" diye sordu Mert. Ben de sormak istemiştim bu soruları ama artık bana düşmezdi.

Bu tek taraflı sevdada yeni bir şey öğrenmiştim. O kaybettiğinde de üzülen ben oluyormuşum.

Benzi soluklaşmıştı. "Biraz böyle kalayım."

Dayımın aradığını fark ettiğimde gürültüden uzaklaşmak için giriş kapısına doğru yürüdüm. "Efendim dayı?"

"Neredesiniz?"

"Hâlâ kafedeyiz."

"Muhtemelen kızacaksın ama bu akşam Sedatlara gideceğiz."

Gözlerimi yumdum. Bugün Giray Zerenoğlu'nu görme kotamı doldurmuştum. "Niye?"

"Seni evde bırakamam herhalde," dedi otoriter bir tonda. "Giray da yanınızdaymış, Sedat da şimdi onunla konuşuyor. Beraber gelin olur mu?"

Mesafe koruması gereken insanlar olarak fazla sık görüşüyorduk.

"Emriniz başım üstüne, sonra görüşürüz."

"İşte benim yeğenim!"

Nemden yapış yapış olan ellerimi yıkamak için tuvalete doğru giderken Begüm'le karşılaştım. Birlikte içeri girdik. Ben ellerimi yıkamakla meşgulken o da rimelini düzeltiyordu.

Sessizliği Begüm bozdu. "Sevgilin var mı?"

Bu soruyu soracağını tahmin etmemiştim. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırırken cevap verdim. "Yok."

"Daha önce oldu mu peki?" diye sordu. Ellerini lavaboya yasladığında midem kalkmıştı.

"Orası hiç temiz değildir, bence dokunma," dediğimde geri çekildi. Sorusunu hatırladım. "Hayır olmadı."

"Hiç mi?"

Zorlukla gülerken sağ gözüm seğirmiş gibiydi. "Ne oldu ki?"

Dudak büktü. "Merak..."

Elimdeki peçeteleri sıktım. "Sevdiğim olsaydı farklı olabilirdi ama olmadığı için..." dedim kısık bir sesle. Neden bunu söylediğimi bilmiyordum. Belki geçen günlerde hislerimi anlamış ve onu rahatsız etmiş olabilirim diye endişe ediyordum. Zaten önemli olan benim onu sevdiğim değil onun kimi sevdiğiydi.

Kaşları havalandı. "Öyle mi? İlle de sevdiğin biri olmasına gerek yok ki."

"O zaman sadece baş ağrısı olurdu," diye cevap verdiğimde benimle birlikte güldü.

"Doğru."

"Başka merak ettiğin bir şey yoksa..." dedim kapıyı göstererek.

"Çiçek için teşekkür ederim," dedi tatlı bakışlarla. Beni şaşırtmaya devam ediyordu. "Begüm'ü annem seçmiş ama doğum sırasında öldüğü için nedenini öğrenememiştim. Bana hamileyken Hindistan'a gittiğini duydum, belki o yüzden seçmiştir."

"Allah rahmet eylesin," dediğimde başını salladı. "Bir faydam dokunduysa ne mutlu." Çiçeklerle birilerini mutlu edebilmek güzel şeydi. Gittikçe hayatımızdan uzaklaşıyorlardı ve bu güzelliklerden mahrum olmak üzücüydü.

Babasının kötü namına rağmen Begüm'ün iyi biri olduğunu düşünüyordum artık. Bir miktar onu kıskansam da hakkında kötü düşünemiyordum. Aklına eseni söylemeye yatkınlığı vardı ama ardında kötü bir niyet sezmemiştim bu zamana kadar. Onunla rahat konuşabilmemin nedeni bu olmalıydı. Zaten Giray, kiminle sevgili olduğuna gelene kadar beni üzecek bir sürü şey yapmıştı.

Masaya vardığımızda hesabı ödüyorlardı. "Giraylara gidiyormuşuz," dedi Sevim.

"Biliyorum, dayım o yüzden aramış."

"Sedat Amca da aradı, ben duymamışım," dedi telefonundaki cevapsız aramaları göstererek.

Giray ayaklandı. "O zaman biz gidelim, zaten ancak yetişiriz." Hâlâ kendine gelememişti aslında. Biraz daha oturabilirdik.

"Beni de geçerken bırakırsınız," dedi Begüm.

"Uzun zamandır görüşmüyoruz. Bunu tekrarlayalım, ama yalnız olmayı tercih ederim," dedi Taner göz göze geldiğimizde.

Etrafıma baktım. Kimden bahsediyordu? "Ben mi?"

Komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Tabii ki senden bahsediyorum Zühre."

Ama bugün benimle ilk kez konuşuyorsun.

Giray çoktan yürümeye başlamıştı. "Hadi, gidiyoruz artık," dedi arkasını dönmeden. Adımları ondan beklenmeyecek kadar hızlıydı. O önde biz arkada kafeden çıktık.

"Taner'le tanışıyor musun?"

Giray otoparka doğru yürürken sessizliği bozmuştu. Arkasına dönüp bakmasa da benimle konuştuğunu anladım. Yine de bugün o da benimle ilk kez konuşuyordu, şaşırdığımı reddedemezdim.

"Hayır, sizin anlattığınız kadar biliyorum." Senin anlattığın kadar...

Adımları aniden durduğunda biz de durduk. Nihayet göz göze gelme şerefine nail olmuştuk. "Sana ulaşmaya filan çalışırsa izin verme."

Üçümüzün de dili tutulmuştu. Bakışlarının ardındaki anlamı çözmeye çalıştıkça aralarındaki düğümlere dolanıyordum. Gözlerim kısıldı. "Niye?"

Kaşları çatıldı. "İzin verme işte," dedi bıçak gibi inen sert bir sesle. "Onun nasıl biri olduğunu biliyor musun?"

Gözlerimi devirdim. "Yine mi asırlardır süren kan davası? Ne yani, küçükken yaptığın kumdan kaleyi filan mı dağıttı?"

"Şaka yapmıyorum Zühre," diye bastırdı kelimelerin üstüne.

Benimle konuşsa bile sadece daha fazla kırmak için miydi? Uzun zamandır yer altına kapadığım öfke gün yüzüne çıkıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ama ben seni ciddiye alamıyorum. Ne oldu da heyheylerin tepene çıktı? Hadi Murat'ı anladım da benimle görüşmüş görüşmemiş seni geren ne?"

Giray'ın çenesindeki hareketlenme dişlerini sıktığını gösteriyordu. Öfkesine hâkim olmaya çabalıyordu. Onu daha önce bu halde görmediğimden içten içe garipsiyordum. "Sana zarar verecek biriyle ne görüşebilirsin?"

Sanki görüştüğümüz vardı ya. "İyi de bana ne zararı olacak?" diye sordum sakince.

Göğsü hızla kalkıp indi. "Sence ben şu an boşu boşuna mı dil döküyorum?"

Sabrımı yitirmek üzereydim. "Açıklama da yapmıyorsun."

"Bir açıklama yok," dedi gözlerini kaçırarak. "Taner şerefsizin önde gideni ve senin etrafında olamaz."

"Ne?"

Beynim durdu, nefesim durdu; buz kesildim. Buza hapsettiklerimle beraber buza çevrildim. Ne dediğinin farkında

olamazdı. Söylediklerinin nasıl anlaşıldığını bilmiyordu. Çaresizlikle sorgulamaya devam ettim ne yapmaya çalıştığını. Keskin gözleri, gerilmiş dudakları, çatık kaşları... Fazlasıyla ciddi görünüyordu. Kalbim korkuyla hızlandı.

Sevim boğazını temizlediğinde irkildim.

"Daha konuşacaklarınız varsa oturalım," dedi Begüm hafifçe gülümseyerek. Keyfi yerinde görünüyordu.

Sertçe yutkundum. "Kusura bakmayın, gidelim."

Giray Zerenoğlu'na gıcık oluyordum.

Taner'e duyduğu dipsiz öfkeyle işi inada bindirmişti değil mi? Yine de sevgilisinin yanında çok yanlış yerlere çekilebilecek laflar söylemişti. Utanç damarlarımda dolaşırken içimdeki tüm iyi şeyleri zehirliyordu. Benim yanlış anlayacağım laflar söylemişti.

"Size sormak istediğim bir şey var," dedi Sevim yola çıktığımızda. Begüm ve Giray'dan bahsediyordu. "Niye doğru düzgün hiç konuşmuyorsunuz? Dargın mısınız?"

"Hayır," dedi Begüm mesajlaşmaya devam ederken.

"Bizden mi çekiniyorsunuz?" diye devam ettiğinde dizini dürttüm. Uygunsuz bir soruydu.

"Neden çekinelim?" diye sordu Begüm sonunda başını kaldırarak. Bakışlarını Sevim'e dikmişti.

Bu kadar gerginlikten sonra arabayı sağa çektirip midemi boşaltmam gerekecekti. Giray'ın konuşulanları duymuyormuşçasına gözü yoldaydı.

Kuzenim de fazlasıyla sakindi. "Sevgili değil misiniz siz?"

Gergin bir şekilde güldüm. "Bence buna bir son-"

"Hayır değiliz," dedi Begüm, gözlerimiz buluştuğunda dudakları kıvrıldı.

Suratım hiçbir kasımı oynatamayacak kadar taşlaştı. Korku filmlerindeki porselen bebekler gibi boynumu hızla cama çevirdim ve dışarıyı izlemeye başladım. Fakat bugün sıklıkla olduğu gibi beynimde acil durum ışıkları yanıp sön-

meye başladı. İçindeki minik yaratıklar kaçış mekiklerine binmek için koşturuyordu.

Devam eden ölüm sessizliğinden sonra, "Begüm," dediğini duydum Giray'ın uyaran bir tonda. İçimde garip bir kıpırdanma oldu.

"Ne olmuş?" dedi Begüm omuz silkerken. "Birinin ortaya attığı iftira... Biz de o iftirayı kendi çıkarımıza kullanıyorduk ama birkaç gün önce buna da son verdik. Artık öyle bilinmiyoruz."

"Ben anlamıştım zaten," dedi kuzenim görmüş geçirmiş bir teyze edasıyla. "Kim attı iftirayı?"

"Eski bir arkadaşım. Giray'la mecburiyetten vakit geçirdiğim için böyle bir tuzak kurmuş. Giray'a biraz takmış da... Yağmur Genç. Tanıyor musun?"

"Galiba ismen tanıyorum," dedi Sevim bir süre düşündükten sonra.

Çıkar? Mecburiyet? Sahiden aralarında hep bir mesafe vardı ama çıkar ve mecburiyetin ne olduğunu sormadım. Sormaya da cesaretim yoktu.

Sevim'in soruları bitmemişti. "Bizim eve niye geldin?"

"Görmek istediğim bir ortamdı. İnsanlar..." dedi dalgınlıkla.

"Bugün niye berabersiniz?"

"Bir işimiz vardı. Bu da Murat'ın sizinle olduğunu öğrenince gelmek istedi. Ben de yolun ortasında kalmak istemedim." Bu, diye bahsettiği Giray olmalıydı.

"Zühre'yi görmek istediğini söylemiştin," dedi Giray ifadesiz bir suratla. Begüm ölümcül bir bakış attı.

Şaşırmıştım, dünyaya geri döndüm. Boğazım kupkuru olduğu için birkaç kez yutkundum. "Beni mi?"

"Ah..." Onunla tanıştığımdan beri ilk defa mahcubiyetine tanıklık ediyordum. "Uçurumdan düştüğünü duydum. İyi olup olmadığını görmek istemiştim. Geçmiş olsun."

Belki olanları bir süreliğine unuttuğumdan, hatırlatıldığında tüm vücudum gerilmişti. Giray mı söylemişti? Konuşmaktan zevk aldığım bir konu olmasa da karşımdaki kızın tüm içtenliğiyle benim halimi merak etmesi duygulandırmıştı. Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Daha iyiyim."

Begüm'ü bıraktıktan sonra dayım tekrar arıyordu. "Birazdan geliyoruz," dedim telefonu açtığımda.

"Yemek iptal," dedi bitap bir sesle. "Bir adam saldırıyı üstlenerek teslim olmuş."

Beynim durmuştu. "Teslim mi olmuş?"

"Ben de ayrıntıları bilmiyorum, şu an yoldayım. Siz eve gidin."

"Olmaz. Ben de gelmek istiyorum."

"Bunu duymamış gibi yapıyorum. Seni çağırmadıkları sürece gitmenin bir anlamı yok."

"O zaman Afyon'un ne olduğunu öğren," dedim kapatmadan önce.

Bu konuşmayı hayal mi etmiştim acaba?

"Teslim mi olmuşlar?" diye sordu kuzenim heyecanla.

Başımı salladım. "Karakola gidiyormuş, siz eve gidin dedi."

"Sonunda!" diye çığlık atıp boynuma atladı. "Ben sana ne demiştim?" Uyuşukluğum karşısında iç çekti. "Gönlünden geldiğince sevin, artık kurtuldun."

"Kurtuldum değil mi?" diye sordum kısık bir sesle. Onun gibi gülümsemeliydim. Yedi yirmi dört yaşadığım kuruntulardan kurtulmuştum.

"Elbette! Elimize düştü, öylece bırakır mıyız?" Giray'ın koltuğuna vurdu. "Sen de bir şey söylesene uyuz çocuk?"

"Tebrik ederim," dedi mesafeli bir nezaketle. "Umarım bir daha böyle bir şey yaşamazsın."

10

O, Sevdiğim

Lunaparkın koca demir kapılarından geçerken derin bir nefes aldım. "Bir lunaparka gelmeyeli ne kadar oldu biliyor musunuz? Burayı sevmiyorum."

"Olabilir," dedi Mert etrafı incelerken, "anın tadını çıkarmanı tavsiye ederim Zühtü. Burada tahmin ettiğinden çok vakit geçireceğiz ve seni kapıda bırakacak değiliz. İstemiyorsan gelmeseydin."

"Sevim lunaparkta olacağını söylememişti!" dedim kuzenimi işaret ederek. Bana Gizem'in doğum gününe gideceğimizi söylemişti. Yeri söylememişti ama lunaparkta kutlama yapılacağını nasıl tahmin edebilirdim?

Tabii ki ben de herkes gibi lunaparkın güzel bir yer olduğunu düşünüyordum. Onca eğlence, oyunlar, yarışmalar insanın hayallerini süslüyordu. Ama yükseklik fobiniz varsa siz de göğü delmeye çalışan oyuncaklardan pek haz almazdınız.

İki çocuk birbirlerini kovalarken birisi bana çarptığında geriye doğru savruldum. Sırtım Sevim'e çarptığında o da

benim gibi birkaç adım sendeledi. Homurdandım. "Kalabalıktan da nefret ediyorum."

Kalabalığın içinde yolumuzu bulmaya çalışırken aklım hâlâ dün yaşananlardaydı. Adam Demirhan Şirketi'nin eski bir çalışanıymış. Başka bir çalışana zorbalık yaptığını öğrendiklerinde işten çıkarmışlar. Sevim'le uğraşmayı gözü yememiş, benim üzerimden intikam almak istemiş. Beni korkutmaktan büyük bir zevk almış fakat bir önceki gün kâğıdı bıraktığında yüzünü gören biri olduğu için teslim olmuş.

Dayımdan çok özür dilemiş. Afyon ise bildiğimiz uyuşturucuymuş. Ucuz atlatmıştık.

Uzun uğraşlar sonucunda kutlama yerine vardığımızda davetlilerin oluşturduğu yeni bir kalabalıkla karşılaşmıştık. Koca bir sirk çadırının içindeydi misafirler. Girişte gelenleri karşılayan Gizem'i gördüğümde bezgin bakışlarım canlandı. Gizem'in öyle bir havası vardı ki, tebessüm hemen yüzünüzde yer ediyordu.

"Hoş geldiniz!" dedi Gizem sımsıkı sarılırken. Üçümüzün adına aldığımız hediyeyi uzattım. "Doğum günün kutlu olsun!"

"Teşekkür ederim canım," dedi yanağımdan öperek. Sevim'le selamlaşırken yanındaki çocuğun Utku olduğunu tahmin ettim. Uzun boylu, esmer tenli ve iri cüsseliydi. Sessiz ve sakin bir mizacı vardı. Ona da merhaba dedikten sonra Gizem kocaman gülümsemesini gösterdi. "Siz içeri geçin, herkes geldiğinde görüşüz."

Çadırın merkezinde bir sahne, sahnede yumuşak tınılar çalan bir grup vardı. Onun dışında bir oyun salonunda bulunan neredeyse her şey yerleştirilmişti. Nişan alma oyunları, araba yarışı, hava hokeyi, basketbol ve boks makineleri, langırt masaları...

Son zamanlarda hiç olmadığım kadar mutlu hissetmiştim. Hevesle bir adım önümden yürüyen ikiliyi durdurdum. "Oynayalım mı?"

"Yavru kedi gibi bakıyorsun, iyi hoş ama hayır," dedi Sevim saçını savurarak yürümeye devam etmeden önce. Mert'in kararsızlığını fark ettiğinde omzunun üstünden baktı. "Beni yalnız bırakmayacaksın herhalde."

Bu şekilde şansımızı kaybetmiştik.

Sonunda oturabileceğimiz bir yer bulduğumuzda Mert içecek almak için karşıdaki uzun masaya yöneldi. Oyuncakları bir diğer emre kadar askıya aldım.

Mert döndüğünde nefes nefeseydi. "Üç bardak kola alabilmek için kaç kişiyle kavga ettim tahmin bile edemezsiniz."

Buzlu kolamdan bir yudum aldığımda Mert ve Sevim'in konuşmalarından uzaklaşmış, kalabalığın uğultusu eşliğinde nişan alma oyununu oynayanları izliyordum. Sanki Antalya'nın yarısı gelmişti partiye. Hoş, Sevim'in dediğine göre Gizem'in çevresi zaten çok genişti.

Etrafı kolaçan etmeye devam ederken girişte takıldım. Utku'nun yüzünde bir gülümseme vardı, Gizem'in gözleri ise olumsuz hislerle parlıyordu. Bu tezatlık beni şaşırtmış, tüm dikkatimi sırtı bana dönük olan adama vermeme neden olmuştu. Kim olduğunu anlamam bir saniye sürmedi.

Utku'yla tokalaşıyordu, yanında Murat da vardı. Tabi ki Giray Zerenoğlu teşrif etmişti.

Gizem ondan hoşlanmadığı halde doğum gününe gelmesi gerçekten manidardı. Ve ben rahatsız edici bir şekilde her gün onunla karşılaştığımın farkına varmıştım. Daha ne kadar zorlaşabilirdi her şey?

Huysuzlukla inlediğimde Sevim ve Mert de konuşmayı kesmişti. "Bu Giray değil mi?" diye sordu kuzenim bana dönüp.

"Bir ve tek."

Giray ve Murat da bu sürede içeri girmişti. Parmakları gözüne düşen saçlarını itti, gülümseyerek Murat'a oyuncakları gösterdi. Bizi fark ettiklerinde Murat heyecanla el salladı, Giray'a dominant bir bakış attıktan sonra yanımıza

getirdi. Tam önümde durduklarında Giray sessizdi. Onun yerine Murat'ın boğazını temizlediğini duydum. "Merhaba gençler."

Diğerleri de aynı şekilde selâm verdikten sonra Giray fırtına grisi gözlerini benden ayırmadan gülümsedi. "Merhaba."

Gözlerimi kaçırmamak için büyük bir güç gerekmişti. "Yüzümde bir şey mi var?"

"Çirkinlik."

Hayretler içinde nefesim kesildiğinde sırt çantamı karnına savurdum. "Bu yüz anneminkiyle yüzde yetmiş beşe varan uyuma sahip. Bu ne cüret!"

"Hata ettim," dedi boş bir ifadeyle. "Leyla Teyze'den özür dilemeliyim."

"Dilemelisin," diye tısladı Sevim. Kimse benim onurumu savunmuyordu demek. "Sahi, Gizem'in doğum gününde ne işiniz var?"

Sinsice güldüğümde Murat'ın sesi isyan doluydu. "Gerçekten aşk olsun. Utku çağırdı, gelmese miydik?"

Işıklar sönüp de pastası geldiğinde Gizem sahnede mumları üflemiş, dikkatler üstünden ayrılmadan gelenlere teşekkür ettikten sonra bir açıklama yapacağını söylemişti. Utku'yu yanına çağırdı ve derin bir nefes aldı. "Utku ve ben nişanlandık."

Son kelimesiyle tüm lunaparktaki sesler kesilmişti sanki. Birkaç saniye sürdü fırtına öncesi sessizlik, yerini hayret nidalarına ve daha da alevlenen bir gürültüye bıraktı.

Nefes almayı hatırladığımda açık kalan ağzım kapanmıştı.

"Tam Gizemlik bir hareket," diye fısıldadı Sevim.

Arkasından karmaşa yerini kutlama ve tebriklere bıraktı. Sonradan öğrendiğime göre; zaten ailelerinden dolayı ekonomik bir sorun yaşamayacakları için beklemeye lüzum görmemişler, seneye evlenmeye karar vermişlerdi. Yine de büyük bir sorumluluktu; yüklenmeyi göze aldıkları bir sorumluluk.

Sevim ve Mert tanımadığım insanlarla sohbet etmeye gittiklerinde Murat da gözden kaybolmuştu. Keyifle gerindim, zaman oyun oynama zamanıydı.

Cüzdanımdan çıkardığım parayı jetona çevirirken Giray'ın peşimden geldiğini fark etmemiştim. Gölgesinden irkilerek döndüğümde beni izleyen bakışlarıyla karşılaştım. "Ne yapıyorsun?"

Elimdeki bir avuç jetonu işaret etti. "İşin bittiyse jeton alacağım."

Havadan nem kapmanın bir anlamı yoktu. Uysal bir tutumla hemen işimi bitirdim ve geldiğimden beri aklımdan çıkmayan, zombilerin öldürüldüğü oyunun karşısına geçtim.

Bölümleri bitirmek için her ölüm tehlikesinde jetonlarımı kullanmış ve geriye bir jeton bile kalmadığında çaresizce çökmüştüm. Saniyeler azalırken adamım ölüme yaklaşıyordu. Tüm jetonları ziyan edişimi ilgiyle izleyen kalabalık dağıldığında bir çift bacak kalmıştı yanımda. Başımı kaldırdım, onu gördüğümde bitap bir vaziyette tekrar kollarımın üstüne bıraktım başımı.

"Bu zavallı halimden zevk alıyorsun değil mi?" diye mızmızlandığımda makineye atılan jetonların sesi duyulmuştu.

Sevinçle ayağa kalktım. "Sen bir evliya..."

Giray silahın başına geçmişti.

Saadetim bir balon gibi patlatılmıştı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Oyun başlamıştı bile. Ekrana odaklandı. "Benim jetonlarım. Sana vereceğimi düşünmedin herhalde."

"Ama bu bölüme kadar ben geldim! Harcadığım onca..." Tehdit edercesine parmağımı doğrulttum. "Haram yiyorsun seni mendebur!"

Söylediklerim onu şoka sokarken aniden kahkahalarla gülmeye başladı, bu nedenle büyük çabalarla hayatta tuttuğum adam ölmüş, oyun saniyeler içinde bitmişti. Gülmekten

iki büklüm olmuş haline nasıl karşılık vermem gerektiğini kestiremiyor, hipnotize olmuş gibi onu seyrediyordum.

Güldüğünde ayrı güzeldi.

"Kişiliğin her geçen gün daha tuhaf bir hal alıyor," dedi gözyaşlarını silerken. Gülümsemesi hâlâ yerindeydi, benim için gülüyor gibi. Soğuk bir rüzgâr esiyordu sanki... Ürperiyordum. Şimdi bunun sırası değildi. "Tuhaf olan sensin, onca emek senin eğlencen için boşa gitti," dedim biten oyunu göstererek.

"Zaten senin için çoktan bitmişti." Gözleri yerde bir şeye takıldığında gülümsemesi silindi. Kaldırıp eline aldığında kolyem olduğunu fark etmiştim.

"Boynumdan düşmüş," dedim elinden alırken. Biraz deforme olmuştu.

"Portakal çiçeği demek..."

Boynuma kurutulmuş portakal çiçeğinden kolye takıyordum. Bizim ailemiz için anlamı büyük olduğu halde ben açtıklarını hiç görmemiştim. Antalya'dan ayrıldıktan sonra Sevim ricam üzerine devamlı göndermişti.

Portakal çiçeği sonsuz aşk demekti. Çiçek ticareti yapan Demirhan şirketinin en kıymetli çiçeğiydi. Antalya'nın güzel kokulu, anlamı sonsuz bir aşkı vaat eden çiçeği... Ama ne yazık ki Demirhan ailesinin de Zerenoğlu ailesinin de bu konuda yüzü gülmemişti. Aşk yaraları çok sık görülürdü. Benim şahit olduğum dedem, Giray'ın dedesi, Sedat Amca, annem, dayım... Bunlardan başka duyduğum hikâyeler de vardı.

Onların yerinde olsaydım anlamı şaka gibi gelen portakal çiçeğinden nefret ederdim. Ama onlar bu çiçeğe büyük bir değer biçmişti. Belki de verdikleri değer bu çiçeğin yeşerdiği sokaklarda geçen anılardan geliyordu. Ölen yakınlarının mezarlarına birkaç dal portakal çiçeği bırakırlardı.

Dedem için de bırakmış olmalıydılar. Kaçarcasına İstanbul'a gittiğimiz günden sonra ölmüştü dedem. İş için ayrılmamıştı yani.

Anneannemin memleketine; Adana'ya, onun yanına gömülmüştü. Evde konusunu açamazken ziyaret edemediğim için hayıflanmak yersizdi.

"Ne oldu?"

"Dedemin nasıl öldüğünü hâlâ bilmiyorum. Mezarına bile gidemedim." Derin bir nefes çektim içime. "Her neyse. Senin için bir önemi yok." Onu arkamda bırakarak uzaklaştım.

Sevimlerin aldıklarından kalan yenilebilir yiyecekleri atıştırarak kendimi oyaladım bir süre. Tüm ışıklar söndüğünde ağzımda çatalla kalakalmıştım. Herkes dans etmeyi kesmiş, müzik durmuştu. Zar zor yüzünü seçebildiğim Sevim ile merakla bakışırken Mert, "Sanırım birisi sahne alacak," dedi.

Bir anda birkaç tane beyaz ışık yanıp sahneyi gösterdiğinde haklı olduğunu anladım. "Bir sonraki şarkıda damadın arkadaşı bizimkilere eşlik edecek, bana müsaade," diye anons geçti grubun vokalisti. "Giray Zerenoğlu'na koca bir alkış!"

"Ne söylememi istersin?" Giray'ın fısıltısıyla yerimde zıpladım. Hayalet miydi de bu çocuk her yerden fırlıyordu?

Şarkı söyleyecekti demek. Göğüs kafesimi kırmaya ant içmişti kalbim. "Sen..." Cevap mı bekliyordu şimdi? Zaman kısıtlıydı. İçimden geçen ilk şarkıyı heyecanla dillendirdim. "This I love!"

"Guns 'N Roses?" Hızla başımı salladığımda sağ kaşı havalandı. "Bakıyorum azla yetinmiyoruz." Çığlıklar arttıkça artarken o da kalabalığı yardı, alkışlar arasında sahneye çıkmadan önce onu takip eden gözlerimle buluşup beyaz dişlerini göstererek güldü. Sanatçılara taş çıkarırdı.

Gördüğüm manzara nefesimi kesmişti.

O, omzuna astığı gitarla sahnede, arkasında bir grup ve önünde mikrofonuyla karşımdaydı. Kalbim hızıyla sınırları zorlamaya devam ederken tabağımı tabureye bıraktım, onu izlemek için transa geçtim.

Dudaklarını mikrofona yaklaştırırken bir nefes aldı. Piyanoyla birlikte söylemeye başladığında kalp krizi endişeleri taşıyordum. En sevdiğim şarkıydı bu.

This I love.

Ona olan tüm öfkem yerle bir olurken heyecanla ürperdim. Sesi o kadar güzeldi ki... Axl gibi sesini kullanabileceğini, her bir kelimeyi ruhunuza kazır gibi şarkı söyleyebileceğini bilmiyordum. Evet, küçükken beraber şarkı söylediğimiz çoktu ama Giray'ın ergenlikten bu yana gelişimi takdire şayandı.

Titreyen bir nefes çıktı dudaklarımın arasından. Adi Giray.

Mızıkçılık yaptığımı düşünmeyin, haksızlıktı tüm bunlar. Beni tuş etmişti, artık çözülüyordum. Freni tutmayan bir arabadaydım, önleyemiyordum. Onun geride bıraktığı boşluğun yanında, hâlâ aynı yerdeydim. Hiç büyümemiştim. Bir kez daha kaybetmiştim. Bu sefer bile isteye.

Kalabalığa bakmıyordu gözleri. Çoğunlukla kapalıydı, ara sıra uzaklarda geziniyorlardı. Sesi su kadar duru, ateş kadar canlıydı. Siyah kadar asil, beyaz kadar saf...

Hâlbuki ne büyük savaşlar vermiştim döndüğümden beri. Tüm beklentileri, Antalya'ya varana dek saydığım tüm adımları reddetmiştim. Zaten rutin haline gelmişti reddetmek. Lakin bana ne kadar kötü davranıp incitse de renk değiştirmemiş, dilimin ucundakileri haykırmamıştım. Her şeyi buz kütlelerine gömmüştüm. Bir sevgilisi olduğunu gördüğümden beri kendime aynı kelimeleri tekrar etmeye devam etmiştim.

Belki de sahneye çıktığından beri ilk defa etrafı dolaştı gözleri. Belki her yüzde gezindikten sonra... Beni buldu. Yüreğimi cayır cayır yaktı.

"Altı yıl geçti. Duyguların bir ütopyanın yansıması... Bir seraptan başka bir şey değiller. Artık onu sevmiyorsun," demiştim.

Ama şimdi takatim kalmamıştı. Daha fazla inkâr edebilmem için deli olmam gerekirdi.

Nakarata başladığında gözlerini benden bir an olsun ayırmadı. Şarkıyı bana söylediği hatasına düşebilirdim. Sanki bana bir mektup okuyordu. Sanki sözler benim içindi. Sanki bu şarkı bizim içindi. Bu hayale kapılmak istiyordum. Adi Giray beni parmağına dolamıştı.

Sesi ince çıkıyordu ama çığlığın kenarında dolaşırken o kadar berraktı ki hiçbir rahatsızlık vermiyordu kulaklara. Mikrofonu kavrayan parmakları bembeyaz olsa da yüzü sakindi. Etrafı inceleyemiyordum. Çünkü gözlerimi ondan bir an olsun ayıramıyor, ayırmak istemiyordum. Fakat koskoca çadırda çıt çıkmıyordu. Kimse gözlerini ondan ayıramıyordu belli ki.

Piyano ve kemanların büyüleyici birleşimi başladığında örtülü gözleri, hafifçe ritim tutan başıyla bir tablodan farksızdı. Kendine gelen kızlar telefonlarını çıkarmış onu videoya alıyor, çığlık atarak birbirlerine vuruyorlardı. Bir şarkıcının konserine gelmişler gibi ona sesleniyor, ilgisini çekmeye çalışıyorlardı.

Yaptıkları kalbimde yeşerenleri yok etmeye yeterdi. Keza bu zamana dek inatla kendimi kandırmamın bizzat sebebiydiler. Peki şimdi ne değişmişti? Zaman geçtikçe hislerimin şiddetine karşı koymak zorlaştığı için miydi? Belki de arkasına sığınacağım bahane kalmamıştı.

Ne kadar zavallıydım.

Şarkıya yeniden başladığında o an içimde kopan fırtınaları, bendeki yerini görecek diye ödüm kopuyordu. Öyle bir bakıyordu ki vücudumun her bir zerresi ona olan özlemimle tutuşmuştu. Gri gözlerin ateşi beni tamamen çevrelemiş, onun dışındaki her şey grinin en silik tonunu alıvermişti.

Kim için, ne için böyle içli söylüyorsun benim önerdiğim ayrılık şarkısını? Bakışlarının içinde o kadar çok şey var ki hiçbirine odaklanamıyor, yakaladığım duygulara kendimi inandıramıyorum. Gözlerini benimkilerden ayırmadan ne anlatmak istiyorsun?

Hüsrandı her şey, tüm çabalarım boşunaydı. Beni yaralamak için kullandığı sözcükleri defalarca tekrar etmiştim içimdeki öfke dinmesin diye. Hiçbir şey yokmuş gibi umursamazca gülmüştüm, hiç içime oturmamış gibi öylesine konuşmuştum. Başardığıma inanmıştım, onun için neysem benim için de Giray oydu. Yalnız eski bir dosttu.

Ne ara kalbime girdiğinden hiç emin olamamıştım. Ne zamandan beri oradaydı? Nasıl? Niye? Onu hep sevmiş, hep değer vermiştim ama kırılma noktası var mıydı? Hiç değişmiş miydi hislerim, hiç ara vermiş miydim? Şimdi ne kadardılar? Aklım almıyordu.

Tek bildiğim bunun sevda olduğuydu. Tek bildiğim bunun sevda olduğuydu. Döndüğümden beri gözlerimi koparamamıştım ondan, yüreğimi kurtaramamıştım olacaklardan.

Az önce sırtına dönük olan gitarı havalı bir hareketle kendine doğru döndürdü ve Slash'ın gitar solosunu atmaya başladı. Bir an için kalbim tekledi. Mükemmeldi. Dizlerini biraz bükmüş, gövdesini hafifçe gitara doğru eğmişti. Bu sefer gözleri kapalıydı. Parmakları klavyede gezinirken bir an olsun şaşmıyordu. Şarkının ondan bir parça haline geldiği o kadar barizdi ki tüylerimi diken diken etmişti.

Büyülenmiş miydim acaba? Göğsümde büyüdükçe büyüyen bu şeyin başka açıklaması olamazdı. Çok fazlaydı. Yoğun duygular fazla gelirse insanı öldürebilir miydi?

Ama o bunları bilemezdi, bu kesindi.

Yüreğimin derinlerini ifşa edersem daha nazik mi olacaktı bana? Hayır, öğrenirse onu görmekten dahi men ederdi beni. Bu sessizliği ne zamandır kanıksamıştım. Artık sessiz kalmak için çok daha fazla nedenim vardı. Yıllar önce olduğu gibi bugün de dokunmamıştı ruhlarımız, bugün de birbirlerinden farklıydı duygularımız.

Kabullenmiştim kabullenmesine ama çok acı veriyordu. İçimdeki yangına söz geçiremiyordum.

Bir an için ben de gözlerimi kapadım, sadece geçmişi düşündüm. Ona en yakın olduğum ve bunun bilincinde olmadığım zamanları. Onunla bıkana kadar konuşabildiğim, kuvvetimizi yitirene dek oynadığımız zamanları. Sahiller, seralar, tarlalar, bahçeler... Hastayken beni ziyaret ettiği, ağladığımda beni ılık bir huzura kavuşturan sözleri söylediği günleri... Senelerdir zihnimin en narin köşesinde onu bekleyen anıları. Onlar hâlâ burada, sen neredesin Giray?

Gözlerimden akan yaşlar yüzümü ıslatmıştı. Derin bir nefes aldım, dudaklarımı ısırdım ama durmuyordu yaşlar. O kadar çok özlemiştim ki onu, bu kadar uzak olmak beni perişan ediyordu. Onun boynuna atlayıp ağlarken ciğerlerimi omuzlarında parçalayamamak, hiçbir şey olmamış, içim lime lime olmuyormuş gibi davranmak... En kötüsü ise herkesin güzel olarak adlandırdığı bu hisler onun söylediklerini ve olanları değiştirmiyordu. Kırık kalbimi iyileştirmiyordu. Onun hislerini değiştirmiyordu. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Elimden gelen sadece bir sorun yokmuş gibi davranmaktı.

Köşe bucak kaçmalarımın sonunda uçurumdan yuvarlanmıştım.

Keşke hepsi bir rüya olsaydı. Uyansam, sadece on yaşındaki saf kız olsam yine. Sahile indiğimde onunla karşılaşsam, yine bana Manolya dese, yine bana çiçekleri anlatsa. Bana portakal çiçeğini anlatsa.

Zelzeleler gibi her yeri dağıtan şarkı durulduğunda Giray gözlerini benden ayırdı, başını ayaklı mikrofona doğru eğdi. Gitarı geriye attığında aldığı derin nefesler benim olduğum yerden bile gözüküyordu. Yorgun gözüküyordu.

Piyano son notaları çalarken gözlerini kaldırdı, yine benimle buluşturdu. Söylediği sözleri masal anlatır gibi tane tane söyledi, masalda kayboldum.

Son kelime havaya karışırken koca bir alkış tufanı koptu.

Tezahüratlar, çığlıklar tüm çadırı doldurmuştu. Bazıları Giray'ın adını haykırırken, bazıları bir şarkı daha duymak için "Bir daha!" diye inletiyorlardı çadırı. Giray ise mikrofona bir teşekkür mırıldandıktan sonra eğildi ve platformdan indi. Kalabalık bir an için hayal kırıklığına uğrasa da yeni çalan şarkıyla havalarını geri buldular. Her daim seyrettiğim şimdilerin ünlü vokalisti Utku'yla tokalaştı, uzattığı su şişesini alıp güler yüzle sohbete daldı.

"Vay be, adam damardan girdi," dedi Mert hayranlıkla. "Kırdı geçirdi."

Sevim koluma koydu elini. "Ağladın mı sen?"

Yanaklarımı kurutsam da gözlerimde izleri mi kalmıştı? Onun ve Mert'in şaşkın bakışları üzerimdeyken kocaman güldüm. "Şarkı çok güzeldi."

Love of my life çalarken tüm vücudum gevşedi. Bu şarkıya da bayılırdım.

Saatler ilerleyip de hava kararkdığında doğum gününe gelenler çadırdan lunaparkın dört bir yanına dağılmıştı. Biz de sayısını saymayı unutacak kadar abur cubur yemiş, cesaret kapasitemize göre oyuncaklara binmiştik. Hep birlikte bindikleri aletlerde eşyaları taşıyan ben olmuştum. Atış poligonunda birini Sevim'e verdiğim iki pelüş ayı kazanmıştım ve lunaparkın rekorunu kırdığım için görevli adam bir daha denememe izin vermemişti. Giray da benimle konuşmayı kesmişti, gerim gerim gerilmeyeceğim için minnettardım.

"Ay yoruldum," dedi Sevim ayakkabılarının bağcıklarını gevşetirken.

"Sırada ne var?" diye sordum. "Çarpışan arabalara hâlâ binmedik."

"Ben yoruldum, bensiz binin," dedi Sevim.

"Bayağı kalabalık görünüyor. Git jetonları al Mert," dedi Murat.

Mert gözlerini devirdi. "Taş kâğıt makasla karar verelim."

Kaybettiğinde almaya giderken arkasından el sallamıştık.

Çoğunlukla çocukların olduğu bir saatte ender bulunan erginler olarak dikkat çekiyorduk. Dördümüz farklı arabalara yerleştikten sonra arabalar elektriklendiğinde hızla diğerlerinden uzaklaştım. "Sakın bana çarpmayın!"

"Zühre, adı çarpışan arabalar, kendine gel," dedi Murat önden vurmadan önce.

"Sakın!" diye bağırdığımda arkadan gelen darbeyle öne savruldum. Baktığımda Giray'ın hızla benden uzaklaştığını gördüm. "Senin benimle ne derdin var!"

Bu sırada dikkatimin dağılmasından faydalanan küçük bir çocuk önden, tepkilerimden eğlendiğini düşündüğüm bir başka çocuk soldan vurdu. Fazla aksiyon nedeniyle boynum incinmişti. Çocuklarla uğraşacak kadar düşmediğim için her şeyi başlatan, tüm masumiyetiyle Mert ve Murat'la çarpışan hedefime yöneldim. Arkadan son hızla –tabii elimdeki şartlarda ne kadar mümkünse- vurduğumda Murat ve Mert de savrulmuştu.

Öfkeyle benden tarafa baktıklarında dehşete düşmüş, seri bir şekilde geri gitmiştim. Fakat harekete geçmediler, sefil halimi izlerken alay ederek güldüler. Arabaların farları onları daha zalim gösteriyordu.

Seans bittiğinde boynum ve sırtım acı içindeydi. "Artık eve gidebilir miyiz?" diye sordum Sevim'den ayıcığımı alırken.

"Zühre'nin pili bitmiş," dedi Sevim sırtımı sıvazlayarak.

"Daha trene binmedik," dedi Murat.

Esnedim. "Sorun değil, beklerim sizi."

"Zühre, eğer binersen temalı bir iddiaya girmeye ne dersin?" diye sordu Mert sırıtarak.

Başımı koparırcasına iki yana doğru salladım. "Hayır. O tren pazarlık konusu olamaz."

"Yine de bir dinle. Eğer biner ve ağlamazsan ki bana sorarsan ağlamayacaksın Cesur Yürek, istediğin herhangi bir şeyi hepimiz yaparız."

"Ya ağlarsam?"

"O zaman..." Yüzünde garip bir ifade oluştu. "Seninle buluşmak isteyen bir arkadaşımla bir akşam yemeği yiyeceksin."

"Bu kişi dayım mı?" Benimle yemek yemek isteyecek başka biri aklıma gelmiyordu.

Bir anlığına ürperdi. "Hayır."

Şaşırtıcı, diye düşündüm. Benimle biri neden yemek yemek isterdi ki? "Annem mi geliyor?"

Mert sorduğuna pişman olmuş gibiydi. "Zühre annen benim arkadaşım olabilir mi?"

Giray'ın başı eğilmiş, omuzları sarsılıyordu. "İçinde tutma," dedim aksi bir sesle.

Boş ver beni, dercesine elini salladığında Mert'e geri döndüm. "Kim peki?"

"Şimdilik bende kalsın."

Söylediklerine kahkahalarla güldüm. "Mümkün değil. Hayatta katlanamadığım iki şey: yükseklik ve bir yabancıyla vakit geçirmek. Size iyi eğlenceler."

"Açıkçası Zühre'nin böyle bir şeyi kabul edeceğini düşünmen saçmalık," dedi Sevim.

"Yabancı değil, tanıyorsun."

"Ya... Haberim yok da Sinan Çetin'le Film Gibi geri mi dönüyor? Senin neyin var Mert?"

Bu sefer sahiden içinde tutamayan Giray'la birlikte benden bezmiş Mert, film izler gibi bizi izleyen Sevim ve trene binmeyi bekleyen Murat da gülmeye başlamıştı.

"Bir fikrim var," dedi Giray, bir eli karnındaydı. "Şu an bindiğinde olacak komediyi görmek istiyorum da, eğer binersen ben de sorduğun bir soruya dürüstçe cevap vereceğim."

Şimdi her şey değişmişti. "Giray'ın söylediklerine hepiniz şahitsiniz değil mi?"

"Gerçekten binecek misin?" diye sordu Sevim hayretler içinde. "Ben binmiyorum, eşyalarınızı yine bana verin."

Başımı kararlı bir ifadeyle salladım. "Ama binmem yetiyor değil mi? Ağlayabilirim yani."

Beklenti dolu bir ifade oturdu yüzüne. "Senin gibi saygıdeğer bir komedyeni kısıtlamak istemiyorum."

"Ağladığında arkadaşımla yemek yiyeceksin," diye hatırlattı Mert.

"Beni hor görüyorsunuz! İnadına gıkımı çıkarmayacağım. Hepiniz önümde eğileceksiniz!"

Saat geç olduğu için kuyrukta çok beklememiştik. Bir sonraki turda binenler inerken ellerim titriyordu. Giray yanımdaydı. "Korkma, yanına ben oturacağım."

"Aman ne rahatladım."

"Göz açıp kapayıncaya biter. Sadece bana soracağın soruya odaklan."

Bedenim uyuşmuştu gerginlikten. Ellerimi kollarıma sardım. "Yüksekten ne kadar korktuğumu bildiğin halde yine de binmemi en çok isteyen, reddedemeyeceğim teklifi sunan da sensin. Cani."

Yerlerimize geçtiğimizde görevliler korumalıkları yerleştirdi, tüm önlemler alındığında tren raylarda gıcırdayarak hareket etmeye başladı. "Hepsi senin suçun," dedim ağlamaklı bir sesle. Korumalığı sıkıca tutarken ayağına tekme attım. "Hepsi senin suçun diyorum!" dedim bağırarak. Giray ise haykırarak gülüyordu.

"İstek parçan var mı?" diye sordu gülmeyi kestiğinde. "Yolculuk boyunca seni eğlendireyim."

Ben ne yaşıyorum o ne yaşıyordu Allah'ın aşkına. "Manyak mısın Giray?"

İşaretparmağını bir öğüt veriyormuşçasına kaldırdı.

"Öyle deme, ne kadar iyi söylediğimi görmedin mi? Aklın bambaşka yerlerde olacak."

Şu an onun ego patlamasıyla uğraşacak zaman mıydı? "İyi iyi," dedim pes ederken. Zaten buradan çıkamayacaktım. "Ebru Gündeş'ten Gönlümün Efendisi olsun."

"Çok efkârlandın galiba." Pis pis güldükten sonra boğazını temizledi. "Antalya Umut Lunaparkı sakinlerine gelsin bir sonraki parçamız!" diye bağırdı.

Trendekiler ne olduğuna bakmak için ona döndü, arkamızdaki Mert'in ıslık sesini tanıdım.

"Yürü baba!" diye bağırdı Murat. Destekleyici çığlıklar koptu.

Eğlence trenini bir anda gazinoya çevirmişlerdi. Ellerimi yüzüme kapadım.

"SÖNDÜRÜÜN KALBİİMİ! GİDİYOOR GÖNLÜÜÜMÜN EFEENDİİİSİİ!"

Vay be, nağmelere bak.

Onu izlemeye koyulduğumda çapkın bir sırıtışla göz kırptı. "ELLER HAVAYA!" Cesur birçok el havalanmıştı.

"DURDUURUUN ONSUZ OLAMAAM ARTIIK!"

Tren zirveye tırmanırken kalbim yerinden çıkacaktı. Ama beni nefessiz bırakan kahkahalarımdı.

Bas bas bağırıyordu, sesi çatallaşmıştı. Fakat yiğidin hakkı yenmemeli iyi iş çıkarıyordu.

Birkaç cırtlak ses ona eşlik etmeye başladı. "YAKTIIN GURUURUMU, UZAKTAAN UZAAĞAA DAYANAAMAAM!"

Raylar ciyaklayarak tepede yavaşlarken kalbim delicesine gümbürdüyordu. "Korkacak bir şey yok!" diye bağırmaya devam etti yerinden kayan bir sesle.

Önümüzdeki dik yokuştan hızla inerken avazım çıktığı kadar bağırıyordum, ruhum yukarıda asılı kalmıştı sanki. Kulaklarımda şaklayan rüzgârın ötesinden çığlıklar geliyor, nefesim boğazımda tıkanıyordu. Başım önüme düştüğünde gözlerimi sımsıkı kapatmış, bir daha da açmamıştım.

Giray'ın da nefesi kesilse de görev bilincini kaybetmeden "hiç kimselere yaramam artık" kısmını tren aksiyonundan feryat etmediği aralıklarda bitirdi.

Gazino kapandığında görevli korumalığı kaldırmıştı. Gözlerimi çok sıktığımdan biraz bulanık kalan Giray'a baktım. Hız treninden kuş gibi bir hafiflikte ineceğimi düşünemezdim. "Duygulandırdın. Aklım cidden bambaşka yerlerdeydi."

"Sevindim," dediğinde sesi iyiden iyiye gitmişti, bir kapı gıcırtısını andırıyordu. Gri gözleri kanlanmış pembe pembe olmuştu. Gırtlağımdan kopup gelen gülüşleri engelleyemedim. Hafif bir tebessüm onun dudaklarında da belirdi. Ona olan sevgim içime sığmıyordu, her an kaçıp gidebilirdi ağzımdan.

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım, kaslarım beyaz bayrağı çekmişti. Trenin diğer sakinleri Giray'ı onaylayan bakışlar attı, kimileri el sıkıştı. Bugünden sonra lunapark Giray'ı işe almalıydı.

Nihayet toprağa bastığımda derin bir nefes aldım.

Murat hemen Giray'a sarıldı. "Aslanım be! İşte toplumun sanatçısı. Halkının zor anında güneş gibi doğdun."

"Git albüm yap abi buralarda harcanma," dedi Mert.

Sevim, aldığı suları bize dağıttı. "Şifa olsun."

Murat'ın gözleri merakla parlıyordu. "Ağladın mı Zühre?"

Çadırda Sevim'in sorduğu sorunun aynısı olunca o anki hislerimi hatırlayıp yakalanan suçlu psikolojisine düşmüş, biraz ürkmüştüm. "Hayal kırıklığı için üzgünüm ama ağlamadım."

"Bizden ne istiyorsun peki?" diye sordu Sevim.

Kollarımı esnettiğimde kemiklerimden ses çıktı. "Hepsini detaylı bir şekilde düşünmem gerekiyor."

Mert'e baktım. "Kimdi arkadaşın?"

Yutkunduğunu karanlıkta bile fark etmiştim. "Aslında pek hoş karşılamayabilirsiniz. Ama kendisi çok ısrar etti." Devam etmesini beklerken derin bir nefes aldı. "Taner."

Bunu beklememiştim. "Taner?"

Giray ağzındaki suyu yere püskürttü. Elinin tersiyle ağzını silerken tehlikeli gözleri Mert'i hedef almıştı.

Bir adam omzuma çarptığında sendeledim.

"Dikkat eder misiniz?" Sevim kolumdan tuttu.

Omzumun üstünden arkama baktığımda avurtları çökmüş, gözlerinin etrafı morarmış, soluk benizli adamın bana baktığını gördüm. Gözlerindeki damarlar mavi miydi?

Böylesine hasta biri neden lunaparktaydı ki?

Adam bir anda yere düştüğünde etrafta çığlıklar kopmuş, ben olduğum yerde kalakalmıştım.

"Ambülans çağırıyorum," dediğini duydum Mert'in.

Sevim koluma daha da sokulduğunda adam kasılmaya, nöbet geçirmeye başlamıştı. Doktor olduğunu söyleyen bir adam kalabalığın uzaklaşmasını istedi. Dakikalar içinde gelen ambülansla götürülmüştü.

Bir sonraki gün haberlerde lunaparkta kriz geçiren adamın ölümü yayınlanmıştı.

11

Açıklanamayan Sırlar

Giray adım atmadığımı fark etmişti. Bıkkınlıkla arkasına döndü. "Zühre, acele et!" O kadar hızlı yürüyordu ki yetişemiyor, sürekli yalpalıyordum. Ben de bıkmıştım.

Bir toz bulutu oluşturacak kuvvetle ayağımı yere vurdum. "Yeter Giray! Yoruldum işte anlamıyor musun? Ayaklarım çok ağrıyor, ne olur beş dakika otursak? Zaten sabahın köründe kaldırdın beni." Saat yedide uyandırmıştı, camıma filmlerdeki gibi taş attığında şaşırmıştım. Bir dakikalığına aşağı inmemi söylemiş ama beni tarlaya kadar sürüklemişti. Ayaklarımda terlik ve kapriyle çıktığım için bitkiler bacaklarımı ve ayaklarımı çizmiş, adım atacak halim kalmamıştı. Orada ne işimiz olduğunu sorduğumda harika bir şey keşfettiğini söylemişti. Önemli bir şey olduğunu umuyorum, aksi takdirde kavga çıkacaktı.

Bir saatten fazla yürümüştük, Güneş çoktan etkisini göstermeye başlamıştı ve bu yüzden ensem yanıyordu. Olduğum yere çöktüm. "Beş dakika... Sonra yürümeye devam ederiz."

Devam etmek isterse beni sürüklemek zorunda kalırdı. Ayaklarımı gördüğünde yanıma oturdu.

Sızlayan bacaklarıma hüzünle baktım. Annem beni öldürecekti. "Nereye gidiyoruz?"

"Bak, görüyor musun?" dedi ve elini uzaktaki karaltıya karşı doğrulttu. "Babamlar küçükken o kulübede vakit geçirirmiş. Ben de öğrendiğimden beri tek başıma gidip geliyordum." Elini indirdi ve gülümsedi. "Kesinlikle görmen gerekiyor."

Nasıl bir yer olduğunu hayal ederken içim enerjiyle dolmuşu. Dokuz yaşındaki Zühre annesinin küçükken nerede vakit geçirdiğini merak ediyordu. "Evet, görmeliyim," dedim ve ayağa kalktım. Bir elimi ona uzattığımda kaşları merakla kalkmıştı. "Hadi gidelim."

Artık görmeye hevesli olduğum için daha hızlı ilerliyorduk. Ayaklarımın ağrısı kimin umurundaydı!

Görür görmez bana masallardaki kulübeleri hatırlatmış, içeride cüceler, periler bulabileceğimizi düşündürtmüştü. Koyu ahşaptan, tek katlı bir binaydı ve görünürde yalnız bir tane oval penceresi vardı. Sıradan bir görünümünün olması hayal gücümü durduramamıştı.

Önümdeki iki basamağı çıktım ve geride kalan Giray'a baktım. Basamakların önüne eğilmiş, toprağı kazıyordu. Tam ne yaptığını soracaktım ki ayağa kalktı ve bana elindekini gösterdi. Anahtarı.

Kapıyı açtıktan sonra içeri geçmiş, ben de girdikten sonra arkamızdan kapatmıştı. Kulübe bir odadan oluşuyordu. İçeriyi aydınlatan pencereden giren ışık, uçuşan tozlara çekiyordu dikkatinizi. Kulübedeki eşyalar rahat olduğu aşikâr olan iki gri koltuk ve aralarına konulmuş oymalı sehpadan ibaretti. Giray yanımdan geçti ve kapıya bakan koltuğa oturdu.

Bozguna uğradığımı yüzümdeki ifadeden çıkarmış olacaktı ki koca bir kahkaha patlattı. "Sanırım biraz hayal kırıklığına uğradın."

Karşısındaki koltuğa oturdum ve omuz silktim. Gerçek-

ten hayal kırıklığına uğramıştım. Daha özel bir şey bekliyordum ama sahiden sıradan bir yerdi.

"Tamam öyleyse," dedi ve ayağa kalktı. "Hoşuna gidebilecek bir şey biliyorum." Havalandırma olduğunu tahmin ettiğim ızgaralara doğru ilerledi.

Uyandığımda kan ter içinde ve nefes nefeseydim. Pike bacaklarıma dolanmış, gözlerim tavana odaklanmıştı. Odam hâlâ karanlıktı. Komodinin üstünden telefonumu aldım ve tuş kilidine bastım. Ekran bir anda aydınlanınca kamaşan gözlerimi kıstım. Beşi otuz beş geçiyordu.

Bir yardım olmadan bu kadar erken uyandığım hiç olmamıştı.

Telefonu komodine geri koydum. Tekrar uyumaya çalıştım ama tuhaf bir şekilde başarılı olamadım. Yataktan kalktım ve bileğimdeki tokayla saçlarımı topladım. Dün gece Mert teklifte bulunanın Taner olduğunu söylediğinde dumura uğramıştım. Şaka olduğuna inanmaya karar verdim, herhalde benimle dalga geçiyordu. Doğru dürüst merhaba bile demediğim biri benimle neden yemeğe çıkmak isterdi ki?

Üstelik bugün acayip rüyalarıma bir yenisi eklenmişti. Olayı hatırlıyordum aslında ama rüyamda olduğu gibi havalandırmada ne olduğu benim için bir muammaydı. Oyuncaklar? Sonuçta annemlerin oyuncakları görülmeye değerdi. Her neyle karşılaşacaksam görmek için sabırsızlanıyordum. Ne kadar erken gidersem birine sırf gördüğüm rüya yüzünden bu saatte dışarı çıktığımı açıklamak zorunda kalmayacaktım.

Üstümdeki terden kurtulmak için seri bir şekilde duş aldıktan sonra gri bir tişört ve eşofman altı giydim. Orada bulacağım şeyleri eve getirmek için sırt çantamı aldım, kimseyi uyandırmamaya çabalayarak usulca aşağı indim.

Mutfağa girip ışığı yakmadan buzdolabından iki dilim kek ve süt çıkarıp yedikten sonra dışarı çıktım. Aklımda yalnız bir düşünce vardı: ızgaranın ardındakini bulabilmek.

Tarlalar çok uzakta değildi hatırladığım kadarıyla. Tek yapmam gereken yerleşim yerinden dışarı çıkmaktı. Ardından karşılaşacaktım yıllar önce uçsuz bucaksız gelen tarlalarla.

Bir anlığına Sevim'in hurdaya çıkardığım bisikletini özlemiştim, onunla bir an önce gidip gelebilirdim. Bununla birlikte hava yürümek için idealdi. Antalya cehenneminin kendini daha göstermediği, gökyüzüne saçılmış morun huzur verdiği ve havanın yeşillik koktuğu bir sabahtı.

Yavaş tempoda başladığım yürüyüşüm dakikalar içinde olimpiyat yürüyüş şampiyonası halini almıştı. Artık peşimde kimsenin olmadığını bilmek güzeldi. Âdeta hafiflemiştim.

Daha terlemeye başlamadan tarlalar görünmüştü, yıllar önce bu yolu yürümek bir işkenceydi. Küçük yapıyı seçebildiğimde artık koşar adım ilerliyordum.

Kulübe hâlâ eskisi gibiydi. Tek katlı ahşap bir bina... Yaptıran dedemin babasıydı. Başlangıçta eşyaların konulduğu bir barakayken yıllar içinde çocukların eğlence yeri haline gelmişti. Son kuşak olarak Sevim, ben ve Giray'ın meskeniydi kulübe. Hâlâ kullanılıyor muydu bilmiyordum ama girdiğimde öğrenecektim.

Ulaştığımda anahtarı bulabilmek için dua ederek merdivenin önünü eştim, elim soğuk metale değdiğinde zaferle çıkardım. Kapıya omzumdan da güç alarak, biraz zorlayarak açtım.

Tahminlerimin ötesinde, eski halinden çok daha iyiydi. Ki bu birilerinin hâlâ burayı kullandığını gösteriyordu. Koltuklar aynı yerlerindeydi fakat kumaşları yenilenmişti. İki plastik sandalye vardı üst üste konulmuş. Sehpanın üstünde bir fincan, iki litrelik su, kahve ve kahve makinesi vardı.

Çantamı koltuklardan birine attıktan sonra dağılan saçlarımı tekrar topladım. Sabahın köründe, sırf ne olduğunu

görmek için buraya geldiğimi düşününce kendi halimi garipsemiştim. Havalandırmanın içinden böcek ve fareler çıkması gibi bir seçenek de vardı. Ne olur ne olmaz diyerek cebimden telefonumu çıkarıp fenerini açtıktan sonra tekrar eğildim ve ızgaranın arkasındaki boşluğa doğru tuttum.

Ne oyuncaklar ne saklı mektuplar ne de gizli bir hazine vardı içeride.

Fotoğraflar vardı.

Sabırsızlıkla derin bir nefes aldıktan sonra demiri kendime doğru çektim. Çok uğraştırmadan elimde kalmıştı. Fotoğraf yığınını içeriden çıkarttım. Belki de yüzden fazla fotoğraf vardı. Sırtımı duvara yaslayarak yere oturdum.

İlk fotoğraf siyah beyazdı; hastane yatağında yatan bir kadın, sol yanında elini tutan küçük bir çocuk ve biri doktor olan iki genç adam vardı. Sarışın adamın bir eli çocuğun, diğeri kadının omzundaydı; gözleri en tatlı bakışlara sahipti. Kadın yeni doğum yapmıştı, kucağında minik bir bebek vardı. Gözlerim fotoğrafın üzerinde dolaşırken kim olduklarını anlamıştım. Doğum yapan kadın daha önce yalnızca fotoğraflarda gördüğüm anneannemdi. Kucağındaki bebek annem, küçük çocuk dayım, adamlardan sarışın olan dedemdi. Resmi bir süre daha inceledikten sonra diğerine geçtim.

Diğer fotoğrafta dedem ve tanımadığım iki adam tarlaların önündeydi. Dedem diğer fotoğraftakiyle aynı yaşlarda görünüyordu. Diğerine geçtim. Bu, aynısından dayımlarda ve bizde olan bir fotoğraftı. Dayım ve annem akşam vakti sahilde yan yana duruyordu. Bizim yaşlarımızdaydılar muhtemelen. Annemin ne kadar güzel olduğunun bir daha farkına vardım; beline kadar inen sarı saçları, büyük kahve gözleri ve sıcacık gülümsemesiyle çok zarifti. Dayım annemden bir baş uzun, kolunu şakalaşarak annemin başının üstüne dayamış, kumral saçları rüzgârda anneminkiler gibi uçuşurken yeşil gözleri muziplikle parıldıyordu.

Çok zaman harcamamak için diğer fotoğrafları hızla geçtim. Annemlerin okul zamanından olan fotoğraflar çoğunluktaydı. Kulübeyi o yaşlarda kullandıkları için o sıralarda çekilen fotoğrafların bir kopyasını buraya saklamış olmalıydılar.

Bir süre sonra artık bakmaktan sıkılmış, hepsini toplayıp eve götürmek için çantama doldurmaya koyulmuştum. Dayıma, Sedat Amca'ya ve Sevim'e gösterecek; seçtiklerimi çoğaltıp İstanbul'a da götürecektim.

Bakmadığım fotoğrafları hızla geçerken biri gözüme takıldı ve onda durdum. Lise futbol takımının fotoğrafıydı. Dayımı hemen seçmiştim, değişmeyen yüz hatları ve kaptan kolluğu dikkat çekiyordu. Sedat Amca da var mı diye hızla yüzleri tararken biri tanıdık gelmişti. Kalbim hızla atmaya başlarken yutkundum.

Kahverengi kısa saçları, kemikli bir yüzü vardı. Gözleri bal rengiydi. Düz bir burnu, açık bir alnı, şakaklarında dağılan ince kaşları vardı.

Rüyamdaki adam.

Vücudum bu yeni bilginin etkisiyle uyuşmuştu.

Kimdi bu adam?

Bir an önce eve gidip öğrenmeliydim. Tanımadığım birini hiç yoktan rüyamda görmem fazla ürkütücüydü.

Hepsini çantama yerleştirdikten sonra demiri yerine takıp ayağa kalktım. Çantayı omzuma attıktan sonra güçsüz ama hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Kapı yüzümü teğet geçerek açıldığında küçük bir şaşkınlık nidasıyla yere düştüm.

"İyi misin?" diye sordu Giray şaşkın bir ifadeyle.

Karşımda yükselen Giray'ı gördüğümde kâbus görmüşçesine boğuk bir çığlık attım. Bu çığlık onu irkiltti, onun kocaman olan gözlerinin bir eşi de bendeydi. Konuşmakta zorlanıyor gibiydi. "Ne bağırıyorsun?"

O da fark etmiş olmalıydı. Üstüme kapı açıldığı için değil onu gördüğüm için çığlık atmıştım.

Boğazımda atan kalbim beni boğuyordu. Onu görmeye hazır değildim. Onu sabahın köründe bu pejmürde halde görmeye hiç hazır değildim. Ellerimden destek alıp hemen ayağa kalktığımda uzattığı eli es geçtiğimi fark ettim. Yüzüm utançla ısındı. "Bu saatte birinin olacağını tahmin etmemiştim," dedim küçük bir sesle.

Kapıyı kapattı. "Ben de bu saatte davetsiz bir misafir beklemiyordum, özellikle de seni." Başımı yerden kaldırmakta zorlanırken o gayet rahat bir şekilde kapının karşısındaki koltuğa oturdu. "Sahi, ne işin var burada?"

Bir insan rol yapmak için en başta kendisini o role inandırmalıymış. Bihaber olduğu savaşa tek taraflı son verdiğimden beri düne kadar devam ettirdiğim soğukkanlılık yok olmuştu. Onun yanındayken nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum, özellikle şu an olduğu gibi konuşmak önlenemezken.

Her şey boğucu geliyordu. Kabullenmenin huzur verdiğini sanırdım, aksine çıldırtıcıydı. Mesela şimdi onu hınçla omuzlarından sarsmak, bana bakan suratına bir tane vurmak istiyordum. Ya da kaçıp bir sığınağa saklanmak. Nedeninin ne olduğuna emin değildim.

Gözlerim tavanda dolaştı. "Kulübenin şimdiki halini merak etmiştim."

Kollarını etrafı göstermek istemiş gibi açtı. "Gördüğün üzere hâlâ eskisi gibi." Ardından sehpaya doğru eğildi ve kahve makinesine kahve doldurmaya başladı. Dalgalı tutamlar gözünün önüne düştü. Erken saatte olduğundan mıdır saçları dağılmıştı. "Sen de ister misin?"

"Gerek yok." Boğazımı temizledim. "Sanırım buraya hâlâ geliyorsun?"

Başını makineden kaldırmadan alay edermişçesine gülümsedi. "Evet, bazı geceler burada kalıyorum."

Hâlbuki gece burası çok soğuk olurdu. "Niye?"

Omuz silkti. "Ne sormak istediğine karar verdin mi?"

"Ne konuda? Ah..." Lunaparkta konuştuğumuz şeyden bahsediyordu. Fotoğraftaki adamı hatırladığımda tüm kaslarım gerilmişti. "Şu an bu kararı verebilecek sakinliğe sahip değilim." Aklıma gelen bir fikirle canlandım. Göz göze geldiğimizde hızla arkasındaki duvara odaklandım. "Sana birkaç soru sorsam... Ama cevabın kalitesi hak kazandığım cevaplardansa sessiz kalabilir misin?"

Kahveyi fincana koyduktan sonra bir yudum aldı. "Sor bakalım."

Yüreğim ağzımda, çantadan fotoğrafı çıkarıp sehpaya koydum. "Bu adam kim?" diye sordum adamı işaret ederek.

Gözleri büyürken ağzındaki kahveyi yüzüme püskürttüğü an aniden öğürdüm.

Taş kesilmiştim, vaziyetimin başka bir açıklaması yoktu. Mahcup gözüküyordu. Telaşla elleri ceplerine gitti. "Hay Allah, peçete..."

Yerin dibine girmek istiyorum ya Rabbi, bu nasıl bir sınavdır? Onun karşında bu halde olacağım günler de mi gelecekti? Sizin ilişkiniz ancak bu kadar olur işareti mi veriyorsun?

"Giray gerçekten bendeki hesabın o kadar kabarık ki..." Düşüncelerimle ağzım başka konuşuyordu, konuşmalıydı ama biraz balataları sıyırmış gibi hissediyordum bu tezatlıktan.

Peçete bulduğunda tuttuğu nefesi vererek bana uzattı. Yüzüme ve tişörtüme bulaşan kahveyi kurularken ellerim titriyordu.

"Az önce cidden kusacaktım."

"Galiba öğürme dürtünü canlandırıyorum," dediğinde sessiz kaldım.

Yüzüm yapış yapış olmuştu. Kalan peçeteleri suyla ıslatıp yüzümü sildim. "Soruma cevap verebilecek misin?" diye sordum.

Kahvesine tekrar uzandığında tehditkâr bakışlarımı fark edip geri çekildi. Bir an düşündü. "Sanırım kim olduğundan bahsedebilirim. Ama sen nerden tanıyorsun onu?"

"Cevabın beni ne kadar tatmin ederse o kadar çok bilgi veririm."

"İyi o zaman," dedi iç çekerek. "Fotoğrafta gördüğün gibi babamların liseden arkadaşı; Adı Ferit Kaya. İnternette ararsan hakkında bir şeyler bulabilirsin, bilim adamı."

Daha fazla konuşmasını beklemiştim ama susmuştu. "Bu kadar mı?"

"Hakkında başka bir şey bilmiyorum. Dayına sorabilirsin."

"Kim olduğunu nerden biliyorsun?" diye sordum şüpheyle.

"Babamların bahsettiğini duymuştum. Hafızamın iyi olduğunu bilirsin," dedi gururla.

"İyi o zaman," dedim iç çekerek. Dayıma soracaktım. "Ben de soruna cevap vereyim, rüyamda gördüm."

Bakışları ciddileşti. "Ne gördün?"

"Acaba ne gördüm?" diye mırıldandım çenemi sıvazlayarak. "Ve bunu sana neden söylemeliyim?"

"Usandım," dedi arkasına yaslanırken. Hastaneden çıktığımda söylediklerini tekrarlamıştım.

"Ne hissettiğimi az da olsa anlamışsındır artık!"

Cevap vermedi, düşüncelerine daldığında saçlarıyla oynamaya başladı. Uzun ve kemikliydi parmakları ama zayıf diyemezdim, sağlam görünüyorlardı. Bir zamanlar düştüğümde beni kaldıran ellerdi bunlar. Şimdi çok daha geniş olan omuzlarıyla yüzmüştü benimle, seralara yürüyen bacakları şimdi benden çok daha uzun olan bu adama aitti. Yumuşak kumral saçları, derin gri gözleri, uykusuzluğun boyadığı göz altlarındaki açık mor renk, güldüğünde dudaklarının köşelerinde duran kıvrım... Yıllar önceki o insan. Onu izliyordum. İlk aşkımı.

"Dünkü mesele ne oldu?"

Beni dünyaya geri indirmişti. "Hangi mesele?" diye sordum.

Eli hareket etmeyi kesti. "Taner'le olan," dedi sakin bir sesle. Gözleri kulübenin yegâne penceresindeydi.

"Bilmem," dedim dudak bükerek. "Ben de en son sizin kaldığınız yerde kaldım." Açıkçası umurumda da değildi. Sonrasında olanlar aklıma geldi. "O adamın hali korkunç değil miydi? Gözleri..."

Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Belki bir hastalığı vardı. Her neyse, başka sorun yoksa git." Elini silkeleyerek beni kışkışladı. "Uyumak istiyorum."

"Kahve içiyorsun ama," dedim ayağa kalkarken. Laubaliliği sinir bozucu olsa da söz dinliyordum. Beni dut yemiş bülbüle çeviriyordu.

Yüzüne örttüğü eliyle gözlerini kapatmıştı. Başı ağrıyormuş gibi o elin parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Kahve beni uyutmuyor. Sen de git uyu. Geldiğinden beri gözlerin bir yere odaklanamadı fıldır fıldır dönüyor."

Boğazıma utanç takıldığında elimi dudaklarıma kapatıp öksürmeye başladım. O gözler senin için fıldır fıldır dönüyor diyemedim.

Vaziyetimi gördüğünde ne yapacağını kestiremiyormuş gibi etrafa bakındı, sonra önündeki kahve bardağıyla kalkıp bana uzattı. Gözlerinde endişe parıltıları vardı. "İçmek ister misin?"

Daha kuvvetli öksürmeye başladığımda ondan kurtulabilmek için elimle onu kışkışladım. Kışkışlama niyetlerimiz ne kadar da farklıydılar. Senin bardağından ben nasıl içerim de diyememiştim.

Sonunda öksürükler kesildiğinde ağzımda kötü bir tat kalmıştı. Yenik omuzlarım gittikçe daha da düşmüştü.

"Yüzün öksürmekten kıpkırmızı oldu," dedi beni izlerken.

Beni öldürmeye kararlıydı.

Dudaklarımı birbirine bastırırken kendime hâkim olamayıp dizinin altına tekme attım. Yine de kıyamadığımdan çok yüklenmemiştim. "Sana ne ya, sana ne!"

Yüzünü hafifçe buruşturdu. "Gittikçe daha tuhaf biri oluyorsun Zühre."

Onun kalbindeki yer olanaklarını iyiden iyiye yitiriyordum herhalde. Ancak aday adayının adayı olurdu benden. "Gidiyorum ben," dedim somurtarak. Kapıyı açtım. "Tuhafmış," diye homurdandım çarpıp gitmeden önce.

Eve döndüğümde Giray'a uymuş, Sevim beni uyandırana kadar deliksiz uyumuştum. Dayım çoktan çıkmıştı, bu nedenle kuzenime kulübeye gittiğimden ve fotoğraftan bahsetmiştim. Dolaylı yoldan gördüğüm rüyayı da öğrenmişti ama onun da Ferit Kaya'nın kim olduğu hakkında bir fikri yoktu. Bir planımız olmadığı için gün boyu evde kalmıştım, Sevim de bir farklılık yapıp bana eşlik etmiş, benimle film izlemişti. Hava kararmadan önce Ayça ve Gizem'in dayımlara yürüme mesafesinde olan ünlü bir tepede bizi beklediklerini söyleyerek beni de yanında götürdü. Tepeye yürüyerek çıkmış, yirmi dakikalık yolda nefes nefese kalmıştım.

Tepe, mest eden manzarası ve gözlerden uzak bir yer olmasıyla ünlenmişti. Özellikle günbatımını izlemek için gelen ziyaretçisi çoktu ama turistik yerlere uzak olduğu için sadece yerli halk tarafından biliniyordu. Soluklanmak için avuçlarımı dizlerime dayarken sportif kuzenim bize oturdukları yerden el sallayan arkadaşlarının yanına doğru ilerliyordu. Bordo bir kilim sermişlerdi, Sevim gelirken aldığı dondurmaları dağıttı.

Ufuk pembeleşirken; önce sokak lambaları, ardından evlerin ışıkları yanmaya başladı, gökyüzü kızıllaşıp maviler laciverte dönerken bir bulut kümesinin arkasında kalan güneş kaybolmadan önce denizi bir fener gibi aydınlattı.

Bu gösteriyi sessizce izlerken Ayça dondurmasını ağzın-

dan çıkardı. "Sevim söyledi, Taner seninle yemeğe çıkmak istemiş."

"Siz gelmeden önce de bunu konuşuyorduk. Taner seni tanıyor muydu?" diye sordu Gizem.

"Açıkçası doğru düzgün konuştuğum bile olmadı. Nereden çıktı ben de bilmiyorum. Muhtemelen kabul edersem komik olacağını filan düşündü," dedim yüzümü buruşturarak.

Sevim bu fikri kafasında tartarmış gibi başını eğdi. "Taner öyle biri değildir ama..."

Ayça yaramaz bir çocuk gibi gülümsedi. "Arayıp sorsak mı?"

"Bir saniye bir saniye..." Aklımı toplamaya çalıştım. "Zaten şakaydı siz ciddiye almışsınız filan derse?"

"Ciddiye alınmayı beklememişse neden böyle bir teklifle geliyor ki? Ara sen Ayça," dedi kuzenim telefonu işaret ederek.

Üçü hevesle telefonun başına toplanmış, bense küçük çaplı bir sinir krizi geçiriyordum. Yapmayın, etmeyin diye fısıldaşırken telefon çalmaya başladığında ellerimle ağzımı örttüm.

"Efendim Ayça."

Gizem ve Sevim birbirine vururken Ayça boğazını temizledi. "Selam Taner, bir şey sormak için aramıştım da."

"Söyle."

Hepimiz sus pus olmuştuk. "Sen Mert'e Zühre'yle yemeğe gitmek istediğini mi söyledin?"

Birkaç saniyeliğine sessiz kaldı. "Konu sen olduğunda duymuş olmana şaşırmamam gerek."

"Söyledin yani," dediğinde Taner sessiz kalmıştı. "Neden böyle bir şey istedin peki?"

Sesi daha da sertleşti. "İsteyemez miyim?"

"Estağfurullah. Nedenini merak ettim sadece."

"Teklifime ne cevap vereceğini merak etmiştim. Gerçi Mert bunu bir iddia sonucunda söylemiş ama..."

Dördümüzün de yüzünde öfkelendiğimizi gösteren ifadeler vardı. "Neye cevap vereceğini merak ettin?" diye sordu Ayça.

"Giray'dan intikam almak için benimle buluşur mu diye merak ettim. Şu an Zühre yanında değil mi? Telefonu ona verir misin?" dediğinde kendilerine hâkim olmaya çalışan kızlardan Taner'e yönelik hakaretler yükselmişti.

Ayça'nın elinden telefonu aldım. "Konuş."

"Duydun değil mi? Ne dersin?" diye sordu.

"Ne intikamından bahsediyorsun?"

"Bilmiyormuş gibi yapma," dedi pişkinlikle.

"Gerçekten bir fikrim yok."

Giray'la çatışıyor olabilirdim ama öç almam gereken bir şey yoktu. Olsa da bunun Taner'le ne alakası vardı ki? "Yıllar önce... Biz liseye geçmeden önce yaptıklarından dolayı..."

Son geldiğim yıldan bahsediyordu. "Ne yapmış?"

"Seni kaçırdı ya."

"Ne?" Sinirden gülmeye başladım. "Beni mi kaçırmış? Şaka mı yapıyorsun?"

Konuşma tahmin ettiği yönde ilerlememiş olacaktı ki şaşkındı. "Seni kaçırmadı mı?"

"Elbette hayır! Onunla hemen hemen aynı boydaydım. Benden ağır da sayılmazdı hatta onun kadar güçlüydüm. Nasıl kaçırmasını bekliyorsun? Niye kaçırsın hem..." Sesimi yükselttiğim için çevremizdekiler gözlerini üzerime çevirmişti. Kızlar huzursuzdu.

"Ama o zaman öyle bir laf dönüyordu," dedi düşünceli bir sesle. "Seni ve anneni kıskandığı için, annen onu azarlamış. Deden öldükten sonra hırsını çıkarmak için seni kaçırmış. O yüzden Antalya'dan ayrıldığınız söyleniyordu."

Olaylar nasıl bu hale gelmişti ki? Sıkıntıyla yüzümü sıvazladım. "Giray annemi neden kıskansın?"

"Annesi olmadığı için, siz de çok vakit geçirince..."

Ciğerlerim mengeneye sıkışmış gibi kesildi soluğum. Annem Giray'ı evine dönmesi için, beni sormaması için azarlamıştı. O zamanlar buradan ayrılmamı zorlaştırdığı için yapmış olmalıydı. Ancak bunlar dedem vefat ettikten sonra gerçekleşmişti. Acaba onu görmek için evden çıktığım sahile gittiğim için mi kaçırıldığımı uydurmuşlardı? Annem yokluğumu fark ettiği sırada zaten dönmüştüm. Bir daha da Giray'la konuşmamıştı. Her şey çok tuhaftı.

"Hiçbiri doğru değil," dedim sakin kalmaya çalışarak. "Sen beni aramadın, bunları da konuşmadık. Güle güle," deyip kapattım. Kızlara döndüm. "Biri beni aydınlatabilir mi?"

"Nasıl oldu bilmiyorum," dedi kuzenim hüzünle. "Okullar açıldığında insanlar bu tarz şeyler söylemeye başlamıştı. Ben engel olmaya çalıştım ama Giray'ı kıskanan çok olunca insanlar inandığı için değil ona zarar vermek onu dışlamaya başladı."

"Kısa sürede unutuldu zaten," dedi Gizem beni avutmak için. "Okul başkanı bile seçildi."

Yine de insanların aklında bu şekilde kalmıştı. Onca yıl bir iftirayla yaşamanın ne kadar acı verici olduğunu hayal edemezdim. İnsanların tarafından dışlanmanın, onurunu geri kazanmak için çabalamanın... Her şeyden öte duyduğu kırgınlığın. Annesine duyduğu özlemin ve sevginin yoğunluğunu tasavvur edemeyecek insanların acımasızca annesini kullanması yıkıcıydı. Tüm olanlardan sonra ne kadar yaralandığı düşünüldüğünde benim suratımı görmek bile ona rahatsızlık veriyor olmalıydı. Geri ödemenin mümkün olmadığı bir borca bulandığımı anladım. Böylesine bir utançla daha önce kavrulmamıştım.

Giray Antalya'ya geldiğimiz gün annemle konuşmak için onunla birlikte uzaklaşıyor. Döndüklerinde annem telefonda

konuşuyor. Ne olduğunu soruyorum. Giray söylemekten çekiniyor, çok geçmeden de gidiyor. Üzerinde fazla düşünmeyip olanları unutuyorum. Ta ki bir sabah biri getirdiği tohumlarla kapıyı çalana kadar... Heyecanla anneme ne olduklarını soruyorum. Giray için olduklarını söylüyor. Adı selluka.

O güne dek hiç duymadığım bir isim. Bezelyelere benzeyen, sert kabuklu tohumlar. Annem özenle zımparalayıp gece boyu sıcak suda bekletiyor. Giray'ın bunları neden istediğini anlayamıyorum.

Bir sonraki sabah annem Giray'ın sevinç nidaları eşliğinde tohumları takdim ettikten sonra, birlikte Girayların evinin bahçesine ekiyorlar. Yaz boyu yeşertmeye çalışıyorlar. Çok narin olduklarını öğreniyorum. Annem kışın iyi korunursa bir sonraki yaza çiçek açacağını söylüyor. Giray tüm yıl koruyacağına söz veriyor. Neye benzediğini soruyorum. Fırfırlı tarlatan, diyor annem. Giray ise daha önce görmemiş. Bilmediği bir çiçek için neden bu kadar ter döktüğünü soruyorum, açtıklarında söylerim diyor.

Yaz sonunda eve dönüyoruz, Giray tüm kış tek başına bu çiçekleri koruyor. Annem sık sık arayıp durumunu öğreniyor, gerekli talimatları veriyor. Beni dâhil etmedikleri ortak bir uğraş buldukları için biraz kıskanmış olsam da ses etmiyorum. Neye benzediklerini ben de görmek istiyorum.

Bir sonraki yaz gittiğimizde Giray heyecanla evine çağırıyor hepimizi.

Turuncu, pembe, mor, beyaz... Benzerini görmediğim, salyangoz gibi kıvrıla kıvrıla açan bir sürü çiçek. Dayandıkları duvarı sarıp sarmalayarak, kokusuyla tüm bahçeyi hükmü altına almışlar.

Sedat Amca biraz uzaktan, buğulu gözlerle izliyor bizi. "Hepsini tek başına halletti," diyor gurur dolu bir sesle.

Annem tek seferde açtırmayı başaran başka kimseyi görmediğini söylüyor hayretle. Özveri ve azminden ötürü onu kutluyor.

Dedemin teklifiyle o duvarın önünde fotoğraf çektiriyoruz. Dayımla Sedat Amca tebrik seremonisi için on üç yaşına girmiş Giray'ı omuzlarına alıyorlar. Giray kollarını açıp kahkahalarla gülüyor. Bu saf mutluluğu görmeme vesile olan sellukaları çok seviyorum.

Diğerleri gittiğinde ben sormadan Giray anlatıyor bu çiçeklerin hikâyesini.

"Annemin en sevdiği çiçeklermiş," diyor birisini parmaklarının ucuyla okşarken. Annesini henüz beş yaşındayken kaybettiğini biliyorum fakat doğrudan bahsetmesi bir ilk. "İzmir'deki evlerinin bahçesinde varmış. Antalya'ya taşınınca bu evde yetiştirmek istese de başaramamış. Geçen sene babam anlattı. Onun kokusunu hatırlamıyorum dedim, 'annenin en sevdiği koku sellukalarınkiydi' dedi." Öyle bir gülümsemeyle dönüyor ki nefesim tıkanıyor ciğerlerimde. "Onun için yetiştirmek istedim. Sevdiği şeyleri sevmeyi öğrenirsem onu daha iyi tanıyabilirim."

Ellerini arkasında birleştirip uzun uzun baktı sanat eserlerine. Ulaşmasını istediği bir dua eder gibi kapadı gözlerini, bir fısıltıya aralandı dudakları. "Memnun olmuşsundur; değil mi Elif Hanım?"

12

Yalanlar, Sırlar ve Planlar

Açılmakta direnen gözlerimi çalan telefonumu bulacak kadar aralayıp kulağıma götürmüştüm. "Kimsiniz?" Sesim çatallaşmıştı.

"Acaba ben kimim?"

Beynimi kullanabilecek kadar uyandığımda derin bir esnemeden sonra boğazımı yumuşatmak için yutkundum. "Zeynep..."

"Saat on buçuk olmuş ve sen..." Kınadığını belirten sesler çıkardı. "Her neyse. Sana bir haberim var, bugün Antalya'ya geliyorum."

Hızla doğruldum. "Ne? Bugün mü?"

Zeynep, belki Sevim'den başka dostum diyebileceğim yegâne insandı. Tabii ki yıllar içinde onlarca arkadaşım olmuştu, ama büyük kısmı hayatımın sayfalarından uçup gitmişti. Zeynep'le on beş yaşında, liseye başladığımız gün tanışmıştım. Okullar açılmadan hemen önce halen oturmaya devam ettiğimiz Üsküdar'a taşınmıştık. Aslında yeni bir sayfa açmak için idealdi bu taşınma. Ama içten içe uyum sağlayamayaca-

ğımdan endişe ediyordum. Kendimi bildim bileli insanlara yakınlaşmakta, arkadaşlıklarımı sürdürmekte zorlanan biri olmuştum. Bununla birlikte tüm endişelerim okulun ilk günü sırt çantamı beğendiği için benimle arkadaş olmaya karar veren kızıl saçlı kızla karşılaştığımda sona ermişti. Sonradan söylediğine göre bir şekilde anlaşacağımızı hissetmişti. Birlikte geçirdiğimiz dört yıl rengârenk ve sıcacıktı onunla. Hayatımda olduğu için kendimi şanslı sayıyordum.

"O çocuk festivalini görmek istiyorum!" Ses tonumdan bir şeyler olduğunu anlamış olacaktı ki sesini alçalttı. "Niye, bir sorun mu var?"

"Festival dün bitti," diye sızlandım.

Bir haftayı sabahtan akşama kadar festivalde konuşma yaparak, kimi zaman çocukların boya yapmasına, kimi zaman etrafı temizlemeye, kimi zaman da tişörtleri yıkamaya yardım ederek geçirmiştim. Dün eve döndüğümde o kadar yorgundum ki yemek yemeden uyumuştum. Şükürler olsun bir kaza olmadan bitirmiştik.

Hem saldırgan teslim olduğu, hem de yakın bir tarihte Zeynep'in geleceğini bildiğim için İstanbul'a dönmekten vazgeçmiştim. Ailesiyle birlikte yazlıkta kalacaktı ama daha önce haber vereceğini söylemişti.

"Bitti mi?" Çığlıkları kulağımı çınlattı. "Bugün son gün sanmıştım. Galiba sormam gerekirdi."

"Ne zaman geliyorsun?"

"Birazdan bineceğiz, bir buçuk saate inmiş olurum. Yerleşip seni tekrar ararım."

"Tamam, haber bekliyorum senden," dedim uyaran bir tonda. Nihayetinde bir anda sessizleşip günler sonra ortaya çıkabilecek biriydi. Gerçi bu özelliği paylaştığımız için şikâyet etmeye hakkım yoktu. "İyi yolculuklar."

Geçen cumartesi, festivalin başladığı gün çiçeklerin gruplara ayrılması konusunda sorun yaşamıştım. Görevliler benden bir çözüm bekliyordu.

"Renklerine ve şekillerine göre ayırmalısın. Sonuçta çocuklar için önemli olan onlar."

"Katılıyorum ama her sınıfa düşecek çiçek sayısı belli. İster istemez memnuniyetsizlikler çıkacak. Bazı çiçekler daha çok tercih edilecek," dedim aklım hâlâ çiçeklerdeyken. Arkama döndüğümde Giray'ın yüzüyle karşılaşmış ve irkildiğimde önümdeki masaya çarpmıştım. Halüsinasyon görmeye mi başlamıştım yoksa?

"O kadar tepki verince insan kötü hissediyor," dedi alınmış bir ifadeyle.

"Niye buradasın?" diye sordum.

Boynuna asılı kimlik kartını gösterdi. Gizem'in çalıştığı STK'dan gönüllü olarak gelmişti. Duyduklarımdan sonra karşılaşmaya hazır değildim, yorumda bulunmadan çiçeklere döndüm. Çiçek tercih etmeyen çocuklar için çeşitli yapraklar da vardı. Seçilen her bitki çocukların seveceği anlamlara sahipti.

"En iyisi şimdilik sınıf sayısına göre bölelim. Sunum yaparken hepsinin hikâyelerini ve anlamlarını açıklayacağım. Rağbet görmeyenlerin albenisini daha çok vurgularım."

Özür dilemek istiyordum ve özür dilemekte iyiydim. Ama alacağım tepkiyi kestiremiyordum. Belki onun için bir anlamı yoktu, belki ben abartıyordum ve gereksiz olduğunu söyleyip başından savacaktı. Belki konuyu açtığımda kaygılarım doğrulanacak ve her şey inceldiği yerden kopacaktı. İstemeden de olsa ona zarar vermiştim. Taner'le de bu yüzden konuşmamı istememiş olmalıydı, bana art niyetle yaklaşacağını kestirmişti. Antalya'ya gelmeseydim her şey daha kolay olurdu ve bunlara rağmen onu haksızca suçlamıştım. Özür dileyecektim, sadece cümlelerimi toplamak için zamana ihtiyacım vardı. Bu nedenle gün boyu Giray'la karşılaşmamaya özen göstermiştim.

Dayım odamın kapısını çaldığında düşüncelerimden sıyrıldım. "Zühre, kızım uyandın mı?"

Yataktan kalkıp odanın kapısını açtım. "Uyandım dayı."

Bıkkınlıkla nefesini verdi. "Şu tembel Sevim'i uyandırır mısın? Saat kaç oldu, iki saattir sesleniyorum bir türlü uyanmadı, kapısı da kilitli. Dün gece ne yaptıysa artık..."

Gözlerimi ovuştururken düşündüm. Dün gece erken uyumuş olmalıydı ama... "Sen bana bırak dayı."

Çıktığında aklıma gelen fikirle gülümsedim. Odamdaki balkonun kapısını açtım ve balkona çıktım. Sevim'in odasını benim odama bağlıyordu bu balkon. Dayım daha geniş olmasını istediği için iki odaya da açılan bir balkon yaptırmıştı. Sevim'in balkon kapısından içeriyi görmek için baktığımda zaferle geri çekildim.

Perdeleri kapatmış ama balkon kapısını açık bırakmıştı Sevim Demirhan.

Süratle kapıyı açıp içeri daldığımda aslında gördüğüm şeye hiç alışkın olmadığımın farkına varıp bir adım geri çekildim.

Bir dakika...

Mert yatağın yanına çektiği sandalyede uyuyakalmış, eli yatakta uyuyan Sevim'in elinde, başı yatağın üstündeydi. Sevim çenesini Mert'in başına yaslamış, mışıl mışıl uyuyorlardı.

Çığlık atmamak için ellerimle ağzımı örterken bir yandan da olduğum yerde zıplıyordum.

"Zühre, Sevim'i uyandırdın mı?" Dayım odaya doğru seslendiğinde eteklerim iyice tutuşmuş, ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Dayım bu görüntüye şahit olursa gazetenin üçüncü sayfasında dev bir fotoğrafı olacaktı Demirhan malikânesinin.

"Uğraşıyorum dayı!"

Sevim'i dürtmeye başladım. "Sevim uyan! Sevim dayım geliyor. Hadi tatlım, hadi canım, hadi manyak kuzenim benim."

Nihayet gözlerini açtı ve ağzını kocaman açarak esnedi. "Ne oluyor ya?"

Bu aptalca soru beni iyice kızdırmıştı. Fısıltıyla, hızlı hızlı konuşmaya başladım. "Şu oluyor Sevimciğim, siz ikiniz burada yatıp kim bilir neyin hayalleriyle derin bir uykudayken dayım kapının diğer tarafında senin uyanmanı, yani sizin uyanmanızı bekliyor, anlatabildim mi?"

Sevim şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdığı birkaç saniye sonunda olanların vahametini kavramış olacak ki Mert'i uyandırmak için inanılmaz bir güç harcamaya başladı. Başka bir zaman olsa oturup bu sahneyi kahkahalarla izlerdim. "Uyan Mert, bak babam kapıda; bizim için, hayatta kalmak için uyan!"

Mert uykunun etkisinden yeni yeni çıkmaya başladığında Sevim'i durdurdum. Kütük gibi uyuyanın hakkından kalas gibi uyuyan gelirdi. "Bana bırak."

Geri çekildiğinde yatağın diğer tarafına koştum ve Mert'i sağlı sollu itmeye başladım. "Uyansana kas kafalı!"

Mert bir anda olduğu yerde zıpladı. "Ne oluyor, deprem mi var, sıraların altına geçin!"

Ağzına vurdum ve sessiz olmak için işaretparmağımı kaldırdım... "Ya nasıl bir salaksın sen, ne depremi! Dayım kapının arkasında ve Sevim'in uyanmasını bekliyor. Eğer hayatta kalmak istiyorsan Mert Kılıç, buradan bahçeye atlar ve kayıplara karışırsın."

Mert gözlerini büyüttüğünde ellerimi çektim. Aynı anda doğruldu, balkona çıktı.

"Mert ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Sevim hayretler içinde.

Sevim'e yoğun bakışlarını son bir kez daha yöneltti. "Adios Señorita, ara beni." Balkonun demirlerinden bacaklarını sarkıttıktan sonra atlamadan önce omzunun üstünden baktı. "Selametle, Zühtü."

Arkasından kalakalmıştık. "Az önce ne oldu?" diye sordu Sevim.

"Manyak sevgilin ayakkabılarını burada bırakıp bahçeye

atladı ve şimdi de çıplak ayaklarıyla arkasına bakmadan özgürlüğüne doğru koşuyor."

"Kızlar!" Sandalyeyi eski yerine çektiğimde Sevim kapıyı açtı. Karşımızda bir adet sinirli ebeveyn vardı.

"Neredesiniz siz?"

Sevim omuz silkti. "Buradayız işte."

"Vaktimi daha fazla yemeyin zaten uçağım var," dedi huysuz huysuz aşağı inmeden önce. Seyahate çıkacak, salıya kadar işlerini bitirip geri dönecekti. "Saat on bir oldu kahvaltı hâlâ sizi bekliyor!"

Yeterince uzaklaştığında "Tüm bunları," dedim etrafı işaret ederek, "anlat bakalım," dedim.

Endişeyle dudağını dişledi. "Dün akşam ankesörlü telefondan biri aradı," diye fısıldadı. "Sonra Mert'i aradım, beni teselli etmeye gelmişti."

Söyleyebileceğim her şey değerini yitirmişti sanki. "Aramayacağım." Umursamayan bir tavır takınmaya çalışsa da sesi titremişti. "Sonra da konuşup uyuduk."

"Senin için hangisi doğru geliyorsa onu yap," dedim gülümseyerek. Sıkıca sarıldım. "Arasan da aramasan da senin arkandayım."

Derin nefesler almaya başlamıştı. "Neden sürekli hayatımı mahvetmeye çalışıyor anlamıyorum. Yaptıklarından sonra insan biraz utanır."

Geçen üç yılda zaman zaman Sevim'i ankesörlü telefondan aramış, para istemişti annesi. Babasına söylememekle birlikte az da olsa para gönderdiğini biliyordum. Annesi reddedildiğinde öfke nöbetleri geçirip yaralayıcı hakaretler savuruyordu. Bir kez tanıklık ettiğimde Sevim'in odasına kapanıp ağladığını, içimi parçalayan hıçkırıklarını duymuştum. Ne zaman yabancı bir numara Sevim'i arasa yanıt vermeden önce bir süre düşünürdü. Ne kadar acı çektiğini tahmin edemezdim.

Sakinleşene kadar sarılmaya devam ettik. "Eğer ararsam yanımda ol ve beni manipüle etmesine izin verme," dedi.

"Kesinlikle," dedim tüm içtenliğimle. "Gerekiyorsa dayıma söylemelisin."

"Biliyorum!" dedi sızlanarak. "Ama öğrendiğinde bu zamana kadar tek başıma olduğum için kendini suçlayacak."

"Haklısın ama yine de geç olduğunda öğrenmesinden iyidir."

Aşağı inmeden kulübedeki fotoğraflar aklıma geldi. Bir süredir evden erken çıkıp geç döndüğüm için sormayı ertelemiştim. Sevim önden indi, ben de odamdan fotoğrafları da alıp mutfağa gittim.

"Geçenlerde tarlalardaki kulübeye gitmiştim, bu fotoğrafları buldum," dedim masaya oturduğumuzda. Fotoğrafları dayıma uzattım.

Hızla karıştırdı. "Vay be, orada unutmuşuz demek."

Diğerlerinden ayırdığım fotoğrafı en üste koyup rüyama giren adamı gösterdim. "Ferit Kaya tam olarak kim?"

Adama baktıktan sonra kırışmış alnıyla başını kaldırdı. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Antalya'ya geldiğim günün gecesi rüyama girmişti. Fotoğraflara bakarken tekrar gördüğümde Giray'a kim olduğunu sordum, adını söyledi. İnternette de biraz baktım. Doktormuş."

Anılarını aklından geçiriyormuş gibi gözleri fotoğrafta takıldı. "Liseden arkadaşımızdı, yurtdışında çoğunlukla. Uzun zamandır görmedik."

Sevim de sandalyeden kalkıp fotoğrafa bakmak için eğildi. "Neden rüyanda gördün acaba?"

Dayım fotoğraf yığınını masaya koydu. "Ne gördün?"

"Biraz garipti. Ben bir yerde kilitliydim, Giray onun tarafından işkence görüyordu. Ferit Kaya bana Manolya diyordu. Ben anlayışlıymışım ama Giray değilmiş. Öyle bir şey işte..."

"Belki de sadece benziyorlardır. Başka bir şey olamaz, daha önce tanışmadınız."

Başımı salladığımda gülümsedi. "Aklıma doğduğun gün geldi."

"Hayır," diye sızlandım parmaklarımla şakaklarımı ovarken.

"Koşa koşa gitmiştik hastaneye. Annenin yattığı odayı bulana kadar heyecandan bayılmak üzereydim. Sedat sürekli benimle dalga geçiyordu. Odayı bulunca içeri öyle bir daldım ki kapı yerinden çıkacaktı. Annen yatakta yatıyordu, yüzünde yorgun bir gülümseme, kollarında sen vardın. Yanınıza geldiğimde Leyla'nın ağladığını gördüm ve nedenini biliyordum. Kolay bir hamilelik yaşamadı annen. Neredeyse doğurana kadar seni düşürmemek için yatmıştı. Zar zor yemek yediriyorduk ona. Sadece sana bir şey olmasın diye ağzına yemek koyuyordu. Bana o gün ne dedi biliyor musun? Abi, her şey bu an içinmiş. Yıldızım doğdu sonunda. Karanlık dünyamı bu minik aydınlatacak. Heyecanla yüzüne baktım. Ama o da ne!"

Ben cansız bir ifadeyle otururken kuzenim kahkahalarla güldü. "Dünya'nın en eciş bücüş bebeği!"

"Sen de tüylü tüylü doğmuşsun," diye cevap verdim.

"İkiniz de zamanla güzelleştiniz. Neticede Demirhan genleri taşıyorsunuz," dedi dayım koltukları kabararak.

"Peki babam ne yaptı ben doğduğumda?" diye sordum dayıma ilk defa. Bu anıyı milyon defa dinlemiş olsam da babamın adı hiç geçmemişti.

"Baban da çok mutluydu tabii. Kim çocuğu doğduğunda sevinmez? Sonra deden Sevim'i, annesi Giray'ı getirdi. Hastanede şenlik yaptık," dedi tebessümle.

Babam vefat edip de biz İstanbul'a taşınana kadar Antalya'daydım ve tekrar dönüşüm Aralık 2004'te gerçekleşmişti. Giray, annesi vefat ettikten sonra bir süre babasıyla annesinin memleketi İzmir'de yaşamış, Sedat Amca sıklıkla iş için gelirken o 2004 sonbaharında, okullar açılmadan önce

dönmüştü. Ahmet Amca'nın onu tanımaması, benim onunla o gün tanışmam bu nedenleydi.

Sonrasında Zeynep'in geleceğini söyledim. Sevim'le daha önce İstanbul'da tanışmışlardı, sosyal kelebekler olarak iyi anlaştıkları için bu habere çok sevineceğini tahmin edebiliyordum.

Öyle de oldu. Gözleri aydınlandı. "Bir şeyler yapmalıyız o zaman! Kaç kez konuştuk Antalya'da hep birlikte olmayı."

"Buraya da davet edin," dedi dayım. Sonra hazırlanmak için yukarı çıktı.

Zeynep tekrar aradığında mutfağı topluyorduk. "Muratpaşa'da buluşalım mı?" diye sordu cevapladığımda.

"Olur. Görmek istediğin bir şey mi var?"

"Bir kafe varmış. İnternette ünlü olmuş," dediğinde nereden bahsettiği içime doğmuştu. "Statik mi neydi."

"Statis," diye düzelttiğimde kuzenim de gülmeye başladı.

"Ah evet," dedi Zeynep her şeyden habersiz. "Oraya gitmek istiyorum."

"Rezervasyonla çalışıyorlar. Bugün biraz..."

"Ne olacak canım, sonuçta bir tanıdığın mekânı," dedi Sevim. Konuşmayı hoparlöre aldığıma pişman olmuştum.

"Oldu o zaman," dedi Zeynep. "On beş, yirmi dakikaya çıkarım."

"Ben gitmek istemiyorum," dedim daha fazla dayanamayıp.

"Niye?" diye sorduğunda yalvaran gözlerle Sevim'e baktım. Sakın söyleme.

"Boşu boşuna insanlara sıkıntı vermeyelim. Hem burası da çok güzel," diye açıklamaya çalışıyordum.

Sevim arkadan bağırdı. "Giray'ın kafesi olduğu için istemiyor!"

Olanları anlatmamamın nedeni çok basitti. Benim çekiniyor olmam Zeynep için bir meydan okuma demekti. Tüm korku ve endişelerimi aşmamız gerekiyordu.

"Giray'ınsa neden gidemiyormuşuz?"

Bu kadar çabuk göreceğimi düşünmemiştim. "Sonra yüz yüze konuşuruz. Gidelim bakalım Statis'e," dedim pes ederek. Buluşacağımız saati ayarlayıp aramayı bitirdik.

"Giray konusunda hâlâ kötü mü hissediyorsun?" diye sordu Sevim endişeli bir ifadeyle. Dedikoduları öğrendiğimden beri bu konudaki suskunluğumun farkındaydı fakat bilmediği şey hislerimdi.

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Özür dileyecek ve istediği gibi ona mesafeli olacaktım. Bu kadarını yapabilirdim.

Hazırlanmadan önce Sevim, Murat'ı arayıp boş bir masa bulursa ayırmasını söylemişti.

"Beni görmeye gelen kadın artık gelmediği için bir aylık ayırttığı masayı bugünlük size veririm."

Zeynep'le parkta buluştuk. Antalya sıcağında birbirine sıkıca sarılan, yapışık gezen insanların büyük bir hasret giderdiği söylenebilirdi. Biz de öyleydik.

"Bu gece bizim evde kal," dedi Sevim kafeye yürürken.

"Ama zahmet vermek istemiyorum," diye cevap verdi somurtarak.

"Zühre tek başına evin enerjisini çok düşürüyor. Sana ihtiyacımız var."

Zeynep koca bir kahkaha patlattı. "O zaman hayır diyemem."

"Ha, ha, ha," dedim ağır ağır. Kötü kız kardeşler gibi kol kola girip kendi aralarında kıkırdadılar.

Statis bir önceki geldiğimizde olduğu gibi bugün de doluydu. İçeri girdiğimizde baristaların olduğu tezgâhın karşısındaki masaya oturduk.

"Hoş geldiniz," diye karşıladı Murat bizi.

"Kusura bakma, her şey bir anda gerçekleşti," dedi Sevim, Zeynep'i işaret ederken. "Arkadaşımız gelmek için ısrar etti."

"Lafı bile olmaz, keyfinize bakın. Kafemizin böyle popüler bir müessese olması siz müşterilerimiz sayesinde," dedi gururla. Siparişlerimizi aldıktan sonra işine dönmüştü.

"Ama gerçekten güzelmiş burası," diye konuştu Zeynep ağzında pastayla. "Yiyecekler iyi, mekân da iyi. Niye ısrarla gelmeyi reddettiğini bilmek istiyorum."

"O kadar ısrarcı değildim," dedim somurtarak.

"Buraya gelmeyi benim sorgulamama tercih ettiğinin farkındayım. Genelde benim için fark etmez dersin. Ne oldu şu Giray'la?"

"Sorguladığının farkında olman göz yaşartıcı..."

Gülümsedi. "Dökül."

Derin bir iç çektim. Sesli ifade etmekte zorlanıyordum ama buraya geldiğimde olanları az çok bildiği için anlatacak hikâye uzun değildi. Diğer meseleyi ise... Yıllardır onlara anlatmadığım bir meseleydi, şahıslarına özel gerçekleştireceğim basın toplantısına saklamıştım.

"Giray'ın adam kaçırma zanlısı gibi gösterilmesinden rahatsızlık duymasını anlıyorum ama burada hatalı olanlar bu saçmalığı yayanlar, seninle bir alakası yok," dedi açıklamamı bitirdiğimde.

"Biliyorum; her ne kadar suçlu hissetsem de konunun öyle olmadığının farkındayım. Yine de geldiğimden beri ona kötü adam etiketi damgaladığımı düşünmek utanç verici. O ise tüm bunlara rağmen bana hiç fena davranmadı."

Bisikletle düştüğümde beni bulan, hastaneye kadar gelen oydu. Panik atak geçirdiğimde yaptıklarının benim için değeri büyüktü. Yapayalnız ve dehşet içindeyken sakinleşmemi beklemiş, nazik davranmıştı. Hız treninde yaptığı şebeklik paha biçilemezdi. Beni incitecek bir şey yaptığını söyleyemezdim, sadece artık arkadaş olmadığımızın altını çizmişti ki bunu artık anlayışla karşılıyordum.

"Giray öyle biri değil sonuçta," dedi Sevim.

Değildi. Belki de bunu bildiğim için aramızdaki mesafe hoşuma gitmemişti. Sonuçta o sokaktaki tüm hayvanlara bakan büyükanne gibi biriydi ve ısrarları beni biraz incitmişti. Ama anlamsız değildi.

"Kahramanımız saat on bir yönünde," dedi kuzenim. "İçeride neden şapka takmış ki?"

"O ürkütücü adam Giray mı? Başımız büyük bir belada galiba," dedi Zeynep zorlukla yutkunurken.

Çift kapaklı kapıdan çıktığını gördüğümde ne dediklerini anlamıştım. Yürürken ezici bir fors yayıyordu. Taktığı siyah şapkanın güneşliğini iyice yüzüne indirmişti. Bununla birlikte ağzının kenarındaki ten rengi yara bandını gizleyememişti. Geçen hafta gayet normal gözüküyordu. Bir haftada ne olmuştu böyle?

Murat'la konuşmak için durdu. Murat bizi gösterdiğinde o da gözleriyle takip etmiş, bir süre baktıktan sonra masamıza doğru yürümeye başlamıştı.

"Rezervasyonsuz geldiğimiz için bizi buradan atacak galiba," diye fısıldadı Zeynep.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu Sevim, Giray masanın önünde durduğunda. Aramızda konuşmayı başarabilen o olmuştu.

Ona oturduğumuz yerden baktığımız için yüzünü saklaması mümkün değildi. Sağ gözü kanlanmıştı, elmacık kemiğine doğru inen bir morluk vardı. Sol gözünün üstü ve alt dudağı hafifçe şişmişti. Çenesinin sol kısmı yeşillik ve morluk arasındaydı. Yeni değildi tüm bunlar; üstünden belki de günler geçmişti. Yürürken topallamıyordu ve yüzü dışında kalan yerler örtülü olduğu için başka bir şey belli olmuyordu.

Derime camlar saplanmış gibi bir his vardı üzerimde. Onu acıtanlar beni de acıtıyormuş gibi. Kafenin çatısına helikopter indirip en iyi hastaneye götürmek istiyordum bir an evvel. Sonra bunu yapanları hesaba çekecektim. Bir hafta

içinde gerçekten ne olmuştu da bu hale gelmişti? Hepsi bir bir ödeyecekti

"Bence ne olduğu gayet ortada," dedi soğukkanlı bir ifadeyle. Dayak yediğini ima ediyor olmalıydı. Gerçekten ortadaydı. "Siz niye buradasınız?"

"Eğlenmeye geldik," dedi Zeynep tek kaşını kaldırarak.

"Sen de kimsin?" diye sordu Giray.

"Cehennemin," diye cevapladı Zeynep kollarını göğsünde kavuşturarak.

Galiba Zeynep'i fazla doldurmuştum. Affedersin Giray...

Giray kaşlarını çattı. "Tamam öyleyse..."

"Zühre'nin arkadaşı İstanbul'dan geldi, Antalya'nın en popüler kafesine uğramak istediğini söyledi," diye cevapladı Sevim. "Müşterilerin karşısına bu yüzle mi çıktın?"

"İlk kez bugün ve şimdi..." Büyük bir nefes verdi. "Rezervasyon yaptırmayı bekleyemediniz galiba. Buna arkadaşlığı suistimal etmek denir."

Pasta Zeynep'in boğazına takıldığında iki taraftan sırtına vurmaya başlamıştık. "Bak korkuttun kızı," dedim evladını savunan anne edasıyla. Yine de bana odaklandığında kollarım dermanını yitirmişti.

"Keşke siz de biraz korksanız," dediğinde elini masaya yaslamak için eğildi fakat buzlu limonataya çarpıp üstüme döktü, bardak yere düşüp parçalara ayrıldı.

Buzların getirdiği şok etkisiyle hızla ayağa kalkıp tişörtümü daha fazla gövdemle temas etmemesi için uzaklaştırdım. İnsanlar âdeta mirketler gibi hızla bize dönmüştü.

"Sorun yok," diye tısladım buzların etkisi altında. Sahilde döktüğüm limonatayla ödeşmiş miydik şimdi?

"Benimle gel, fazladan tişört vardı giyinme odasında," dedi mahcup bir ifadeyle.

Normalde sakar olan bendim fakat Giray performansıyla şaşırtıyordu hepimizi.

Tişörtümün siyah olmasına şükrederek insanların arasından geçerken garsonlar camları temizlemeye koyulmuştu. Çift kanatlı kapıdan geçtiğimizde koridorun sağında mutfak, karşıda bir ve solda üç kapı olduğunu gördüm. Soldan ikinci kapıyı açıp ışıkları yaktı. "Burada üstünü değiştirebilirsin."

İçeride dört kabin ve bir duvar boyu dolap vardı. Dolabın bir kapağını açıp çalışanların giydiği tişörtleri karıştırdı. "Sadece kışlıklar kalmış ama idare edersin artık."

Giyinip odadan çıktığımda Giray kapının önünde bekliyordu. "Bunu koyabileceğim bir poşetin var mı?" diye sordum elimdeki ıslak tişörtü sallayarak.

"İstersen yıkayıp sana getirebilirim, çamaşır makinesi var burada," dedi yaslandığı duvardan ayrılırken.

"Gerek yok, poşet yeterli olur."

Bu sefer soldaki odanın kapısını cebinden çıkardığı anahtarla açtı. Fazlasıyla sade bir odaydı. Kapının karşısında siyah bir masa, sağdaki duvarda boydan boya bir dolap, sol tarafta iki kişilik koltuk. Dolabı karıştırmaya koyulduğunda savaş alanına dönmüş masasına göz attım. Dağılmış kâğıtlar, yığılmış dosyalar... Ne kadar tertipli olduğu düşünüldüğünde bu görüntü biraz uygunsuzdu.

Açık çekmeceye dizim çarptığında içindeki kâğıt yığınının üstünde duran cep defteri düşmüştü. Yerine koymak için aldığımda ayağa kalkarken yerden destek almıştım. O sırada Giray'ın tedirgin bakışlarını yakaladığımda bir şeyler olduğunu anlamıştım.

Zeminin kare şeklindeki bir parçası içe gömüldü, sağa kayarak ardındaki karanlığa inen taş merdivenleri ortaya çıkarmıştı.

Hayranlıkla yaklaştım. "Bu bir yer altı tüneli mi? Taşlar çok eski." Heyecanla başımı kaldırdım. "Antalya'da tarihi bir yer altı geçidi var ve senin kafenin altında!"

Kıpkırmızı olduğuna bakılırsa olayların aldığı yön hoşu-

na gitmemişti. "Bu otomatik sistemi yaptırdığına göre hiç aşağıya indin mi?" diye devam ettim. "Nereye çıkıyor?"

"İnmedim." Titreyen bir tavşanı andırıyordu. "Çok zamanım yok, gidelim."

Geçidi bulmama şaşırmış olabilirdi hatta sanırım bir şeyi keşfetmemden korkuyordu. Göz ucuyla elimdeki deftere baktığı anda hızla uzaklaşıp ilk sayfasını açtım. Elimden kapmadan önce yeterince okumuştum. El yazısıyla yazılmıştı.

1997 Kepez

İnsan Üzerinde Deney Davası (Afyon):

Mağdur sayısı: 6

Ölü: 1?

"Afyon mu?" Gerilmiş bir tel gibi hissediyordum bir süredir. Ve şu an kopmak üzere olduğumu biliyordum. Bir yalan, bir başından savma daha olursa elimden kurtulamayacaktı. Afyon'u bilmediğini söylemişti. Bana verilen notta görmüş ve âdeta sınıf birincisi bir çocuğun aklı başındalığıyla bilmiyorum demişti. Şu an polisin elinde, davası görülen adam gerçek suçlu muydu? "Bana bir açıklama borçlusun."

Artık köşeye sıkıştığını biliyordu. Elini alnında dolaştırdıktan sonra bunalmış olacak ki şapkasını çıkardı. "Her şeyi anlatacağım fakat burada olmaz. Şimdi bunun zamanı değil." Kolundaki saate baktı. Başka bir şey daha vardı.

"Ne oldu?"

"Neye bulaştığının farkında değilsin," dedi başını iki yana sallayarak. "Çok vaktimiz yok. Birazdan biri beni arayacak. O zamana bu odadan çıkmamış olursan sen de bu işin içinde olacaksın. Anlatacaklarımı dinlediğinde karar senin."

Başımı salladım. Bana saldıranlar bu adamlarsa ben zaten bu işin içindeydim. Telefonumu cebimden çıkarıp Sevim'e bir an önce eve gitmelerini, Giray'la sonra döneceğimi yazdım. Bir şeyler döndüğünü anlayacaktı ama sözüme itimadı olduğunu biliyordum.

"Dinliyorum."

"Afyon bir adam... Bu adam yıllardır bir serum üretmeye çalışıyor. Kanunsuz yollarla hâlâ üzerinde denemeler yapılıyor."

En az 1997'den beri devam ediyordu o zaman. "Ne işe yarıyor?"

"İnsanları zihinsel ve bedensel olarak daha ileriye taşıması planlanıyor. Duyuların, zekân, yeteneklerin, kuvvetin... Hepsini güçlendirmek için," dedi kısık bir sesle.

"Ne olursa olsun insan bedeninin limitleri var," dedim şaşkınlıkla. "Bir noktadan sonrasını kaldıramayacak, en iyi durumda yan etkileri olacak. Daha önce sonuç alınmış mı?"

"Hakkında bazı efsaneler var ama ben de bilmiyorum. İşe yaramadığında ki başka türlüsünü bilmiyorum, serum kanına karıştığında ölüyorsun."

Nefesim boğazıma takıldı. Kim bilir şimdiye kadar kaç kişi denemişti. "Peki senin bunlarla ne ilgin var?"

"Bu gördüğün," dedi geçidi işaret ederek. "Bir yer altı tüneli; en az yüzlerce yıllık. Antalya'nın tamamını kaplıyor olabilir. Fakat sorun şu ki; benim kapı diye adlandırdığım giriş ve çıkışların, yolların nerelere ulaştığı belirsiz. Burayı binanın temeline indiğimizde bulduk. Ben yetkililere haber verme niyetindeydim ama Afyon'un kulağına ulaşmış. Onun tam da istediği şeydi. Kimsenin haberi olmadan pis işlerini yapmak için kullanabileceği, henüz keşfedilmemiş, benzerini bulamayacağı bir yer. Sonuçta kamera da yok tanık da yok."

Ben de daha önce böyle bir yol olduğunu duymamıştım.

"Senden burayı ona vermeni mi istedi?"

"İstediği gibi girip çıkmasına izin vermemi... Zaten bir kez girmeyi başarırsa başka çıkışlar da bulacaktır. O zaman durdurulması imkânsız katliamlar gerçekleşebilir ve kurbanlar dahi bulunamaz. Bu nedenle reddettim."

Katliam mı? Nasıl bir canavar olduğunu kavrayamıyor-

dum. "Tamam sağlık olsun dememiştir tabii. Bu yüzden mi dövüldün?"

"İkna etmeye çalışıyorlardı," dedi ekşiyen suratıyla. "Zaman kazanmaya ihtiyacım vardı, o yüzden kabul ettim."

"Baban bunlardan habersiz, değil mi?"

"Uzun hikâye ama evet... Bu işi yapmayacağımı söylediğimde hemen buraya gelecekler. İşlek bir yer olduğu için fazla ses çıkarmadan beni götürmek isteyecekler. Siz de burada olursanız açık hedef olursunuz. Hele hele benimle bu işin içinde olmanız..."

"Planın ne?" diye sordum. "Herhalde seni götürmelerine izin vermeyeceksin."

"Girmelerine engel olacak bazı adamlarla karşılaşacaklar. Ben de o sırada bu geçitten kaybolacağım. Planları suya düşeceği için bir süre sessiz kalacaklar. Bu işe karışırsan başına neler geleceğini tahmin edemezsin. Bu odada olduğunu öğrendikleri anda..."

"Bir şey değişeceğini sanmıyorum," diye tamamladım lafını. Anlattıklarında birçok boşluk vardı ama vaktimiz yoksa... "Her nasılsa çoktan bunun içinde olduğumun farkındayım. Tabii o kısmı senden dinlemek istiyorum." Sevim mesaj atmıştı, ne olduğu merak etse de gitmişlerdi. "Sevim ve Zeynep'i gönderdim."

Parmaklarını saçlarının arasına geçirdiğinde hüzünlüydü. "Pişman olacaksın."

"Bu odada kalmama karar veren ben değilim. O Afyon denen adam; peşime adam takan, ailemle oyun oynayan adam. Bu işte birlikteyiz zaten, daha fazla yalnız başına üstlenmeni istemiyorum. Bir daha beni yanıltma yeter."

Giray'ın telefonu çalmaya başladığında açmasını işaret ettim.

"İyi akşamlar Ömer." Az önceki hali kaybolmuş, sesi bir senaryoyu oynuyormuş gibi güçlenmişti. "Ben de tam

seni arayacaktım. Bu iş yattı. Grip oldum, yatak döşek yatıyorum."

Adam bağırmaya başladığında Giray telefonu kulağından uzaklaştırıp bana cılız bir gülümsemeyle güldü. Ömer bağırmaya devam ederken telefonu kapadı. "Gitme vakti geldi."

13

Fedailer

Taş basamaklardan aşağıya, toprak zemine indik. Hava nemli ve boğucu olmakla birlikte nefes almak pek de güç sayılmazdı. Yürümeye başlamadan önce telefonunun fenerini açtı. "Yakınlarda rastladığım iki çıkış var. Onlardan girdiğimde başka kapılar da buldum. Biraz daha yürürsen ıssız bir sahile çıkacağın bir başkası daha var."

"İçini bir hayli dolaşmışsın o zaman."

"Afyon başıma üşüşünce benim de hazırlık yapmam gerektiğini anladım."

"Kaybolduğun olmadı mı?"

"Oldu tabii. Yolumu kaybetmemek için ip kullanıyordum ama özellikle daha derinlere gitmek istediğimde ya da çıktığım yerlerden girip başka yollara saptığımda... Yürüyebileceğim mesafenin kısıtlı olması da sorundu. Ama bir şekilde çıkışı bulabiliyordum."

Patikalar bire bir aynı olduğu için birini diğerinden ayırt etmek olanaksız olsa da kaç adım atacağını bilen ve dönüş-

leri ezberleyen biri için yolunu bulmak mümkün olabilirdi ki Giray bu şekilde ipsiz yürüyebildiğini açıkladı. Tabii benim hafızam yeterince kuvvetli değildi. Uzun bir insan boyunda, üç kişinin birbirine çarpmayacağı genişlikte olduğu için basık olmasa da burada kaybolduğunu düşünmek feci korkutucuydu. Kaç kere bu yollarda yürümüştü bilmiyordum ama adımlarını şaşırmadan bir yandan benimle konuşuyor olması oldukça etkileyiciydi.

"Buraya çok sık iniyorum," dedi gülerek, düşüncelerimi okumuş gibi. Mütevazı davranıyordu.

"İçeride ATV filan sürmeye ne dersin? O zaman daha hızlı olurdu."

Adımları yavaşladı. Fenerin oluşturduğu gölgelerin arasından yüzünü seçmeye çalıştım, hafifçe gülümsedi. "Hiç düşünmemiştim."

"Onca şeyi planlamışken..." Başımı iki yana salladım. Daha sormak istediğim çok şey vardı. "Zaman kazanmaya ihtiyacım var demiştin."

"Ah evet. Statis'i satmak için."

"Sattın mı?" O kadar emeği varken kolay olmamalıydı. "Kime?"

"Tefeciye," dedi ifadesiz bir suratla.

"Kime?" diye tekrarladım.

Gözlerini devirdi. "Dayıma."

"Dayın..." Hafızamı yokladım. "Antalya'ya taşınmadan önce onunla yaşamıştınız değil mi?"

"Annemin abisi," dedi başını sallayarak. "Zaten annemle babamın tanışması onun sayesinde gerçekleşmiş. Dayım, Demirhan Şirketi'ne yatırım yapmaya karar verince birkaç görüşmeden sonra da onları tanıştırmış."

"Yani hissedar mı?"

"Hâlâ öyle. Beğendiği için yatırım yapmaya karar vermiş. İstanbul'da güvenlik şirketi var ama çoğunlukla İzmir'de ya-

şıyor. İki hafta önce konuşmuştuk, çok açıklama yapmasam da Statis'i de beğendiği için tamam dedi. Gerekli işlemler zaman alacağı için Afyon'u biraz oyalamam gerekiyordu. Sağ olsun dayım keyfinin peşinden giden biri," dedi gülerek.

Bunca zaman tüm bunlarla nasıl başa çıkmıştı? "Ne kadarını açıkladın?"

"Yer altı yollarından bahsettim. Kullanmak için zorbalık yapan biri var, yardımcı olur musun dediğimde satın almayı teklif etti. Şimdi onun adamları kapının önünde bekliyor olmalı. 'Bu mülkün sahibi Özhan Emiroğlu,' dediklerinde zaten geri duracaklardır. Karşına almak isteyeceğin birisi değil."

Nihayet bir koridorun sonunda durduk. "Burası."

Bakışlarını takip edip tavana baktım. Ahşap bir kapak vardı. Kollarıyla uzanıp dışarı ittiğinde biraz toprak dökülmüştü. Yukarısı da karanlıktı. "İstersen önce çıkıp sonra seni çekeyim."

Ağzımın içi kurudu. Tabii isterim ama olmaz, diyemedim. "Sanırım kendimi çekebilirim," dedim yüksekliği gözümle ölçerken. Kolumu kaldırdığımda elim dışarıda kalıyordu.

Giray gülümsediğinde kaşlarım çatıldı. Ne kadar da sık gülümsemeye başlamıştı. "Ne var?"

"Hiç," dedi başını iki yana sallayarak. "Bence de yapabilirsin. Yukarıda bekliyorum." Kol kasları gerildi, iki saniye içinde yukarı çıktı.

Hava atmak mı istiyordu? Atletik biri olmasam da boyum uzun sayılırdı. Üstteki toprak zemine tutunup çok da zorlanmadan kendimi yukarı ittim. Hiç çevik olmayan bir tavırla süründükten sonra dizlerimin üzerine çöksem de düşmedikçe sorun yoktu.

Üstümdeki ve ellerimdeki toprağı silkerken Giray telefonun ışığını duvarlara tutarak olduğumuz yeri aydınlatmaya devam ediyordu. Üst üste koyulmuş kasalar, örtülmüş mobilyalar, kitaplar, süs eşyaları...

"Burası bir antikacının deposu," dedi kapağı tekrar kapatırken. "Araştırdığıma göre öldükten sonra mirasçılar merak edip gelmemiş. Tabii hiç gelmeyecekleri anlamına gelmiyor ama..."

Yine de birinin özel mülkündeyiz. "Buradan nereye gidiyoruz?"

"Çorbacıya."

"Tepkimi ölçmek için deminden beri en saçma kelimeleri sıralıyorsun değil mi?"

"Güvenli bir çorbacı."

"Böyle bir durumda fazla eğlendiğini düşünmüyor musun?"

"Haklısın," dedi gülümsemesi silinirken. "Daha önce yalnız olduğum için bunları söyleyecek birinin olması... Eğlenceli."

Böyle söyleyince yumuşamamak elde değildi.

Depodan çıktığımızda güneş ışığıyla kamaşan gözlerimi kıstım. Çarşının arkalarındaki çıkmaz sokaklardan birindeydik. En azından bu dünyadan gitmiş bir adamın mülkünden çıkan şüpheli insanlara şahitlik eden kimsenin olmayacağı bir konumdaydık.

Çorbacı Zehra'nın önünde durana kadar yürümeye devam ettik. İki katlı ahşap bir binaydı. Kapıları tamamen açılmıştı, havalandırma çalışıyordu. İçeride oturup sohbet eden esnaflar, poşetlerini kenara bırakmış bitkin aileler vardı.

Çorbaları servis eden on beşlerindeki bir çocuk geldiğimizi görünce başıyla selamladı. "Hoş geldin abi."

Giray selam verip çocuğun sırtını sıvazladıktan sonra kapının karşısındaki merdivene yöneldi. Aralarındaki aşinalığa şahit olduktan sonra Giray'ın buranın müdavimi olduğunu görebiliyordum.

Üst kat, yaz sıcağında içeride oturmayı kimse tercih etmediği için boştu. Masalardan birine oturduğumuzda olduğum yerden aşağıdaki mutfağı görebildiğim dikkatimi çekti. Orta yaşlı bir kadın büyük kâselere kepçeyle çorba dolduruyordu.

"Zehra Teyze'nin oğluyla burada görüştüğüm için işten artan vaktim burada geçiyor," dedi yanımızdaki camı açarken. Sokakta bağrışan çocuklara gözü takıldı. "Nereden başlasam..."

İkindinin altın ışığı yüzüne düşerken parlayan yaraları içimi sızlatıyordu. Boğazını temizledi. "En iyisi en başından, Afyon'un kim olduğundan başlayalım. Babamlarla gençken tanışmış," dediğinde durdurdum.

"Tanışıyorlar mı?"

"Evet," dedi. "Sadece Afyon lakabından habersizler. İzninle devam ediyorum."

"Onun babası senin anneanneni tedavi etmek için gelip gidermiş, adam da doktor adayı olduğu için babasına eşlik ediyormuş. Okuldan tanışıyor olsalar da gel zaman git zaman Reşat Amca ve babamla ahbap olmuş. Hatta onu o kadar sevmişler ki adamın babası ölüp kimsesiz kaldığında fabrikalardan birini onun üzerine yapmışlar."

Onları ne kadar iyi tanısam da böyle bir şeyi gocunmadan yaptıklarını duymak akla sığmıyordu fakat inanılmaz da değildi. Antalya'da şehir efsanesine dönüşmüş cömertlikleriyle bilinirlerdi. "Anlıyorum."

"Adam gittikçe tuhaflaşmaya başlamış veya bilmiyorum, geç farkına varmışlar. Doktor olduktan sonra sıradan bir sohbetle başlayan fikirleri bir amaç halini almış. Bir buluş yapmak istiyormuş. Zayıf bulduğu insan yapısını geliştirecek, daha kuvvetli, dayanıklı olmasını sağlayacak ve kabiliyetlerini maksimuma çıkaracak bir buluş. Önceleri babamlar üzerinde pek düşünmemişler ama aylar geçtikçe adamın gözlerinin altı uykusuzluktan morarıyor, kendini çalışmaya kapattı mı günlerce dışarı çıkmıyormuş. Sonunda bir şeyler yapmaları gerektiğine karar vermişler. O dönemde dayın şirket hesaplarını kontrol ederken bir açık keşfetmiş. Fabrikalardan biri olması gerektiği gibi çalışmıyormuş, o

adamın sahip olduğu fabrika... Kısa süre sonra bir işçinin kaybolduğunun haberini almış; yine aynı fabrika. O adam işleri bizzat yönetmediği için fabrika müdürüne ulaşmaya çalışsalar da mümkün olmamış. Bu nedenle babam ve Reşat Amca fabrikaya gitmişler. Fakat işlenmemiş mallar yığılmış, bir tane işçi bile yok."

Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. "Ne olmuş?"

"Boş fabrikada dolaşırken alt kattan bir çığlık duymuşlar. Çığlıktan sonra sessizlik baş göstermiş. İkisi de telaşla alt kata inerken dayın ne olur ne olmaz diye polisi aramış." Anlatmak onu rahatsız ediyor gibiydi, sesi gergindi. "İndiklerinde hiç ummadıkları bir şey görmüşler. Ölü gibi yatan beş insan, üç erkek ve iki kadın... Babam hâlâ o sahnenin gözünün önünden gitmediğini söyler. Pisliklerine bulanmış, küçük bir hücreye tıkılmış, zar zor nefes alan insanlar. Düşmüş dişler, tırnaklar, morarmış tenler. Yer yer kan. Ölümün kokusu. Ve içinde oldukları kafesin dışında bir şeyleri not alan o adam. Babamları gördüğünde tek söylediği onu anlayacakları olmuş. Babam onu yumruklamaya başladıktan bir süre sonra polisler gelmiş fabrikaya, hard diskleri ve defterleri toplamışlar. Fabrika incelenmiş ve hemen kapatılmış. Sonra öğrenildiğine göre önce para verip işçileri işten çıkarmış. Sonra kimsesiz, güçsüz insanları para karşılığında denek olarak kullanmaya başlamış."

Varlığından habersiz olduğum bu sırların vahameti tahmin edemeyeceğim boyutlardaydı.

"Babamların umduğunun aksine olayın üstü hızla kapatılıyormuş. Hapsedilmiş beş insanın rızaları dâhilinde ilaç denedikleri söylenmiş. Durumları çok ağır değilmiş. Mağdurlar ifadelerinde bunları onaylamış. Başka kurban yokmuş. Artık nasıl korktularsa kim araya girerse girsin ifadeleri değişmemiş. Bu nedenle adam çok daha az bir cezayla hapis yatmış. Gelgelelim çevre mahallelerde birçok kayıp

insan olduğu konuşuluyormuş. Israrlara rağmen daha fazla araştırma yapılmamış," dedi güç duyulan bir sesle. "Adama arka çıkan bir güç olduğu apaçık ortada olduğu için biriktirdiği araştırmalara tekrar ulaşamasın diye deden bir tanıdığın aracılığıyla hard disk ve defterleri alıp saklamış. Öngördüğü gibi bir süre sonra onun tarafından gönderildiğini söyleyen bir adam kapımızı çalmaya başlamış. İçlerinde denek bilgileri ve ilaç türleri, dozları ve etkileri olduğundan eline geçmezse yılların araştırmaları çöpe gidecekti. Vermediklerinde, belki adam hapiste olduğu içindir, çok üstüne gitmemiş."

Saldırıdan sonra gördüğüm rüyayı hatırladım. Sahiden bir adam dedemin evine gelip verileri istemişti. O adamı evine aldığı günden pişmanlık duyduğunu söylemişti dedem. Ama ben bunlara şahit olmamışken nasıl gördüğümü hâlâ kavrayamıyordum.

"Ta ki altı yıl sonraya kadar," diye devam etti. "Aradan geçen altı yılın ardından adam hapisten çıkmış, deli hayallerini destekleyecek birini bulmaya gitmiş. Semih Kömürcü'yü."

"Begüm'ün babası mı?" Olanlarla öyle bir bağlantısı olmasına üzülmüştüm.

Başını salladı. "Kömürcü'yü bu işin sonunda dünyanın en büyük milyarderleri arasına gireceklerine inandırmış. O açgözlü de kabul etmiş elbette, ilacı bulabilmesi için tüm imkânları ve adamlarını önüne sermiş. Bundan sonra o raporlara ihtiyaç duymadan rahatlıkla ilerlemeye başlamış hedefinde. Bizimkilerse hapishaneden çıktığını zaten biliyorlarmış. Babam, Kömürcü ve bu adamın birlikte çalıştığını duymuş kıyıda köşede. Sonrasında doğal olarak tüm aileyi korku sarmış. Fakat ne yapacağını tahmin edememişler." Yutkunduğunda âdemelması oynamıştı. "Adam intikam istiyormuş Zühre."

Bakışlarından beni daha çok şeyin beklediğini görebiliyordum. "Ne yaptı?" diye soludum.

Derin bir nefes aldı. Sıktığım parmaklarıma baktı, gözlerini uzaklara dikti. "O yıl, yani ben on dört ve sen on ikiyken adam harekete geçmiş." Bana döndü tekrar. "İstediği ölümmüş. Senin, benim ve Sevim'in ölümüymüş."

Birkaç bilgi uğruna üç çocuğun hayatı... Hayır, kim bilir daha ne kadar çok insanın hayatı... "Bizi öldürmeye mi çalıştı?"

Devam etmek istemiyor, laflar ağzından zorla çıkıyordu ama yine de ne demek istediğini anlamıyordum. "Hatırlarsın, o gün hava durumu fırtına gösterdiği için gitmemiştik sahile. Tüm gün fırtınayı bekleyip evden çıkmamıştık."

Dedemi son gördüğüm gün. Tüm ışıklar kesildi. Sigortalar attı. Kalbim karardı, içim karardı, dünyam karardı, her yer kapkaranlık oldu. "Onu mu öldürdü?"

Önce hiçbir şey hissetmedim. Biliyordum, birinin ona zarar verdiğini biliyordum. Yine de bu zamana kadar ona ne olduğunu bilmeyerek o bilinmezliği dedemin hatıralarıyla gömmüş, yalnız bırakmıştım.

Kenetlenmiş parmaklarım ıslandığında şaşkınlıkla elime baktım. Zorlukla yanağıma dokundum. Ağladığımı hissetmemiştim. "Ah... Ne oldu bilmiyorum. İyiyim. Bir şey yok," laflarından başka bir şey çıkmadı dudaklarımdan. Titreyen parmaklarımla durmaksızın inen yaşları silmeye çalışıyordum.

Giray'ın uzattığı peçeteyi aldım. "Sorun yok, devam et," dediğimde hıçkırıklarla sarsılmaya başlamıştım. Ağlamamalıydım. Önce her şeyi öğrenmeliydim. Ama düşündükçe yıkılıyordum. Düşünmeme engel olamıyordum. Dedem o sahilde bıraktığımız eşyalar ıslanacak diye mızmızlandığımızda almak için dışarı çıkmıştı. O, tanıdığım en iyi adamdı. "Eninde sonunda yüzleşmem gerek. Öğrenmem gerek."

"Devam edeceğim ama kendine zaman ver." Sesindeki endişeyi gizleyemiyordu. Bir süre o sustu, ben de sakinleşmeye çalıştım. İç çekişlerim bitene kadar bekledik.

"Deden," dedi sonunda. "Sahilde bazı adamlarla karşılaşmış. Daha önce etrafımızda gördüğü tipler olacak ki peşimizi bırakmalarını söylemiş, adamlar dalga geçmiş. O ısrar etmiş."

Bunları anlatmaktan başka çaresi olmadığı için, yaşadığım acıyı önleyemediği için stres altındaydı. Gözlerini masa örtüsünün desenlerinden kaldırmadan, elleri sakinleşmek için kollarını sıvazlarken derin bir nefes aldı. "Yoldan geçen gençler fark edene dek ona vurmuşlar," dedi fısıltıdan ibaret bir sesle.

Nefesim kesildiğinde boğazımdan boğulur gibi bir ses çıktı. İçten içe çürüdüğümü hissediyordum. Ağlamama engel olamıyordum. Zaten ağlamaktan başka bir şey bırakmamışlardı bana.

Giray çıkarılması gereken bir diken varmış gibi bir an önce bitirmek adına ara vermeden anlatmaya devam etti. Biliyordum, bana anlatmak zorunda kalan kişi olarak o dikenle kendisini de yaralıyordu. "Hastaneye götürüldüğünde Reşat Amca'yı aramışlar. Bize hissettirmeden hep birlikte gittiklerinde deden hâlâ kendinde olduğu için olanları anlatmış. O şerefsiz adamlar suçlarını itiraf etse de bir başkasından emir aldıklarını değil, öfkeden gözleri dönünce kendilerine hâkim olamadıklarını söylemişler."

"Ve buna inanmışlar mı?" diye sordum öfkeyle. Olduğum yerde titriyordum.

Elleri sıkıntıyla saçlarını dağıttı. "Başka birinin parmağı olduğuna dair kanıt olmadığı için..."

Dedem ve ailemin uğradığı haksızlığın altında eziliyordum. Babalarını koruyamamak, adaleti sağlayamamak, kendi çocuklarının da içinde bulunduğu tehlike... Antalya'ya neden dönmediğimizi anlıyordum. Ama İstanbul'da da güvende olamazdık. "Sonra?"

"Bizden gizli Adana'ya götürüp cenazesi yapılmış. Gü-

venliğimizden endişe ettikleri için babamlar Antalya'dan ayrılamamışlar."

Babalarının cenazesine gidememiş evlatlar, ailesi olmadan gömülen bir baba. Buna nasıl dayanacağımı bilemiyordum. Bunlara nasıl dayandıklarını hayal edemiyordum. Sahip çıktıkları bir adam bizi canımızdan vurmuştu. Dedemin ve daha kimlerin katili... Bir adam.

"O sırada dedenin evine bir yazı gelmiş. Zühre'yle birlikte Antalya'yı terk et. O zaman hayatınızı bağışlarım."

"Hayatımızı mı bağışlarmış?" Yüksek sesle söylediğim sözler aşağı kata ve dışarıya ulaştığında sesler kesilmişti. Burası güvenli olsa da gürültü yapmamalıydım. Fısıldayarak devam ettim. "Bu adam niye durdurulamıyor? Kim ki dilediğince terör estiriyor? Polisler bu olanların üstünde düşünmemiş mi? Nasıl böylesine korumasız bırakılmışız?"

"Çünkü acımasız olduğu kadar, hatta çok daha akıllı," dedi benimkini yansıtan bir öfkeyle. Çaresizliğin, acının öfkesi. "Pis işlerini yaptırdığı kişilerle bağlantısını bulmak imkânsız, aleyhine olacak bir şeyi geride bırakmaz. Çıkarları olduğu için onu her yerde kollayan insanlar var. Hapse girmeden önce bile vardı, şimdi çok daha fazla. Bununla birlikte hayalet gibi yaşıyor. Babamlar bile Rusya'da falan olduğunu sanıyor. Afyon isminden haberleri yok."

"Sen niye söylemedin?"

Bakışları düştü. "Önce kaldığım yerden devam edeyim," dedi şimdilik bu konuyu kenara bırakarak. "Leyla Teyze bu notu okuduğunda razı olmak ne kadar onur kırıcı olsa da kısa sürede hazırlanmış. O sırada ben de seni görmeye gelmiştim."

Bu kısmı ben de biliyordum. Annem benim yalvarışlarıma aldırış etmeden eşyaları toplamış, İstanbul'a bilet almıştı. Giray geldiğinde ve ne olduğunu sorduğunda onu da hiç şahit olmadığım bir şiddette azarlayıp göndermişti.

"Eve döndüğümde varlığımdan habersiz konuşan babam ve Reşat Amca'yı dinlerken olanların büyük bir kısmını öğrendim. Gönderilen yazıya uyup gitmenizden yanaydılar, daha fazla risk alamazdık. Sonra benim dinlediğimi fark ettiler. Gitmek için hazırlık yaptığınızı, Leyla Teyze'nin seninle arkadaşlığı kesmemi istediğini anlattığımda en doğrusunun bu olduğunu söylediler. Bu koşullarda yapılacak başka bir seçenek olmadığını ben de anlamıştım. Zaten birkaç gün içinde gittiniz."

Ayağa kalkıp bir sürahi su ve iki bardakla aşağıdan geri döndü. "Bundan sonrası asıl başlangıç ama boğazım kurudu," dedi su içmeden hemen önce. Ben de bir bardak suyu kafama diktim.

"Olanlar için çok üzgünüm Zühre. Böyle öğrenmeni istemezdim," dedi. Gözleri doldu, tekrar dışarı baktı. Bana bakmamakta kararlıydı. "Seni hepsinden korumak istemiştim."

Seni hepsinden korumak istemiştim.

Bu cümlenin üstünde bir süre düşündüm. Düşündükçe beynimin içindeki yaratıklar farklı teorilerle başımı şişirmeye başlamıştı. "O yüzden mi bana öyle davrandın?" diye sordum bir umutla.

Gözleri hemen benimkileri buldu. "Kötü? Kaba?" Dudakları kıvrıldı. Her şeye rağmen içimde bir kıvılcım çaktı. "Evet. Ben olayların çok içindeyim, senin yaklaşmanı istemedim."

Burnumu çektim. "O zaman İstanbul'da olup da benimle konuşmaman?"

Bu kez pencere pervazına dayalıydı dirseği, başı da eline. Biraz uzun sayabileceğim kadar beni izledi, gözlerimi kaçırmak istesem de kendime hâkim oldum. "O zaman da içindeydim. Senden uzak olmam senin için en iyisiydi."

Ama ben hiç iyi hissetmemiştim. "Öyle olmasaydı beni görmek ister miydin?"

"Ben mi seni çok iyi kandırdım yoksa sen incindiğin için arkasını mı göremedin," dedi iç çekerek. "Ama sen hiç aklımdan çıkmadın Zühre. Seni hep görmek istedim."

Onu hâlâ sevdiğimi kabullendiğimde içimdeki buzlar çözüldü sanmıştım ama şimdi anlıyordum, hepsi tüm hüzünlerimle yerindeymiş, onları eriten Giray'ın sözleri olmuştu. Çünkü nasıl ben o gün ona karşı değişmişsem o da bugün değişmiş, aramızdaki buzlar eritmiş gibiydi. İşte hep görmek istediğim şefkatle bakan gözler. İşte çocukluk arkadaşım. İşte sevdiğim adam. Onu çok seviyorum. Onu çok özledim.

Pervazdan ayrılıp bana yaklaştı. "Zühre... Neden ağlıyorsun?"

Ağlıyor muyum? Yine fark etmeden... Galiba gözyaşı musluklarında bir problem var. "İyiyim," dedim yine uzattığı peçeteyi alırken. "Sen anlatmaya devam et."

İyi olduğumdan emin olduktan sonra devam etti. "Yıllar geçti ve ben de yaşadığımız gerçeği kabullenmeyi öğrendim. Zaten hayatımın etkilendiği söylenemez."

"Liseye başladığında beni kaçırdığını söyleyenler olmuş," diye hatırlattım.

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bunu sen nereden duydun?"

"Bilmek istemezsin," dedim başımı sağa sola sallayarak. Zaten beni uyarmıştı, Taner'i hatırlatmanın yeri değildi. "Özür dilerim."

"Niye?" diye sordu. "Bu lafı ortaya atan sen miydin?" diye sordu şakaya vurarak.

"Geldiğimden beri seni yersizce suçlamışım. Sonuçta sen de kendi hayatını yaşamaya çalışıyorsun. Tabii pislik gibi davrandığın durumlardan bahsetmiyorum, her ne kadar anlayabilsem de..."

"Bu yüzden mi festivalde benden köşe bucak kaçıyordun?" diye sordu. "Son günlerde daha uysal olma nedenin de buydu o zaman."

Uysallığım bazı gerçekleri kabullenmekten olmalı, her şeye rağmen kalbimi ele geçirdiğin minvalindeki gerçekler.

Tabii bunu söyleyemeyecektim. Diğer hipotezine dikkatimi verdim Gerçekleştirirken belli ettiğimi de, sonrasında utanç verici olacağını da düşünmemiştim. "Gözüne gözükmek istememiştim."

"Ya da yüzleşmekten kaçıyordun." Önümdeki bardağa su koydu. "Hararet yaptın. Biraz su iç," dedi kızaran suratımı göstererek.

"Daha fazla rencide edilmek istemiyorum," dedi suyu bitirdikten sonra. Beni güldürmeye çalıştığının farkındaydım ama yakalanmış olabileceğim ihtimali beni her an patlayabilecek bomba kıvamına getirmişti.

"Gözüme gözükmemeye çalışmak büyük incelik ama," dedi gülümseyerek. "Varlığın bana rahatsızlık vermiyor. Hiçbir zaman seni suçlamadım," dedi kalbimi titreten bir içtenlikle. "Çok sürmedi zaten; okuldakiler karizmam ve kabiliyetlerim sayesinde dedikoduları hızla unuttu. Çoğuyla hâlâ görüşüyorum. Okul başkanlığı da yaptığımı söylemiş miydim? Aday bile olmamıştım." Yeterince övündüğüne karar vermiş olacaktı ki toparlandı. "Her neyse. Bitirmemiz gereken bir hikâye var."

Detayları atlamadan, acele etmeden her şeyi anlattığı için minnettardım.

"Mimar Sinan'da okumayı çok istiyordum, kazandığımda dünyalar benim olmuş gibiydi. O yaz bu çorbacıya ilk kez gelmiştim. Fatma Teyze'nin büyük oğlu Ali'yle de bu şekilde tanıştım. Şu arka kısım," dedi arkamdaki duvarı göstererek. Bir kapı vardı. "Onların evi. Üstüme çorba döküldüğünde temizlemem için yukarı çıkarmıştı Ali Abi. Odasında üstümü değiştirirken 1997'deki davayla alakalı bazı belgeler gördüm. Neden araştırdığını sorduğumda önce söylemek istemese de kendimden bahsettiğimde anlattı. O bölgede yaşıyorlarmış, babası da o fabrikada çalışırken kaybolmuş."

"O kayıp işçi mi?"

Başını salladı. "Babamlarla birlikte uzun bir süre aramaya devam etmişler ama bulamamışlar. O dönemde Antalya'da kaybolan on dokuz kişi var. O zaman için olağan karşılanacak bir şey değil ama hepsinin bu olayla ilişkilendirilebilecek dayanağı yok. Ali Abi'nin babası hariç. Onunla alakalı da on yedi yıldır bir gelişme olmamış."

"Zamanında orada çalışan işçilere ne olmuş?"

"Büyük bir kısmını Antalya'dan ayrıldıkları için bulamadık. Ulaşabildiklerimiz de Osman Yıldırım'ı, neler olduğunu hatırlamadığını söylüyorlar. Kurtarılanların beşi de yurtdışında."

Her şekilde önlemlerini almışlardı.

"Ali Abi ne olursa olsun Afyon'un peşini bırakmayacaktı, ben de ona yardımcı olmaya karar verdim. Komiser olduğu için benim ulaşamayacağım birçok bilgiye ulaşabiliyordu. Nerede yaşadığını, birlikte çalıştığı insanları öğrenmiştik. Serumla alakalı söylentiler de vardı. Bazı insanlarda işe yaradığı ama neredeyse herkesin öldüğüyle alakalı. Yeraltı piyasası oluşmuştu. Kaybedeceği bir şey olmadığına inananların son çaresi olarak görülüyordu. Fakat birçoğu için şehir efsanesinden öteye gidemiyordu. Afyon'a ve adamlarına nasıl ulaşacağını bilmiyorlardı."

"Kullanmış birine hiç şahit oldun mu?"

"Olmadım," dedi yüzünü buruşturarak. "Hoş bir deneyim olduğunu sanmıyorum."

"Peki gerçekten işe yaramış birileri var mıdır?"

"Emin değilim. Böyle bir sözün dolaşması Afyon'un yararına, belki bilerek yaymıştır. Sonuçta el altında bir sürü deneği olmuş olacak. Ama bir yandan da Semih Kömürcü ve diğer yatırımcılar için o kadar bol kredisi olduğuna inanmıyorum. Savurdukları parayı düşününce yıllardır bir sonuç alınmaması kabul edilecek bir şey değil. Sundukları imkânlar, birçok mevkiden satın aldıkları adamlar... Hepsi-

nin güçlü isimler olmasına gerek duymamışlar gerçi. Stratejik yerlerde, izlerin kaybolmasına yetecek kadar. Bu şekilde insanın elini kolunu bağlıyorlar."

İçime kasvet çöktü. "O zaman şimdiye dek somut bir şeye ulaşılamadı mı?"

"O biraz karışık," dedi zayıf bir gülümsemeyle. "Bir gün Afyon'un eski evini görmeye gittim. Uzun yıllar geçse de bir şeylerin kalıntısını bulabilirim diye düşünmüştüm. Terk edilmişti ve içi bomboştu. Bir şey bulamayacağımı anladığımda evden çıktım." Cümlesi bittiğinde sustu, elinde çevirdiği bardağı masaya bıraktı. "Adım adım takip edildiğimin farkında değildim."

Korku boğazımda atıyordu. Konuşmaya çalışırken dudaklarım seğirdi. "Bir şey mi yaptılar?"

"Sevim söylemedi mi?" diye sorduktan sonra başını kaldırıp bana baktı. "Söylemiş."

"Gerçekten..." Sesim endişeyle boğulduğunda tekrar denedim. "Gerçekten kaçırıldın mı?"

Gergin bir gülüş çıktı boğazından. "Yirmi iki gün kaybolup nereye gidebilirdim ki?"

Yirmi iki gün mü? Rüyamda gördüklerim aklıma geldiğinde hızla uzaklaştırdım.

Ellerini ovuşturduğunda titredikleri gözüme ilişti. "Daha önce bu hikâyeyi anlattığım olmamıştı."

Zorlanıyordu. Bilinmezliğe olan merakım onu incitiyordu. Ama daha önce kimseye anlatmamıştı; şu ana dek ne kadar yalnız olduğunu aklım almıyordu.

"Evden çıkınca Ali Abi'ye olanları anlatacaktım. Bir faydam olsun istemiştim," dedi gerilen omuzlarını gevşetmek için gerindikten sonra. "Zaten ıssız bir yer olduğu için beni arabaya bindirip gittiklerinde kimse görmemişti. Beni kaçıranların kim olduğunu öğrenemeden bilincimi yitirdim ve boş bir odada, Afyon'un karşısında uyandım. Soru sormadı,

zaten her şeyi biliyormuş. Çabalarımız onu eğlendirdiği için nereye kadar gideceğimizi görmek istemiş. Ama o eve girerek hata etmişim. Onun karşısında durmak için yeterince büyümediğim ortadaymış, bana yardımcı olacakmış."

Giray'ın pek şahit olunmadık halleri vardı. En zayıf, en savunmasız halleriydi bunlar, kimseyi yaklaştırmazdı. Güneş söndüğünde dünyanın sonunun geldiğini anımsatan, insanı telaşa sokan bir görüntüyle karşı karşıyaydım.

"Kendisine neden Afyon dediğini, asıl gücünün ne olduğunu bu şekilde öğrendim. Afyon hayal demektir." Kederli kaşlarına, hafifçe bükülmüş dudağının kenarına o günlerin hatıraları doldu. "O adam tüm rüyalarımın içindeydi. Her acımasız kâbusta başka biriydim."

Bir anda dondurucu sulara düşmüşüm gibi vücudum kaskatı kesildi. "Nasıl başka biri oluyordun?"

"Bana işkence etmek için seçtiği yol buydu. Beynime giriyordu, rüya gördüğümdeyse daha güçlü bir bağ ile hipnoz ettiği için dozajını arttırıyordu. Yaptıklarının sınırı onun ve benim dayanıklılığımdan ibaretti. Her seferinde farklı hikâyeler, berbat hayatlar yaşıyordum. Uyandığımda hâlâ o kişi olduğumu sanıyordum, etkisi o istemezse gitmiyordu. Yirmi iki gün sürdü."

"Sorun yok," dedi saçma bir şekilde beni teselli etmek istiyormuş gibi. Ensesindeki saçlara gitti eli. Gözlerini benden kaçırdı. "Sonrasında onu nasıl çıkaracağımı buldum ve çıkardım. Yaşadıklarımı az çok hatırlıyorum ama sadece bir kitaptan okumuşum gibi," dedi başını sallayarak. "Hiçbir şey hissetmiyorum. Artık geçti."

Hayır, kendisini teselli ediyordu.

Titreyen dudaklarımı kanatıncaya kadar ısırsam da gözyaşlarım değdiği yerleri yakarak düşüyordu. O böyle sessizken benim ağlıyor olmam hiçbir yere sığmıyordu. Bu sakinlik beni delirtiyordu. Tüm sokakların birbirine girmesi

gerekirken, buranın mahşer yerine dönmesi gerekirken herkes nasıl hiçbir şey olmamış gibi devam ederdi?

İki yıldır olduğu gibi. İki yıldır Giray'ın cehenneminde herkes hayatına devam ettiği gibi. Onun yapayalnız kaldığı gibi.

Ne kadar arasam da göremeyeceğim derin yaralarla yaşıyordu Giray. Biraz açıp gösterdiğinde kaldıramamıştım, kalbim nefes almamı zorlaştıracak kadar ağırlaştırmıştı. Böyle bir hayat nasıl yaşanırdı ki? Ne söylenirdi ki? Üstüne nasıl soru sorulurdu? Benim canım bu kadar yanarken onun yaşadıklarını anlamam imkânsızdı. Acılar eteklerde toplanıp götürülemezdi ki alıp götüreyim. İnen bir gece değildi ki ışıkları yakayım. O ne yapsın?

Her şey olup bitmiş miydi? Böyle bir şey öylesine olup biter miydi? Onu savunmasız bırakmış, en feci kâbusları gerçeğe çevirmişti. Sıkarken kırabileceğim dişlerimin arasından bir hıçkırık kaçtı, suratımı yırtarcasına ovuşturduktan sonra ona baktım. "Sonra seni bıraktı mı?"

"Ona karşı koymayı başarabildiğimde gözlerim bağlandı, yol ortasında bir yere bırakıldım. Polise ihbar etmiş olmalılar çünkü beni bulup eve getiren onlardı."

"Kimseye söyleme diye tehdit etti mi?"

"Sayılır. Bildiklerimi ve olanları polise veya büyüklere anlatırsam o kapıyı açacağını söyledi. Aklımı yitirebilirmişim."

"Bana anlatmanda bir sorun yok mu?" diye sordum telaşla. "Bunları konuştuğumuzdan haberi var mıdır?"

"Hipnozda kullandığı kelimelerle bağlanıyor, daha sonra değiştiremez de. Bir polise veya büyüklerime anlatamam. Ama kendi kendime konuşurken benden habersiz dinleseler bile sorun olmayacaktır. Çünkü onun kulağına bile gitmeden beynim onun o gün yerleştirdiği konumlandırmaya uyacak ve her şeyi hatırlatacak. Eğer söylersem beynim kendini âdeta imha edecek." Buruk bir gülümsemeyle güldü. "Ne kadar sefil bir durum değil mi? Her gün yalanlarla örülü bir haya-

tı yaşıyorum. Bir yabancıyla konuşuyormuş gibi davranan babama ne hissettiğimi bile anlatamıyorum. Daha dikkatli olsaydım..."

"Hayır," dedim hüzünle. Keşke daha fazla ısrar etseydim onu anlamaya. Keşke yüzündeki maskeye, keskin sözlerine kanmasaydım. Onu yalnız bırakmıştım. Yüz üstü bırakmıştım. "Giray, çok zor şeyler yaşamışsın. Çok büyük acıları tek başına göğüslenmişsin. Bırak bu adamın karşısında dikilmeyi, ben evden çıkamazdım. Ama artık yalnız değilsin. Tamam dersen bugün Sedat Amca'ya anlatacağım her şeyi."

"Bunu yapar mısın?" Yüzü minnetle doldu. Tüm bunlara ne kadar alışmıştı da benim ufak bir hareketimi iyilik olarak görüyordu? Beni daha kaç kez mahvedecekti?

"Bu zamana kadar seni yüz üstü bıraktığım, yardım etmediğim için çok özür dilerim."

"Senin bir suçun yok."

"Hayır var. Ama senin suçun yok. Yanlışın yok. Sadece o manyaklarla konuşabildiğin için sana bunu söyleyen ilk kişi muhtemelen ben olacağım. Lütfen kendini suçlama."

Kabul edemiyormuş gibi başını iki yana salladı. "Hepimiz türlü zorluklardan geçiyoruz. Ailemiz olsun olmasın, paramız olsun olmasın. Birbirimizden farkımız yok işte. Bir şekilde burnumuzu sürte sürte öğreniyoruz. Bir şekilde bize verilen hayatta elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz. Bunlar karşıma çıkan şartlardı. Nasıl bir şeyin içinde olduğumu biliyordum," dedikten sonra bakışları değişti. İkimiz de neyin içinde olduğunu bilmediğini biliyorduk.

"Hiçbiri senin suçun değil. Bunlarla uzun süre baş başa kalmışsın ama sakın alışayım deme. Yaşadıkların dehşet verici... Boyun eğme çünkü hiçbirine sen yol açmadın, hak etmedin. Biraz başkalarını suçlamayı öğren çünkü bu hikâyenin kötü adamı o şerefsiz herif."

"Birlikte arkasından söveriz o zaman," dedi dudakları kıvrılırken.

"Aynen öyle. Kendine yüklenme çünkü yalnız değilsin." Başparmağımla kendimi işaret ettim. "Ben de varım."

Gülüşü kısa sürmüştü. "Seni bu olaya katmak istememiştim ama bugün Statis'e geldiğiniz için..."

"Gelmeseydim içinde daha ne kadar tutacaktın bunları? Hem ikimiz de iyiyiz, o halde sıkıntı yok."

Gözleri tekrar pencerenin ötesindeki insanlara daldı.

"Şirkette konuşurken bahsettiğiniz adam ve o yazıyı gönderen, kargaları öldüren adam..."

"Afyon'du," dedi yüzünü buruştururken. "Bisikletine ateş edildiğinde yetişmiştim, seni görebilecek kadar yakındım ama seni korumak için çok uzaktaydım. Sen düşerken," derin bir nefes aldı. "Yanına yaklaştığımda... Her yerde kan vardı, düşünemiyordum. Başka kim olabilirdi ki? Elbette Afyon'du. Geçitle alakalı bir gözdağıydı. Tek bildiğim bunu benim yaptığımdı. O tetiği ben çekmiştim."

"Hayır," dediğimde beni durdurdu.

"Evet, sen ne dersen de bu değişmeyecek Zühre. Nasıl ambülans çağırdım, hastaneye nasıl sürdüm bilmiyorum. Hastanede o halde görünce tek isteğim seni bu karmaşadan kurtarmaktı. O halinle o kadar savunmasız ve korkmuştun ki seni kendi kirime bulaştırdığım için kendime lanet ettim. İntikamını almak, çektiğin her acının her zerresini onun ruhundan çıkarmak istedim ama sizin zarar görmeyeceğiniz bir intikamı almaya dahi gücüm yoktu."

"O gün hastanede Afyon'la konuşmuştum. Size bu kadar yakınım, geçide erişim vermezsen ne olacağını görürsün dedi. Bir süre müddet verdi. Yoksa senin ölümün bizzat benim elimden olacakmış." Yüzünü buruşturdu. "İnanabiliyor musun Zühre? Seni ben öldürecekmişim. Öyle bir telaş kapladı ki içimi, seni kendimden korumak için her şeyi yapmaya hazırdım. Ali Abi'yle konuştuk; geçidi vermeye, seni kırmaya bile razıydım ama geçidi veremezdim, bundan sonra senden

uzak dursam da Afyon için yerin belliydi. Yine de sen bana neler olduğunu sorduğunda kendime olan kızgınlığım sana vurdu. Bir çıkış bulamıyordum ve tek yaptığım yıkım getirmekti. Özür dilerim."

"Yıkım getirmedin, beni kırmadın," dedim gözyaşları içinde. "Bana iyiydin Giray. Bana katlanamadığını düşünüyordum ama bana karşı hep iyiydin."

"Çünkü panik atak geçirdiğini gördüğümde daha fazla dayanamadım. Mesafe koymak istesem de daha fazla ayrı kalamadım. Kimse görmese de, varlığım belli belirsiz olsa da yanında olmak istedim."

Elimi sıcak elinin üstüne koyup sıkıca kavradım. "Giray..."

"Artık ağlama, ne olur ağlama," dedi acı acı. Gözünden bir damla yaş indi. "Ne sandın?" dedi burnunu çekerken. Hızla yaşı sildi. "Sen bana karşı bir savaşın içinde olduğunu sanıyordun. Bilmiyordun ki aslında en önde giden fedaindim ben."

"Öyle deme! Daha fazla feda etme!" diye masaya kapanıp hüngür hüngür ağlamaya başladım. O da burnundan gülse de uzanıp omzumu sıvazlayarak beni teselli etti. Bir süre o şekilde kaldık. Ona kavuşmuşum gibi bir huzur indi üstüme. Uzun bir yolculuktan sonra eve gelmişim gibi. O da benim için ne kadar güzel bir talih olduğunu bilmiyordu.

"Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordum burnumu silerken. Gözlerim şişkinlikten kapanmak üzereydi.

Merdivenler çıkan kişinin ağırlığıyla gıcırdadığında ikimiz de konuşmayı bıraktık. Saçlarına karışan sakallarının, atık benzinin aksine benden çok daha dinç görünen, bir o kadar da tehdit yayan bir adamdı. Hayvanlar âleminde tehlikeyi sezmiş çelimsiz bir yaratık gibi hissetmiştim. Statis'e gelen adamlardan biri bizi mi bulmuştu?

"Bu kim?" diye sordu adam, yanağındaki sakalları kaşıyarak.

"Zühre." Giray'ın sesindeki dostane tınıyı duyduğumda yanıldığımı anladım. "Bir şekilde birlikte gelmek zorunda kaldık."

Ali Yıldırım bu adamdı demek.

Eli yanağında duraksadı, sert bakışları ciddiyetle bana odaklandı. Gözaltları günlerdir uyumamış gibi koyu olsa da kahverengi gözleri kızıllıkla karıştırılabilecek derecede çakmak çakmaktı.

Serin, hatta ürkütücü denebilecek kadar soğuk bir sesle konuştu. "Her şeyi anlattın mı?"

Gerilim filmi izliyormuşum gibi gerginlikle Giray'a döndüm. Tatsız bir şey yemiş gibi bir ifadeyle başını sallamakla yetindi.

Ardından sessizlik baş gösterdi ve Ali Yıldırım beni izlemeye devam ederken rahatsızca kıpırdandım. Havadaki garip enerji daha da artmıştı. Bir yanlış mı yaptım diye şimdiye kadar olanları düşünürken bana bakışlarını dikmekte olan adamın her şeyi anlattın mı deyişi aklıma geldi. Daha büyük olduğu için kaçırıldığında olanları Giray'dan dinleyememiş olacaktı. Bir ekip olarak hareket ederken bunları bilmemek işlerini zorlaştırabilirdi. Benden anlatmamı mı bekliyordu?

"Ah, bilmek isterseniz o zamanlar olanları anlatabilirim." Bakışlarım ikisinin arasında gitti. "Tabii sizin için uygunsa..."

"Öyle bir şey istemiyorum," diye kesip attı aksi bir sesle. "Şu an sorunun o olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ama gerçekten bilmek istiyor gibiydi.

Cevap vermek istesem de hızını kesmeden devam etti. "Şu anki sorunumuz altın kafeste büyümüş küçükhanımın derin sularda yüzüyor olması."

Sorun bendim yani. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Duydukların çok heyecan verici değil mi? Sen de dedektifçilik oynamaya karar verdin. Kötü adamı yakalayan

kahraman olmak istiyorsun," dedi alaycı bir sesle gülerek. "Balonunu patlattığım için üzgünüm ama henüz bir çocuksun ve benim senin gibi bir veletle uğraşacak sabrım yok."

"Ali Abi," diye araya girdi Giray koyu bir sesle. "Öyle konuşma," deyince adam da sessiz kaldı.

Günün sonuna geldiğimizde bir vampir tarafından iliğime kadar emilmiş gibi hissediyordum. Dedem beni paramparça eden büyük bir acımasızlığa maruz kalmıştı. Geride kalan ailem bu oyunun içinde, her şeyden habersiz tehlikedelerdi. Giray'ın bu yoldaki kararlılığı hayranlık uyandırsa da yalnız başına göğüsledikleri kalbimi yerinden sarsmıştı. Benim de söylediklerini dinleyecek sabrım yoktu.

"Boğulmalı mıyım?"

"Ne?" İkimiz de patlamaya hazır birer bombaydık.

"Eğleniyormuş gibi mi görünüyorum?" diye sordum sesimi yükselterek. "Polis içgüdülerinizle ne hissettiniz bilmiyorum ama ben uçan sinekten bile korkan bir çocuğum. En büyük hayalim sakin, huzurlu bir hayat sürmek."

"Çok güzel," dedi ellerini çırparak. "Burada olman için bir neden olmadığına göre..."

"Değer verdiğim herkesle birlikte derin suların içine atıldığım için buradayım. Kahraman olmak, adaleti sağlamak sizin işiniz. Ben yalnız ailem incinmeden, onlarla birlikte hayatta kalmak istiyorum. Bir şeyleri korumayı istemek size özel bir vasıf mı?"

Beni gülünç ve sinir bozucu bulduğunu, benimle konuşacak tahammülü dahi olmadığını görebiliyordum. "Peki nasıl koruyacaksın? Ben polisim, Giray'sa sadece mağdur olarak burada. Bir şeyler anlattığı için sana ihtiyacımız olduğunu mu düşünüyorsun? Onlar olmadan da ilerledik. Olmadı mı, anlatabileceği birini bulurduk."

"Neden şimdiye kadar bulmadınız o zaman? İki yıldır Giray bunlarla tek başına yüzleşmedi mi?" Giray'ı gösterdim.

"Ne kadar becerikli olsa da daha yirmi yaşında, o zaman benim yaşımdaydı. Duygusal destek ne bilmiyor musunuz? O destek ben değilim, yanlış anlamayın. Ama babasıyla konuşamamış bile."

"İyi, git babasına anlat," dedi iç çekerek. "Yapabileceklerin ancak o kadar."

Giray ayağa kalktı. "Daha fazla yüklenme abi. Biz artık gidelim. Sen de dinlen, kaç gündür uyumadın."

"Yarın konuşuruz," diye cevap verdi evlerine açılan kapıya doğru yürürken. Biz merdivenden inerken kapının kapandığı duyulmuştu.

Ali Yıldırım'ın içimde estirdiği fırtınalar çok geçmeden dinmiş, geride mahcubiyet bırakmıştı. Evet, Giray acıyan yanlarını ne olurla olsun gizleyen, ufak bir ricada bulunurken bile soğuk terler döken biriydi. Yine de onun için konuşmam doğru olmamıştı. Bu konuda ne hissettiğini, ikisinin arasında neler olduğunu bilmeden hiddetle konuşmuştum. Giray benden hiçbir şey istememişken sözlerimle ona rahatsızlık vermiş olmalıydım. Aslında burnunu her yere sokan biri de değildim, içime ne girmişti bilmiyordum.

Konuşmadan aşağı indikten sonra önümde yürüyen Giray dönüp hafifçe gülümsedi. "Babamla konuştum, bizi o alacak."

İşte bunu tahmin etmemiştim. "Ne zaman?"

"Ali Abi'yle tartışmanız sırasında?" Gülümsemesi buruklaşmıştı. "İki yıl önce ona haber vermeden o eve giren bendim ama olanların mesuliyetini en çok hisseden oydu. Bir benzerinin tekrar yaşanmasını istemediği için senin bunlara karışmana şiddetle karşı. Benim seni durduramadığımı sezdiği için meseleyi kökünden çözmek istemiş olmalı."

İki yıl önceki Giray'ın hisleri benim şu anki hislerimden farksızdı şüphesiz. Elinden gelen her şeyi yapmaya iten bir kaybolmuşluk. Ama insanların hayatının tehlikede olduğu

ciddi bir meselenin içindeydik ve ben sahiden hâlâ bir çocuktum. Sorun çıkarmamaktan başka elimden gelen bir şey yoktu. "Anlıyorum."

Müşteriler azalmış, iki masa dışında kimse kalmamıştı. Onların da hemen hemen bitiriyor olması buranın erken kapatan lokantalardan biri olduğunu düşündürdü. Girişin önünde beklerken Giray kısık sesle konuşmaya devam etti. "Bu zamana kadar babamların tüm bunlardan habersiz olması onu da büyük bir sorumluluk altında bıraktı. Afyon'dan ve neler yaptığından bahsetse bile bu onların sorumluluğunda değil. Yaşadıklarımı açıklayamadığım için beni korumalarını da isteyemiyordu. Kendisi bile bilmiyordu sonuçta. Her ne kadar sen olmasan başkasını bulurduk dese de böyle bir konuda güvenebileceğimiz kimse olmadı."

Gri gözleri ihtiyatla bana bakmaya devam ederken her an kaçmaya hazır bulutlar gibilerdi. "Biraz bencilce olacak ama teşekkür ederim."

O iki kelimeyle ilmek ilmek çözüldü kalbim. O düğüm yumağını çözmenin bu kadar basit olduğunu düşünmemiştim. Yüksek voltaja maruz kalmış gibi çivilenmiş halimi, dik dik ona bakıyor oluşumu yanlış yorumladı.

"Babamla konuşmaktan vazgeçmedin değil mi?" diye sordu komik bulduğum bir kaygıyla.

Hızla başımı iki yana salladığımda gülümsedi. Gülümsediği için sevinmiştim. "Sonunda gülümsedin."

Ben mi? Evet, ben de gülümsüyordum.

Bakışları yüzümü tararken kaşları hafifçe çatıldı. Elleri yüzüme uzandığında kokusu burnuma ulaştı, nefesimi tuttum. Soğuk başparmakları gözlerimin altında, kenarlarında gezindi, kızaran yerlerin ateşini dindirse de yüzümü karıncalandırdı, kalbimde yangın başlattı. "Bu gözlerin hali ne olacak?" dedi dalgınlıkla. Göz göze geldiğimizde ellerini hızla çekti, ceplerine koydu.

"Bir şey olmaz," dedim küçük bir sesle. Önüme dönüp nefes almaya tekrar başlamıştım. "Ne zaman ağlasam hızlı geçerler."

"Ah, sevindim."

İkimiz de bir süre sessiz kaldık. Sonra bir soru belirdi aklımda, nihayet ona bakabilmiştim. "Sormayı unuttum. Afyon'un gerçek kimliği... Adı ne?"

Tatsız bir şey yemiş gibi gözüküyordu. "O kısmı atladım değil mi?" Sesi o kadar alçaktı ki aşina olduğum bir isim olmasa anlamayabilirdim.

"Ferit Kaya."

14

Hasret

"NE?"

"Sessiz ol," diye fısıldadığında bir kez de olsa kafasına vurmamak için kendime hâkim olmaya çalıştım.

"Bunu en başta söylemen gerektiğini düşünmedin mi?" diye sordum şaşkınlıkla. "En önemli nokta bu!"

"Üzgünüm."

"Ben o adamı rüyamda gördüm!" dedim işaretparmağımı kendime doğrultarak.

"Öyle olmuştu değil mi?" dedi gergin bir sesle gülerek.

Paranoya içimde köklenirken başımı ellerimin arasına gömdüm. "Rüyama girdi değil mi? Bilerek yaptı bunu."

"Tam olarak emin olamayız ama..."

Kalbim hızla gümbürdüyordu. Çaresizce gözlerinin içine baktım. "Şimdi de kafamızın içinde olabilir mi?"

"Sakin ol, o kadar da güçlü değil. Sadece rüyalarına girerek seni rahatsız edebilir ama zarar veremez. Hipnoz edebilmesi için de aradaki mesafe az olmalı ki şimdi nerede olduğumuzu bilmiyordur."

"Yine de rüyalarıma girmesi..."

"Sen izin vermezsen onu rüyandan atmakla kalmaz bir daha girmesini bile engelleyebilirsin. Tek yapman gereken karşı çıkmak!"

"Nasıl karşı çıkacağım ki?"

"Bir kişinin rüyalarına girerek yaptığı hipnozun kuvvetini arttırdığını düşünüyorum. Rüyalar REM uyku sırasında gerçekleşiyor. Bu esnada; hafızanın geliştiği, anıların birleştirildiği ve oluşturulduğu, daha birçok önemli şeyin gerçekleştiğiyle alakalı hipotezler mevcut. Eğer bu hipotezler doğruysa Afyon'un REM uykuyu neden seçtiği açık. Ama bunun karşıdakine verdiği avantaj da Lucid Dream denilen rüyalar."

Rüyada olduğunuzu bildiğiniz, hatta yönetebildiğiniz rüyalar. "Yani bilinçsiz olmamdan istifade edemediği rüyalar."

"Lucid Dream iki şekilde gerçekleşir. Rüyanın içindeyken bir anda rüyada olduğunu fark edebilirsin, bu daha olağan. Diğeri ise uyanıklık halinden uyku haline bilincini kaybetmeden geçtiğin zamanda gerçekleşmesi; bu çok daha zor... Ama her iki şekilde de rüyaların sıradan rüyalardan daha garip olur. Yapman gereken Afyon'un var olduğu rüyada bilinçli olmak."

"Yani yapmam gereken sadece rüyada olduğumu anlamak değil, üstüne üslük Afyon'un içinde olduğu bir rüya olduğunu anlamak." Yani imkânsızı başarmak...

"Zaten sık gerçekleşebilecek bir şey değil, her seferinde rüyada olduğunu anlamak bana kalırsa imkânsız. Ama rüyanın içinde Afyon'un orada olduğunu gösteren şeyi görmen gerekiyor. Onu bulduğunda zaten rüyada olduğunu anlayacaksın. Karga. Sanırım karga onun bunu başarabilmesi için en önemli araç. Onu öldürmen gerekiyor."

"Yani kargayı öldürmeliyim."

"Öldüğünde bir daha rüyalarına giremeyecektir."

"Öldürmesi kolay mı peki?"

"Pek sayılmaz," dedi yüzünü ekşiterek. "Ama öldürebildiğin gün gelene kadar karşı koyabilirsin. Uyanırsın, onu çıkarırsın... Ben öyle yapmıştım en azından."

Aklıma kargaların silahla vurulduğu gün gelmişti. "O gün o kargaların vurulmasının bununla bir alakası var mı?"

Başını sallayarak onayladı. "Tahminim sana kendince bir ipucu vermiş olması."

O gün uykudan uyandığımda kargalar ölmüştü. Ferit Kaya bunu metafor olarak mı kullanmıştı? Cidden tuhaf biriydi. "Peki bu bilinçli hali güçlendirebileceğim bir yöntem var mı?"

"Farklı yolları var. Beni hapsettiği günlerde her seferinde garip saatlerde uykudan uyandırıldığımı hatırlıyorum. Önceleri bunu zaman kavramını ortadan kaldırmak için yaptığını düşünüyordum ama gittikçe rüyalarda farkındalığımın arttığını fark ettim. Serbest kaldığımda bunu araştırdım ve doğruydu; gecede dört veya beş REM safhası oluyor, gece ilerledikçe safhaların süreleri de uzuyormuş. İlk safhanın genelde uykuya daldıktan yetmiş dakika sonra gerçekleştiği söyleniyor. İlki yaklaşık beş veya on dakika sürüyor, en sonuncusu kırk dakika. Her birinin arasında genellikle doksan dakika var. Her gece beni farklı safhalarda, genelde son safhanın içinde uyandırıyormuş. Bir saate yakın süre boyunca uyanık kaldıktan sonra tekrar uyuyordum."

"Senin rüyada olduğunu anlaman onun zararına değil mi?"

Cevap vermediği saniyelerde anılarına dönmüş gibi bakışları uzaklaştıktan sonra vahşice güldü. "Ona karşı koymadıktan sonra avının ne lezzeti olabilir ki? Yoksa bana işkence ederken beni güçlendirmesinin başka bir açıklaması olamaz."

"Kargayı nasıl fark ettin?"

"İlk kez kargayı gördüğümde uyanmıştım. Bir süre sonra tekrarlanmaya devam edince karganın Afyon'un sembolü olduğuna emin oldum, sonra kendisi de onayladı zaten."

Bir an önce nasıl yapılacağını öğrenmem iyi olurdu.

Sedat Amca'nın arabası çorbacının önünde durduğunda düşüncelerimden sıyrıldım. Giray derin bir nefes aldığında nasıl yapacağımı bilmesem de ona destek olma sırasının bende olduğunu biliyordum, elimden geleni ardıma koymayacaktım. Giray babasına arabayı kullanmayı teklif ettiğinde Sedat Amca endişelenmeye başlamıştı bile.

"Sedat Amca, sana anlatmam gereken şeyler var," diye başladığımda kalbim ağzımda atıyordu.

Konuşacak kişinin ben olacağımı beklemese de sorgulamadı. "Anlat kızım."

"Giray az sonra anlatacaklarımı ilk günden beri sizinle paylaşmak istiyormuş. Ama..." diyerek bilmediği geçmişi, hiçbir köşesini atlamamaya dikkat ederek, Giray'ın anlattığı şekilde aktarmaya çalıştım. Giray bu sürede araba kullanmak ve zaman zaman babasını izlemek dışında hareketsizdi. Sedat Amca'nın siluetini zorlukla görebildiğim gece karanlığında nefesinin kesildiğini duymuş olsam da hiç konuşmamıştı.

Söyleyeceğim bir şey kalmadığında nihayet birbirleriyle konuşmak için baş başa olmaya; mahremiyete ihtiyaçları vardı. Ben de bir an önce arabadan çıkmaya hazır olsam da gidecek yolumuz hâlâ bitmemişti.

Giray Statis'in altında bulduğu tünellerden, Afyon'un sıkıştırmaları sonucunda dayısıyla yaptığı anlaşmadan, Ali Yıldırım'dan ve bu zamana kadar öğrendiklerinden bahsettiğinde kaybolup gitmek istemiştim. Zira Sedat Amca'nın yoğun hislerini, onu sarmalayan çiğ acıyı dokunsam tutabilirdim âdeta.

Dağları titretecek derinlikte göğüs geçirdikten sonra cebinden telefonu çıkarıp birini aradı. "Özhan, Statis'te olanları öğrendim. Yarın sabah ayrıntılı olarak konuşuruz ama Reşat'ın ve bizim evin korunmaya ihtiyacı var."

Şaşırdığımı gördüğünde beni rahatlatmak için gülümsedi. "Ne zaman gelirler?"

Biri gelecekti demek.

"Az önce konuştuğum adam mafya," dedi Sedat Amca telefonu kapattığında.

Giray iç çektiğinde gülümsedim. "Oğlunuz da tefeci olduğunu söylemişti."

"İşte sorun bu çocuğun bana çekmiş olması," dedi ve tekrar ciddileşti. "Birazdan Reşat'la konuşur her şeyi anlatırım; yarın akşama dönecektir. Bir, iki saate de Özhan Bey'in adamlarından ikisi sizi korumak için evin önünde olacaklar. Böyle konularda hassastır o yüzden için rahat olsun."

"Bütün gece bizi mi bekleyecekler?" Durum düşündüğümden daha vahim olmalıydı.

"Bir sonraki kararımıza kadar tüm gün etrafınızda olacaklar. Ama merak etme, farkına bile varmayacaksınız. Keza bu da bir başka konu; dayın konuşana kadar Sevim'e bir şey söyleme."

"Kolay olmayacak. Siz gidin, ben sonra gelirim tarzında bir mesaj yazmıştım. Bir şeyleri sezmiştir."

Bir süre düşündü. "Giray'ın kavga ettiği adamların geleceğini duyduğunu, sonra Giray'la ayrıldığını söyleyebilirsin. Hem yalan da değil."

Baba da oğul da manipülasyon üzerine kitap yazmalıydı.

Geçmişte olanları benim yerime dayımın açıklaması daha mantıklıydı. Hem Zeynep'i de korkutmak istemiyordum. "Haklısınız. Öyle yaparım."

"Sen nasılsın Zühre? Tüm bunlar şok etkisi yaratmış olmalı."

Kendimi bir kutuya kilitleyip ortadan kaybolmak istiyordum. "Henüz emin değilim."

"Annenle konuşayım mı? İstanbul'a dönmek ister misin?"

"İstanbul'a gittiğimde orada bir şey yapmayacaklar mı? Ben buradayken annem orada tehlikede mi? Annem bunları öğrenirse ne olacak?"

"Hım... Bence annene anlatma işini de Reşat'a bırakalım," dedi çenesini sıvazlarken.

Evet, duygusal güçlüklerin tümünü burada karar verme şansı olmayan dayıma yıkmak en iyisiydi.

"Diğer konulara gelince... Bunları senin yerine büyüklerin dert etmeli. Bu zamana kadar sizi İstanbul'da koruyan kişiler olmuştu, bu yönden sıkıntı olacağını sanmıyorum ama durumu onlara da iletiriz. İşi sıkıya alırlar. İstanbul'a dönüp dönmeme konusuna da annenle birlikte karar veririz."

"İstanbul'da bizi koruyanlar mı vardı?"

Başparmağıyla işaret etti. "Bak, hiç fark etmemiştin değil mi? O adamın sözlerine güvenmek mümkün olmadığından sizi yakından gözleyen kişilerle çalışmıştık. Yurtdışında olduğunu duyduğumuzda biraz gevşetmiştik ama şimdi işler değişti."

Âdeta birkaç saat içinde paralel evrene geçiş yapmış, alışık olmadığım koşullarda yaşamaya başlamıştım.

"Endişe etme," dedi, bana tanıdık gelen gamsız bir tavırla. Tedirginliğimin kokusunu almıştı. "Geçen yıllarda biz de kendimizi koruyacak kadar güç edindik. Anacığımın da dediği gibi kendimizi koruyacak şerrimiz var Allah'a şükür. Üstelik biz bu adamla yıllarca birlikte yaşadık. Korkutucu olmaktan ziyade eline silah verilmiş bir manyak olduğunu düşünebilirsin." Rahatsızlıkla güldü. "Gerçi o daha korkutucu ama..."

Garip konuşması sonlandığında evin önüne gelmiştik bile. Bıraktıkları için teşekkür ettikten sonra arabadan çıktım.

"Ama şunu unutma evladım," dediğinde kapatmak üzere olduğum kapıyı geri açtım. Neyi söylemeyi unuttuğunu merak ederken araba, yüz ifadesi ve oturuşuyla filmlerdeki zengin kötü adamlara benziyordu.

"Pisliğinde çürüyeceği hapishaneye tıkıldığı güne dek durmayacağıma yemin ederim."

Giray'ınkilere benzeyen gözleri alevlenmiş cam gibi parlıyordu. Verdiği sözün ağırlığı tüylerimi diken diken ederken

onaylamak için başımı sallayacak gücü kendimde zar zor bulmuştum.

Bir anda gülümsediğinde havası tamamen değişti. "Bu süreçte Giraycığım da sana arkadaşlık edecektir; değil mi oğlum?"

Benim gibi kendini gülmeye zorlayan Giray'la göz göze geldiğim o kısa anda ikimiz de bu işkenceden kurtulmak için bir karara varmıştık. Çabucak vedalaşıp kapıyı kapadığımda içeri girmemi bekledikten sonra sokağı dönüp gözden kayboldular.

Beni affet Sedat Amca ama neden dayımın sana kuduz köpek dediğini şimdi daha iyi anlıyorum.

Eve girdiğimde kızları keyifsizce salonda otururken bulmuştum.

Zeynep hızla ayaklandığında gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. "Nerede kaldın?"

Benim yüzümden bu halde değillerdi herhalde?

Evet, o yüzden değildi. Soran gözlerle Zeynep'e baktığımda telefonuna yapışmış ve geldiğimin farkına varmayan Sevim'i gösterdi gözleri.

"Ne oldu?" diye sordum endişeyle.

Sesimi duyan Sevim uyanmıştı. "Zühre!"

Zeynep direkt konuya girdi. "Annesiyle konuştu."

"Evine çağırdı. O adamdan ayrılmış."

Bu konuyu unutmuştum işte.

"Daha önce böyle bir isteği olmamıştı." Bu zamana kadar sadece para istemişti. "Yeni mi ayrılmışlar?"

"Geçen yıl ayrılmış ama rehabilitasyona gittiği için bir şey söylememiş," derken ilgisiz ses tonu buram buram özlem ve umut kokuyordu.

Annesinin alkol problemi evden birlikte ayrıldığı adamla birlikte başlamıştı. Daha önce içmese de Sevim'den bu sebeple para istediğini biliyorduk.

"Gidip görmek istiyor musun?"

"Yeni bir işe başlamış. Dört ay olmuş. Benimle konuşurken sesi de iyiydi. Sence ne yapayım?" diye sordu çaresiz bakışlarla. Çok derin bir arzuya sahip ve bu arzuların getirdiği acıyla bir kez daha karşı karşıya olan birinin bakışlarıydı bunlar.

Rehabilitasyon görmüş işte; demek istiyordu. Başladığı işe tutunmuş. Bu kez bana bağırmadı. Evine çağırarak benimle bağ kurmak istiyor. Değişmek istiyor ve iyi gidiyor.

Değiştiğine ilişkin en ufak bir ihtimale bile tutunmak istediğini biliyordum. Bildiği gerçekleri tekrar etmekten başka bir şey gelmiyordu elimden. "Bana kalırsa gitme derim. Ne olursa olsun yine aynı kadın. Ufak dalgalanmalar gidişatı etkilemez. Daha önce de bunlar olmuştu."

"Biliyorum," dedi solmuş bir bitki gibi büzüşürken.

"Yine de gitmek istiyorsan birlikte gideceğiz. Geldiğinde dayıma her şeyi anlatacaksın."

Annesiyle konuşmaya korkan birinden büyük laflardı bunlar ama... Her neyse, henüz bunlardan haberi yoktu.

Başını hızla kaldırdığında dünyanın bir köşesinde bir hastalığa tedavi bulunmuş, ayrılanlar birbirine kavuşmuş, kuraklık sona ermişti âdeta. Ah, işte bu bakışa şahit olmak bedenimde örümceklerin gezinmesi gibi rahatsız ediciydi. Hata yapmadığımı umuyordum.

"Yarın gidelim mi o zaman?" diye sordu telefonu göğsünde sıkıca tutmaya devam ederken.

Nasılsa dayım akşama gelecekti. "Tamamdır."

Açıkçası onaylamamın tek nedeni bizi koruyacak insanlar olduğunu düşünmemdi. Gerçekten geleceklerdi değil mi? Şifa verdiğini sandığı ilacın aslında su olduğundan habersiz biri gibi olmak istemiyordum.

"Kusura bakma Zeynep, güya güzelce eğlenecektik," dedi kuzenim somurtarak.

Sevim'in kolunu sıvazladı. "Ne demek canım, böyle olacağını kim bilebilirdi ki?"

"Ama yarın bizimle gelme," diye ekleme yaptım.

"Kesinlikle," dedi nefesinin altından. "Beni dert etmeyin, Antalya'da yapacak şey çok."

Konuya hâkim olmasa da dâhil olmak istemeyeceği bir şey olduğunu anlamıştı demek. Bugün olanları anlatmamakta iyi etmiştim.

"Sahi! Neden o mesajı attın? Çok endişelendik." Kuzenim hayata geri dönmüştü.

"Giray'ın tartıştığı adamlar gelecekti. Ben de Giray'la ayrıldım zaten."

"Ah canım!" Sıkıca sarıldı Zeynep. "Çok korkutucu olmalı. Bir şey olmadı değil mi? İyi misin?"

Gülümsedim. "Yok canım, kimseyi görmedim zaten."

Akşam yemeği yedikten sonra film izlemiş, şarkılar söylemiş, Dünya Kupası'nda efsanevi bir maç izleyen taraftar ruhuyla Zeynep'in çok sevdiği bilgisayar oyununu satın almak için verdiği savaşı izlemiştik. Gece ikiye doğru kuzenimin odasında birlikte uyumak için gitmiş; belki Zeynep bugün geldiği için, Sevim de annesiyle olanlardan dolayı çabuk uyumuştu. Bense hayatımda ilk defa gözümü kırpmadan sabahı etmiştim.

Öğlene doğru babası Zeynep'i evden almış, biz de Aysel Hanım'ın evine gitmek için otobüse binmiştik. Sessizce varmayı beklerken cesaret vermek için kuzenimin eline dokunduğumda benimkine bulaşan ter, o kadının böyle bir evladı hak etmediğini bir kez daha hatırlatmıştı.

Şehir merkezine vardığımızda elimizde adresle sokakların arasında gezmiş, bir binanın giriş katı varış noktamız olmuştu.

Zile basmak için uzandığımda kuzenim beni durdurdu. "Bekle."

Kendini hazırlamak istiyordu. Birkaç dakika sonra kendisi bastığında yüzü hiçbir sıkıntı yokmuş gibi dingindi.

Bir kadın seslendi, bir çift ayağın patırtıları parkeleri inletti ve kapı açıldı.

Kapı aralandığında Aysel Hanım'ın yorgun yüzü ortaya çıkmıştı.

Onu son gördüğümden beri altı yıl geçmişti. Zira evden ayrılmadan önce de Sevimlerle birlikte İstanbul'a gelmezdi. Önceleri soğuk alev gibi biri olduğunu düşünürdüm. Işıl ışıl, soğuk ve acımasız. Şimdi karşımdaki kadın ise bir yabancıydı. Saçlarının rengi sönmüş, bedeni zayıflamış, yüzü yaşlanmıştı. Ama sıcak, biraz mahcup bir gülümseme vardı yüzünde.

"Hoş geldiniz, kolay bulabildiniz mi?" dedi kapıyı bizim de girmemiz için daha da açarken.

İkimiz de olduğumuz yerde kalakalmıştık. Sevim onu üç yıl sonra ilk kez görüyordu, bir yıldır hiç konuşmamıştı. O da bu değişimi sindirmeye çalışıyor gibiydi.

"Zühre, görmeyeli çok büyümüşsün. Boyun da çok uzamış."

Bir anneye benzediğini daha önce hayal bile edemezdim.

Kendimi gülümsemeye zorlayarak cevap verdiğimde bakışlarını Sevim'e yöneltmişti. "Geldiğine ne çok sevindim bilemezsin."

Sevim sessiz kaldığında geçmemiz için geri çekildi. "Buyurun, içeri girin."

Kuzenim hızla ayakkabılarını çıkarıp içeri girdiğinde şaşkınlıkla benimkileri çıkarmaya koyuldum. Ev küçük olmakla birlikte temizdi; eşyalar da fena sayılmazdı. Binanın şehir merkezinde ve en fazla yirmi yıllık olduğu düşünüldüğünde tüm parasını bitiren ve işte tutunamayan biri için hızlı bir değişimdi.

Aysel Hanım mutfağa girdiğinde Sevim evi incelemeye devam etti. Sanki annesinin gerçekten değiştiğine, iyi yaşadığına dair bir şüphe bırakmak istemiyormuş gibi yavaş yavaş gezdi evi. Yine de kapalı yatak odasına girmedi.

Kurabiyeler ve iki bardak meyve suyuyla geri geldi annesi. "Kusura bakmayın pek beceremediğim için marketten aldım ama..."

"İyi yaşıyorsun," dedi Sevim.

Hafifçe gülümsedi. "Artık elimden geleni yapmalıyım."

Sevim ve ben kanepeye oturduk, annesi sandalyeye geçti. Ses çıkarmadan bir kurabiyeyi kemirmeye koyuldum.

"Rehabilitasyonun tamamen bitti mi?"

"Belli aralıklarla uğruyorum ama artık yatılı kalmama gerek yok. Tekrar bir sorun da baş göstermedi."

"İşin?"

"Arkadaşlar çok iyi; çok yardımcı oluyorlar."

Anne ve kız rollerini değişmişlerdi sanki.

"Ne işte çalışıyorsunuz?" diye sordum.

"Bir yemek şirketinde çalışıyorum. Annen nasıl Zühre; iyi mi?"

"İyi iyi, hâlâ dükkânda çalışıyor. Antalya'ya benimle gelmedi."

Sevim'e döndü. "Okulun nasıl, memnun musun?"

"Hukuk okuyorum. Şimdilik memnunum."

Aysel Hanım bir şeye şaşırmış gibi başını kaldırdıktan sonra vazgeçmiş olacak ki geri indirdi.

Sohbet acemice devam etse de ikisi için her kelime önemli olmalıydı. Bense hâlâ düşünüyordum; gerçekten değişmiş miydi bu kadın? Bir şekilde hep öfkeyle dolu, keyfine göre gemileri yakabilecek ve her durumda kendini mağdur olarak çizebilen birisiydi. Yine istediği bir şey mi var da o yüzden mi böyle diye düşünsem de telefonda halleder, bizimle görüşmeye tenezzül etmezdi. En azından yıllar boyu bu şekildeydi. Ama bir yıl hiç aramamıştı. Ne yaşamıştı da değişmeye karar vermişti?

Değiştiğine inanmaya korkuyordum. Ya değişmemişse? O zaman hayal kırıklığına uğramak istemiyordum. Ben bu durumdayken kim bilir Sevim hangi hisler içindeydi.

Bir bebeğin ağlayışını duyduğumda önce başka bir daireden geldiğini düşünmüştüm. Fakat Aysel Hanım ayaklandı, yatak odasının kapısını açıp içeri girdi. Görüş açımızdan çıktığında ikimiz de neler olduğunu görmek için ayaklanmıştık.

Aysel Hanım bir bebeği kucağına almış, onu sakinleştirmek için sırtını sıvazlıyordu. Bizim bakışlarımızı fark ettiğinde yüzünde acı bir ifade belirdi ve gözlerini kaçırıp kendini çocukla meşgul etmeye devam etti.

İlk konuşan kuzenim oldu. "Bakıcılık mı yapıyorsun?"

"Hayır." Kadın dudağını ısırdı. "Kardeşin."

Sanki kucağındaki bebek de olanları anlamış gibi annesinin kucağından inmek için kıpırdandı, inmeyi başardığında yatak odasına girdi. Ev derin bir sessizliğe gömüldü.

"O adamın mı?"

Annesi hafifçe başını salladı.

"Bu yüzden mi ayrıldınız?"

"Evlensek de hiçbir zaman çocuk istememişti," diye yanıtladı zor duyulan bir sesle.

O ana kadar soğukkanlılığını inanılmaz bir şekilde korumaya devam eden Sevim'in gözlerinden koca koca damlalar düşmeye başladı. Yüzünü elleriyle kapadı ve bir şey demeden ağlamaya devam etti.

"Bunun için miydi?" dedi bir süre sonra. Gözlerini silmeye çalışsa da hiç durmadan ıslanıyordu. "Bu adam yüzünden babamla evlendin, bu adam için benden nefret ettin, bizi terk ettin, bu zavallı hayata başladın, içkiye başladın, para aradın, dayak yedin, çocuk yaptın ama yine de boşandın."

Sevim'den dinlemiştim; annesi gençliğinden beri Fırat denen bir adamı sevmişti. Adam yıllarca onu ezip manipüle ederek zihnini darmadağın etmişti. Sonunda ortadan kaybolmuş, hatta adını ölüye çıkarmış. Aysel Hanım da o sıralar tanıştığı dayımla evlenmeye karar vermiş. Çizgi filmlerdeki kötü karakterler gibi kötülüğünün yanında geveze bir kadın

da olduğu için dayım zaten evlenmeden önce bunları ondan dinlemiş fakat yine de onu mutlu edebileceğini düşünmüş. Belki dayımı sevmediği, belki o adamı unutamadığı veya belki de kendisine değer vermeyi öğrenemediği için öfkesinde boğulmaya devam etmiş ve kendi çocuğunu bile sevmeyi beceremeyişti. O yalnız trajik bir hayatın kurbanı olduğuna ve her daim birilerinden çektiğine inanmıştı. Ailesinden, Fırat'tan, ona olan aşkından ve Demirhan ailesinden; kendi kızından... Tekrar ortaya çıktığında Fırat, zengin kocasını söğüşlemek için Aysel'i kullanmış ve Sevim fark edip de evden atana kadar durum devam etmişti. Dayımdan hızla boşanmış ve Fırat'ın vaatlerine kanarak her şeyi geride bırakmıştı.

Sevim şunları söylemişti ilk kez konuştuğumuzda: istemeyen birisine nasıl yardım edeyim? Kendi onurunu hiçe sayan birinin onurunu nasıl koruyabilirim? Denedim; anlatmayı denedim. Ama o anlamak istemedikçe ben ne yapabilirim?

"O adam için her şeyi yapabileceğimi düşünürdüm. Ama bir gün çocuğum olacağını öğrenince bunu o çocuğa yapamadım. Sana yaptıklarımdan, kendime yaptıklarımdan sonra... Onun hayatını mahvetmek istemediğim için ve artık o hayatı yaşamak istemediğim için kendi hayatımı da düzeltmek istedim."

Onun için değişmek istemişti.

"Yani bu çocuk senin hayatını mı kurtardı?" diye sordu kuzenim.

Cılız bir gülümseme belirdi yüzünde. "Hayatımı kurtaran senin babandı."

"Babam mı?"

"Aslında olanlardan haberdar olduğun için gelmeye karar verdiğini düşünmüştüm," dedi. "Fırat'tan boşandığımı duyduğunda nasıl yaşadığımı araştırmış. Hamileyken işten çıkarıldım. Üstüne kiramı ödeyemeyecek, kendime bakamayacak halde olduğumda bana çok yardımı oldu. Doğur-

duktan sonra alkol zehirlenmesi geçirdiğimde beni bulan, hastaneye yatıran, yine çocuğuma bakan oydu. İşi de evi de onun sayesinde buldum."

Şu çilekeş Demirhan delikanlıları...

"Y-yani sürekli görüştünüz mü?" Kuzenim uyanmak istediği bir kâbusu yaşıyormuş gibiydi. "Adam tam bir mazoşist."

"Özür dilerim Sevim," dedi annesi. "Bırak anne olabilmeyi, sana travma yaşatmaktan başka hiçbir şey yapmadım."

Derin bir nefes verdi. "Çocuk emzirmen gerekirken ne oldu da zehirlenecek kadar içtin..."

"Bir kez oldu! Zaten emziremediğim için sütannesi vardı."

Reşat Bey bulmuştu galiba.

"Kaç yaşında?"

"Yirmi iki aylık."

"En son konuştuğumuzda vardı demek. Adı ne?"

"Efe."

"Daha konuşacaklarınız vardır; isterseniz ben ilgilenebilirim onunla," dedim.

"Aslında altının değişmesi gerek."

"Ondan sonra," diye ekledim hemen. Söylemese çocuğun kaç yaşında olduğunu bile anlayamazdım. Etrafımda bebek olmamıştı ki altını değiştirseydim.

Aysel Hanım, Efe'nin altını değiştirirken onunla konuştu, oynadı ve kahkahalardan sarsılana kadar öpücükler kondurdu. Efe arada göz ucuyla bize baksa da bir şey söylemedi. Sevim bunları sessizce fakat gözlerini ayırmadan izledi. Hasret duyduğu geçmiş hemen önündeydi. Gerçekten iyi miydi? Ama iyi olsa yüzünde bu ifade belirir miydi?

Annesiyle normal bir ilişkisi olmadığı için onun yanında bir evlat gibi davranamadığını biliyordum. Hatta tartışmadıkları anlarda roller tersti. Diğer taraftan dayımlayken ona sırtını dayayabildiği için, ona karşı beklenti duyabildiği için; memnuniyetsizliklerini, isteklerini çekinmeden dile getiriyor-

du. Annesine ise bazı şeyleri söylemek için zamana ihtiyacı vardı. Uğradığı hayal kırıklıkları, terk edilmişlik, güvensizlik kalbine kazınmıştı ama iyileşeceğine inanıyordum.

Aysel Hanım, Efe'yi tekrar giydirdikten sonra birkaç bir şey yedirdi ve Sevim'in karşısına getirdi. "Efe, bu abla kim?"

Efe çekingen bir ifadeyle Sevim'e, sonra bana baktı. Sonra annesine baktı. Dudakları titremeye başladı. "Götürmeye geldiler."

Neyi?

"Hayır hayır," dedi Aysel Hanım afallamış bir şekilde. Duyduklarına üzülmüş gibiydi. "Bu senin ablan; benim de kızım."

Efe annesine bakmaya devam etti. "Abla?"

"Annenin de oğlunun da beni kötü adam yapmaya karşı bir becerisi var," dedi Sevim gözlerini devirerek. Annesinin kederli bakışları altında koltuktan kalkıp dizlerinin üstüne çöktü. Efe'nin göz hizasına geldiğinde havalı bir gülümsemeyle yüzü aydınlandı. "Biz kardeşiz Efe. Tanıştığıma sevindim."

Küçük çocuğun merakla doldu gözleri. Sevim elini uzattı, çocuğun saçlarını okşadı. Sıcacık gülümsemesi Antalya sıcağını utandırırdı. "İyi ki doğdun, iyi ki varsın."

Bu laflara tepki gösteren Aysel Hanım oldu. Ağlamaya başladığında elini ağzına örttü, oğlu fark etmeden mutfağa gitti. Efe her şeyden habersiz havalı ablasına hayranlıkla bakmaya, cilveli gülücükler atmaya devam etti. Sevim onu kucağına alıp hoplatmaya başladığında artık daha yüksek sesle gülüyordu.

15

Yerçekimi

Efe kollarını ve bacaklarını havaya savurdu.

"Daha hızlı!"

İki yaşındaki bir çocuğu ne kadar hızlı sallayabilirdim ki?

Aslına bakılırsa tereddüt ettiğim için salıncağın zar zor hareket ettiği bir gerçekti. Salıncak bana geri döndüğünde biraz daha güçlü ittim. Keyfinin yerine geldiğini görünce kendimi bu hıza alıştırdım.

Sevim ve annesinin konuşacağı şeyler bitmemişti ve bir bebekle sohbetin bölünmemesi mümkün değildi. Benim onların duygusal anlarına şahit olmam da artık rahatsız edici bir hal almaya başlamıştı. Hem artık Aysel Hanım'ın bir sorun çıkarmayacağını da anladığım için onları baş başa bırakmaya karar vermiştim. Bana verilen görev ise Efe'yi eğlendirmekti.

Bugüne kadar çocukların içinde bitmek bilmeyen bir enerji barındırdığından habersizmişim. Kan ter içinde kalsam da dinlenemiyordum çünkü her şey ilgisini çekiyordu. Etrafta koşuşturup otları çekmeyi, taşları toplamayı sevdiği

için onları bir araya getirip insanlar, ev, ağaç haline getirmeye başlamıştık. Bir yandan da belki aklında kalır diye ona nesnelerin adını soruyor, yanıt vermediğinde ben cevaplıyordum. Bir de hiçbirini ağzına sokmamasına dikkat etmem gerekiyordu.

Tüm bunlardan sıkıldığında yakınlardaki markete gittik. Ben birlikte oynayabileceğimiz plastik bir top arayışındayken Efe'nin farklı planları vardı. Resimli masal kitaplarını gördüğünde oldukları rafa ulaşmak için zıplamaya başladı. Yetişemediğini anladığında onu kaldırmam için kollarını açmıştı ve o hali bendeniz Allah'ın sefil kulunun gördüğü en tatlı şey olabilirdi.

Kucağıma aldığımda kitaplardan birine vurdu. "Bu!"

"Bunu mu istiyorsun?" Raftan aldığımda sayfalarını açmaya koyulmuştu bile. Çizimlerinin de ayrı bir havası vardı. Efe'miz doğuştan sanatçı ruhluydu.

Evladını dâhi gören anne illetine kapılmıştım.

"Alalım tabii. Başka?"

Gerekirse tüm paramı buraya dökerdik. Bir çocuğu mutlu etmekten başka bir anlamı var mıydı ki yetişkin olmanın?

Efe'nin ışıltılı gözlerle seçtiği bir diğer kitabı daha aldığımda kolum dürtülmüştü. Başımı çevirip baktığımda iki adamla karşılaştım.

"Merhaba," diye başladı öndeki. "Numaranızı verir misiniz?"

Kaşlarım duyduğum sorunun tuhaflığıyla çatıldı. "Neden?"

"Tam hayallerimin kadınısınız da," dedi buğulu bir sesle. Bir o kadar da ölü gözlerle.

Ne oluyordu böyle?

Bir Fransız melodramındaki başkahramanı oynamaya çalıştığını görebiliyordum ama oyunculuğu berbattı. "Kusura bakmayın veremem."

"Yanlış anlamayın," dedi elini kalbine götürerek. "Nor-

malde böyle şeyleri asla yapmam ama sizi kaçırırsam hayatımın sonuna dek pişmanlık duyacağımdan korkuyorum."

İçimden gelen kahkahalara zorlukla hâkim oldum. Asıl bizimkilerin kaçırmaktan büyük bir pişmanlık duyacakları bir oyunculuktu bu. Üstelik konu bendim.

"Gerçekten olmaz," dedim sabit ve kesin bir sesle.

"En azından bir çay içmeye gitsek..."

Kucağımdaki çocuğu görmüyor muydu? "Kesinlikle olmaz."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Sabrı taşmak üzereydi. "Gerçekten kötü insanlar değiliz. Birbirimizi tanırsak farklı düşüneceksiniz."

Tavırları ağzından çıkanların aksine içtenlik ve ilgiden uzaktı. Bu kadar ısrar etmesinin altında ne yatıyordu ki?

Gizli kamera şakası kurbanı olduğumu düşünmeden edemedim.

"Bence daha fazla zorlamayın. Fikrim değişmeyecek." En iyisi bir an önce gitmekti. Elimdeki kitaplarla kasalara doğru yöneldim.

"Bir dakika!" Ani ve sertçe kolumu çektiğinde geriye doğru sendelemiştim.

Feryat eden Efe'yi sıkıca tutup düşmeden dengemi kazandığımda tuttuğum koca nefesi verdim. Göz ucuyla adamların hareketsiz kaldıklarını gördüğümde yüzüme kocaman bir gülümseme yerleşti. Önceliğim onlar değildi.

"Yok bir şey," dedim Efe'ye. Kucağımda hoplattım. Sesimi melodik ve tatlı olmaya programlamıştım. "Amcalar oyun oynamak istiyormuş."

Gülene kadar türlü şebeklikler edip annesinin yaptığı gibi öpücüklere boğdum. Yere indirsem bu durumla ilgilenmem daha kolay olabilirdi ama bebeğe ne yapabileceklerini kestiremiyordum.

Ortaya serdikleri oyunun insanların ilgisini çektiğini,

adamları kınayan fısıltıları, hoşnutsuz bakışları fark ettim. Artık eğlence sona ermişti.

Attığım koca kahkahayla tüm kalabalıkla birlikte karşımdaki adamlar da irkildi. Efe de koca gözlerle beni izliyordu. "Siz kafayı yemişsiniz," dedim son derece neşeli ama tüm sokağın duyacağı kadar yüksek bir sesle. "Siz hayırı süs olsun diye kullandığımı mı zannediyorsunuz? Defalarca reddedildikten sonra zor kullanmaktan utanmıyor musunuz? Kucağımdaki bebeği de görmüyorsunuz herhalde."

Bugüne kadar eğer böyle bir durumda kalırsam çıkış yolunun içimde başka bir varlık varmış gibi davranmak olduğunu düşünmüştüm. Fikrimce herkesi korkutup kaçırmak en zahmetsiz yoldu. Fakat yanımda bir bebek vardı ve Aysel Hanım buraya yeni taşınmıştı. Acayip bir kızla birlikte anılmalarını istemiyordum.

Bir diğer çözüm yolu mağdurluğumu dibine kadar savunmak, herkesi utandıracak kadar ağlamaktı ama yine de Efe'ye travma yaşatmak istemiyordum. Nitekim dümdüz tehdit etmek de güvenli değildi. Geriye rezil etmek kalıyordu ama Efe tedirgin olmasın diye gayet mutlu bir ifade takınmıştım. Söylediklerimi henüz anlayamadığını umuyordum.

"Zühre?"

Sevim ve Aysel Hanım marketin kapısında belirmişlerdi.

"Ne oldu? Sesin sokağa kadar geliyor," dedi kuzenim. Gergin bakışlarını etrafa gönderirken ağır ağır bana doğru yürüyordu.

Belki olayların ciddileşmesini istemediğinden o ana dek sessiz kalan diğer adam gitmek için arkadaşına kapıyı işaret etti. "Kusura bakmayın," dedi uzaklaşmadan hemen önce.

Aysel Hanım, Efe'yi kucağımdan almadan önce arkalarından baktı. "Seni rahatsız mı ettiler?"

"Çok garipti." Üzerimdeki tuhaflığı atamamıştım. "Numaramı vermeye, çay içmeye zorladılar ama bir o kadar da isteksizlerdi. Acaba nasıl bir art niyetleri vardı da..."

Anne kız omuzlarımı sıvazladılar. "Hiç olur mu öyle şey," dedi Aysel Hanım. "Ne kadar da güzel bir kızsın."

Ağzımdan bir gülüş kaçtığında elimle gizlemeye çalıştım. Aysel Hanım gönlümdeki sırasını yükseltmişti.

"Moralini yerine getirmek bu kadar kolay işte," dedi Sevim sırıtarak.

Boğazımı temizledim. "Gerçekten olay çıkarmaya çalışıyor gibiydiler ama iltifat için teşekkürler Aysel Hanım."

Kitapları satın almak için kasa sırasına girdiğimizde Aysel Hanım elimi tuttu. "Senin için de uygunsa bundan sonra bana Aysel Teyze demeni istiyorum. Siz diye de hitap etme. Bu zamana kadar sebep olduğum sorunlardan sen de çok çektin, çok mahcubum."

"Gösterdiğin tüm iyi niyet ve gayretler benim için değerli Aysel teyze," dedim gülümseyerek.

Sevim derin bir nefes verdi. "Zühre anlayışlı biridir ama kolay affetmez. Bu kaleyi fethettiysen diğerleri hiçbir şey..."

"Demir leydi miyim ben? Hâlbuki pamuk gibiyimdir."

"Sadece tanıdığım en şüpheci ve zor güvenen insansın. Ah!" Bir şeylerin farkına varmış gibi annesine döndü. "Yine de güvenini kazandığını sanmıyorum."

Sinsice güldüm. "Tabii ki destek olacağım, endişe etme Aysel Teyze." Ama güvensizliğim bir hastalıktı, o konuda sessiz kaldım.

Aysel Teyze ve Efe bizi otobüs durağına kadar uğurladı. Sevim ikisine de uzun süre sarıldı. "Kızım, sana en iyi halimi göstermek istedim. İnşallah bundan sonrasını telafi edeceğim," dedi annesi.

Otobüse bindiğimizde gözden kaybedene kadar onları izledi Sevim. Nemli gözleri hayat doluydu.

"Bugün nasıldı?" diye sordum omzunu dürtükleyerek.

Kocaman esnedi ve başını omzuma yasladı. "Rüya gibiydi; ne kadar umut etsem de bu kadarını hayal edememiştim.

Ama kendimi çok kastığımdan mıdır feci yoruldum, kaslarım şimdiden ağrıyor."

Döndüğünde dayımın bizden dinleyeceklerini düşünmek beni hiç olmadığım kadar dinçleştiriyordu. Sevim ve bize onunla görüştüğünü niye anlatmadığını anlamaya başlıyordum. Muhtemelen karşı çıkacağımızı, onu engelleyeceğimizi, belki Aysel Teyze'ye gidip onu uyaracağımızı düşünmüştü. Hakikaten annem öğrense olası durumlardı bunlar ama Sevim annesini hiçbir zaman tamamen söküp atamamıştı. Dili ne söylerse söylesin kalbindeki değişmeyen bir gerçekti ve Sevim kendini acı çekmekten korumak için bu gerçeği herkesten, babasından dahi gizlemişti.

Kızlardan ayrılamadığım için dayımla telefonda konuşacak fırsatı yakalayamasam da mesajla dün gece öğrendiklerimi ve olanları anlatmıştım. Önce Sevim'le, sonrasında annemle bizzat konuşacağını söylemişti. Annemle konuştuğumda bir şeyleri ondan gizlemekten suçluluk duysam da zayıf kalbim bu yüzleşmeyi kaldırmaya hazır değildi.

Akşam olup da dayım döndüğünde önceden konuştuğumuz gibi Sevim'e çaktırmadan dışarı tüymüştüm. Benim dün şahit olduklarımı öğrendiğinde yanında olursam çok daha hassas olacağını, tüm bunlarla yüzleşmekte zorlanacağını biliyorduk. Gösterdiğinden çok daha içli ve nazikti. Kendi sorunlarını çözmek yerine ilgisini bana vermeyi tercih ederdi.

Yürüye yürüye bir şekilde Girayların sokağına geldiğimde altı yıl sonra ilk defa burada olduğumu fark ettim. İçeri girmeden sellukaları görmek istiyordum. Üstelik dayımın bahçe duvarlarına kıyasla alçak olan duvarlarının ötesi parmak ucuma bastığımda görünüyordu. Bahçe ışıkları yandığı için çiçeklerin açtığını az da olsa seçebilmiştim. Bir başka gün gündüz vakti tekrar gelmeliydim.

"El vereyim mi?"

Sıçrayarak geri çekildiğimde Giray'ın göğsüyle karşılaş-

mıştım. Evet, onun göğsü olduğunu tuhaf bir şekilde anlamıştım. Bakışlarımı yüzüne kaldırdığımda ifadesiz bir suratla kolunu sıvazladı. Hissettiğim utançla alev aldım.

"İçeri girmek istiyorsan duvar yerine kapıyı kullanabilirsin," dedi boğuk bir sesle.

"Affedersin," dedim başım eğik bir şekilde. "Yolum düşünce sellukaları merak etmiştim, rahatsız etmek istemedim."

Tutmaya çalıştığı gülüş ağzından kaçmış gibi bir ses çıktığında başımı kaldırdım. Öksürük kriziyle iki büklüm oldu. "Bu yüzden insanlar seninle uğraşmayı seviyor demek," dedi kısık bir sesle.

İçim cız etti. "Hasta mısın?"

Başını sallayıp elindeki eczane poşetini gösterdi.

"Evde ilaç almaya gidecek kimse yok muydu?"

Bu sefer olumsuzca sağa sola salladı başını. Öksürüğü bu kadar kötüyse hiç konuşmaması daha iyiydi.

"Yemek yedin mi?"

Olumsuz.

"Yiyecek bir şey var mı?"

Bir an duraksadı, sonra omuz silkti.

İç çektim. "Çorba yapmamı ister misin? Çok sürmez."

Bu fikirden hoşlanmadığını göstermek için yüzünü buruşturdu.

Çenemi özgüvenle yukarı kaldırdım. "Çorba sanatında uzman bir isim olduğumu söyleyebilirim. Sonuçta Leyla Demirhan'ın mutfağında yetiştik."

Dikkatini çekmiştim. Burnumun ucunu kaşıdıktan sonra kendi kendime güldüm. "Övünmek gibi olmasın ama yemeklerimin beğenilmediğini duymadım."

Bu kız yine ne yapıyor minvalinde başını ağır ağır sağa sola salladıktan sonra bahçe kapısını açtı. Bahçe boyunca durmadan yürüdüğü için onu yavaşlatmadan görebildiğim

kadar sellukalara baktım. Çok güzellerdi ama ne yazık ki acil durumda bir hastamız vardı.

Sahiden kimse yoktu evlerinde. Yıllar sonra bile aynıydı. Antrenin tavanı gül şeklinde kıvrımlı, zemini dayımların evi gibi mermerdi. Işıklandırma koca bir avizeyle değil, birkaç spotla yapılmıştı. Kapı iki kollu spiral merdivene bakıyordu. Merdivenin sol tarafı oturmaya, sağ tarafı da yemek bölümüne ayrılmıştı. Hiç eskimeyen ceviz yemek masasında kaç kez resim yaptığımızı, kaç kez oynadığımızı sayamazdım.

Büyük bir evde hastayken bir başına kalmak insanı çok yalnız hissettirirdi. İlaçlarını poşetten çıkarmaya koyulduğunda ben de buzdolabının kapağını açtım. "Yarım saat içme ilaçları, yedikten sonra içersin. Beklerken bol bol su iç."

Başımı dolaptan çıkarıp beni izleyen Giray'a baktım. "Çay istersin değil mi? Öksürüğüne iyi gelir."

"O kadar kötü değilim," dedi. Boğazı hiç öyle demiyordu.

"O kadar kötüsün," dedim ilaçlarını göstererek. "Hem ne oldu da böyle oldun? Dün iyiydin."

"İlk defa hasta olmadım."

Kaşlarım havalandı. "Bunu duymak... Güzel?"

"Demek istediğim bu kadar düşünmene gerek yok," diye huysuzca konuştu.

Çok düşündüğümü sanmıyordum. Sıkıntıyla inledim. Hasta olduğu için daha mı hassastı? "Git ve beni bekle. Böyle daha çok sorun çıkarıyorsun."

Somurtarak bakmaya devam etti. En azından tartışacak halinin olmadığının farkındaydı. Bu haliyle çok tatlı olduğunu düşünmek yanlış mıydı?

"Ateşin yok değil mi?"

"Yok," dedi ayaklarını sürüyerek mutfaktan çıkarken.

"Ne istersin? Tavuk çorbası? Sebze? Mercimek? Tarhana? Yayla?"

Ayakları durdu. "Yayla." Pes etmişti.

Bahçeye çıkıp sandalyelerden birine oturmasını garipsesem de işe koyulmuştum. Çorbayı beklerken bir yandan da ocağa bitki çayı koydum. Hazır olduğunda termosa doldurup bir kavanoz pekmezle birlikte yanına gittim. Gözleri kapalıydı.

Uyumuş muydu? Kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesini göğsüne dayamıştı. Bahçedeki lambaların yüzünde yarattığı gölgeler hatlarının ne kadar düzgün olduğunu vurguluyordu. Yaraları daha iyi gözükse de dünden farklı sayılmazdı. Ne olmuştu da bir anda bu kadar hasta olmuştu ki? Belki de daha önce başlamıştı. Yazın hasta olmak zaten iğrenç bir histi, dayak yedikten sonra nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum. Neden sürekli zor durumlarda yakalıyordum ki onu? Yoksa hep mi böyleydi? Tarlanın ortasında soğuk kulübede uyumalar, dayak yemeler, hele hele Afyon'la yaşadıkları... Güzelin şanssızlığı diye bir şey var mıydı acaba?

Sedat Amca da yakışıklıydı ama Giray çoğunlukla annesine çekmişti ki annesi inanılması güç bir güzellikti. Üstelik bu yüze hayat veren ruhu pırıl pırıldı. Becerikli, zeki, zengin bir ailenin de oğluydu. Saygı duyulması gereken bir kişiliği ve iyi bir kalbi vardı. Sağlıklıydı da. Tüm bunların bir arada toplanması herhalde pek nadir görülürdü. İnsanları kıskandıran bir karışımdı Giray Zerenoğlu. Bunlarla değerlendirildiğinde pekâlâ mutlu bir hayat yaşıyor olmalıydı. Belki birçokları böyle bir yanılgıya sahipti.

Ama hiç de öyle olmamıştı.

Mümkün olsaydı hayatının sonuna dek mutlu olmasını sağlardım.

Ne kadar ağır yükler taşımıştı ah bile demeden, nasıl bir yalnızlıktı da kendinden başka suçlayacak kimseyi bulamamıştı. Küçük bir yaratığa dönüşüp vücudunun içinde bir bahar temizliğine çıkmayı, biriken tüm kasvetli bulutları ve endişenin örümcek ağlarını tek tek toplamayı istiyordum. Acıyan yerlerine ilaç sürmek, toz tutan yerlerini parlatmak, içindeki

çocuğun yüzü gülene dek onunla oynamak, gönlünde bahar çiçekleri açtırmak... Artık dinlenmeli, kötü şeyleri düşünmemeliydi. Hissettiğim öfke ve pişmanlık başımdan aşağı inen kaynar su gibi haşlıyordu beni, göğsümü sıkıştırıyordu.

Ben Giray Zerenoğlu'nu seviyordum. Belki benim bile derinliğini bilemeyeceğim kadar çok, pek çok. Başımıza gelenlerden sonra huzur buluyordum onun yanında, peki o nasıl bulacaktı? Ona sımsıkı sarılmak istiyordum dünden beri ama haddimi aşar mıydım? Nasıl temizleyecektim iltihapla kapanmış yaralarını? Ruhumun diğer yarısı ondaydı ama onunki nerede bilmiyordum. Nasıl yardımcı olacağımı kestiremiyordum.

Elimdekileri masaya bıraktım. Çorba beni bekliyordu. Maalesef uyanma zamanı gelmişti. "Giray."

Hafifçe kıpırdandığında bir kez daha seslendim. Emsalsiz gözleri usulca açıldı, bana bakmadı. Sokak ışıkları kirpiklerinde ışıldıyordu. "Neden adımı öyle söylüyorsun?"

Sesimin nasıl çıktığına dikkat etmemiştim. Saplantılı bir sapık gibi çıkmamıştı umarım. Nefesim gırtlağımda tıkandı. "Çayın hazır. Hepsinden önce iki kaşık pekmez ye. Çorba birazdan hazır olur."

Çorbanın durumunu görmek için içeri yöneldiğimde yine kısık bir sesle konuşmuştu. "Bana acıyor musun?"

Onu anlamak için dikkatlice yüzüne baktım. Hasta olduğu için mi böyle modu düşüktü? Olanlardan sonra çok mu şey birikmişti içinde? "Hayır. Nereden çıktı bu?"

"Dün konuştuklarımızdan önce hiç davranmadığın gibi davranmaya başladın."

Hayır, sadece seni seviyorum ve şu an sana ilgi gösterme fırsatını yakaladığım için sen de görmeye başlıyorsun.

"Dünden beri ilk kez konuşuyoruz ve sen hastasın." Derin bir nefes aldım. "Bir dakika bekle, çorbaya bakıp geleceğim. Bu arada pekmezini ye, hemen geliyorum."

Çorbayı karıştırıp kontrol ettikten sonra altını kapattım. Döndüğümde Giray elindeki kaşıkla pekmezi kurcalıyordu.

Karşısındaki sandalyeye oturdum. Aklımdan geçenleri toparlamaya çalışırken sessiz kaldık. Sonunda ağır ağır konuştum. "Neyine acıyabilirim? Hepimiz belli şartlarda bir şekilde bu hayatı yaşıyoruz. Bu yaşamı süren, zorluklardan geçen ne ilk ne de son insanlarız." Gülümsedim. "Ben kimim de sana acıyayım? Sen kimsin ki sana acıyayım? Bir an sonrasını bile bilmezken neye güvenip de büyükleneyim?"

Gözleri büyüdü, bakışları benimkilere takıldı. Zamanın genişlediği o özel anlardan birinde olduğumuzu, aramızda sıcak bir yol oluştuğunu ve kalbine dokunduğumu hissettim. İç gıcıklayan bir sevinç duydum, kalbine dokunduğum an hissettikleri benim kalbime dolmuş gibi bunaltıcı bir yoğunluğun altında boğulmuştum.

Bakışlarını indirdi ve pekmezden bir kaşık aldı. Bir süre öylece kaldık.

"Yoksa kendine acımaya başlayan sen misin?" diye dillendirdim çekindiğim soruyu.

Cevap vermeyeceğine inanmaya başladığım kadar uzun süre sustu. "Babam dün çok ağladı. O halini görünce ben de ağladım," diye mırıldandı.

Ah... "İyi olmuş, ağlamak insanı iyileştirir," dedim. Sonra şakaya vurdum. "Yoksa çok ağlamaktan mı hasta oldun?"

"Hayır," dedi nefesinin altından. Gülümsemese de omuzları gevşemişti. "Zaten birkaç gündür iyi değildim."

"Kendine acıma. Sen ne acınacak birisin ne de acınacak şeyler yaptın. Hem acıyınca bir kasını bile oynatamayacak kadar takatsiz kalıyor insan. Sönüp gidiyor." İç çektim. "Sen güzel parlıyorsun. Sönüp gitmeni istemem."

Sağ kaşını kaldırdı. "Güzel mi parlıyorum?" diye tekrar etti üstü kapalı bir alayla.

Bir de bu gözlerden baksan... "İnsanların parladığını ben

seninle gördüm Giray. Varlığının etrafa huzur saçtığını... Bir şeyleri daha güzel yaptığını..." Omuz silktim. "Tabii bir zorunluluk değil ama sen de parıldamayı seviyorsun sonuçta."

Sözlerimi tuhaf bulduğunu gösteren bir ifadeye sahip olsa da sesli bir şekilde güldü. "Tabii, seviyorum ben ışıl ışıl olmayı. Değişsin istemeyiz." Düşünceli düşünceli gözlerime baktı. "Konuştuğumuza sevindim. Seninle konuşmayı özlemişim."

Böyle söyleyince içimdeki tüm düğümler çözülmüştü âdeta. "Tavırlarım değiştiyse değiştirmeye şansım olduğunu görmemdendir." Sana yakınlaşacak fırsatı buldum, demenin üstü kapalı şekli... "Daha düne kadar bir daha eskisi gibi konuşamayacağımızı kabullenmiştim. Ama öğrendiğim bilgilerle seni ve her şeyi daha iyi anladım. Ve bilgiler insanı değiştirir. Belki bu yüzdendir," dedim tüm içtenliğimle. "Ne yapmamı bekliyordun? Başına çorba fırlatmamı filan mı?"

"Üzgünüm," derken yüzüne gülümseme gelmişti. "Haklısın. Birbirimizi uzun zamandır tanısak da hakkımızda öğrenmemiz gereken çok şey var."

"Öyle..." dedim gülümserken. Kollarımı iki yana açtım. "Ama ben bir sözlük kadar anlaşılırım, neyi bilmek istiyorsan sorabilirsin."

Göz ucuyla kirpiklerinin arasından bir bakış attı bana. Dudakları kıvrıldı. "Hiç de öyle değil."

Bunu beklemiyordum işte. Şaşkınlıktan ağzım aralanmıştı. "Ne yani, ben zor muyum?"

Ciddi olduğumu anlamak istiyormuş gibi gözleri kısıldı. "Önceden daha kolaydın. Belki daha çok konuştuğumuz içindi. Şimdi daha az konuşuyorsun, bakışların çok bir şey ele vermiyor."

"Dün yanında bağıra bağıra ağladım Giray neyi ele vermiyorum?"

"Dün ayrı..." Çayı termosun kapağına doldurup bir yu-

dum içti. "Madem sözlük gibisin soralım. Ne yaptın görüşmediğimiz bunca zaman?"

Sinsilik beni ele geçirdi. "Sevim'den her şeyi öğreniyormuşsun ya. Asıl ben sormalıyım bence."

Gözlerini devirse de bu konuda yorumda bulunmadı. "Seni senden dinlemek istiyorum. Hem çok öksürüyorum kendimi başka zaman anlatırım."

Giray'ın sevdiğim bir diğer özelliğiydi bu. Dinleyen taraf olmaya alışkındım ama o bendeki değişimlere dikkat eder, beni bir şekilde anlayacağına inandırır ve uzun uzadıya konuştururdu. Değerli bir insan olduğumu düşünürdüm, beni de merak eden, dinlemek isteyen varmış diye. Gerilmeden, araya espri sıkıştırma zorunluluğu hissetmeden en ciddi konuları en dürüst halinde konuşurduk biz. Artık o konuşmaları yapmadığımız için mi Giray'a daha zor gelmiştim acaba? Fakat kolay olmak ne kadar iyiydi emin değildim. Ben de gizemli kız olup ilgisini toplasam olmaz mıydı?

Olmazdı. Onun da aklını olanlardan uzaklaştırması iyi olurdu. Zaten onunla paylaşmaya hasrettim. Utanıp sıkılmadan, yabancılık hissetmeden küçük ve kısıtlı hayatımı anlattım ona. Arkadaşlarımı, lisede yaşadığım ufak maceraları, üniversite sınavını, okuduğum kitapları, çektiğim fotoğrafları, izlediğim dizileri, okuduğum çizgi romanları... İlgilenmediği alanlardan bahsetsem de can kulağıyla dinledi, sorular sordu, anlamaya çalıştı. Ara ara öksürse de benimle heyecanla sohbet etti. Gelecek kaygılarımı dinledi, ferahlatan öğütler verdi.

Bir ara öksürüğü boş verip o da kendisini anlattı. Daha önceleri insan içinde şarkı söylemezmiş. Lise ikideyken iki üst dönemde müzik grubunda olan bir çocuğun söyleyemediği şarkıyı okulun bahçesinde söylediği gün sesiyle ünlenmiş. Daha önce gitar çaldığını biliyordum ama gruptaki çocuk kıskançlık yapmayıp daha iyi çalmayı da öğretmiş. Eğlenceli

bulduğundan bırakmamış, hatta üniversitede de söylediği oluyormuş. Okulunu çok seviyordu Giray. Mimarlığı daha çok seviyordu. Şirketin başına geçince ne yapacağını sorduğumda belki holdinge çeviririm mimarlık da yaparız diye şakaya vursa da isterse yapabileceğini biliyordum, o yüzden tüm ciddiyetimle desteklemiştim onu. Estetik zevki benimkinden kat kat iyiydi, kalıplara sığmıyordu, yeniyi denemeye bayılıyordu. Sivil Toplum Kuruluşlarında insanlarla iletişim halinde olmayı seviyordu. Gizem'in bahsettiği öğrencileri soğuttuğu günü hatırlattığımda öksürük krizine girmesine sebep olacak kadar çok güldü. Bir hoca sınav kâğıdını beklediğinden kötü okuduğu için o gün hayata küstüğünü anlattı.

Altından yine Afyon çıkacak diye işkillenmemiş değildim.

Gençliğin hayatımızın en enerjik, en dinamik dönemleri olduğunu söylüyorlar. Bunu her düşündüğümde ne kadar çok zaman kaybettiğimi hatırlıyorum. Giray'dan daha küçüktüm ama pek de tutkulu biri olmadığımdan muhtemelen, peşinden koştuğum idealist hedeflerim yoktu. Zirveye yetişeceğimi, yakışacağımı hayal edemiyordum. Hayatı doludizgin yaşayan biri değildim. Hayallerin içinde yaşar, zamanı unutur, zamanı kaybederdim. Nereden gelip nereye gittiğini kimse bilemezdi ama kendi hayatımdan o kadar bihaberdim ki bu beni biraz dehşete düşürüyordu. Pişmanlığını elbet bir gün tadacağımı biliyor ama değişmiyordum. Bu hayatla ilgili yaptıklarım yok denecek kadar azdı. Niye bu kadar yarımdı her şey, niye zamanı doldurmuyordum? Her şeye rağmen büyüyememiştim belki de, tecrübe etmem gereken şeyler birikiyordu.

Bununla birlikte Giray'ın yanındayken biraz farklı hissediyordum. Sanki ben yaşamıyordum da önümde yaşamayı seven bu gencin olması beni de yaşadığıma ikna ediyordu. Onun dünyasına girdiğimde canlı hissediyordum. Hayata, insanlara, geleceğe daha büyük bir merakla yaklaşıyordum. Sadece ona karşı değil onun anlattığı dünyaya karşı da kalbim

daha hızlı atıyordu. Hiç yetişemediğim zamanı tutabildiğimi, kontrol edebildiğimi onunla hissediyordum. Yerçekimimdi Giray Zerenoğlu, onunla birlikteyken bu ömrün yaşandığını, aldığım nefesi, var oluşumu tekrar hatırlıyordum. Beni kuruntulardan, miskinliklerden, ihmalkârlıktan uzak tutuyordu. Yanında aldığım soluk farklıydı, düşüncelerim bambaşkaydı. Zühre Demirhan'ın bir insan olduğunu hatırlıyordum.

Giray çorbasını içsin diye içeri döndük. Yemeğe başladığında, "Benim için yerçekimi gibi birisin," diye çıktı ağzımdan bir anda.

Muzip bir gülüşle kaşları hafiften çatıldı. "Az önce ışıldıyordum şimdi yerçekimi oldum. Hayırdır?"

İyiden iyiye tehdit unsuruna dönüşmüştüm, garip garip laflar ediyordum. "Klişe ama yanındayken yaşadığımı hatırlıyorum," dedim. "Kalbim yeniden atmaya başlamış gibi. Ben de bazı şeylerin peşinden gidebilirmişim gibi."

Kaşığını tabağa bıraktı. "Sevildiğin yerde öyle olursun," dedi başını sallarken. Kalbim titredi. "İnsan değer gördüğü yerde çok güzel olur. Hiç gülmediği gibi güler, düşünmediği gibi düşünür, konuşmadığı gibi konuşur. Daha önce cesaret edemeyeceği şeyleri yapıp hiç yaşamadığı gibi yaşar. Bambaşka biri gibi hisseder ama en saf hali de odur."

Onun bahsettiği sevginin benim hissettiğimden farklı olduğu bir gerçekti ama istesem de gönül koyamıyordum.

Daha önce görmediğim bir gülüşü gösterdi bana. "Sen de atmosferden ayrılma o zaman, ben varken uçup gitmene müsaade etmem," dedi. Ukalalık sınırlarında dolaşan, kendine güvenen bir içtenlikti bu. Sorgulanması mümkün değildi. "Benimleyken hiç gülmediğin gibi güler, hiç yaşamadığın gibi yaşarsın. Gör bak nasıl yaşanır bu hayat."

Ne kadar harika biri olduğu düşünüldüğünde ona olan sevdamın günden güne artması pek de şaşılacak bir durum değildi herhalde.

16

Yeniden

Giray

Sabaha kadar kesintisiz uyuyalı, gözümü aralayamayacak kadar yatağın içinde kaybolalı ne kadar olmuştu hiçbir fikrim yoktu. Aldığım ilacın yan etkisi mi diye düşünsem de uyku ilaçlarının faydasız olduğunu keşfedeli bir hayli olmuştu. Geriye psikolojik olarak büyük bir yükten kurtulduğum gerçeği kalıyordu ki uyanıkken bile çok daha huzurlu olduğum yadsınamazdı.

Fakat bu sabahın en büyük mucizesi kalbimi kavuran acı olmadan uyanmaktı. Beni iliğime kadar kurutan, çıldırtacak raddeye varan acı olmadan uyanmak, ağlamak isteyecek kadar etkilemişti beni.

Hep, her gün böyle devam etmesini öyle çok istiyordum ki güzel bir rüyayı tekrar görmek için bir daha uyumaya çalışmak gibi tüm gün bu güzel hissi yaşamak istiyordum.

Babam odamın kapısını açıp başını içeri soktu. "Hâlâ uyukluyor musun?"

Uyku sarhoşu gibi yataktan sağa sola savrularak çıktım. Yarı örtülü gözlerle banyonun yolunu tuttum.

"Bugün daha mı iyisin?" diye sordu beni takip ederek.

Yüzümü yıkadıktan sonra havluyla kuruladım. "Kırgınlığım gitmiş."

"İyi de uyudun." Omuzlarıma masaj yaparak beni mutfağa kadar götürdü. O buzdolabından yumurta çıkarırken masaya oturdum.

"Dün kendine yayla çorbası mı yaptın?" diye sordu saklama kabındaki çorbayı göstererek.

Fazla olanı kaldırmıştı demek. Bulaşıkları da yıkamıştı. Her şeyi ona yaptırdığıma inanamıyordum. "Zühre yaptı."

Tahmin ettiğimden çok şaşırmıştı. "Zühre mi? Dün buraya mı geldi?"

"Bahçe duvarından çiçeklere bakmaya gelmiş, eczaneden dönerken karşılaştım," dedim hırsızı andıran o halini hatırlarken. İrkilerek duvardan ayrıldığında düşecek diye endişelenmiştim. Sırtını bana çarpışı, bana yakalandığını anladığında yaşadığı şok ve utançla sokak lambasının altında parlayan, kızarmış yüzünü saklayışı; titreyen bakışları, heyecanlı solukları...

Babam daldığım uzak diyarlardan beni geri getirdi. "Sen de çiçeklere bakmanın karşılığını çorbayla mı ödettin?"

"Kendisi teklif etti."

Bu sohbet tehlikeli bir hal alıyordu. Bir an önce konuyu değiştirmeli...

"Dün de bayağı yoğun bir gün geçirmişti, üstüne seninle ilgilenmiş. Ne kadar iyi bir kız."

Dün ne olmuştu ki? Sadece benim hakkımda ve havadan sudan konuşmuştuk, bir sorunu olacağı aklıma gelmemişti. Gerçi öyle bir hali de yoktu ama o zaten belli etmezdi.

"Aysel Hanım'ı görmeye gittiklerinde iki adam sarkıntılık etmiş."

Tüm kırgınlık ve yorgunluk bir anlığına vücudumu terk etti, içim öfkeyle sarsıldı. "Sarkıntılık mı? Kim yapmış?" Bir anda sesimi yükseltmeye çalıştığım için karın kaslarım ağrıyana kadar öksürdüğümde bir yudum su içmeye zorladım kendimi.

"Talatlar söyledi ama ben de ayrıntıları bilmiyorum. Kim olduklarını araştıracaklardı." Güvenlik şirketinden olan adamlardan bahsediyordu.

Neden söylememişti acaba? Gerçi aramızdaki sorunları daha yeni çözmeye başlamıştık, her şeyi anlatmasını bekleyebilir miydim ki?

Yine de genç bir kızı rahatsız etmek? Zühre'ye yaklaşacak haddi nasıl edinebilmişlerdi merak ediyordum. Kendini bilmezler ne hakla onunla konuşmuştu? "İşleri koruma değil mi bu adamların? Bir şey yapmamışlar mı?"

Sedat Bey kırdığı yumurtaları tavada hünerle çevirdi. "Olay büyümeden ne yapsınlar ki? Zühre çözmüş zaten. Rezil etmiş onları."

Elimdeki bardağı bıraktım. Ne olursa olsun bugün geldiğinde ne olduğunu öğrenecektim.

Durum değerlendirmesi yapmak için bizim evde toplanacak, birlikte adım atmak için kararlar verecektik. Kaybedecek bir anımız bile yoktu, her şeyden haberdar olsak bile hazır değildik ve Ferit Kaya her an bir başka hayatı sonlandırıyor olabilirdi.

"Bu çaylar da mı Zühre'nin eseri? Oğlum bu kız çiçek bakmaya mı çalışmaya mı geldi?" Çöpü açmış içindekileri bana gösteriyordu.

"O ısrar etti!" diye isyan ettim yüzümü ellerimin arasına gömerken.

Sabahtan akşama kadar evde pineklemek de uzun zamandır yapmadığım şeyler listesindeydi. Statis'i dayıma devrettiğim ve babam şirket işlerinden beni muaf kıldığı için

evden çıkmama gerek kalmamıştı. Şirketten ayrılmak pek umurumda olmasa da Statis'i özlemiyor değildim. Yine de kahvaltı ettikten sonra online oyun oynamaya kararı vermiş, öğleden sonra kapı çalana kadar yerimden kıpırdamamıştım ve bu tembellik hoşuma gitmişti yıllar sonra. İyileşme dönemi miydi bu dönem? O da Antalya'ya döndüğüne göre kesinlikle iyileşme dönemiydi benim için.

Dün onunla konuşurken de bunu düşünmüştüm. Boğazımı mahvetmek uğruna saatlerce konuşmak istemiştim. Şayet gidip uyumamda ısrarcı olmasaydı sabaha kadar onu dinleyebilirdim. Tuhaf benzetmelerini, sürekli kaçırdığı gözlerini, bana gamzeleri sevdiren gülüşünü, ağzından çıkan her bir kelimeyi...

Babamın kapıyı açtığını duyduğumda kulaklığı kulağımdan çıkardım. Sesleri yukarıya taştı. Ali Abi gelmişti. Odamdan çıkıp tırabzanların önüne geldim.

"Ne bu halin böyle?" Beni gördüğünde ilk sözleri bunlar oldu. "Dağ adamı gibi... Bari karnını da kaşı."

Oyun oynarken öfkeyle çekiştirdiğim saçlarım, eski püskü pijamalarım, ekranda sabit kalarak eziyet çekmiş gözlerim ve gözlüklerim. Sakallarım da uzamıştı. Elimde de bir paket jelibon vardı.

Beklentisini karşılamak adına tişörtümün altından karnımı kaşıdım.

O sırada bunlara şahit olmasını asla istemediğim biriyle göz göze geldim. Zühre de buradaydı.

Elim olduğu yerde hareketsiz kaldı, Zühre ise öylece bakmaya devam etti. Gözlerini kaçırırken gülmemek için kendini tutmaya çalışıyor gibiydi.

Ben ve güzel kaderim...

"Sonunda doğal ortamında yakaladık! Giray Zerenoğlu sürüngeni!" dedi Sevim kolunu dirseğinden bükmüş, kamera gibi bana doğrultmuştu.

"Ünlü olmak ne kadar da zor," dedim kalabalığı sakinleş-

tirmeye çalışıyormuş gibi elimi kaldırıp indirirken. Kaç yaşına gelmişti hâlâ aynıydı, ciddiye alırsam peşimi bırakmazdı.

"Adam kırk yılda bir tatil yapıyor söylemedik söz bırakmadın," dedi Reşat Amca ben aşağı inerken. Reşat Amca beni bir ayrı severdi zaten, Sevim bunu yıllarca kıskanmıştı. Bana kalırsa hâlâ kıskanıyordu ve tüm bu huysuzluğu bundandı ama şeytan tüyümden olsa gerek o da severdi beni.

Sadece şeytan tüyümün bazılarına farklı dokunmasını ve onların sevme şeklinin farklı olmasını istiyordum.

Sevim her zamanki gibi kıpır kıpır olduğundan anlamak güç olsa da artık her şeyi öğrendiğini tahmin ediyordum. Zühre'ye Ali Abi'yi gösterdi. "Bu kim?"

"Polis."

"Başka gelecek kimse var mı?"

Onlara yaklaştığımda elimdeki jelibon paketini uzattım. "Dayım ve adamları."

"Ah, bizi koruyan adamlar." Paketi parmağının ucuyla itti. "Hastalığını bulaştırmak mı istiyorsun?"

Yediklerimi paylaşmak artık refleks haline geldiği için düşünmeden hareket etmiştim. Hasta olmasını yüreğimin kaldırmayacağı insanlar vardı sonuçta...

"Daha iyi misin?" diye sordu Zühre.

Başımı sallayarak tasdikledim. Seninle çok konuştum boğazım berbat diyemezdim. "Hâlâ öksürüyorum ama bir iki güne geçer."

"Ona bir çözümüm var," dedi hızla. "Arkadaşımdan tarif aldım, boğazını yakıp öksürüğü kesen türden. Çok iyi geldiğini söyledi."

Dün ona yaptırdıklarım aklıma geldi, daha fazla yüklenemezdim. "Anlat ben hazırlarım."

"Bir saniye," dedi telefonunu çıkarmadan önce. Arkadaşının mesajını açıp bana gösterdi. "Hem karışık değil hem de evde bulabileceğin şeylerden."

Limon, zencefil, karabiber, bal, pekmez...

Telefonunu bana uzattı. "Yaparken oranlarına bakabilirsin." Sonra telefon şifresini gösterdi. Öylesine bir şeymiş gibi. Bakmam sorun değil miydi? Bana bu kadar güveniyor muydu?

Tereddüdümü anlamıştı. "İçinde bir şey yok zaten," dedi sevimli bir gülüşle. Gerçi onun gülüşleri hep...

Listenin bir kez daha üstünden geçtim göz ucuyla. "Aklımda kaldı zaten," diye kafa tuttum.

"Bu çocuk için dün beni yalnız bıraktığına inanamıyorum," dedi Sevim gözlerini devirirken. Ben de gözlerimi devirdim ama yine de pis pis güldüm. Kıskançtı işte. Kimseyi paylaşmaya niyetin yok ama kader ağlarını örüyor Sevim...

"Olmamam daha iyi olacaktı," dedi Zühre şefkatle. "Yoksa istediğimden değil, biliyorsun."

Sevim'in yüzü yumuşadı, Zühre'ye sıkıca sarıldı. Bunların gerginliği anca bu kadar sürerdi zaten.

"Bizim burada olmamız doğru mu?" diye sordu Sevim. "Olaylar fazla ciddi."

"Ali Abi özellikle istemiş," dedim. "Bilmeniz gerekmeyen bir şey varsa ayrı konuşulur zaten."

"Sen her şeye dâhilsin yani," diye mırıldandı. Kıskanç.

Kapı çaldığında gidip açtım. İri bir adam üstüme atıldı. "Aslanım!"

Darbenin etkisiyle geriye doğru sendelediğimde beni doğrultan yine o olmuştu. "Bir bakayım şu haline," dedi kafamı ellerinin arasına alarak.

Dayımdan başka herkes görüş alanımdan çıktığı için olan biteni göremesem de sessizliğe bakılırsa dillerini yutmuşlardı. Tabii iki metre boyundaki iri bir kas kitlesi kapıyı tıkadığı, beni bez bebek gibi etrafa savurduğu için olacağı buydu.

"İyiyim, iyiyim," dedim aceleyle. Başımı sağa sola çevirirken boynumu kırmasından endişe ediyordum.

"Çocuğu bırak da nefes alsın," dedi babam omzumun üstünden.

Nihayet beni bırakıp babama sarıldı. Yine de orta yaşlı bir adamı parmak ucunda görmek biraz hüzün vericiydi. Nitekim Reşat Amca da bu muameleden nasibini aldı. Ali Abi bir tokalaşmayla yırttığı için şanslıydı.

Dayım büyük bir boz ayıyı andırırdı. Her zaman öyleymiş, gençken Türkiye çapında bir güreşçiymiş. Sonra ticaret ilgisini çekmeye başlayınca bırakmış. Güreşçi vücudu onu bırakmamıştı gerçi. Aile içinde boyumun da ondan geldiği tahmin ediliyordu. Zekâlarımızsa...

"Sen de Leyla'nın kızı olmalısın. Ne kadar çok benziyorsun!"

Zühre'nin kaşları havalandı. "Annemi tanıyor musunuz?"

"Tanımak ne kelime, evlenme de teklif etmiştim ama hep reddedildim," dedi derin bakışlarla.

Kaç kez teklif etmişti yahu?

Zühre'nin afallamış hali karşısında gür bir sesle güldü. "Dert etme, dert etme. Eşimle çok mutluyuz," dedi parmağındaki yüzüğü göstererek. Sonra yanında gelen adamları tanıttı; Zahit ve Talat isimli iki koruma. Sevim ve Zühre'yle görevliymişler. İkisi de yirmilerinin ortasındaydı. Talat ince boyunlu, saçları kenarlardan açılmaya başlamış, ciddi ve zarif bir adamdı. Zahit ondan biraz daha kısa, daha geniş kalıplı ve sessizdi. Dayımla bizzat çalışıyorlarsa işlerinde çok iyi olmalıydılar.

Ali Abi boğazını temizledi. "Hepimiz meşgul insanlarız, artık başlayalım."

Herkes koltuklara geçti. Kimse komiserin lafını ikiletmiyordu tabii. Girişe sırtını dönen iki kişilik koltukta babam ve Reşat Amca, yanlarındaki tek kişilik koltuğa Ali Abi, camın arkasındaki koltuğa dayım ve adamları, üç kişilik kanepeye Sevim ve Zühre geçti. Kimseye hastalık bulaştırmayayım diye Zühre'nin yanına sandalye çektim.

"Telefonda da konuştuğumuz gibi güvenebileceğim meslektaşım neredeyse yok sayılır," diye başladı Ali Abi. "Normalde âdetim değildir evlerde buluşmak böyle ama tamamen gizli yürütmek istiyorum soruşturmayı." Tabii, evlerden ziyade soğuk, karanlık mekânlarda ve mümkünse karşısındaki şahıs konuşabilecek kadar kendindeyken konuşmayı severdi.

Şaka değil, Ali Abi 'formaliteleri' göz ardı etmekle tanınan bir numaralı komiserdi. Hayat şartları işte...

"İki yoldan ilerleyebiliriz, son zamanlardaki vakaları saptamak ve Ferit Kaya'nın kirli işlerini yaptığı yerlerin izini sürmek. Mağdurları tespit etmekle alakalı bazı problemler var. Bu serumun denendiği insanlar çoğunlukla kimsesizler ya da ailelerine para verilerek susturulan yoksul kesim. Bir şekilde kayıp ihbarı ulaşsa da o insanların Afyon'la bir bağlantısı olduğunu henüz tespit edemedik. 1997'deki dava sonuçlandığından beri hiçbir suçta adı geçmedi. En önemlisi otopsi sonucunun sahteliğine şahit olduğum iki hafta önceki olay. Anlayacağınız arkasını temizleyen çok."

"İki hafta önce?" diye sordu Reşat Amca.

"Lunaparkta ölen kişi, Çetin Kıraç... Olay yerindeydim; Anemonu, yani serumu kullandığına emindim ama daha dün ölüm nedeninin kalp krizi olduğuna karar verildi."

Zühre kıvrak zekâsıyla hemen benden tarafa bir bakış attı. Kaşları bir açıklama bekliyormuş gibi kalkmıştı. Anemon'u kullanan kimseyi görmediğimi söylemiştim tabii. Sadece korkmasını istememiştim, bugün Ali Abi'nin her şeyi anlatacağını ve yalanımın yakalanacağını kim bilebilirdi. "Kullandığı anı görmedim, yığıldığı anı gördüm," diye fısıldadığımda koluma vurmuştu. Eli de bayağı sertti.

"Biz de oradaydık," dedi Sevim endişeyle.

"Tahminim Anemon enjekte edildikten sonra yakınlara bırakıldığı, oraya kadar yürütüldüğü yönünde. Dikkatinizi çekmek için öyle yaptıklarını düşünüyorum. Sonuçta size olan saplantısı apaçık ortada."

"Birinin Anemon'dan öldüğü nasıl anlaşılıyor?" diye sordu Zühre.

"Kullandıktan itibaren birkaç saat boyunca gözdeki damarlar morlaşıyor. Başka şeylere ulaşmamız için otopsideki düzmeceyi bozmamız gerekecek. Üstünde çalışıyoruz."

"Çetin Kıraç hakkında yapılacak bir şey yok mu?" diye sordu babam.

"Aynı mahallede büyüdük, çocukluk arkadaşımdı. Yılda birkaç defa toplanırdık. Ev arkadaşıyla da tanışıyordum. O sıralar şehir dışında olduğu için şans eseri kimse ulaşmadan ondan bilgi aldım."

Şans eseri? Arkadaşının ölümünden sonra her yerde onu aramış, Muğla'da olduğunu öğrendiğinde kimsenin gözüne batmadan gece gidip gelmişti.

"Mehmet'in dediğine göre bir süredir işsiz olduğu için depresyonda ve evden çıkmazken ölmeden yaklaşık bir ay önce yeni tiplerle görüşmeye başlamış," diye devam etti. "Kimle buluştuğunu bilmese de nerelere gittiğini söyledi. Bir iş hanı ve liman... Şimdilik bu adreslerde araştırma yapıyoruz, şüpheli isimleri tespit ediyoruz. Afyon'a denek bulmakta aracı olan, büyük paralarla ödüllendirilen kişiler var. Birer arkadaş farklı kimliklerde oralarda çalışıyor."

"Peki biz ne yapabiliriz?"

"O kargalı olay, bir de verilen notla alakalı Zühre'nin ifadelerini okudum. Eklemediğin bir şey var mıydı?"

Zühre başını iki yana salladı. "O kadardı."

"Harekete geçtiği anları dikkate alırsak hepsi öngördüğü aşamalardı. Giray'ın geçmişin peşine düşmesi, Zühre'nin dönmesi... Bizim bugün toplanmamız bile onun için bu oyundaki başka bir aşama olacak. Giray'la başladı, sonra Zühre. Yarın kim olacağını kestiremeyiz. Notta senin için döneceğiz yazıyordu değil mi? Bu nedenle kendinizi korumanız gerekiyor. Er ya da geç sizinle bağlantı kuracak. Bunun

dışında bugün burada olmamın asıl nedeni olan konuya gelirsek, size bir iş teklifim var."

Konu babamın ilgisini çekmişti. "Anlat bakalım."

"Ferit Kaya'ya ekonomik anlamda arka çıkan iki isim var. Antalya'da Semih Kömürcü. Fakat Semih'in de gücü yetmeyen şeyler var. Öyle durumlarda beton sattığı inşaat firmasının sahibi Kenan Şafak onlara destek oluyor."

"Ve Semih'e karşı yapılmış bir saygısızlığın Kenan Şafak'a yapılmış gibi görülmesi Semih'in Antalya'da at koşturmasına yardımcı oldu," dedi Reşat Amca.

"Demirhan ailesi köklü ve işçi kesimi tarafından sevilen bir işveren olmakla birlikte son on yıldır sabit bir seyirle, düzeninizi bozmadan ilerliyor olmanız size olan ilgiyi azalttı, sizinle anlaşamayan kişiler gelecek vaat ettiğini düşündükleri kapılara gittiler. Fakat yeni bir atılım dengeleri değiştirebilir, sektördeki ilgiyi üzerinize çekebilir."

"Ne öneriyorsun?" diye sordu dayım.

"Giray, Reşat Bey'in Fatih Çınar'la Ankara üniversite yıllarından yakın bir arkadaşlığı olduğunu keşfetmiş. Bu arkadaşlığın faydamıza olacağını bana açıklayan da oydu," dediğinde gözler bana dönmüştü.

"Hayırdır, nereden duydun?" dedi Reşat Amca takdir eden bir ifadeyle.

"Oğluyla arkadaşım, sonrası tesadüfen geldi diyelim," dedim. Babasının üniversitedeki futbol takımında olduğunu öğrendiğimde Reşat Amca'nın futbol geçmişini hatırlayıp ondan bahsetmiştim. Babasına sorduğunda sevdiği bir arkadaşı olduğunu, aynı evde kaldıklarını öğrenmiştik. Bu arkadaşlığı da değerlendirmemek olmazdı.

"Oğlum diye söylemiyorum ama çok hesapçıdır," dedi babam. Bizi de güldürmüştü.

Hesapçı olmam, fırsat kollamam, hatta durumları ve insanları iyi yönlendiriyor, basitçe iyi manipüle ediyor olmam

beni tanıyan ve duyan herkesin kulağına çalınmıştı. Bunu bir kusur olarak beni iğnelemek için kullananlar az değildi fakat kulağa hoş gelmese de ayıp bir şey olduğunu düşünmüyordum. Yalan söylemez, insanları kullanmazdım. Hak etmeyen birine zararım dokunmuyordu, dengesini kurabiliyorsam neden geri durmalıydım ki? Herkes önceliklerini koruyamıyor ve böyle bir kabiliyeti yok diye ben de mi öyle olmalıydım?

"Ben konuşmayayım, Ali Abi devam etsin," dedim kısık bir sesle. Öksürdüğümde ciğerlerim dökülüyor gibiydi.

"Çınar Kimya son zamanlarda çok popüler, mesela birlikte kozmetik işine filan girebilirsiniz. Giray da oğlu Baran'la bir hayli yakın. Görüşmelerin zor olacağını düşünmüyorum. Çınar Kimya da iş sahasını genişletmeyi düşünüyor."

"Fatih Çınar'la tanıştığını ben bilmiyordum," dedi babam göz ucuyla Reşat Amca'ya bakarken.

"Ev arkadaşıydık," diye açıklamıştı çenesini kaşıyarak.

Sahiden son beş yılda büyük başarılar elde etmişti Çınar Kimya. Babamların duymadığını sanmıyordum.

Demirhan şirketini yöneten iki kişi olmasının sebebi çok basitti. Reşat Amca hem şirket içinde hem de iş ilişkilerindeki pürüzsüzlüğü sağlayan, kriz anlarını iyi yöneten ve güçlü bağlantılar kurmayı başarmış biriydi. Babam ise hırslı, rekabete ve kazanmaya karşı her zaman iştahlıydı. Büyük riskleri alan, yeni projeleri sunan ve yöneten o olurdu. Son on yılki sakinlik hoşuna gitmese de vermek zorunda olduğu bir karardı. Şirketin geleceği için yıllık ihracatı, çalıştıkları şehirleri arttırmış; imkânları güzelleştirmiş, belli bir kaliteyi çalıştıkları her şehirde ve fabrikada pekiştirmek istemişlerdi.

Yine de uygulamaktan hazzetmediği bir karardı. Eski heyecanını yitirdiğini biliyordum ama Reşat Amca biraz daha beklemesini istemişti.

Şimdi yüzüne bakarken heyecanlandığını görebiliyordum. Parmaklarını tıkırdatmaya başladığında Reşat Amca'yla göz

göze geldik. Gülmemek için kendini tutuyordu, babamın yaşadığı çalkantı onu eğlendirmişti.

"Sahiden böyle bir işe girersek çevredeki iş imkânı inanılmaz artacak. Hazırlıklar zaman alabilir ama böyle bir anlaşmayı duyurmak bile büyük bir beklenti yaratır." Asıl büyük beklentiye sahip olan oydu.

"Bir görüşelim bakalım, masada göz alıcı başka bir alternatifle Kömürcü'nün safları da karışabilir," dedi Reşat Amca. "Yine de bunca şeyi öğrenip analiz ettiğini bilmek... Etkileyici." Ali Abi ve bana bakarak konuşmuştu.

"Tüm bu bilgi ve çalışmalar bizi doğru yola sokup somut bir sonuca ulaştırmadıkça bizi yanıltan toz bulutundan başka bir şey değiller," dedi gözlerini kaçırarak. Bahsettiği toz bulutlarını defalarca tecrübe etmişti.

Ali Abi'yle konuşmadan önce babama onun on yedi yıl önce kaybolan Osman Yıldırım'ın oğlu olduğunu söylemiştim. Yıllarca burs verip yardımda bulundukları için adını söylediğimde kim olduğunu anlamıştı. Ve bilmedikleri başka şeylerden de bahsetmiştim. O günden beri Ferit Kaya'yı durdurmak için çalıştığını, bu yolda hapsolduğu çaresizlikleri, verdiği savaşları ve kayıpları... Yolun başında onunla birlikte mücadele vermek isteyen çok olsa da neredeyse herkes tarafından ihanete uğramıştı. Vaatlerle taraf değiştiren, zorluklar karşısında pes eden yoldaşları saymakla bitmezdi.

"Yapabileceğimiz başka bir şey var mı?" diye sordu Reşat Amca.

"Ferit Kaya'nın eski eşyaları sizde, değil mi?"

"Defterler ve hard disk vardı diye hatırlıyorum. Bakmak mı istiyorsun?"

Ali Abi başını sallayarak onayladı. "Denekler hakkında bilgi olabilir. Hard disk eski olsa da yardımcı olabilecek arkadaşlar var."

"Bizim evdeydi, çıkarken verebilirim ama güvende olurlar mı? Onları saklamak için büyük bedeller ödedik."

"Elimden geleni yapmakla birlikte garanti veremem. Ama artık sakınacak lüksümüz olmadığını düşünüyorum. O belgeleri sizden almak için girdiği zahmete bakılırsa onları açığa çıkarmak için daha çok nedenimiz var demektir. En ufak kozu dahi kaçıramayız."

"Haklısın. O zaman Çetin'in gittiği yerlerden teşkilatlarının içine ve gizlendikleri konumlara ulaşabilirsin. Biz ekonomik bir rekabet oluşturup destekçilerini azaltabiliriz. Peki Çetin'in ölümü ve daha öncekiler ne olacak?"

"Henüz kesin olmamakla birlikte Çetin'le alakalı bazı planlarımız var," diye yanıtladı iç çekerken. "Diğer mağdurlarla alakalı elimizden bir şey gelmese de ufak detaylar birleşerek yarın kamuoyuna bunları sunmamızı, daha büyük bir ekiple ilerlememizi sağlayacaktır. O zaman hem mağdurlardaki korku azalacak hem de onların planlarını aksatacak. Ama şimdi sesimizi çıkarırsak ayağımızı kaydırırlar ve onlarla karşılaştırıldığında şu an çok yetersiziz."

"Ve vakit daralıyor," diye ekledim.

"Sedat Bey'den Ferit Kaya'nın kullandığı yöntemler hakkında biraz bilgi aldım ama ayrıntılı olarak Zühre'den dinlemek istiyorum. Şimdiden öyle bir duruma düşmeye hazırlıklı olmamız gerekir."

Sonunda dinlemeyi kabul etmişti demek. Zühre bu konuda yorumda bulunmadan, telefonundaki notlara bakarak açıkladı.

"Telefonunda önemli bir şey olmadığını sanıyordum." Az önce söylediklerine göndermede bulunmuştum.

"Sadece lucid dream hakkında unutmamam gereken şeyler var. Kime ne ki?" dedi hafifçe somurtarak. "İnternette rüyada bilincini kazanmak için bazı yöntemler daha var ama Giray yalnız anlattığım aralıklarla uyandırılarak başarılı olmuş."

"Sen zaten neredeyse hiç uyumuyorsun, zor olmamalı," dedim Ali Abi'ye. Aramızda en antrenmanlı olan oydu.

"Bizimle burada olmanız sizin için tehlikeli değil mi?" diye sordu Sevim.

"Şimdiye kadar nereye gidip kiminle görüştüysem de beni durdurmaya çalışmadılar. Yıllardır böyleydi," diyerek acı gerçeği dillendirdi Ali Abi.

Onu bırakmışlar, didinmesine izin vermişler ve zamanı geldiğinde yerle bir edip tekrar kale inşa etmesine müsaade etmişlerdi. Çevresindekilerin aksine ona yanaşmıyorlardı. Belki ona uygun gördükleri bıktırma politikası yalnızlığa çaresizliğe düşürmekti. Bana yaptıklarının bile onunla ilgisi olduğunu sanmıyordum. Yaşattıkları; Ferit Kaya'nın sonucunu görmek istediği, benim için hazırlanmış bir testin parçalarıydı.

Osman Yıldırım'ın oğluna olan ilgi ve düşkünlüğü bizim için olandan biraz farklıydı.

"Bizim de dünkü olayla ilgili konuşmamız gerekenler var," dedi dayım. Konu ilgimi çekmişti.

"Dünkü olay?" diye sordu Reşat Amca.

"Kızınla yeğenin Aysel Hanım'ı görmeye gittiklerinde..."

"Haberim var," diye araya girdi utangaç bir gülümsemeyle.

Bu aşktan haberdar olan bizler, haline gülmeden edememiştik. Sevim'in de sevincine bakılırsa görüşmeleri iyi geçmişti.

"Aşkını destekliyoruz Reşat Bey," dedi Zühre.

Reşat Amca meraklanmıştı. "Ne oldu ki destekliyorsunuz?"

"Boşanan çiftlerin el âleme ne derim korkusuyla yeniden bir araya gelmekten çekindiklerini okumuştum. Biz seni koruruz, için rahat olsun diye söyledim."

"Henüz bir şey yok ki kızım ortada," dedi hüzünle.

"Beyaz atlı prens gibi günü kurtarmaya devam edersen bazı şeyler değişebilir," dedi Sevim. "Efe sana baba derse şaşırmam. Gördüğü tek baba figürü sensin nasıl olsa."

Reşat Amca oturduğu yerde doğruldu. "Annen bir şey mi dedi?"

Sevim kollarını iki yana açtı. "Sen çalmaya devam et babacığım, bir de bakmışsın kapı açılmış."

Reşat Amca Sevim'i sorgulamaya devam ederken Zühre'ye döndüm. "Efe kim?"

"Aysel teyzenin ikinci evliliğinden olan oğlu," diye fısıldadı. Görünüşe bakılırsa Reşat Amca Aysel Hanım'la görüşmeyi kesmemiş, biraz da gönlüne girmişti. Gençlere mutluluklar diliyordum.

"Zühre'nin karşılaştığı adamlardan bahsediyorduk." Dayım bizi susturmak için sesini yükseltmişti. Yanındaki adamına işaret verdi.

"Dün Zühre Hanım'la görevlendirilen bendim," dedi Talat Bey. "Adamlar markette sizinle karşılaştıktan itibaren yanınızdaki çocuğa ilgi gösterdiler. Birisi konuşurken diğeri size yaklaşmaya çalışıyordu ama çocuğu kucağınızdan indirmediğiniz için vazgeçtiler."

Zühre'nin gülümsemesi silinmişti. "Tahmin etmiştim. Bana tahammülleri kalmamıştı ama fazla ısrarcıydılar."

"Ben de niyetlerini öğrenmek için marketten çıktıklarında onları takip ettim. Oktay Fırat'ın işyerine girdiler."

Reşat Amca'nın yüzü karardı. "O mu görevlendirmiş?"

"Onun çalışanları olduğunu teyit ettik ama oğlunu kaçırmak isteyip istemediğinden emin değiliz. Dünkü duruma bakılırsa tesadüfen karşılaşmış, orada aldıkları bir kararla hareket etmiş gibiydiler. Fakat daha önce böyle bir konu aralarında konuşulmuş, dün de fırsatı değerlendirmiş olabilirler. Şu anlık gözlemlemeye devam ediyoruz. Onların acemi olması avantajımızaydı ama kalabalık içinde olmasalardı ve Zühre Hanım başka bir şekilde hareket etseydi olay kötü sonuçlanabilirdi. Bu kadar yaklaşmalarına izin vermemeliydik, hata bizim."

Hayal gücüm bana ihanet etti ve farklı senaryoları gözümün önüne getirdi. Zühre çocuğu kucağından indirse küçü-

cük çocuğu alıp ne yapacaklardı? Zühre'yi bırakırlar mıydı? Ya peşlerinden gitseydi? Tenha bir sokakta karşılaşsalar ne olurdu? Zühre'ye zarar verirler miydi? Kendimi durdurmak istesem de soğuk taşların üstüne dağılmış bukleler, oraya uymayan ince beyaz bilekler, odağını yitirmiş kahverengi gözler belirdi zihnimde. Kanlar içinde kayalıklarda yattığı gün aklıma geldi. Milyonlarca iğne kalbime saplanırken başım uyuşuyordu. Yanımdaki kanlı canlı kıza odaklandığımda nefesim zorlukla düzene girdi. O da beni izliyordu. Huzursuzlandığımı fark etmişti. Zayıf bir gülümseme dudaklarımda yer etti.

"Aysel Hanım'ın ve oğlunun korunması için başka çocukları vazifelendirdim, daha başka elemanlar da gelecek," dedi dayım.

"Onların da tahmin etmediği bir anda karşılaştığınız için ucuz kurtarmışsınız," dedi babam. "O adam sahiden tefeci."

Zühre'nin gözleri büyüdü. "Gerçek tefeci mi?"

"Hiç acımazlar. Tersine gelenin vay haline."

"Bir şey yapamazlar," dedim sertleşen sesimle. Şakaların sırası mıydı baba?

Sevim, "O kadar bağırmasa mıydın acaba?" diye sordu usulca.

Zühre'nin gözleri halıyı delmeye çalışıyormuş gibi donup kalmıştı. Ama gülümsemeye devam etmiş olmam artı puan kazandırmaz mı? Sözlerimin aksine beden dilim rencide edici değildi.

"Hem gülüp hem de bağırdın mı?" diye sordum hayretler içinde. Artık kızı ne kadar zor bir duruma sürüklediler se...

Reşat Amca Zühre'ye sarıldı. "İyi iş çıkarmışsın kızım. Leyla'nın şanını yürütmüşsün."

"Emin değilim ama..." Sonra sanki kendi kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi omzunu birkaç defa sıvazladı.

"İyi yapmışsın, size bir şey olmamış ya," dediğimde gözleri beni buldu, hafifçe gülümsedi. Keşke daha çok gülseydi.

Sevim ve Zühre, Talat ve Zahit'le resmi olarak tanışmış, Önce dayım; sonra Ali Abi'ye belgeleri vermek için onunla birlikte Reşat Amca evden ayrılmıştı. Sevim, Mert'le buluşmak için gitmişti. Bahsettiği içeceği hazırladığımdan emin olduktan sonra Zühre de gitmek için bahçeye çıktı, sellukaların önünde duraksadı.

"Bu kadar sevdiğini bilmiyordum," dedim onu izlerken. Yaptığım içeceği bir dikişte içtiğimde boğazım yansa da kısa sürede daha rahat konuşabildiğimi gördüğümde inanılmaz bir şeyi keşfettiğimi düşünmüştüm.

"Sadece burada gördüğüm için," dedi gözlerini ayırmadan.

Yetiştirirken cefası çok olduğu için sık görmek mümkün değildi tabii. Doğruyu söylemek gerekirse ben de internet dışında benim gibi her yıl yetiştiren birini görmemiştim. Ama bu çiçekler benim için elim kolum gibi birer parçam, her yıl açtıklarını izlemek bir masalın gerçekleşmesine şahit olmak haline gelmişti.

"Duvarlara çıkmana gerek yok, istediğin zaman gelebilirsin," diye bir dokundurma yaptım.

"O zaman eğlencesi kalmıyor," dedi gülerek. "Bir dahakine evin çatısında beni karşılarsın."

"Annenle konuştun mu?" diye sordum.

Benden tarafa dönmedi. "Sabah dayımla birlikte konuştuk. Senin için daha güvenli olur, orada kal dedi."

Bu birkaç haftada Zühre'yi yeniden tanımaya başladığımı düşünüyordum. Kendi dünyasına daldığında dudakları hafif aşağı iniyor, gözleri hüzünleniyor ve minimum ifade değişikliği yaşanıyordu. Zaman geçtikçe gerçekten hüzünlü olmaktan ziyade onun ifadesiz yüzünün bu olduğunu anlamıştım. İyi vakit geçiriyor ise ondan taşan mutluluk dalgası size çarpıyordu. Sanki tüm çiçekler, ışıltılar yüzünde patlamış gibi. Olumsuz hisler mutluluğu kadar çabuk belirmiyordu. Onlara özel bir testi ayrılmıştı. Elinden geldiğince gizlemek

istiyordu bu duyguları. O ifadesiz yüzünü bu sefer maske olarak kullanıyordu. Mesafeli bir koruma kalkanı. Bu ifadeyi o testi kırılana kadar korumaya çalışıyordu. Bunu ona incitecek kadar sert çıktığımda fark etmemiştim. Ama dedesine olanları anlattığımda ve bugün annesinden bahsederken anlamıştım. Belki kendisi bile bunların farkında değildi. Konu başkasının acıları, başkasının dertleri olduğunda her şey normal seyrindeyken kendi negatif hislerine gelindiğinde nasıl baş edeceğini bilemiyordu. Testi kırıldığında hisleri size şimşek gibi çarpıyor ve duyguların en ham hali yüzünde beliriyor, size aktarılıyordu.

Şimdi ifadesizlik evresindeydi. Ama annesine olan sınırsız sevgisini bildiğimden kaygı ve endişeyle dolu olduğunu tahmin edebiliyordum.

Onu hislerini anlatmaya zorlasam daha mı iyi olurdu? Emin değildim. Anlaşılması zor olsa da onu başka biri olmaya zorlamaya, kişiliğini parçalamaya hakkım yoktu. Bana kendisini ne kadar göstermek istiyorsa, anlatmak için ne söylüyorsa o kadarıyla yetinmeliydim. O böyle de güzeldi. Verdiğim zarardan sonra benimle konuşuyor olması bile mucizeydi, bu kadarı kafiydi. "İstanbul'da olmayı mı isterdin?"

"Neresi olursa olsun ondan ayrı olmayı istemiyorum," dedi somurtarak.

"Normalde ne zaman dönüyorsun?"

Bir an düşündü. "Üç haftadan az kaldı."

"Bana kalırsa bu kadar kısa zamanda Afyon bizi tehlikeye sokacak bir işe kalkışmayacaktır. Leyla Teyze de bunu düşünmüş olabilir. Seni koruyacak insanlar olacak, yazın son zamanlarını biraz daha eğlenerek geçirebilirsin. Üç hafta sonra zaten döneceksin ve tüm bu hengâmeden uzakta olacaksın."

"Ama diğer herkes bunlarla uğraşmaya devam edecek."

Hay benim ağzıma... Onu rahatlatmak yerine üzerine kasvet çökmesine mi neden olmuştum?

"Sevim nasıl?" diye sordum konuyu değiştirerek. "O tüm bunları iyi karşıladı mı?"

Gülümsedi. "Hepimizden güçlü olan bence o. Elimizdeki bir tane hayat. Onu da vermemiz gerekirse veririz dedi. Yine de o noktaya varmadan işlerin çözüleceğine inanıyor," dedi.

Sevim bu kadar karanlık bir insan mıydı?

"Sen ne zaman döneceksin?" diye sordu. "İstanbul'a."

Gülümsedim. "Eylülün sonunda başlayacak okulum. Daha vaktim var." Sonunda ağzımdaki baklayı çıkardım. "Yarın akşam bizimkilerle her zaman gittiğimiz mekânda buluşacağız. Gelmek ister misin? Sana da değişiklik olur."

Onunla tekrar arkadaş olmak istiyorsam güvenini kazanmam gerekiyordu. Evet, önce arkadaş olmak istiyordum. Ama altı yılda ikimiz de değişmiş ve geldiğinden beri onu birçok defa itmiştim. Buraya geldiği gün başlamıştım onun kalbini kırmaya. Hastaneden döndüğünde, en zor anında başka bir darbeyle onu incitmiştim. Zühre ise onu acilden eve getirdiğim gece omzundaki yaraya rağmen dimdik dururken tokat gibi çarpan sözleri beni sarsan bir sakinlikte söylemişti. Yine de bana iyi davranmıştı, yine de bana gülümsemişti. Benim için üzülmüş, beni dinlemişti.

Aklımda sadece onu tehlikelerden uzak tutmak varken her şeyi düzene sokanın o olacağını düşünmemiştim. Şimdiyse bir umut vardı. Onunla konuşmak da vakit geçirmek de güzeldi, güldüğünde benim içim gülüyordu. Ne kadar çok birlikte vakit geçirirsek o kadar çabuk alışacak ve birbirimizi daha iyi tanıyacaktık, böyle olmasını umuyordum.

"Evet evet, evden hiç çıkmıyorum." Başını hafifçe salladı. "Olur tabii."

Beklediğimden kolay kabul etmişti. Telefonumun kilidini açıp ona uzattım. "Numaranı ver, giderken seni alırım."

"Sonunda numarana kavuşuyorum demek," diye fısıldadı. Numarasını kaydettikten sonra çaldırdığımda ad ve soyadı ile kaydetmişti.

"Gerçi beni almana gerek var mı? Sevim'i hep Mert getirip götürüyor. Onlara katılabilirim."

Sevim ve Mert? İkisi olmadan hareket edemiyor muydu? Yoksa bizimkiler dediğimde onlardan da bahsettiğimi mi sanmıştı? Sessizce iç çektim. Öyle sanmıştı. Haksız da sayılmazdı, benim dışımda Begüm ve Murat'ı tanıdığı bir ortama onu çağıracağımı öngörmek güçtü.

Neyse, ne kadar kalabalık o kadar iyiydi. Zühre gider gitmez ikisini de davet edersem sorun yoktu.

"Doğru, onlarla gelebilirsin," dedim cılız kalan bir gülümsemeyle.

"O zaman yarın görüşürüz," dedi gitmeden önce. Adımları yavaşlayıp durduğunda vazgeçtiğini düşündüm. Olanlardan sonra buzları eritmeye çalışmam hoşuna gitmemiş miydi? Bir an bana döndü.

"Teşekkür ederim."

İşte bu iki kelimeyle göğsümden vurulmuştum. Güneş arkasında olduğu için yüzü karanlıkta kalmıştı. Gözlerimi kıstım. "Neden?"

"Beni de çağırdığın için. Aramızı düzeltmeye çalıştığının farkındayım. Gerçekleştirecek cesaretim olmasa da geldiğim günden beri istediğim şey sadece buydu. Bu yaz için istediğim en önemli şey."

Sertçe yutkundum. Neden inat etmiştim ki? O kadar önlemek istediğim şey gerçekleşmiş olsa da on yıl önceki o yağmurlu gündeki gibi onunla arkadaş olmak istiyordum. "Üç hafta dileğini yerine getirmek için yeterli."

Zühre gittikten sonra titrek bir nefes verdim. Konuşmamız on beş dakikayı geçmese de renkten renge girmiş, soğuk terler dökmüştüm. İnsanlarla konuşmak ne zamandan beri bu kadar meşakkatliydi? Ne zamandan beri bu kadar kafa patlatmak zorundaydım? Hayır, insanlar değildi konumuz. Yalnızca oydu.

Dönüştüğüm kişiyi tanıyamıyordum.

17

İlk Aşk

Yağmur sesi geceyi dolduruyor, gök gürültüsü kemikleri titreten bir dehşet yayıyordu. Fırtınaya hapsolmuştu bu topraklar. Sokaklardan yağmur suları sel gibi inerken, tepeme bir yıldırım düşmeden sığınacak yer bulma telaşı içindeydim. Ayaklarım soğuktan uyuşacak kadar ıslanmış, bedenim tüm yağmuru emmiş, sızlayan beynimle birlikte adımlarım da yavaşlamıştı.

Sokakları arşınlarken yanından geçtiğim tüm binaların kapılarının üstüne tahta çakılıydı. Sonunda tek katlı bir kulübe bulduğumda aceleyle kapısını çaldım. Dokunduğum an kapı içeri doğru aralanmıştı. Ahşap zemin ağırlığımın altında gıcırdadı, seslensem de yanıt veren olmadı. Hiçbir yaşam emaresi olmayan, soğuk ve rutubetli bir evdi. El yordamıyla arasam da içeriyi aydınlatacak bir ışık bulamayınca, elektriğin olmadığı kararına vardım. Titremelerim dayanılmaz bir hal alırken üzerimdeki ceketten kurtuldum. Gözlerim karanlığa alışmaya başladığında kanepenin silueti, girişte

soldaki yemek masası ve karşımdaki kapı görünür olmuştu. Ceketi sandalyeye bırakıp kanepeye oturdum, ayakkabılarımı ve gömleğimi çıkarıp battaniyeye sarındım. Tozluydu tozlu olmasına ama şu an temizlik derdine düşecek lükse sahip değildim.

Neden böyle olmuştu ki?

Rusya'da küçük bir kasabada yaşamaya başlayalı sekiz ay olmuştu. Almanya'dan kaçarcasına ayrılalı dört yıl geçmiş, üç yıl avare gibi dolaşmış ve geçen yıl Moskova'da bir tiyatro oyuncusuyla tanışmıştım, evlenip yakınlardaki bir kasabaya taşınma kararı almıştık. İkimiz de birbirimizin geçmişinden habersiz olsak da birbirimize olan sevgimizle tereddüt etmeden karar vermiştik. En azından öyle olduğunu sanmıştım. Ne kadar da aptalmışım.

İlk günlerimiz güzel bir hayal gibiydi. Ben bir marangozda işe girmiştim, o evdeydi. Harika bir eş olduğunu düşünmüştüm. Sıcak yemekler, döndüğümde beni kapıda karşılaması, o nazik yüzü...

Hepsi eve erken döndüğüm iki hafta önceki o güne kadardı.

Sürpriz yapmak istemiş, işimin erken biteceğini söylememiştim. O soğukta, onu bahçede toprağı kazarken bulduğumda başka biri gibiydi. Narin bir yapısı vardı, çok uzun süre yürüyemezdi. Sık hasta olurdu, evden çok çıkmazdı. Ama karşımdaki kadın ter içinde olmakla birlikte yüzü sağlıklı bir pembeliğe boyanmıştı.

Sevinçle ona doğru koştuğumda varlığımı ancak fark edebilmişti. Yüzünün taşlaştığını görsem de ona sarılıp kirlenmiş ellerini tuttuğumda başını omzuma yasladığı, her zamanki sıcak sesiyle konuştuğu için yorgunluktan olduğunu düşünmüştüm. Taşındığımızdan beri bahçeye bir şeyler ekmek istediğini ve bugün dinç uyandığı için işe koyulduğunu söylemişti. Ama tırnak aralarına kan dolana kadar çalışması

içimi parçalamıştı. Onu ısıtıp uykuya dalana kadar başında beklemiştim.

Sonra her şey eski seyrine dönmüştü ama benden uzaklaştığını hissediyordum. Yine de yanıldığımı, belki iyi hissetmediğini düşünmüştüm. Sorduğumda hasta olmadığını söylemişti.

Bu durum üç gün devam etti. Bahçedeki cesetleri keşfedene kadar.

O gün işe gitmeyecektim. Valerya hâlâ uyuyordu. Ona yardımcı olursam daha iyi hissedeceğini düşünmüştüm. Toprağı kontrol etmek için hafifçe eşelediğimde siyah bir kumaş elime gelmiş, eştikçe kumaş büyümüştü. En sonunda çürümüş et kokusu aldığımda durdum. Ellerim titriyor, kalbim ağzımda atıyordu.

Bahçe kapısının açıldığını duyduğumda gözyaşlarıyla döndüm. "Lera! Bunlar ne?"

Lera'nın kürekle kafama vurduğunu hatırlıyorum.

Uyandığımda başım bir kayanın altında ezilmiş gibi ağrıyordu. Oynatmakta zorlanıyor, sarılı olduğunu hissediyordum. Olduğum yer tanıdıktı; evimizin bodrum katı.

"Günaydın sevgilim."

Duyduğum ses omurgamdan aşağı inen bir yılan gibi ürperticiydi. Onun sesi ama bir bıçak kadar soğuk ve keskin. Onun elleri ama elindeki tırpanla bir olmuş gibi. Onun gözleri ama iki dipsiz çukur. Karşımdaki kadın âdeta bir yabancıydı...

"Senin farklı olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Ama tüm erkekler aynısınız."

Ve beni çıldırtmanın eşiğine getiren, saatlerce devam eden işkenceye başladı. Bilincimi yitirmeme, kendimi öldürmeme izin vermiyordu. Her hareketini olduğu gibi yaşamamı istediğini söylüyordu. Narin Valerya hiç uyumasa da gücünü yitirmiyordu. Madem ölmeme izin vermiyordu, ben de kur-

tulmaya karar verdim. Yokluğunu fark etmediği bir çiviyle o an gelene kadar ellerimdeki bağları çözmeye çalıştım.

Ve öngöremediği o şey oldu. Hiçbir şeyden haberim yokken kasabı eve davet ettiğimi bilmiyordu.

Kapı çaldığında önce ses etmedi, ama kasap saf bir adam, açılana kadar vurmaya devam etti. Böyle sürerse tüm kasabanın toplanacağını düşünmüş olacak ki sevgili eşim ellerini kanımdan temizleyip yukarı çıktı.

Kasaptan hemen kurtulamayacağını biliyordum. Üzerindeki kan kokusunu fark etmesi fazla sürmezdi. Yine de hayatımı onun ellerine bırakamazdım. Yeterince zayıflayan bağları ellerimle zorlayarak kopardım ve acıdan bayılmamak için dua ederek yukarı çıktım. Ceketimi alıp bahçeye fırlayarak özgürlüğüme doğru koştum. Duraksamadan, arkama bakmadan devam ederken yaralı olsam da, Valerya sandığımdan dayanıklı olsa da hem yeterince antrenmanı olmadığı için hem de benim gibi bir pısırığın böyle bir zamanda kaçmaya yelteneceğini düşünmediği için yetişemeyeceğini biliyordum.

Cebimde az da olsa para vardı. Yaralarım çok ağır olmasa da tedavi görmem gerekiyordu. Bu şekilde kaçtım, bir handa tedavi olup at buldum ve birkaç günlük bir yolculuğun ardından kasabaya vardım. Bu terk edilmiş kasabaya.

Vücudum ısınmaya başlamıştı. Önce soğuğun sancılı acısını, sonra sıcağın yatıştırıcı güvenini hissettim. Bitmişti. Kurtulmuştum. Artık derin bir nefes alabilirdim. Burada beni bulamazdı, biraz dinlenebilirdim.

Başımı okşayan bir elle tekrar uyandığımda gün doğmuştu. Sevgili karımın elini nerede olsa tanırım.

"İyi uyudun mu?" diye sordu gülümseyerek. Başını göğsüme yaslamış.

Birkaç günlük anılar hızla aklıma geldiğinde irkilerek kanepeden kalkmaya çalıştım. Boğazıma geçirdiği tırpanın soğukluğunu ve kesişini boynumda hissedene kadar...

"Hım... Nasıl olsa izindesin. Biraz daha uyu."

Alarm sesiyle uyandığımda, ölümün dehşetiyle hızlanan kalp atışlarım göğsümü dövmeye devam ediyordu. Sanki bir anda rüyadan gerçekliğe savrulmuşum gibi bedenim söz dinletemediğim bir et parçası haline gelmişti. Yutkunmaya, sakinleşmeye zorladım kendimi. Birazdan her şey yerli yerine oturacaktı.

Ferit Kaya gecelerimi mahvetmek için özel bir efor sarf etmese de bana yaşattığı anılar zaten kabuslar halinde geri dönmüştü. Zihnime kazınan kimlikler ve onların korkunç anıları benim olmasalar da benden kopmamış; kimi zaman küçük parçalar olarak, kimi zaman en vahim halleriyle rüyalarımda beliriyorlardı. İki türlü de huzur bırakmıyorlardı, o ayrı. Yalnızca rüyalarda değil, bu anıları hatırlatan ayrıntılarla günlük hayatta karşılaşınca da dizlerimin bağı çözülüyordu.

Her şeyi geçtim bana işkence etmek için detaylı bir hikâye hazırlamasına ne gerek vardı ki? Mantık hataları olsa da istediği dehşeti saçtığı sürece çok da umursamıyor olmalıydı. Hiçbirinin bir diğerinden aşağı kalır yanı yoktu. Bugün gördüğüm on dokuzuncu yüzyıl Rusya'sına aitse bir diğeri Roma İmparatorluk dönemine aitti. Acaba hikâye oluşturabilmek için oturup araştırma mı yapıyordu? Yeteneklerini bu işlerde harcamak yerine senarist veya yazar olması hepimiz için daha iyiydi.

Bu gece bu kadarıyla kurtulduğum için şükrediyordum.

Kulağımın dibinde öten alarmı nihayet kapatıp elimi ağrıyan başıma bastırdım. Sabah ikiye kadar Playstation oynamış olmam veya gördüğüm kâbus yüzünden kafam çatlayacak gibiydi. Bugün Murat'la balık tutmaya gidecektik ama erken kalkmama gerek olmadığını, öğleden önce geleceğini söylemişti. Ben de bunu değerlendirip on bire doğru kalkmıştım.

Uykuda kasılmış kaslarımı esnettim. Tamamen iyileştiğimde spor salonuna atacaktım kendimi. Yüzmeyi özlemiştim. Yürüyüşe de çıkmalıydım.

Telefonum çalmaya başladığında kahvaltı ediyor, bir yandan da telefondan video izliyordum. Video tutukluluk yaptı ve arayan numara ekranda belirdi. İsmi okuduğumda iştahım kaçmıştı. Vakur olmaya çalıştım. "Efendim Yağmur Hanım."

Yağmur Hanım, şirket çalışanlarından ve benim de içinde olduğum bölümün elemanlarından biriydi. İşinde kötü olmamakla birlikte fazlasıyla sinsiydi. Her şey bir toplantıda öneride bulunduğumda, fikrimin herkes tarafından beğenilmesiyle başladı. Yağmur Hanım tecrübesiz olduğum için taze yorumlarda bulunduğumu söyleyerek önemsiz bir konuda düşüncemi sordu. Kendince bu işe uygun olup olmadığıma hüküm vermek istediğini düşünmüş ve elimden geldiğince uygun cevaplamıştım. Ama burada bitmedi ve kendi karar vermesi gereken şeyleri bana sormaya devam etti. Birkaç gün önce kibar bir dille reddettiğimde, patronun oğlu olduğum için kararı ben verirsem kendisinin de kurtulacağını, yoksa bir halta yaramadığımı söylemişti. Her zaman fırsatlarımın olacağını, onun gibilere sıyrılmak için bu kadar olsun şans tanıyabileceğimi...

En azından içten pazarlıklı olduğunu kabul etmişti.

Patronun oğlu olduğum için kolay kolay saygı görmeyeceğimi biliyordum. Sahip olduğum yer hak edilmemişti, varlığım bir alan kaybıydı. Adil yollarla yaz dönemi yarı zamanlı iş için başvurmuş, Antalya'da diğer işyerlerinde edinmek istediğim deneyimi bulamayacağım için burayı seçmiş olsam da bu değişmezdi. Herkes kimin oğlu olduğumu, işin başına geçmemin beklendiğini biliyor, belki yarı zamanlı bu işin gelecek için bir prova olduğunu düşünüyorlardı. İş saatlerinde üst mevkiden biriyle konuşmam, STK görevlisi olarak konuya aşina olduğum için festivalle alakalı toplantıya girmiş olmam insanların gözüne batmıştı.

Ne yaparsam yapayım görmek istediklerini göreceklerdi ve günün sonunda ben patronun oğluydum, buna da hak vermemek zordu. Fakat bu muameleye karşı dişimi sıkmak bir yerden sonra can sıkıcı bir hal almıştı.

Bu koşullarda yapmam gerekenin sorun çıkarmadan işten ayrılmak olduğunu düşünüp Yağmur Hanım'la olanları kimseye söylememiştim. Departman müdürüne söylesem hallolurdu elbet fakat diğerlerinin arasında, patronun oğlu gücünü suiistimal etti, olarak bilinecekti. Bunu Yağmur Hanım da öngörmüştü ki lafını sakınma ihtiyacı duymamıştı.

"İşi bırakmışsınız Giray Bey. İşler yığıldı, zor durumdayız," dedi ilk olarak.

Bana bırakılmış bir karar değildi ama her neyse. Şakaklarımı ovmaya koyuldum. "Pazartesiden beri işte yoktum, bugün çarşamba, haberleri çoktan almış olmalısınız. Ne için aramıştınız?"

"Tabii biliyoruz canım, lafın gelişi işte," dedi gergin bir gülüşle. "O kadar süre birlikte çalıştık. Veda edemeden ayrıldığınız için arkadaşlar çok üzgün."

Çalıştığım birkaç ay içinde tecrübelerinden ve nezaketinden istifade ettiğim çalışanlara veda etmiştim zaten. Kalanı umurumda değildi, aynı onların beni umursamadıkları gibi.

Bu davranışlarındaki taban tabana zıtlık nedendi? Olanları babama anlatmış olmamdan mı endişe ediyordu?

"Bu akşam hep birlikte yemeğe gideceğiz. Gelmek ister misiniz?"

"Teşekkür ederim ama başka bir sözüm var," dedim net bir şekilde.

"Bir daha gelmeyecek misiniz?"

Turşumu kuracaktı herhalde. "Benimle bir işiniz mi var?"

"Müsait olduğunuzda son aldığımız proje hakkında fikirlerinizi alabilir miyim?" Sesini duyan, bana yardım edenin o olduğunu düşünebilirdi.

Artık sabrım taşıyordu. Derin bir nefes aldım. "Yağmur Hanım; ben olmadan da işinizde iyiydiniz, ben olmadan da gayet iyi devam edeceksiniz. Öğrenmeniz gereken bir şey varsa kıdemlilerinizden öğrenirsiniz. İyi günler," diyerek aramayı bitirdim.

Bu zamana kadar söylediklerimi kendi işlerinde kullanmasına, onunmuş gibi davranmasına göz yummuşsam nihayetinde şirketin yararına olduğu içindi. İçinde olduğum pozisyonu dikkate alarak beni aşan konularda sessiz kalmıştım. Ama yine de, aramızda pek yaş farkı olmasa da, yirmi yaşında tecrübesiz birine dayanmak akıl kârı mıydı? Üstleriyle arası iyi olmadığı için böyle davranıyor olabilirdi ama ben onun arkasına sığınacağı kurşungeçirmez yelek değildim.

Video izlemeye devam etmek yerine Murat'ı aradım.

"Ne zaman geleyim?" diye sordum açtığında.

"Yarım saat? Fly fishing yapacağız."

İç çektim. "Nereye gidiyoruz?"

"Toroslara doğru. Sen arabayı sür yeter. Hakim Abi de gelecek, yolda onunla buluşup takip edeceğiz."

Ustasının gelmesi en azından balıkla dönebileceğimiz anlamına gelirdi. "Tamamdır. Görüşürüz."

Murat, balık tutmaya babasıyla birlikte merak salmıştı. İbrahim Amca yerel balıkçılarla ahbap olmuş, eşinin tehditleri olmasa müteahhitliği bırakıp balıkçılığa başlayacak bir fanatikti. Tabii Murat da küçük yaşlardan itibaren babasının tutkusuna maruz kalmış ve kısa sürede sevmişti. Hatta babasının yaptığı şaklabanlıklara, aynı sevdaya gönül verdikleri için göz yumduğunu söylerdi. Hayatını balık avcılığıyla doldurmak için İngilizce öğrenmiş, yurtdışındaki etkinliklere dahi katılmaya başlamıştı. Onunla ilkokuldan beri arkadaş olan biri olarak ben de şansımı denemiş, zaman zaman ona eşlik etmiştim. Tutmadan önce gerçekleştirilen stratejik hamlelerin heyecanı ve tuttuktan sonra elde edinilen tatmin

hissiyle ben de zevk almış olsam da Murat tüm kuvvetini ve zekâsını bu işe harcayarak yaklaşmak istemediğim bir aşk seviyesindeydi.

Evi yakındı, duş alıp çıktım. Vardığımda ekipmanlarıyla birlikte asık bir suratla kapının önünde bekliyordu. Eşyaları bagaja yerleştirip tavırlı hareketlerle binmesini izledim.

"Ben binmeden sürüp gitmeni beklerdim, yine..." dedi uzak bakışlarla. Cevap vermediğimde devam etti. "Merak etme, zoruma gitmezdi. Sonuçta ilk kez arkada bırakılmış olmam."

"Gitmeden önce her şeyi konuştuğumuzu sanıyordum."

Dudakları düz bir çizgi haline geldi. "Ama beni bırakıp Zühre'yle ayrılmışsın."

Pazar günü Statis'te olanlardan bahsediyordu. "Ben gittikten sonra ne oldu?" Telefonda sorduğumda yüz yüze anlatmak istediğini söylemişti.

Az önceki tavırları tamamen değişti. "Seninle konuştuktan sonra ben de çıktım ve tam o sırada geldiler!" dedi heyecanla. "Hong Kong mafya filminin içindeydik sanki. İri adamlar sokağın iki ucundan girip birbirleriyle karşılaştılar. Ben de izlemek için yandaki dükkâna girdim. Tabii bunu gören insanların arasında uğultular oldu; ne de olsa işlek bir yer, gözden kaçmayacak bir sahne. Yine de herkes ne olacağını beklemeye koyuldu, sonuçta millet olarak tantana izlemeyi severiz. Kötü iri adamlar Statis'e doğru yöneldiklerinde iyi iri adamlar onların yolunu kesti. Herhalde senin dayının adı bu kısımda geçti. Karşılıklı biraz diklenseler de bir telefon konuşmasından sonra iki grup da uzaklaştı. Totalde hızlı olupbitti, Statis'i dâhil eden bir şey gerçekleşmedi."

Rahatlamıştım. Adının kötüye çıkması üzücü olurdu. "Statis'te çalışmaya devam edeceksin değil mi?"

"Zaten yazın çoğu bitti, gitmemem için bir neden yok," dedi omuz silkerken. "Sen şirketi tamamen bıraktın mı?"

"Babam olanlardan sonra üzerimdeki sorumluluğun fazla olduğuna karar vermiş. Artık her günüm boş," dedim keyifle.

"İyi olmuş. Hem o kadının baskısından da kurtulmuş oldun." O kadın diye bahsettiği Yağmur Hanım'dı.

Beşinci sınıfta Antalya'ya döndüğümde Murat'ın sınıfında okula başlamıştım. Hakkındaki izlenimim iyi yönde olsa da farklı arkadaş gruplarındaydık ve nadiren konuşurduk. Onu büyük kalemtıraşıyla ve matematik dışında her dersi kötü olan çocuk olarak tanıyordum. Hakkındaki ilk net anım piknikte futbol oynarken vurduğum topun yüzüne çarpmasıydı, çok ağlamıştı. Aslında üzülsem de öğretmenlerden biri beni sertçe azarlayınca hırçınlaşmış, bağırmaya başlamıştım. Murat da buna sinir olmuş ve oturduğu bankın üstündeki içi boş metal börek tepsisini kafama çarpmıştı. Yuvarlak da olsa kenarı gözümün altını morartmıştı.

Böylece düşman olmuştuk.

İkimizin de çevresi geniş olduğu için arkadaşlarımız da kendilerince diğer grubu karşılarına almışlardı. Huzuru kaçırdığımıza dair uyarı almış ve bir süre sonra başka sınıflara gönderilmiştik.

Altıncı sınıfta o da yüzme kulübüne yazılmıştı. Ben yüzmeyi sevdiğim için gelmiştim, o yüzmeyi öğrenmek için.

Birbirimizi yok saymaya çalıştığımızı koç kısa sürede fark etti ve bana bir teklifte bulundu. Murat yarıyıla kadar olması gereken seviyeye gelirse istediğim stildeki yarışmalara katılacağımı söyledi. Daha hızlı öğrenmesi için ona yardımcı olabilirdim. Yüzmeye kabiliyeti olduğunu söyleyemezdim ama en azından ilgiliydi ve gelişme gösteriyordu.

Benim aniden baş gösteren tavsiyelerimde bir bit yeniği olduğunu düşünen Murat kısa sürede anlaşmayı öğrenmiş ve sırf inat olsun diye kaytarmaya başlamıştı. Zaman daralıyor ve ben de sabrımı yitiriyordum. Onunla didişmek günlük bir

aktivite haline gelmişti. Defalarca bu husumete son vermenin zamanı geldiğini, sırf gururu yüzünden zamanını boşa harcamasının çocukça olduğunu söylemiştim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu uzun süren sessizliğin ardından.

"Altıncı sınıfta yüzme kulübündeki kavgalarımızı. Sen layıkıyla öğren diye akla karayı seçmiştim."

Güldü. "Kendi çıkarların uğruna yardımsevermiş gibi davranman sinir bozucuydu. Gerçi benim yaptığım da zulümdü. Müsabakalara katılmayı ne kadar istediğini bildiğim için işini zorlaştırmak istiyordum."

"Gidemedim zaten," dedim sesimi yükselterek. "Mustafa Hoca böyle bir şey önermekte hata ettiğini söylemişti. Bu kadar insafsız olacağını düşünmemişti."

"O insafsızlık başıma bela oldu. Babam, yüzmeyi adamakıllı öğrenene kadar balığa götürmeyeceğini söyleyince dünya başıma yıkıldı." Ağır ağır başını iki yana salladı. "Mustafa Hoca git Giray'dan öğren dediğinde tüylerim cidden diken diken olmuştu."

"Çok güzel bir gündü. O kızarıp bozaran yüzünle yardım istemen..." İstemsizce sırıttım. "O önümde şekilden şekle girişin..."

"Karşılığında ne verebilirsin?" diye tekrar etti o gün söylediklerimi. "El kadar çocuk bu kadar şeytani olmamalı. O günden belliymiş ne olduğun."

Son çıkan popüler bir oyunu bana vereceğini söylemişti, ben de kabul etmiştim. O oyun hakkında konuşurken kısa sürede arkadaş olmuştuk. "Öğrettiklerim karşılığında küçük bir bedel. Hem oyunu bitirdikten sonra geri vermiştim."

"Vermiş miydin lan?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Bunu her konuştuğumuzda şaşırıyorsun. Furkan'daydı."

Kaşları çatıldı. "Sana verdiğim versiyon o muydu? Geçen de vermediği bir oyun olduğunu konuşmuştuk."

"Artık kaç tane yürüttü bilmiyorum," dedim gülerek.

"Bugün bir sorayım diyeceğim ama ne değişecek? Tahrik edersem maazallah evdeki bulgurdan olurum."

Hakim Abi'yle kararlaştırılan yerde buluşup varış yerine kadar onun arabasını takip etmiştik. Arabaları bırakacak bir yer bulduktan sonra yürüyerek bir nehrin kenarına geldik. Onlar oltalarını hazırlarken ben de ağaçların gölgesinde katlanan sandalyelerden birine oturmuş, getirdiğim kitabı kaldığım sayfadan okumaya başlamıştım. Ben okurken onlar da suyun durumuyla alakalı tespitlerde bulunmuş, taktikleri üzerinde konuşmuşlardı. Sonra oltalar fırlatıldı, sinekler suya kondu ve av başladı.

Bizzat balık tutmasam da eğer yapacak başka bir işim yoksa bugünkü gibi eşlik ettiğim oluyordu. Ev yerine nehir kenarında tembellik yapmayı tercih ederdim, üstelik onların deneyimlerine şahit olurken coşkusu bana da bulaşıyordu.

Dağın başımda telefonumun çalmasını şaşkınlıkla karşıladım. Sandalyemden kalkıp balık tuttukları yerden biraz uzaklaştım. "Alo?"

"Giray Zerenoğlu'yla mı görüşüyorum?" diye sordu hırıltılı bir ses. Nefesleri sık ve aceleciydi.

"Evet benim."

"Ben oto tamircisi Özcan. Hatırladın mı?" Sesindeki sahte özgüven dikkatimi çekmişti. Bana karşı güçlü durmak istiyor gibiydi.

Kısa sürede kim olduğunu anladım. "Özcan Şener mi?"

"Ta kendisi," dedi yine büyüklenen bir ağızla. "Sana bir teklifim var. Beni iyi dinle."

Hayırdır inşallah. "Evet dinliyorum."

"Eğer bugün içinde hesabıma on beş bin lira göndermezsen senin ve Ali Komiser'in beni tehdit ederek kamera kayıtlarını aldığınızı polise şikâyet ederim." Cevap vermediğim için sesini yükseltti. "Duydun mu beni!"

"Et," dedim neşeli bir tonda. "Edebilirsin Özcancığım, bir şikâyetin aramızda lafı mı olur?"

Bir an için afalladı. "Anlamadın mı lan? Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Bunu yaparım!" Sesi bu kez daha sertti. Köşeye sıkışmış gibi.

Derin bir iç çektim. "Özcan, bu senin ilk şantajın mı?"

"N-ne?"

"Ah Özcan ah. Biraz daha iyi bir kozun olması gerekmez miydi?" Ciddiyetle konuşmaya devam ettim. "Bak Özcan. Biz bu zamana kadar Çetin'in izini sürerken senden aldığımız kaydı herkesten gizli tuttuk. Delil olarak değil, yalnız girdikleri dinlenme tesisini bulmakta kullanıldı o kayıt. Kısacası kimliğini gizleyerek seni güvende tuttuk. Sense; boş ver beni, ben ölmek istiyorum, duysun tüm teşkilat her şeyi bildiğimi, ölümüm yaptığım şikâyetten önce duyulsun diyorsun. Yoksa işler iyi gitmiyor da intihar etmeye mi karar verdin?"

"Beni öldürmekle mi tehdit ediyorsun sen şerefsiz herif?"

Allah'ım önce Yağmur şimdi bu. Bugün özel bir gün mü ki hepsini birden yolladın? "Lan geri zekâlı," dedim sıkılı dişlerimin arasından. "Teşkilatta kaç adamı var Afyon'un bilmiyor musun? Resmen benim olanlardan haberim var, cesedimi Akdeniz kıyılarına atın diye teslim edeceksin kendini. Bunu duyunca ne yaparlar sana hiç düşündün mü?"

Sus pus oldu. Tabii düşünmemişti.

Özcan Şener on gün önce Ali Abi'yle birlikte gittiğimiz tamirciydi. Çetin'in lunaparka bırakılmadan önceki izini sürerken onun güvenlik kamerasından civardaki dinlenme tesisine götürüldüğünü keşfetmiştik. Dinlenme tesisindeki kamera kayıtlarından da Anemon'u oradaki tuvalette enjekte ettikleri tahmin edilmişti. Oraya getirenlerin kimliklerini de bulmuştuk ama o günden sonra kayıplara karışmışlardı.

Özcan da para almak için kendi payını kullanmak istemiş olmalıydı. Ali Abi kaydı alabilmek için biraz hırpalamıştı

kendisini, ona böyle bir şantaj yapmaya kalksa topuklarından çivilenirdi ama beni baş edilebilir görmüştü herhalde.

"Yine de şansını denemek istiyorsan dene, ölümü seçmiş de olsa herkesin kararına saygılıyım. Ama karınla çocuğunu bırakacaksın geride," dedim ifadesiz bir sesle.

Sonrasında ağlamaya başladı. Borcu çokmuş, birilerine kefil olmuş, karısı ondan boşanacakmış... Sonuçlarıyla yüzleşmesini istesem de aptal olmakla birlikte kötü olmadığını biliyordum. On beş bin liram yoktu ama babama bir sorardım. O da reddederse yapacak bir şey yoktu.

"Giray?" Konuşmam bittiğinde bir süredir beni dinleyen Murat şaşkınlıkla beni izliyordu. "Jekyll ve Hyde sen misin lan?"

Ona doğru yaklaşırken güldüm. "O kadar mı deli gözüktüm?"

"Bir anda bambaşka biri oldun. Çok karanlık bakıyordun."

Bir an düşündüm. "Öyle mi?"

"Bu işler seni çok germiş abi, babanın dediği gibi artık uzak dur," dedi kolumu alıp kendi omzuna atarken.

"Zaten Ali Abi eskisi kadar bulaşmama izin vermiyor, bu uzun zaman sonra ilkti."

"Koskoca polis seni niye yanında gezdiriyor ki?"

İnsanları iyi sorguladığımı, detayları çabuk yakaladığımı söylemişti. Omuz silktim. "İşine yarıyorum herhalde."

Üç saatin sonunda av bitti, yakaladıkları alabalıkları bölüşüp oradan ayrılmıştık.

"Akşam kim kim geliyor?" diye sordu Murat.

"Bizden başka Baran, Begüm, Furkan, İsmail, Özge, Sevim, Mert ve Zühre."

"Mertlerin de geldiğinden haberim yoktu." Sessiz kaldığında bu bilgiyi değerlendirdiğini biliyordum. "Önce Zühre'yi çağırıp onları sonradan mı ekledin yoksa zemini Sevim'i çağırarak döşeyip sonra Zühre'yle mi konuştun?"

Nokta atışı yapmıştı. "Öyle söyleyince kulağa kötü bir şey yapmışım gibi geliyor."

Senin içini bilirim ben, der gibi bakıyordu.

"Evet, gelmesini istedim ne olmuş yani?"

"Hiç... İyi yapmışsın. Ne de olsa yeterince balığımız var," dedi. "Zühre mi ben mi?"

"Ne?" Şaşkınlığım birkaç saniye sonra koca bir kahkahayla bölündü.

"İkimizin arasında bir seçim yap," dedi işaretparmağını kaldırarak. Ses tonu alçaldı. "Üçe kadar sayıyorum." Ölüm kalım meselesiydi sanki.

Saymasını beklemedim. "Tabii ki Zühre! Seni niye seçeyim oğlum?"

"Ciddi misin lan sen?" dedi hayret içinde. "Gerçekten onu mu seçtin? Biz dokuz yıldır arkadaşız Giray."

"Onunla da on yıldır arkadaşım."

"Teknik olarak arkadaşlığınızı bitirdiğin için aradaki fetret devri sayılmaz. Bana sor," dedi gaza gelerek. "Ben hiç düşünmeden seni seçerdim!"

"Kime karşı?" diye sordum kahkahalarla. Işıklarda durduğumuz için şanslıydım. "Benimle aynı durumda değilsin!" dedim gülmeye devam ederken.

"Doğru olabilir, ama aramızda onunla olmayan bir bağ olduğunu inkâr edemezsin. Biz ruh ikiziyiz, büyük sınavlar verdik. Dostluğumuz kızgın ateşlerde pişti."

"Ah *bromance*..." dedim gözlerimdeki yaşları silerken.

"Seni en iyi ben tanıyorum. O ne? Güzel bir yüz mü? O konuda da geri kalmıyorum."

Gülmekten karnıma ağrı girse de kendime engel olamıyordum. "Tipinden haberin var mı senin ya? Zühre gerçekten çok güzel bir kere..."

Yaralı bir hayvan misali baktı. "Bu çekişmeye son vermeliyiz. Göreceksin."

"Hayır. Bu işe Zühre'yi karıştırma," diye uyardığımda bunu meydan okuma olarak aldı.

"Onu benden koruyamayacaksın," dedi ölümcül bir mukavemetle.

Bu konuşmayı dinleyen bir yabancı, çok farklı anlayabilirdi. Ama az önceki atışma Murat'ın maskaralıklarının bir parçasıydı. Yine de yalan söylediği anlamına gelmiyordu. Zühre'yi karıştıracağını biliyordum. Bu yüzden yol boyunca onu vazgeçirmeye çalıştım.

Her zaman gittiğimiz balıkçıya gitmeden önce terli kıyafetlerimizi değiştirmek için evlerimize gitmiştik. Evden tekrar çıkarken Begüm aradı.

"Baran geliyor mu?" diye sordu açar açmaz.

Herkesin derdi farklıydı. "Evet geliyor."

Başka bir şey söylemeden kapattı.

Tuhaflıkları çok olsa da Begüm'e sahiden büyük saygı duyuyordum. Babasının işlerinin bir kısmını tesadüfen öğrenmiş, ben hiç duymamış gibi yapmasını söylesem de yardım etmek istemişti. Hatta hakkımızdaki dedikodu babasının kulağına giderse daha da iyi olacağını düşünmüştü. Nitekim duyduğunda babası Begüm'ü bizden haber almak için kullanmaya başlamıştı. Fakat bir süre sonra Begüm, Baran'la tanıştı ve onu sevmeye başladığı için bu durumdan rahatsız olmaya başladı. Zaten Semih Kömürcü yeterince yanlış yönlendirilmişti, fazlası niyetimizi ortaya çıkarır diyerek babasına ayrıldığımızı söylemişti. Yine de babası hakkında ne öğrenirse bize iletmeye devam ediyordu. Neler döndüğünü duyduğunda çok üzülmüş, üzüntü ve hüsranı artarak devam etmişti. Fakat doğru olanı yapacağını defalarca dile getirmiş ve kararından dönmemişti.

Zühre'ye bu kısmı anlatmadan Begüm'ün kız arkadaşım olduğunu söylediğim günü utançla hatırlıyordum. Sonuçta ondan bir sır çıkmazdı, planlı bir şey olduğunu bilse de olurdu ama duyduğunda vereceği tepkiyi merak etmiştim.

Begüm bu süreçte Baran'ın kalbini kazanmak için kurduğu komplolara boyun eğmemizi istiyordu. Başta bizi onunla arkadaş olmaya zorlamış, olduğumuzda da kendisini bu arkadaş grubuna dâhil etmişti. Baran'ı sevdiğimiz için hepimizin keyfi yerindeydi. Yalnız kurt mizacına sahip olduğu için Begüm'ün müdahaleleri olmasaydı bu iyi dostu edinemeyebilirdik.

Murat'ı aldıktan sonra balıkçıya gitmiştik. Furkan ve Begüm hep oturduğumuz masada bizi bekliyorlardı. Furkan sekerek geldi ve Murat'ın taşıdığı balıkların başına üşüştü. Birlikte balıkları pişirtmeye gittiklerinde ben de bir sandalyeye çöktüm. Kollarımı göğsümde kavuşturup arkama yaslandım.

"Bir an önce gelse de keyfim yerine gelse," diye mırıldandı Begüm başını telefonundan kaldırmadan.

"Zühre de gelecek." Ondan hoşlandığını bildiğim için mutlu olacağını düşünmüştüm.

"Güzel," dedi gülümseyerek. Bir süre sonra tekrar konuştu. "Zühre'nin daha önce sevgilisi olmadığını biliyor muydun?"

Hayır bilmiyordum. "Hiç mi olmamış?"

"Geçen sefer konuşmuştuk. Nedenini sorduğumda sevdiğim biri olsaydı farklı olurdu belki demişti."

Yani şimdiye kadar kimseyi sevmemişti de. Sevinmeli mi üzülmeli mi... "Bunları niye söylüyorsun?"

"Bence ikiniz çok yakışırsınız."

Böyle bir şey duyacağımı tahmin etmemiştim. Alaylarına katlanabilirdim ama şakalaşmak istediğim bir konu değildi. "Nereden çıktı bu?"

"O surat ne? Beğenmedin mi?" diye sordu başını kaldırdığında. "Zühre gibi saf kendisi olabilen, düşünceli kaç insan var? Akıllı ve güzel de. Kıymetini görememişsen o senin kaybın."

Ciddiydi. Adam akıllı iki kere görüştükleri halde Zühre

ne çabuk gönlüne girmişti Begüm'ün? Birinden bu kadar sakınmadan övgüyle bahsettiğini daha önce görmemiştim.

"Ne bu hararet?" diye sordu Murat, geri gelmişlerdi. "Zühre'den mi konuşuyordunuz?"

"Zühre?" Furkan kolunu Murat'ın omzuna dayadı. "Giray'ın ilk aşkı mı?"

Başımı ellerimin arasına gömdüm. Teker teker başa çıkmak kolaydı ama üç taraftan saldırıya uğramıştım.

"İlk aşkın mı?" diye fısıldadı Begüm şok içinde.

"Merhaba gençler!"

İrkilerek doğruldum. Sevim bahçenin girişinde el sallıyor, Mert ve Zühre arkasından geliyordu.

Gözlerim istemsizce onunkileri buldu. Normalde böyle bir çam devirmez, bu kadar savunmasız yakalanmazdım ama hepsi üst üste gelmiş, onu gördüğümde içimde bir zincir kopmuştu. Nutkum tutulmuş; atan kalbi olan bir insandan ziyade atan kalbin insanı haline gelmiş, taşan hislerimin arasında küçücük kalmıştım.

Zühre bir saniyede bir şeyler döndüğünü anladı, soran gözleri üzerimizde dolaştı, benimkilerde durdu.

Murat omzumun üzerinden eğildi. "Git yüzünü yıka kardeşim, boynuna kadar kızardın."

18

Sevmek ve Sevilmek

Bir gün, patlayan silah sesi gibi aniden farkına varmıştım ondan hoşlandığımın. Yine de hiç yabancı gelmemiş, hızlı bir kabullenmeyle içselleştirmiştim. Evet, öyle olmalı, doğru derken her şey yerine oturmuş gibiydi.

O zaman on dört yaşındaydım.

En uzun süreli, okul dışında kurduğum ilk arkadaşlığımdı. İzmir'den döndüğümüzde bana zindan olan bu şehri anılarıyla ısıtmış, en güzel renklere bulamıştı. Onun ailesi benim ailem olmuş, hayatımın yalnız bir köşesi kalmamıştı. Senenin birkaç ayında ancak görüşüyor, telefonda konuşmuyor olsak da ruhuma bu kadar yakın başka arkadaşım olmamıştı.

Ona verdiğim değer, beslediğim şefkat, verdiğim isim, hislerim... Hepsinin anlamını ilk kez öğrenmiştim.

Bir beklentim yoktu, bugünün dünden farkı yoktu. Onunla yeni bir günün maceralarını yaşamak, bir yazı daha anılarıyla doldurup bir dahaki geldiğinde ne kadar değiştiğini gözlemlemek ve yeniden maceralara atılmak... Hayatının bir parçası olmak, hayatımın bir parçası olması...

Ama sıradan bir günün hayali bile aslında olağanüstü bir beklenti olabiliyordu.

O ağlayarak gitti, ben bu kavrayamadığım dünyada yalnız kaldım. Kalbimde fırtınalar koptu, dindi. Bir sonraki yaz dönmediğinde onu özlediğimin farkına vardım. Ama insanoğlu alışıyor, normalleştiriyordu. Zühre'nin yüreğimdeki yeri, anıları silinmese de artık ön planda değildi. Yeni şeyler eklendi ve onunkileri göz ardı etmeye başladım. Yüzü fotoğraflarda olsa da sesini unuttum. Adı anıldığında mazinin hoş bir parçasıydı, anlatmak isteyebileceğim güzel bir hikâyeydi. Tüm bunlarla birlikte zor anlarımda sığındığım yine ondan başkası değildi.

Kaçırıldığım zaman, beynimi ters yüz edecek yeterince fırsatı olmuştu Afyon'un. Zühre hakkındaki ögelerin bende sakinleştirici etki yaptığını söylemişti. Sessizce biten, masum ilk aşkım olduğu için anladığımı düşünmüştüm. Oysa sessiz de olsa büyük bir yıkımdı. İki yıl sonra önümde belirdiğinde bir rüyayı yaşadığımı zannetmiştim.

Oydu, ama farklıydı. O güne kadar benim için on iki yaşında bir kız çocuğuydu, o günse on dört yaşındaki Giray'ın zaman tünelinde altı yıl sonraya gitmesi gibiydi. Gözleri beni korkutmuştu, zaten bir daha öyle baktığını da görmemiştim. Ayrıştıramadığım bir ton duygu bir kuyuya atılmış, yoğunlaşmış ve gözleri cam gibi kırılıp hepsini akıtacakmış gibi... Konuştuğunda, sesini duyduğumda beynimde çanlar çınlamıştı. O olduğuna emin olmak için tekrar tekrar bakmak, sarsıp bilmediğim her şeyi dökülmesini söylemek istemiştim.

Ama bu heyecan başlamadan sona ermeliydi.

Bir kıvılcımın peşinden gitme lüksüm yoktu, içinde olduğum karmaşaya bulaşmasını istemezdim. Onun kalbini kazansam bile kötü bitme ihtimali yüksek bir yol olacaktı. Benliğime sızmaya başlayan fikirleri bir seferde kesip atmak için aramıza aşılmayacak bir mesafe koymak adına onu tekrar ve tekrar kırmayı seçmiştim.

Aslında daha sert olmak vardı planımda, daha acımasız olmak. Fakat onu her gördüğümde direncim biraz daha yıkılıyordu, elimde değildi yumuşamamak. Bu nedenle onu görmek istemiyordum.

İkimiz de değişmiştik, ilişkimiz değişmişti. Ama her görüşte bir şekilde ona doğru çekiliyor, aklımdan çıkaramıyordum.

Dikkat etmezsem kapılıp gideceğimi, arkama bakmadan kaybolup gideceğimi biliyordum. Geri dönüşü olmayacaktı.

Lakin içime yavaşça sızarken 'biraz'dan bir şey olmayacağını düşünmüştüm. Biraz gülebilirim onunla, biraz paylaşabilirim, biraz yaklaşabilirim...

Şimdi baktığımda iyi bir fikir olmadığını görebiliyordum. Çoktan kaybetmiştim, kaçışım olmamıştı. Ben zaten o varmak istemediğim noktadaydım. Ondan ibarettim âdeta, geriye hiçbir şey bırakmayan bir virüs gibi ele geçirmişti beni. O, onun söyleyecekleri, yapacaklarıyla doluydu aklım ve söyledikleri ve yaptıkları beni öylesine etkisine alıyordu ki aklımı yitirdiğimi düşünmeye başlamıştım.

Murat'ın önerisine uydum ve lavaboya gidip yüzümü yıkadım. Sular yüzümden tişörtüme akarken aynadaki aptal surata baktım. "Sen gerçekten kafayı yedin Giray."

Ben dönene kadar ekip tamamlanmış, masa dolmuştu.

İsmail beni gördüğünde ayağa kalktı. "Giray da gelmiş."

Sarılmak için uzandığımda sargılı bileğini fark edip geri çekildim. "Bu ne hal?"

"Çok çizmekten elini zorlamış," dedi Özge dargın bir ifadeyle.

İsmail çizgi roman çizeriydi, çoğu zaman sabahladığını biliyordum. "Nasılmış?"

"Birkaç hafta dikkat etmem gerekiyor," dedi İsmail gülümseyerek. "Büyük bir sıkıntı yok."

"Eve geldiğinde annem çok kızdı. Sıramı savdım; evin hayırsız evladı artık İsmail," dedi Furkan gerine gerine sırıtarak.

"Ben de seninle diş hekimliği okusam daha çok severdi herhalde," dedi İsmail dudak bükerek.

İsmail, Furkan'ın ikiz kardeşiydi. Aynı düşük gözler, aynı çarpık gülüş, kemikli yüz. Ancak biraz içgüdü ve yüzlerindeki benlerle ayırt edilebilecek tek yumurta ikizleri. Hep farklı okullardaydık ama Furkan sayesinde sık sık vakit geçirmiş, İsmail'le de arkadaş olmuştuk. Şimdi İsmail İstanbul'da okuyor ve çalışıyordu. Özge'yle liseden beri ayrılmamışlar, üniversitede birlikte İstanbul'a gitmişlerdi. Furkan daha dışa dönük olsa da İsmail'in de bazı tahtaları eksik olduğu için o da çatlaklıkta geri kalmıyordu. Söylediklerine göre aileleri aynı okulda okumalarına izin vermemiş, birlikte olduklarında çok tehlikeli oluyorlarmış. Ki ben de birkaç kez şahit olmuştum, anlayabiliyordum. İsmail okul sınırlarında gayet efendi bir öğrenciymiş ama Furkan lisede Murat'la yakınlaşınca suç ortağı haline gelmişlerdi. Hocaları bezdirseler de itiraf etmeliyim ki güzel bir lise hayatı geçirmemizi bu ikiliye borçluyduk.

Garson elinde tabaklarla geliyordu, ben de yerime geçmek için hareketlendim. Masa sekiz kişilik olduğu için başlara sandalye eklenmişti. Baran ve Begüm'ün olduğu taraf boş kalmıştı, oraya geçerken aceleyle kalktığım için konuşamadığım Zühre, Sevim ve Mert'e selam verdim.

"Biz gelir gelmez nereye kayboldun?" diye sordu Sevim.

"Tuvalet," dedim karnımı sıvazlayarak. Daha fazla soru sormasın diye ilerlemeye devam edip sandalyeme kuruldum. Karşımda, masanın diğer ucunda Furkan, onun iki yanında İsmail ve Özge vardı. Mert ve Sevim onlardan sonra oturmuş, Zühre ise Begüm ve Sevim arasındaydı. Karşısındaki Murat ona baktığımı fark edince göz kırptı.

Yokluğumdan faydalanıp avını takip etmişti. Gün sonuna kadar bir delilik yapmaması için göz kulak olmalıydım.

"N'aber Giray," dedi Baran tokalaşmadan önce. Siyah saçları her zamanki gibi muntazam bir şekilde üç numaraya vurulmuştu.

Baran'la gittiğim spor salonunun havuzunda tanışmıştım. Vücudu yüzmek için mükemmel ve gerçekten iyi bir yüzücüydü, sorduğumda daha önce milli sporcu olduğunu söylemişti. Aynı günlerde gittiğimiz için sık sık konuşmaya başlamıştık. Bir gün gönüllü olarak çalıştığım sivil toplum kuruluşunun etkinliğine gideceğimden bahsettiğimde bana katılmak istemişti. Bu şekilde daha sık görüşür olmuştuk, Furkan'la okuldan tanıştığı için arkadaşlığımız ilerlemiş, günün birinde Begüm'le de tanışmıştı. Begüm söylediğine göre ilk görüşte ona tutulmuş ve Baran'ı Reşat Amcaların yemeğine davet ettiğimi öğrenince gelmek için ısrar etmişti. O gün bu gündür de onun peşinden koşmuş, ne zaman Baran'la bir yerlere gitsem sözde tesadüfen orada belirmişti.

Bugün de dâhil şimdiye kadarki her toplanmamızda eksiksiz karşı karşıya oturmuşlardı. Zaten hiçbirimiz onları ayırmaya cüret edemezdik. Baran'ın, tanıdığım en sivri zekâya sahip kişi olarak, Begüm'ün hislerini fark etmemesi mümkün değildi. Fakat bu konuda bir yorumda bulunmuyor, yine de dilediği gibi davranmasına izin veriyordu.

Herkes balıkları yemeye koyulmuş, sohbetlere ara verilmişti. Gözlerim balığı çatalıyla dürten Zühre'ye gitti. Balığı ayıklamak, kafasını çıkarmak yıllar önce de onun için büyük bir çileydi. Kalbim ısındı. Hâlâ aşabilmiş değildi.

Sevim de bir şey yapacak gibi gözükmüyordu. Belki de unutmuştu.

Yardım etmek istiyordum ama en ufak hareketimin, Murat sağ olsun, büyük bir tepki alacağını biliyordum. Zühre'nin yüzü gittikçe düşerken gülümsedim. Elimi tabağına uzattığımda gözleri hızla beni buldu. Soran gözlerle kaşlarını kaldırırken tabağı elime aldım. Kalbimi hızlandıran, "Ah," diye nazik bir fısıltı çıktı dudaklarından. Ne yapacağımı anladı, önüme çekmeme müsaade etmek için elini tabaktan uzaklaştırdı. Yüzü yavaş yavaş pembeleşirken dudaklarında

utangaç bir tebessüm belirdi, bakışları mahcubiyetle önüne düştü. Çoğunlukla olduğu gibi bugün de saçlarını topladığı için minnettardım ona. Yüzündeki hiçbir değişimi kaçırmadan gözlemleyebiliyordum.

O an masadakilerin sessizlik içinde ve ilgiyle bizi izlediğini biliyordum. Yine de fark etmemiş gibi yapıp balığı ayıklamaya koyuldum, onlar da yorum yapmadılar. Aralarda kılçık kalmadığından emin olunca işim bitene kadar yalnız beni seyreden Zühre'ye geri uzattım. Teşekkür ederken içime huzur dolduran gülümsemesi balığını yemeye başladığında da silinmemişti. Ben de kendi tabağıma döndüm, bizim çakallar da ne hikmetse ses çıkarmadan uslu uslu yemeye devam ettiler.

İyi oldu, kimse Zühre'yi korkutmasın.

Sessizliği bozan Begüm oldu. "Zühre, Giray çocukken nasıldı?"

İştahım kaçtı, çatalı bırakırken zorlukla yutkundum. Murat sırıtıyordu. Begüm benden tarafa kaçamak bir bakış attı.

Bu işte birlikteydiler.

Zühre biraz düşündü. "Şimdikinden çok farklı değildi. Arkadaş canlısı, iyi kalpli..."

"O zaman da ukalalık yapar mıydı?"

"Bu kadar değildi. Daha çok öğrenmeye meraklı, masum bir çocuktu," diye cevap verdiğinde ışıldayan gözlerle bana bakıyordu. Güven vermeyen bir ışıltı. Diğerleri abartılı seslerle Zühre'nin sözlerini sansasyonel bir açıklama dinlemişler gibi desteklediler. Konu Baran da dâhil herkesin ilgisini çekmişti, çatallar yavaşladı.

Murat'ın tehlikeli yüz ifadesi akşam karanlığında bile seçiliyordu. "Masumdu derken? Şimdi öyle değil o zaman."

"Giray'ın ne kadar kurnaz olduğunu bilmeyen mi var!" dedi İsmail masanın diğer ucundan.

"Biraz sinsi olduğu bir gerçek," diye doğruladığında gözlerim büyüdü. "Ama bence iyi bir özellik, kimseye gerektiğinden fazla zararı dokunmayan, pasif ama verimli..."

"İltifat olarak almam gerektiğinden emin değilim," diye mırıldandım öksürürken.

Begüm, Zühre'nin kolunu dürttü. "Başka başka?"

Zihnini yokluyordu. Başını hafifçe yana eğdi, topladığı saçları hafifçe savruldu. Bir bukle ayrılmıştı, onu parmağıma sarmak istiyordum. Saçlarını toplamasını sevdiğim gibi açık bırakmasını da seviyordum. Üstünde gezegen çizimleri olan mor tişört ona çok yakışmıştı. "Başka..."

Dahası vardı yani.

"Dediğim gibi arkadaş canlısıydı, hâlâ öyle. Ama eskiden daha mı cana yakındı desem? Köpek yavrusu gibiydi. Daha duygusaldı ya da bilmiyorum, belki duygularını gizlemiyordu."

Artık cana yakın değil miydim?

"Sabahları oyun oynamak için dedemlere kadar gelirdi. Her geldiğinde o zamana kadar neler yaptığını anlatırdı ki günün çoğunda birlikteydik ama en ufak ayrıntıları dahi atlamazdı. Gitmek istediği bir yere gitmezsem, oynamak istediği oyunu oynamazsam incinirdi. Anlatacak, soracak şeyleri bitmezdi." Düşüncelere daldığında yüzündeki gülümseme genişledi, sessizce onu bekliyorduk. "Sarılmayı da severdi. Anneme bile çok sarılmışlığı vardır. Şimdi düşününce... Çok tatlı bir çocuktu."

Ne demek istediğini anlıyor ve hak veriyordum ama herkesin içinde bunları dinlemek... Gönlümün derinliklerinde hoşuma gitmişti. Çünkü benim hakkımda kafa yormuş, beni gözlemlemişti.

Sevdiği, değerli bulduğu bir şeyden bahseden her insanın o an yüzünde olan ifade belirirdi. Hani insana tarifsiz bir heyecan aşılayan o mutluluk dolu, pırıl pırıl ifade. Bu sevgi o zamanları ve çocuk Giray'ı hatırladığı için miydi yoksa sırf benden bahsettiği için miydi diye düşünsem de daha önce bu haline hiç rastlamadığım için ilk seçeneğe buruk bir oy veriyordum. Ama şansımı tamamen kaybetmiş olamazdım değil mi?

Her an aklında olmak isterdim, onun bende olduğu gibi.

"Bayağı değişmişsin," dedi Baran.

Murat masaya doğru eğildi. "Anlattığın çocuk tatlı olmaktan ziyade şımarık değil mi?"

"Hayır, hayır," dedi aceleyle. Göz göze geldiğimizde hemen kaçırdı bakışlarını, bir an bocaladı. Yüzündeki pembeliğe dokunmak istemiştim. "Ben de dâhil herkesin iyiliğini çok düşünürdü. Ama o konuda değişmediğini düşündüğüm için..."

O sıkıntılı çehreyi gösterirsen Murat'ın ağına yakalanırsın Zühre, demek istiyordum.

"Mesela?" diye bastırdı Murat. Bugün bittiğinde dile benden kardeşim, kırk katır mı kırk satır mı?

"Düşsem, hasta olsam o daha çok üzülürdü. Hastalıklı ve sakardım, aklım bir karış havada olduğu için arkamı o toplardı. Korkak olduğum için bana dünyayı gösteren de korkularımı yenmeme yardım eden de oydu." Tabağına bakan gözleri ağlamaklıydı, fazla hızlı değişiyordu ruh halleri. Hafifçe gülümsedi. "Şımarık olan bendim, ona çok yük oldum."

"Az bile yapmışsın Zühre, layıkıyla başına bela olursan belki akıllanır," dedi Furkan.

"Yük filan olmadın," dedim göğüs geçirirken. Onu kucaklayıp buradan götürmek istiyordum. "Çocuk deyince aklıma geldi, Mert'in ablası hamileymiş."

Zühre de dâhil herkesin havası değişti, Murat buraya gelirken öğrendiği için diğerlerine sürpriz olmuştu, ilgi o yöne kaydı. Kutlamalar Murat ve Mert'in amca ve dayılığını konu alan şamatalarla yemek devam etti.

Zühre tanıştığımızda henüz sekiz yaşında bir çocuktu. Düşer, kaybolur, hasta olurdu. Sonra ayağa kalkar, yolunu bulur, iyileşirdi. Hisli bir çocuktu ama her şeye çabuk adapte olabildiği için gözden kaçardı. Keyfi yerindeyse şakacı, kırılmışsa hırçın davrandığı için şımarık olduğunu söyleyen

çoktu. Oysa hayal dünyasında yaşayan bu kız çocuğu insanları çok severdi. Beni de çok severdi. Bu sevgiyi kullanıp birçok kez kendi istediklerimi yaptırmıştım. Küsüp gidersem mektuplar yazar kapıma gelirdi. Kötü hissetsem bunu düzeltmeye çalışan o olurdu. Anlatmak istediklerimi dinler, üzerinde düşünür, ciddiye alırdı. Benim yüzümden de benim için de çok ağlamıştı.

Yüklerimi alan biri bana yük olamazdı.

Tabaklar masadan alındı ve bu akşamın asıl etkinliğine gelindi.

Mafya oyunu.

"İtiraz yoksa moderatör ben olacağım," dedim.

"Buradaki herkesi iyi tanıyorsun, daha iyi olur," dedi Baran.

Kâğıtlara rolleri yazdım, katladım, karıştırdım ve oyunculara dağıttım. İki mafya, bir polis, bir doktor ve halk... Kime ne denk geldiğini ben de bilmiyordum. Kimi yüzünü ekşitti, kimi coşkuyla kâğıtlarını geri katladı, kimi de ifadesiz kaldı.

"Gece oldu," dedim. "Herkes uykuya dalsın."

Herkes başını eğdi, gözlerini kapadı. "Mafya uyansın."

Özge ve Zühre. Birbirlerini onayladılar. Özge kurban olarak seçtiği Baran'ı işaret etti, Zühre başparmağını kaldırdı.

"Mafya uyusun." Tamamen eski hallerine dönmeleri için biraz bekledim. "Polis uyansın."

İsmail başını kaldırdı. Mafya olduğuna şüphelendiğini işaret etmeliydi. Bir süre bakındıktan sonra Begüm'ü işaret etti. Başımı olumsuzca salladım. "Polis uyusun."

"Doktor uyansın."

Sevim. Kurtarmak için kendisini gösterdi. Tekrar gözünü yumdu. "Gündüz oldu. Bir vatandaşımız ölü bulundu," dediğimde hayret nidalarıyla gözler açıldı.

"Yirmi yaşındaki Baran Çınar."

Baran gözlerini devirmekle kalsa da asıl tepki Begüm'den geldi. "Şaka yapıyorsun," dedi elini ağzına götürürken

"Ooo! Ne oldu?" diye sordu Furkan. "Şüphe uyandıran ifadeler..."

Begüm ise görmezden geldi. "Bunu ona nasıl yaparsınız!" dedi hiddetle. "En akıllımız o diye hemen kurtuldunuz mu?"

Tam olarak öyle olmuştu.

"Doktor kim?" diye sordu ayağa kalkarak. "İşini yapsana doktor!"

Sessiz olması için boğazımı temizledim. Baran oturması için sandalyesini gösterdiğinde sakinleşmişti. "Alınan duyumlara göre katil bu masada. Bu kadar."

"Buradaysa onu tanıyan biri işlemiş. Bir husumet, dargınlık olmalı," dedi Özge.

"İstediği için yapmış da olabilir," dedi İsmail.

"İstediği için yapsa gider bir yabancıyı öldürür! İnsan arkadaşına yapmışsa ortalıkta düşmanlık var," diye çıkıştı Özge.

İsmail sandalyesine sindi. "Haklısın canım."

Özge kendini kaptırdığını söyleyip özür diledi.

Oskarlık bir performans sergiliyordu.

"Bence Furkan," dedi Murat.

Furkan'ın gözleri büyüdü. "Ne? Benim Baran'la ne alıp veremediğim olabilir?"

"Okuldan arkadaşsınız. Belki çekemediğin bir şeyler vardı. Bir gün katlanamadın..."

"Yav insan o yüzden elini kana bular mı?"

"Bilmem," dedi dudak bükerken. "Bir de Baran'a sormak gerekir ama işe bak; anlatacak durumda değil."

"Ben masum bir vatandaşım, ama bulunduğun ithamlara bakılırsa bir an önce suçu başkasına atmak istiyor gibisin Murat'ım," dedi Furkan arkasına yaslanırken. "Aslında hepiniz çok rahat görünüyorsunuz. Arkadaşımıza ne olduğu umurunuzda değil mi? Benim öne sürülmem işinizi mi kolaylaştırdı?"

"Hiçbirimizin Baran'la sorunu yok," dedi Sevim.

"Sen öyle san Sevim, yoksa suç ortağı mı demeliyim? Kardeşim geçen hafta Baran'la tartışmıştı."

İsmail elini bağrına koydu. "İkiz kardeşini mi suçluyorsun?"

"Gerçekten tartıştınız. Kim bilebilir dün daha ileri gitmediğini? Belki kazara oldu."

"Tartışan Özge'ydi!" dedi hayretler içinde. "Ben yumuşatmaya çalışıyordum."

Sahiden Özge ve Baran tartışmıştı ama konu; küresel ısınmada toplumun mu daha çok kirlilik çıkardığı yoksa zengin kesimin mi daha dikkatli olması gerektiğiyle alakalıydı. Uzayıp gidince İsmail sonlandırmıştı.

Özge hayal kırıklığına uğrayan bir insan gibi gözlerini kıstı. "Yani katil ben miyim?"

İsmail telaşla sevgilisine döndü. "Hayır hayatım ama ben de değilim."

"Bence Furkan," dedi Begüm. "Dikkati üzerinden uzaklaştırmaya çalışıyor."

"Beni suçlayan Murat'tı!" derken Furkan ayaklanmıştı.

Bir iki dakika daha bekleyip oylama yapmalarını söyledim. Seçilen kişi Furkan olmuştu. Kendisini savunmasını söylediğimde suratını astı. "Eğer mafya olursam hepiniz bittiniz."

"Yanlış kişiyi infaz ettiniz," dediğimde Furkan uzun bir süre ne kadar acımasız olduklarına sitem etti.

"Gece oldu," dedim sakinleştiklerinde.

Bu kez öldürdükleri Murat oldu. Şans eseri İsmail, Murat'ın mafya olup olmadığını sordu. Sevim Zühre'yi kurtarmayı seçti.

"Gün doğdu. Murat Onar öldü."

"İsmail olmalı!" dedi Sevim. "Kardeşinin öcünü almak istemiştir."

"Ben o kardeşin neyinin öcünü alayım, az önce beni idam ettirecekti," derken sessiz kalmak zorunda olan Furkan gözlerini devirdi.

"Zühre olabilir mi?" diye devam etti İsmail. "Yemekte sıkıştırdığı için sinirlenmiş olabilir."

Zühre'nin kaşları çatıldı. "Beni sıkıştırmış mıydı?"

Gülmemek için büyük bir çaba göstermem gerekmişti.

"Çoktan üç kişi gitti zaten," dedi Sevim. "Altımızın ikisi mafya ve buradaki en şaibeli kişi sensin İsmail."

İsmail de oyunun seyrine kapılmıştı. "Hayır, ben yapmadım. Ama bilmek istiyorsanız söyleyeyim. Polis benim."

"O zaman kimin mafya olmadığını biliyorsundur," dedi Mert.

Hüsran içinde başını eğdi. "Sorduklarımın birisi Begüm birisi Murat'tı."

"Sevgilim, açıkçası hiç inandırıcı değilsin," dedi Özge. "Murat zaten devre dışı. Begüm zaten Baran'ı öldürmez."

"İyi tamam beni oylayın," dedi İsmail iç çekerek. "Kararınızın sonuçlarıyla yüzleşirsiniz."

İsmail oyuna küstüğü için savunmada bulunmadı ve oy çoğunluğuyla infaz edildi.

İnfaz edilenin polis veya halk olduğunu söylemediğimiz için masum olduğunu söylemekle yetindim. İkiz kardeşler omuz omuza dert yandılar.

"Çok şanssızmışsınız," dedi Zühre hüzünlü gözlerle.

Mafyaların bir sonraki hedefi Begüm oldu. Sevim, Mert'i korudu.

"Bu sefer mağdur Begüm Kömürcü," diye ilan ettim.

"Zühre çok sessizsin," dedi Mert. "Kazanma olasılığını arttırmak için Begüm'den kurtuldun değil mi?"

Zühre'nin gözleri büyüdü, derin bir nefes verdi. "Evet, mafya benim," dedi hayal kırıklığıyla. Bir şeylere bozulmuş gibi. "Beni seçebilirsiniz. En azından birimiz devam edebilmeli."

Kaybedenler de oynayanlar da pür dikkat kesilmişti. Birçoğu Özge'den neredeyse emin olduğu için oyunun bittiğini düşünmüş olabilirdi. Ama Sevim Özge'yle yeni tanışmış, onun hilelerini daha önce deneyimlememişti.

"İkiniz ekip miydiniz?" diye sordu Sevim hayretler içinde. Muhatabı Mert'ti.

Mafya olduğunu gördüğümde Zühre'den beklediğim ilk şey bu olmuştu. Böyle oyunlarda tüm gemileri yakacak kadar içine düşerdi. Kazanmasa da olurdu. Rakibine karşı bir art niyeti yoktu, sadece kirli oynamaktan zevk alıyordu. Bu konuda hiç değişmemişti.

Saklı Bahçe'de papaz kaçtı oynadığımızda da onu iyi tanıdığım için numaraları bana sökmemişti, hepsini rahatlıkla görmüştüm. Onu kıvrandırdığımda oluşan türlü türlü mimiklerini izlerken mest olarak kendimi kaptırmış, kazanma fırsatı tanımamıştım. Son turda bir anda dolan gözleri beni yakalayıp kendime getirdiğinde onun bendeki etkisi karşısında sadece gülebilmiştim. O çamur gibi şeyi içmesini zaten izleyemezdim. Eve gidince çok kusmuştum ama olsun.

Şimdi de büyük olasılıkla kazanabilmek için Özge ile arasında anlaşmazlık çıkarmak istemişti ama karşısındakiler de salak değildi, foyası ortaya çıkardı. Bu yüzden Sevim'e oynamıştı. Kimi kast ettiği belli olmayan ifadeleri Sevim'in aklına, Zühre'yi hedef alan Mert'i getirmişti. Zühre, Sevim'i sevgilisinin tanıdığından iyi tanıyordu.

Ah, ah. Gerçekten fenaydı bu kız.

Mert hızla ayağa kalktığında sandalyesi devrildi. Söyleyecek sözleri bir araya getiremediği için dili dönmedi. "H-hayır ben değilim! Yemin ederim ben değilim."

"Yalan yere yemin etme," diye tısladı Sevim. Zafer sarhoşu olmuştu. "Sonra konuşuruz Mert."

"Şimdi konuşabiliriz güzel sevgilim," diye isyan etti Mert.

"Zühre ve Mert mi?" Özge fırsatı yakalamıştı. "İkisini birden eleyebiliyoruz değil mi?" diye sordu bana.

"Eleyebilirsiniz."

Zühre ve Mert seçilmişti. Sıra Mert'in son sözlerine geldiğinde soğuk gözlerle Zühre'ye baktı. "Bunu ödeyeceksin Zühtü."

"Mafya kazandı," diye açıkladım.

Sevim'in gülümsemesi silindi. "Ne?"

Zühre yere çöküp Sevim'in bacaklarına sarıldı. "Affet beni!"

Sevim, "Seni manyak şey!" diye feryat ettiğinde işletme sahibi bizi kolaçan etmeye gelmişti.

"Ben sana dedim değil mi?" dedi Mert. "Nasıl bana güvenmezsin?" Sesi ağlamaklıydı.

Sevim Mert'e ulaşabilmek için Zühre'yi kenara itti. Dengesini kaybetmeden sadece kenara kaydığında rahatladım, sert itilmemişti. "Hata ettim," dedi Sevim. "Bundan sonra sahtekâr Zühre devri bitmiştir."

"İlişkinize heyecan kattım işte alacağın olsun!" diye sızlandı Zühre arkalarından. Sonra o güldü, ben güldüm. Göz göze geldiğimizde mümkünmüş gibi gülüşü daha bir güzelleşti. İçimde bir yerlerde bir şeyler yeşerdi, hayat buldu.

Özge sevinçten kahkahalar atarken İsmail'in gönlünü almaya gayret etti. Begüm gülümseyerek Baran'la konuşuyordu. İhanet oyunları gece boyu devam etti.

Balıkçıdan çıktığımızda dağılmış, arabalara dönüyorduk. Elbette ben Zühre'nin hemen yanındaydım. Konuşmadan yürüsek de adımlarımız ağırdı. Diğerlerinin gerisinde kaldık, en azından taşkınlık edip yanımıza gelmemişlerdi. Ben de bu sayede arabaya kadar yalnız kalabileceğimiz kısıtlı zamanımın tadını çıkarıyordum. Onunla yan yana yürümek bile önemli bir meseleymiş, bir kez daha anlıyorum.

Adımlarımızdan ayırmadığı gözlerini yakalamak için savaş verirken bir soru sordum. "Bizimkileri nasıl buldun?"

Başını kaldırdı, önümüzde yüksek sesle konuşan gruba baktı. "Gerçekten iyi insanlar," dedi dudakları kıvrılırken. "Tanıştığımda yabancılık çekmediğim bir arkadaş grubu daha önce olmamıştı. Hele sizin gibi uzun zamandır süre gelen bir bağ ise ister istemez dışarıda kalırsın, sonuçta soh-

betlerinin başını da sonunu da bilmezsin. Ama arkadaşların benimle gerçekten çok ilgilendiler, çok sevdim onları."

Keratalar iyi bir iş çıkarmıştı, bir dahaki yemek bendendi artık.

"Baran dışında hepsiyle liseden beri arkadaşım. Aslında o zamanlar oluşmuş bir arkadaş grubu değildik, bazıları birbirini tanımıyordu bile. Fakat mezun olduktan sonra bir baktık bu grup meydana gelmiş." Ben de dostluğumuzun değerlendirmesini ilk kez yapıyordum.

"Senin sayende," dedi bakışlarını tekrar eğerken. "Hepsini bir araya getiren sensin."

Duraksadım. Öyle miydi gerçekten? Gerçi benim için bu grupta olmasalar da benimle bağlantılarıyla içine girmiş olabilirlerdi. "Olabilir."

Bir anda elleri başına gittiğinde toplu saçlarının gevşediğini fark ettim. Sızlanarak tokayı çıkarmaya başladı. "Lastik kopmuş," dedi dişlerinin arasından. Çoğu bukle saçından kurtulup omuzlarından sırtına döküldü ama başının hemen arkasındaki birkaç tutam dolanmış olacaktı ki parmaklarıyla ayırmaya çalışıyordu. Yüzü acıyla buruşmuştu. "Aslında eskidiğini biliyordum ama bugünlük idare eder sanmıştım."

Durduk, ne yapmam gerektiğini bilemeyerek onu izliyordum. Yardım etmeli miydim? Bu kadar dolaşmalarına şaşırmıyordum çünkü saçları birbiri içine geçen kabarık ve gür bukle öbekleriydi. Yardım edebilir miydim ki? Büyük bir görevdi bu. Canını yakmak istemiyordum.

Daha sert hareketlerle çekiştirirken yüreğim ağzıma geldi. Bir kez daha acıyla inlediğinde arkasına geçtim. "Bekle ben ayırayım," dedim saçlarını elime alırken.

Tüy gibi yumuşacıktı saçları. Bu kadar gür olunca daha sert ve ağır olmalarını beklemiştim ama parmaklarımın arasından akıp gidecek gibiydiler. Saç dipleri nemliydi. "Yine mi kurutmadan çıktın?"

Boğazını temizledi. "Çok soğuk olmadıkça kurutmayı sevmiyorum," dedi gittikçe alçalan bir sesle.

Bir bukle yüzükparmağıma dolandığında iç çekmeme engel oldum. Hepsini bir elde toplamak için gönülsüzce ayrıldım ondan. Zar zor yutkunurken boştaki elim hâlâ saçlarındaki yumuşak elleriyle buluştu. Dolaşmış tutamı bana verdikten sonra kollarını indirdi. Hareket etmeden, kendini bana teslim etmiş gibi sessizce beklemeye başladı. Bu teslimiyet ellerimi titretiyordu.

Sorunsuz saç öbeklerini omzundan aşağı bıraktığımda açıkta kalmıştı zarif boynu. Balıkçıdan gelen ışık beyaz tenine vuruyordu. Bana yardımcı olmak için başını eğdiğinde nefesim kesildi.

Çıldırdın mı Zühre? Düşmana boynunu gösterme demezler miydi, ne yapıyorsun sen?

Aklım ve bedenim arasında bağlantı sorunu olmalıydı. Aptallaşmış, kıpırtısız kalakalmıştım. Parmaklarımın arasındaki tokaya karışmış tutamla ilgilenmeye geçememiştim. Aklımı toplamak için başımı iki yana sallayıp gözlerimi kırpıştırdım. Zühre, uzun olsa da benden bir hayli kısaydı, duruşumu biraz daha eğip nefesimi, boynuna değmesin diye, tuttum.

Kaba hareketlerde bulunmadan, bir teli bile çekmemek için büyük bir dikkatle yavaş yavaş ayırmaya başladım saçlarından tokayı. Lastikte düğümlenen kısma geldiğimde buz kesilen parmaklarım boynu ve omzu arasındaki kısma sürtündüler. Bu soğukluk onu irkilttiğinde hızla uzaklaştırsam da sıcaklığından kalan alevler parmak uçlarımı yakmış, sızlatmıştı.

"Orayı kesebiliriz," dedi hızla.

Konuşmadan önce nefes aldığımda ondan gelen lavanta kokusu ciğerlerimi doldurmuştu. İçim ısındı. "Olmaz," dedim itiraz kabul etmeyen bir sesle. "İnsan saçlarına biraz değer verir, öyle hemen kesmek olmaz."

"Zaten diğerlerinin arasında kaybolur," dediğinde umursamadan devam ettim. Saçlarına kıymak istemiyordum.

Biraz daha uğraşıp tokayı çektiğimde son teller de kurtulmuştu. Omzuna attığım saçları tekrar sırtına yaydığımda kendimi kaptırıp yaptığım bu hareketi yanlış anlamasından korktum. Yani doğru anlamasından...

Ellerini saçlarında dolaştırırken bana döndü. "Teşekkür ederim," dedi yalnız bir anlığına bana odaklanan gözlerle. Tekrar yürümeye başladığımızda saçlarını bırakmıştı. "Lastiği ver de eve gidince çöpe atarım."

Ellerimi arkada kavuşturdum. "Bende değil. Az önce yere düştü herhalde," dedim umursamazca.

Arkaya dönüp geri yürümeye kalktığında kolumu durması için uzattım. "Boş ver, herkes gidiyor daha fazla oyalanmayalım."

Kararsızlıkla önce yüzüme sonra biraz evvel olduğumuz yere baktı. "Ama etrafı kirletmeseydik."

Düşünceliliğin sırası mı Zühre? "Bu karanlıkta otların arasında bulamayız zaten."Birkaç adım ileri gittim. "Hadi gidelim," dedim bir baş işaretiyle. Omuzları düştü ve pes ederek peşimden geldi. Avucumdaki lastiği cebime yerleştirdim. Ondan sakladığım en içler acısı sır, ona söylediğim en masum yalandı.

Ortasında kaybolduğum sonsuz beyazlık ve güneş ışınları bir olmuş, gözlerimi kamaştırıyorlar. Tıkalı burnum devre dışı kaldığı için ağzımdan nefes almaya çalıştıkça gözlerime kadar çekilmiş yün atkının kılları ağzıma giriyor, dilime yapışıyor. Başımdaki kapüşonu indirme çabalarım atkı sıkıca düğümlendiği için yersiz.

Ayaklarım kar yığınına yenik düşünce, yerle buluşmadan önce elimden tutulup doğrultuluyorum. Elimi kavrayan el güçlü ve nazik... Gittikçe daha çok zorlansam da beni bırakmıyor.

"Yoruldun mu?" diye soruyor gülerek.

Nihayet duruyoruz ama bir yere vardığımızı sanmıyorum. Öylece, sanki boşluğun içindeyiz.

"Kartopu yapalım mı oğluşum?"

Çömeldiğinde yüzünü görüyorum. Tıpkı benim gibi giyinmiş, yanakları kızarmış, gri gözleri cam gibi şeffaf. Hevesle avuçlarını karla doldururken ne yaptığını izliyorum. Bir top haline getirip hafifçe bana atıyor. Kabanımda beyaz bir iz bıraktıktan sonra yere düşüyor. "Sen de yap," diyor tatlı bir gülümsemeyle.

Zar zor eğilip alabildiğim kadar kar alıyorum. Büyük bir kısmı ben kalkarken dökülüyor. Kalanları büyük bir özenle sıkıştırıyorum. Ona uzatıyorum. "Aferin sana," diyor. "Fırlat şimdi."

Attığım kartopu dizine çarpsa da sırt üstü düşüyor. "Aman aman, ne de güçlü bir kartopu savaşçısı," diyor inleyerek.

Gururla ellerimi belime koyuyorum. Sonra onun üstüne, karların içine atlıyorum.

Bu kez acıyla inliyor. Sonra hızla beni kaldırıyor. "Daha şimdi geldik her yerin kar oldu oğlum."

Elleriyle kıyafetlerimi çırpıyor. "İnşallah hasta olmazsın," diyor endişeli gözlerle.

"Sen olmaz mısın?" diye soruyorum. O benden daha vahim bir halde.

"Ben uzak diyarlardan geldim Giray," diye başlıyor hülyalı gözlerle. Hep aynı başlangıç... "Bizim oralarda kar halımız, buz yatağımızdır. Gri gök evimizin çatısıdır, rüzgâr bizi uyutur." Hep farklı hikâye...

"Korkutacaksın çocuğu," diyor iri bir gölge. Dünya'nın en havalı, en güçlü adamı. Beni tutan ellerden sıyrılıp ona doğru koştuğumda iki koca adımda önümde bitiyor. Omuzlarımın altından tutup ayaklarımı yerden kesiyor.

Yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. "Çok şükür biraz ağırlaşmış." Gözlerimden öpüyor.

"Bu ne böyle," diyor dudak bükerek dünyalar güzeli kadın. "Daha beş dakika önce birlikteydiniz."

Adam beni bir koluna yerleştirip diğerini uzatıyor. "Sana her zaman yer var."

Kadın temizlemek için elini burnumun üstüne örtüyor. "Sümkür bakalım."

Adamın hüsranı yüzünden okunsa da görmezden geliyor. Elindeki sümüğü karlara siliyor.

"Elif şunu yapmasan olmaz mı?"

"Doğal temizlik işte. Silinip gider ne olacaksa sanki."

Yürümeye devam ediyorlar. Yeni fark ettiğim birkaç katlı taş binaya varıyoruz. İçeri girdiğimizde masalarda yemek yiyen ve onlara yemekleri getiren insanları görüyorum.

Bir karaltı hızla yanımdan geçip kadını deviriyor. Kadının haykırarak düştüğünü, üstündeki canavarı gördüğümde dünyam başıma yıkılıyor.

"Annee!" Yere atlamaya çalıştığımda beni sıkıca tutuyor kollar.

"Oğlum yok bir şey," diyor babam.

Kaya gibi sert olan kollarını yumrukluyorum. "Canavar annemi yiyecek!" diye çığlık atıyorum. Bağırışlarım hıçkırıklarımla kesiliyor. Kucağından inmek için bedenimi büküyorum. "Bırak annemi!"

Annem, bir köpek olduğunu anladığım canavarın boynundan tutup uzaklaştırıyor. Kuzgun siyahı saçlarının düştüğü yüzü dertlenmiş ama gözleri bana bakıyor. Hemen ayağa kalkıp beni kucağına alıyor. Ellerimi hemen boynuna dolayıp çenemi omzuna dayıyorum.

"Yok bir şey yavrum, ben iyiyim, yok bir şey," diyerek beni sakinleştirmeye çalışıyor. Bağıra bağıra ağlamaya devam ediyorum. Başımdaki elinin verdiği rahatlık içimde bir şeyleri çözmüş gibi.

"Seni yedi sandım!" diyorum acıyla.

"Olur mu öyle şey, yanımda kuduz köpek varken..." Ne dediğini anlamasam da iyi bir şey olduğunu düşünüyorum, içim rahatlıyor.

Babam annemin arkasından yaklaşıp gözlerimi ve burnumu siliyor.

"Benim iyi kalpli oğlum," diyor yüzümü okşarken. "Anneni korumak için canavara saldırmaya kalktın."

Biraz kendime geldiğimde annem beni dizine alıp bir koltuğa oturuyor. Eli sırtımı sıvazlıyor. "O köpekle arkadaşız, beni gördüğüne sevindiği için üzerime atıldı. Aynı dışarıda senin yaptığın gibi."

"Seni sevdiği için mi?" diye soruyorum iç çekişlerim devam ederken.

Şefkatle gülümsüyor. "Evet, o yüzden bana sarılmak istemiş."

Yorgunluğum etkisini göstermeye başladığında kafamı dik tutmak zorlaşıyor, annemin omzuna yaslanıyorum.

"Uykun mu geldi?" Yüzündeki çiller, yumuşak sesi, sevgi damlayan gözlerini çevreleyen kirpikleri, elimin altında atan kalbi, nefesiyle bana beşik olan bağrı, kokusunu aldığımda zerrelerime işleyen huzur... İşte o şekilde, beni en çok seven insana sarılarak uykuya dalıyorum.

Sonsuza dek barınamayacağım bir diyara acıklı bir veda etmiş gibi buruk bir şekilde uyandım rüyamdan.

Gökyüzü aydınlanmamıştı, perdelerden süzülen hafif bir ışık vardı. Hareketsiz, öylece yattım. Tekrar gözlerimi yumdum, bir kez daha onun yanına dönmeye uğraştım. Yüreğimden taşan duygular sıcak gözyaşları halinde yüzümü ıslattı. Her bir parçası o kadar güzel, o kadar değerliydi ki içinde hapsolmak, bu yatakta gömülü kalmak istiyordum.

İki yıl önceden kalan şeylerden birkaçı; bilinçaltıma yerleşen hayatlar. Netleşen rüyalarım. Bir de yüzeye ulaşıp benimle buluşan unutulmuş anılar. Bu gece olduğu gibi tüm canlılığıyla...

Bu gecenin özelliği ise on beş yıldır görmediğim annemi karşıma çıkarmasıydı. Rüyalarımda bile masal gibiydi.

Bugüne değin hatırlamadığım şeylere dahi özlem duyuyordum. Duyduğum özlem beş yaşındaki Giray'ınki kadar taze. Ancak yirmi yaşındaki Giray için çok daha şiddetli.

İki büklüm eden, bayıltıcı bir şiddet.

Ama çok mutluyum. Son kez olsa da onu gördüğüm için çok mutluyum.

19

Söylenemeyenler

En azından perdeleri açmak için yataktan pencereye uzandığımda dışarıdaki bir siluete takıldı gözlerim. Zühre, daha sokak ışıkları sönmemişken, gök henüz ağarmaya başladığı bir zamanda karşı sokakta yürüyordu. Bizim evi de geçtiğinde nereye gittiğini anlamıştım; tarlaların yanındaki kulübeye.

Saniyeler içinde ben de bir şekilde kendimi dışarıda, onun peşinden giderken bulmuştum. Seslenmek istesem de bu saatte mahalleyi uyandırmak hoş olmazdı. Yetişmek için hızlı adımlarla peşi sıra yürürken varlığımı fark ettiğini ama adımlarını daha da hızlandırdığını gördüm.

Çok bağırmadan, yüksek sesle fısıldamaya çalıştım. "Zühre!"

Yerinde sıçrayıp hızla bana dönerken yakalayabilmiştim gözlerini. İçlerindeki korkuyu, çaresizliği... Kim olduğumun bilincine vardığında tüm vücudu gevşedi ve derin bir nefes aldı. "Sen miydin?"

Düşüncesizliğime yandım. Son zamanlarda yaşananlar onu tetikte olmaya itmişti. Bu saatte zararsız birinin sizi

takip ettiğini düşünmek abes olurdu zaten ama onun için koşullar çok daha kötüydü. Aradaki mesafeyi kapadım. "Çok özür dilerim, iyi misin?"

"İyiyim iyiyim," dedi nefes nefese. Elini bağrına koydu. "Sadece bir an..."

"Geçerken gördüm, kulübeye gittiğini tahmin edip seninle geleyim diye düşünmüştüm."

"Sen de uyuyamadın demek," dedi hüzünlü bakışlarla.

"Uyuyamadığın için bu saatte buralara geldin?" diye sordum.

"Şu senin dediğin bilinçli rüyalar için antrenman yapıyordum ama uyanık kalmak zorlaştığı için yürüyüşe çıkayım dedim," dedi gözlerini yere indirirken.

Gözüm arkamızda, geldiği sokakta dolaştı. "Talat Bey yok mu?"

Alt dudağını sarkıttı. "Bilmem ki. Ama bu saatte çıkacağımı düşünmemiş ve uyuyor olabilir."

Savsaklayacak tiplere benzemiyorlardı ama... Tekrar yürümeye koyulduk. Az öncenin şaşkınlığı üzerinden tamamen silinmişti. "Nasıl gidiyor rüyalar?"

"Normalde uykum ağır olduğu için uyanık kalmak zor oluyor. Çıldıracak gibiyim," dedi bitkin bir ifadeyle. "Henüz yol kat ettiğimi söyleyemem."

Yorgunluğu yüzünden okunuyordu. Gözaltları koyulaşmıştı, mimiklerini kullanmakta, gözlerini açık tutmakta zorlandığını görebiliyordum. Konuşmaları da hareketleri de ağırdı. Her an düşüp uyuyabilir gibiydi. İki yıl önce sürekli uyandırıldığım zamanlarda içinde olduğum stres uyumamı zorlaştırsa da benim için de çıldırtacak kadar yorucuydu, onu anlıyordum. Fakat aklımı yitirmeme neden olan başka etkenlerden kurtulmak için kendimi zorlamak sahip olmadığım bir kuvveti ortaya çıkarmıştı. Tabii Zühre'nin başarmak için öyle bir durumda kalmasını istemezdim. "Çok zorlamana gerek yok, umarım ihtiyacımız kalmaz."

Ellerini ceplerine koyarken iç çekti. "Hayat umduklarımıza göre şekillenseydi şu an her şey farklı olurdu."

Üstüne bir şey diyemeyeceğim laflardı.

"Bu saatte sen niye ayaktasın?" diye sordu bana dönerek.

"Benim için uyumak zor olanı, çoğunlukla ayakta olurum," dedim zayıf bir tebessümle. "Gerçi bir süredir daha iyiyim ama gördüğüm bir rüyadan sonra uykum kaçtı, uyumak da istemedim."

"Kâbus muydu?" diye sordu endişeyle.

Rüyayı hatırladığımda istemsizce gülümsedim. "Hayır, çok güzeldi. Annemi gördüm."

Duydukları ona da enerji aktarmış gibi ışıldayan gözlerle, kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı yüzü. Sesi de canlanmıştı. "Gerçekten mi! Ne gördüğünü sorabilir miyim?"

Zaten anlatmak istiyordum. Uyandığında babama anlatırdım fakat şu anda birileriyle paylaşmak istiyordum ki en uygunu da Zühre'ydi.

Beni can kulağıyla dinledi, sevdiği kısımlara yorumlar yaptı. Mütemadiyen güldü, benim de dudaklarım kıvrıldı. "Çok sevindim," dedi bitirdiğimde. "Rüya gibi bir rüya."

Kulübeye vardığımızda sandalyeleri dışarı çıkarıp tarlalara doğru oturduk.

"Babanı özlediğin oluyor mu?" diye sordum.

"Baba deyince aklıma gelen bir figür yok." Bir süre düşündü. "Bu taraftan bakılırsa teknik olarak özleyemiyorum. Bildiğim hayat bu; hiç etkisi, anıları olmadığı için bu durum benim için olağan olan. Ama olsaydı nasıl olurdu, bazen bunu merak ediyorum. Aramız iyi olur muydu? Annemle tartışır mıydı? Ondan ne öğrenirdim? Ona ihtiyacım oluyor mu? Bir baba neler yapar ki? Sonra arkadaşlarımın babaları üzerinden düşünüyorum. Hayatımı nasıl doldururdu? Onunla büyümesem de karakter olarak ona ne kadar benziyorum? Televizyona bir ünlünün annesi çıkmıştı. Çocuk üç yaşına gelene kadar

birlikteymişler, sonra evlat edinilmiş ama sadece yüzü değil; beden dili, mimikleri, alışkanlıkları bile aynı. O kadar bile birlikte olmadık ama biz de mi öyleyiz acaba diye düşündüğüm oluyor." Ayakkabısıyla toprakta çıkardığı izlere dalmıştı. "Anneme sormaya çalıştığım oldu ama çok hassaslaştığını gördüğüm için bu konuda uzun zamandır konuşmadık."

"Babam da annem vefat ettiğinde ağır depresyona girmişti. Sadece işe gidip eve gelince uyuyordu. İyileşmesi zaman aldı."

Başını salladı. "Sen de ben de aynı şeyleri yaşadık ama onların acısı daha farklı oluyor. Belki sorumluluk ve yalnızlıkları çok daha ağır..."

"Başa çıkmaları gereken hem yeni hayatları hem de evlatlarında onların yokluklarını doldurmak," dedim. "Onu tanımak isterdin yani."

"Bir şeyleri değiştireceğinden değil, onu özlediğimden de değil. Yalnızca kim olduğumu, hayatımı anlamak için. Varlığı veya yokluğu bir fark oluşturdu mu üzerimde? Yoksa çok önemli sayılmaz."

"Oluşturmuştur. Ama şimdiki Zühre gayet iyi."

"Öyle mi? Bunu duymak güzel," dedi keyifle. Gözlerini topraktan kaldırıp arkaya yaslandı. "Bir daha böyle konuşamayacağımızı düşünmüştüm."

"Üzgünüm," dedim iç çekerek. "Çocukça davrandım."

"Sorun değil, neden öyle davrandığını anlıyorum," dedi tatlı bir tonda. Yaptıklarım onu hiç incitmemiş gibi. Hiçbir şey olmamış gibi. Peri kızı. Manolyam. "Yine de çözebildiğimiz için mutluyum."

Ben de mutluydum.

"Artık iyi uyuduğunu söylemiştin," dedi. "Tüm o sıkıntıları paylaşabildiğin için mi?"

"Öyle olmalı."

"Umarım bir daha uykularını kaçıracak bir şeyler yaşamazsın," dedi usulca.

Güneş yükseldi, biz oturmaya devam ettik. Uyanan kuşları, horozları, köpekleri dinledik. Yılların aramıza soktuğu bir mesafe yoktu, onunla konuşmak da sessizce oturmak da dingin ve hoştu. Tarladan sinekler bize kadar geldiği için onları kovmakla meşguldü. Bir insanın sinek kovarken sevimli olduğunu ilk kez düşünüyordum. Gerçi o hep sevimli, hep güzeldi. Küçük çenesi, alt dudağının sağında kalan ben, uzun ve gür kirpiklerinin çevrelediği güzel gözleri, güzel burnu, güzel kıvırcık saçları, güzel ince parmakları... Baktığımda içim içime sığmıyor ama o farkında bile değil.

"Anemon demiştiniz," dedi. "Ferit Bey bizim yüzümüzden çiçeklere de merak sardı herhalde," dedi acı acı gülerek.

"Anemon olarak biliniyor, Afyon'un verdiği isim olmalı. Çiçeğin anlamıyla mı alakalı yoksa çiçeğin onun için bir anlamı mı var bilmiyorum. Ama Ali Abi'nin söylediğine göre serumun gözlerde oluşturduğu renk mor anemonunkine benziyor. Belki o yüzdendir."

"Gerçekten başarı elde ettiği biri olmamış mı? Herkes ölmüş mü?"

"Bazı dedikodular var ama..." diye mırıldandığımda ilgiyle kulak kesildi. "Bir grup gençten bahsediliyor ama nerede olduklarını, kim olduklarını kimse bilmiyor," diye devam ettim. "Etkisini kaldıramayıp akıllarını yitirdiler diyenler, ıssız bir yerde saklanıyorlar diyenler, kiralık asker oldular diyenler, farklı kimliklerle gündelik hayat sürüyorlar diyenler... Şehir efsanesi haline geldiler."

"Yine de var olmaları olmamalarından yüksek bir ihtimal, öyle değil mi? Ferit Kaya hiçbir sonuç göstermeseydi destekçileri olmazdı demiştin."

"Eğer sahiden bu insanlar varsa kimse onları rahat bırakmaz. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak ilerleme gösteriyor olmalılar. Alıcısı çok olur."

"Belki çoktan alan olmuştur," dedi tatsız bir ifadeyle.

"Söylediğiniz kadar büyük bir etkiye sahipse böyle insanlara tercih hakkı sunduklarını sanmıyorum."

Haklıydı. Uluslararası ilgi olacak türden bir gruptan bahsediyorduk. Ferit Kaya'nın bunu değerlendirmeyeceği düşünülemezdi. "O zaman ne haldeler kim bilir."

"Bu durumda Ferit Kaya'yla baş etmek imkânsız olmaz mı?" diye sordu. "Anemon'u duysalar bile bilimkurgu safsatası diye umursamayabilirler ama bu grubun mevcut olduğunu bilenler varsa serumun peşinde daha büyük güçler olacak. Durdurmamıza izin vermezler."

Haklıydı. O zaman mahvolurduk. Hiçbir şeyi durduramaz, mağdurların hakkını alamazdık. Ciddi bir insan ticareti ortaya çıkardı. "Dua edelim de serum gelişmeden bir an önce engel olabilelim."

Cesareti kırılmıştı, açıkçası böylesine bir durumun başımıza gelmesi benim de hayal etmek istemediğim bir şeydi. "Var olup olmadığı belli olmayan bir gruptan bahsediyoruz. Afyon da henüz o kadar güçlenmedi ve babamlar da Ali Abi'ler de canla başla uğraşıyorlar. Biz kendi işimize bakalım," dedim.

"Bilinçli rüyalar mı?" diye sordu somurtarak.

"Tatil yapmak!" diye çıkıştım. "Taktın şu rüyalara. Unut hepsini. Bizim elimizden gelen tek şey kimseye ayak bağı olmadan tatil yapmak."

"Bugün Sevim Mert'le, Zeynep de ailesiyle," dedi somurtarak. "Belki bizim bahçeyi eşerim, hazır bahçıvan da yokken."

"Bana takıl bence," dedim sırıtarak. "Buraların en popüler adamıyla eğlenmeyeceksin de kimle eğleneceksin?"

"Senin de buluşacağın kimse yok galiba popüler çocuk," dedi kaşlarını kaldırarak.

Evet, seni bulmuşken neden başkalarıyla plan yapayım ki?

"Ee... Ne yapmak istersin?"

Güldü. "Bilmem. Sporumsu aktiviteler yapmak istemiyorum."

"Bir bakalım." Telefonumu çıkarıp güncel etkinlikleri arattım. "Bugün tiyatro var, konser, fotoğrafçılık fuarı, birkaç gün sonra müzik festivali var ama bence sevmezsin sen sıcağın altında insanlarla yapış yapış dans etmeyi..."

"Fotoğrafçılık fuarına gidelim!" dedi heyecanla.

"Hâlâ seviyor musun?" diye sorduğumda pot kırdığımı anlamıştım.

"Evet. Doğru, Sevim'le konuşmalarımı dinlerken duymuştun değil mi?" diye sordu çenesini sıvazlayarak.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne zaman öğrendin?"

"Çok olmadı. Demiştim ya Sevim'den beni sorduğunu duydum diye."

Buraya geldiği günün sabahı sahildeyken bahsetmişti, tabii ya. Sevim'in kuyu kazma yeteneği üstüne kimseyi tanımam.

"Aman Allah'ım suratına bak!" diye cıvıldadı. "Utanmana gerek yok, merak edip beni sormuş olabilirsin."

Sıcak bastırmıştı, ayağa kalktım. "Bugün cuma olduğu için akşama doğru fuar kalabalıklaşır. On iki gibi çıksak sana uygun olur mu?"

"Uygun," dedi ayağa kalkarken. "Öğle sıcağını kapalı ortamlarda geçirmek en iyisi."

"Ben de gidip şu gördüğüm rüyayı Sedat Bey'e anlatayım," dedim sırıtarak.

"Anlat bakalım." Bir şey hatırlamış gibi kıkırdadı. "Yalnız annenin yanımda kuduz köpek var demesi... Bu lakabın nereden çıktığını çok merak ediyorum."

"Annemden çıkmış," dedim bana anlatılanları hatırlayınca sessiz arazide koca bir kahkaha patlatmıştım. "Dayım aralarını yapmak isteyince buluşturmuş bunları. Başta iyi gitmiş ama sonraları çok sancılıymış. Annem okulundaki en güzel kız olunca beğenen çok. Ayrı şehirlerdeler ve şimdiki gibi

rahat da değil ulaşmak. Babam nişanlanmak istiyor annem bir yıl bekleyelim diyor. En son saplantılı birinin yaptığı dangalaklık babamın kulağına geliyor, genelde bu işleri dayım temizlermiş ama o da İstanbul'da. Annemin arkadaşı aramış, Elif'i çok korkuttular, ağlayarak uyudu demiş. Babam kim olduğunu öğrenip sabah olmadan adamın evini basmış."

"Yok artık," derken ağzı açık kalmıştı.

"Önce adamı, sonra hıncını alamayıp üstüne dört ev arkadaşını dövmüş, paketleyip annemin kaldığı yurdun önüne bırakmış. Annem o günden sonra ona kuduz köpek demeye başlamış. Babamın da hoşuna gitmiş, bana kim olduğumu gösterdin Elif'im demiş."

Ona bahçe kapısına kadar eşlik ettikten sonra eve dönüp kuduz köpeğe kahvaltı hazırladım. Çoktan uyanmış, kıyafetlerini giymişti. Beni gördüğünde ilk sorduğu nerede olduğumdu. Tarlalara kadar gittiğimi söylediğimde ikinci sorduğu bu gece uyuyup uyumadığım olunca içim sızladı. Düşünceli bir kuduz köpekti bizim evdeki.

"Ne kadar iyi uyuduysam artık rüyamda annemi gördüm," dedim garip bir gururla.

Gözleri kocaman oldu. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

Koltuğuna oturdu, baştan sona sessizce dinledi. Kucağında uyuduğum son kısma geldiğimde gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü. "Köpeğin üstüne atlamaya çalışman gözümün önünden gitmiyor." Yaşları peçeteye sildi. "Sadece benim rüyalarıma giriyor diye biraz kötü hissediyordum, iyi olmuş."

"Sen görüyor muydun?"

"Elbette görüyorum." Koltuktan kalkıp ensemden tuttu. "Hadi kahvaltıya."

Babamla, annem hakkında konuşmayalı uzun zaman olmuştu. Anladım ki o da benim hazır olmadığımı düşünüp bu zamana kadar girişimde bulunmamış. Kahvaltı ederken

benim bilmediğim, ikisine özel olan anılarını anlattı. Zaman zaman dalan gözleri titrese de bol bol güldü. Gitmeden önce bir süre sıkıca sarıldı, başımdan öptü.

Öğleye doğru Zühre'yi aldım, fuar alanına gittik. Broşür aldıktan sonra heyecanla markaları dolaşan Zühre bir yandan da bana beğendiği şeyleri anlatıyordu. Fotoğraf makineleri, kameralar, filtreler, ışık sistemleri, tarayıcılar, fotoğraf işleme yazılımları, analog makinelerle çekilen pozları banyo etmek için gerekli kimyasallar...

"Kusura bakma, pek anladığımı söyleyemem," dedim.

"Anlamasan da benimle geldiğin ve dinlediğin için teşekkür ederim," dedi.

İki saat sonra içerdeki kafelerden birinde yemek yedik. Sonrasında Zühre ayrılmaya hazır gözükmediği ortada olan bir vaziyette etrafa bakınmaya devam etti.

"İstersen biraz daha kalabiliriz."

Lenslerde dolaşan gözleri hızla benimkilere odaklandı. "Gerçekten mi? Vaktin var mı?"

"Bugün başka bir işim yok ne de olsa," dedim omuzlarımı silkerek. Bu kadar mutlu olacaksa her gün peşinde dolaşabilirdim.

"O zaman şuradaki ekranlara da bakalım," dedi ağzı kulaklarında. Bir saniye sonra insanların arasından uçarcasına geçerken ona yetişmeye çalışıyordum.

Kuvvetli bir patlama fuar alanını sarstığında büyük bir flaş gözlerimi aldı. Çınlayan kulaklarıma, kararan gözlerime götürdüm parmaklarımı, duyduğum çığlıklar kulaklarımda yerine oturmamış gibiydi. Gözlerimi kırpıştırırken kısa sürede görüntü düzeldi ve onu aramak için harekete geçtim. Çıkışlara koşan kalabalık ve üzerimdeki sersemlik olduğu yere ulaşmamı zorlaştırıyordu. Bedenim hâlâ şokun etkisindeydi ama zihnimde sadece o vardı. Adını bağırmaya çalışsam da dehşet boğazıma çökmüş gibi sesim gömülmüştü.

Zarar görmüş olma ihtimali içimde bir yıkım başlatmıştı. Geçen her saniyeyle perişan oluyordum. Ondan bir parça ararken önüme çıkan ne varsa itmeye başladım. Çok geçmeden yerde, kollarıyla başını gizlemiş bir halde buldum.

"Zühre?" Sesim bana yabancıydı. "İyi misin?" Dizlerimin üzerine çöktüm, kollarını başından onu incitmeden, olabildiğim kadar nazikçe ayırdım. Ellerim titriyordu.

Gözlerinden inen yaşlarla, ıstırapla dolu gözlerine, titreyen dudaklarına ulaştığımda beynimden vurulmuşa dönmüştüm. "Ne oldu? Bir yerin acıyor mu? Kulaklarında sorun mu var?" Sesim de hissettiğim çaresizlik gibi kademe kademe yükseliyordu.

Vücudunda bir hasar olup olmadığını kontrol ederken yumulu sol elini fark edip elimin içine aldım. Soran gözlerle baktığımda yumruğunu açtı. Bir kâğıt vardı.

Ne olduğunu kavramak için dikkatli okumaya gerek yoktu. Hızla göz gezdirmenin yeterli olduğu kısa bir cümleydi.

"İşte umursamazlığının bedeli."

Zühre alnını dizlerine dayayarak ağlamaya devam etti. O ağladıkça benim yüreğim kavruldu, parça parça ayrıldım, harap oldum. Olan olmuştu, nasıl dindirecektim acılarını? Ne yaparsam onu iyileştirebilirdim? Elini açtığında avucunda tırnaklarının derin izleri vardı. Sanki kâğıdı avucunda ezerken yanında bu patlamayı ve Afyon'u da ezmeye çalışmış gibi. Olanları silmeye çalışmış gibi.

Gelen adamı anlattı güç bulduğunda. Başını hafifçe kaldırdı. "Sen iyi misin?"

Ah, bir de beni merak ediyordu. "Bir şeyim yo..."

Hızla dizlerinin üstüne yükseldi. Elleri uzansa da dokunmaya çekindi. "Şakağın çizilmiş, kan akıyor."

Hafifçe dokunduğumda parmaklarım kanla lekelendi. Yanağımdan aşağı, saçlarıma doğru yol almıştı ama şimdiye kadar fark etmemiştim. Belki patlama anında bir şey başıma sürtmüştü. "Önemli değil, acımıyor zaten."

"Hâlâ şokta olduğun içindir," derken sesi çatladı. Titreyen alt dudağını durdurmak için ısırırken gözlerine dolan yaşları koluna hışımla sildi. "Özür dilerim. Hepsi benim yüzümden oldu."

"Seninle ne alakası var?" Kalbim tekledi. Hayır, hayır, böyle düşünemezdi. "Hayır, Zühre..."

"İyi misiniz?"

Aniden cisimleşmiş gibi varlığını sezdirmeden yanımızda belirmişti Talat. Olan olduktan, verilmek istenen hasar verildikten sonra...

"Neredeydiniz?" diye sordum dişlerimin arasından. Üzerime inen öfke nefes almayı zorlaştırıyordu. "Böyle bir zamanda neden burada değildiniz?"

"Bomba patlamadan önce şüpheli birinin peşindeydik. Dışarıda patlayıcı bir düzenek olduğunu keşfettik, içerideki gibi sersemletici el bombası değil, büyük kayıplara neden olacak türden. İçeride de olabileceğini düşünemedik, onu etkisiz hale getiriyorduk. Görünüşe göre içerdeki saldırıdan sonra insanlar dışarı çıktığında patlama gerçekleşecek şekilde ayarlanmış."

Gözlerim hâlâ fuar alanında dolaşıyor, şüpheli bir hareket arıyordu. "Bu kadar kolay ol..."

Çıkışa yakın olan kolonun ardında, karanlıkta kalmış bir yer vardı. Sinirlerim ayaklandı, yerimden fırladım. Siyahlar içinde bir adamdı hedefim.

Adam da seri adımlarla geri geri yürümeye başladı, sonrasında kalabalığın içine sızdı. Ama içeride pek insan kalmadığı için gözden kaybolmamıştı. Dışarıdaki hengâmeye çıktığımızda binanın yanından dolaştığını gördüm, insanları yararak peşinden gittim. Zühre'nin anlattığı aksesuarlar vardı üzerinde; siyah şapka ve siyah maske.

Öfke beni dağıtmamış, toplayıp bir araya getirmişti. Bir amaç, bir hedef vermişti. Onu kaybetmeyecektim. Benden

kurtulmak istiyorsa cehennemin ensesinde olduğunu hissedip esaslı bir mücadele vermeliydi.

Binanın arka duvarına çıkmaya başladığında bacağından tutup sırt üstü yere indirdim. Doğrulmaya çalıştığında karnına yediği tekmeyle yere serildi, kesik kesik inlerken saçlarından kaldırıp yüzündeki maskeyi çekip aldım. Benim yaşlarımdaydı fakat hareketleri seri olsa da benimle başa çıkamayacak kadar güçsüzdü. Acıyla buruşturmuştu yüzünü. Ama içimde ona harcayacak merhamet tanesi yoktu.

Parçalamaya can atıyordum. "Seni yeterince eğlendirdik. Biraz da ben eğleneyim, değil mi?" Yumruğumu suratına geçirdiğimde sırtı duvara çarptı, yere kayarak düştü.

Bayılmıştı.

Ayağımın ucuyla dürttüm, bir tepki alamadım.

Hayır... Daha hıncımı alamadım... Yeterince kan çıkmadı...

"Giray Bey?"

Talat Bey temkinli bakışlarla beni ve baygın adamı izlerken yanımıza geliyordu. "Sizde deli kuvveti var galiba."

"Kusura bakmayın," dedim mahcup bakışlarımı yüzünden kaçırırken. "Şimdi taşımak zorunda kaldınız..."

Adamı yüzüstü yatırıp kelepçelemeye koyulduğunda kaşları çatıktı. "Kendinize daha çok dikkat etmelisiniz, öfke gözünüzü kör etmesin."

"O kadar problemli değildi," dedim çenemi kaşırken. "Afyon, gerektiğinde elden çıkarabileceği birini bulmuş."

Çocuğu kolunun altından tutarak rahatlıkla kaldırdı, kendi omzuna aldı. "Herhalde onun yanında öğrendiniz dövüşmeyi."

Başımı sallayarak onayladım. "Pek bir şey yaptığım söylenemez ama... Zühre nerde?"

"Ekip arkadaşımla birlikte sizi bekliyor."

Sevdiğinizin sizi bekliyor olması diğer realiteleri kapı dı-

şarı ediyordu. Vücudum hafifledi, adımlarım büyüdü, içimdeki intikam hırsı buharlaşıp yok oldu.

Az evvel pek bakma fırsatım olmamıştı fakat döndüğümüzde küçük çaplı bir patlamanın bile insanda zarara yol açabileceğini görmüştüm. Mahzun çocuklar, yaraları sarılanlar, ailelerine sarılanlar, telefonda konuşurken ağlayanlar, baygınlık geçirenler, polisler, neler olduğunu sorgulayan halk... Patlama kalabalıktan nispeten uzakta gerçekleşse de etkisiyle patlayan cihazlardan çıkan parçaların uçuşmasıyla yaralananlar olmuştu. Çok şükür ki ciddi bir şey yoktu.

Gözlerim nihayet onu buldu. Curcunanın biraz ötesinde bahçedeki alçak duvara yaslanmıştı. Yanında uzun, iri yapılı bir adam vardı. Yine parmak boğumlarını tırnaklıyordu endişeyle. Bir anda ortadan kaybolduğumda merak etmiş olmalıydı. Kemiklerim kaynamaya başladı, sabırsızlandım, aceleyle ona yaklaşmaya devam ettim.

Bakışları benimkilere kaydığında gözleri dolup taştı. Omuzları yükselirken bana doğru bir adım atsa da yanındaki adam durdurmuştu. Adam onu bir şey için uyardı, Zühre'nin dudakları büküldü, gözlerini benden ayırmadan somurtmaya başladı. İç çektiğinde omuzları düştü.

"Faruk Bey kimseye yaklaşmamı istemiyor," diye şikâyet etti duyabilecek kadar yaklaştığımda.

"Neden?"

"Zühre Hanım'ın buradan uzaklaşması iyi olur," dedi adam. "Kâğıtta yazanlara bakılırsa burada kaldığı sürece başka saldırılar olabilir."

Bu lafları nasıl söylerdi ona, ne kadar yıprandığını görmüyor muydu? "Kız evden bile kırk yılda bir çıkıyor, ne yapmış olabilir?"

"Galiba mesele evden çıkmış olmam," dedi Zühre. Zaten beyaz olan teni şimdi kâğıttan farksızdı. "Okuduğumdan beri aynı şekilde düşünüyorum. Hiçbir şey yokmuş gibi eğ-

lenmemi istemiyor. Nefesini ensemde hissetmemi, korkudan taşlaşmamı istiyor. Neden ben, onu bilmiyorum ama..." Son cümleyi söylerken sesi zayıflamış, fısıltıya dönüşmüştü.

"Bu yüzden mi hepsi benim yüzümden oldu dedin?" Sıkıntıyla nefesimi verdim. "Kötü adam o diyen sen değil miydin? Onun istediği tam olarak bu; senin karamsarlığa düşmen."

"Biliyorum." Gözlerini kaçırdığında dolan yaşlar yanaklarına düştü. Bu kız çocukken düştüğünde bile ağlamazdı. Şimdi ne çok ağlıyordu. "Ama bir daha başkasının zarar görmesini istemiyorum. Neler olduğunu bile bilmeyen, yalnızca fuara geldiği için yaralanan masum insanlar bunlar."

"Hayır. Hayır Zühre," dedim aramızda mesafe bırakmazken. "Sen bunlara yol açacak bir şey yapmadın; tahmin edemezdin, durduramazdın da."

Yüzündeki yaşları elinin tersiyle kuruladı. "Ama durdurulana kadar herkesi güvende tutacak ne varsa yapmalıyım. Karamsarlığa düşmek bunların karşılığında küçük bir bedel."

"Senin mutluluğun asla küçük bir bedel olamaz," diye reddettim. "Buna izin vermiyorum."

"Sen iyi misin?" diye değiştirdi konuyu.

Yorgun olmalıydı, bunları sonra konuşurduk. Onu da rahatlatmak için gülümsemeye çalıştım. "İyiyim."

Kaşları asabice çatıldı. "İyi? Başındaki yarayla nereye gidiyorsun bir anda? Malkoçoğlu musun sen?"

Afallarken verilecek bir cevap aradım. Bu çıkışı beklemiyordum. "Adam gözden kaça..."

"Talat Abiler bulurdu," diyerek böldü lafımı. "Sen git yaranı sardır. Herkes kendi görevine."

Zühre öfkelendiğinde söyleyeceğiniz kelimeler boğazınızdan aşağı kaçardı. Efendi efendi başımı salladım. "Haklısın. En iyisi ben başıma baktırayım," dedim ayakta tedavi yapan ambulansları göstererek.

"Nedense benden kaçmak için söylediğini düşünüyorum ama..." diye iç geçirdi.

Arkamı döndüğümde bir detayı atladığımı fark ettim. "Talat Bey nerede?"

"Kimselere göstermeden kuryeyi götürmeye gitti," dedi Faruk Bey. "Aslında onun sizinle kalması gerekirdi ama siz bir anda gidince Zühre Hanım arkanızdan gelmeye kalkmış. Talat önden gitmek zorunda kaldığı için Zühre Hanım'ı bana emanet etti."

Dudaklarım muzip bir gülüşle aralandı. "Demek peşime düşecektin."

Amacım onunla biraz uğraşmaktı ama rengi kızarıp bozarmaya başladı. "Bir an önce gitmemiz iyi olurdu ama siz dönene kadar kıpırdamamakta kararı kesindi," dedi Faruk Bey.

Göğsümde katlanılamaz derecede büyüyen kütle bir gün aklımı yitirmeme sebep olacaktı, biliyordum. Somurturken büktüğü dudaklarının kenarına dokunmamak için ellerimi hissetmeyene kadar sıktım. "Öyle mi oldu?" diye sordum yavaşça.

Bakışlarını kaldırıp bana baktı, sonra tekrar eğdi, tekrar kaldırdı. Bir karara varmıştı. Omuzları dikleşti. "Tabii ki bekledim. Yanında olamayacaksam beklemeliyim."

Ağır yeminlerle verilmiş ant gibi, kanun gibi... Bir zorunluluk değil de bir direniş gibi. Bildiğim ama bu zamana dek böyle söylendiklerini duymadığım laflar. "Arkamda Zühre var diyebilirim o zaman."

O şaka sandı, ben samimiydim.

Hep düşecek, yığılıp kalacak sanırdım. Yaşadıkları onu yiyip bitirecek, kül edecek... Ama en dik o durdu, boyun eğmeyen oydu. Ve fakat artık yorgundu, biliyordum.

Kızgındım, her şeye.

O herifin Zühre'yi kullanarak insanları hedef alması yüreğimi dağlıyordu. Faruk Bey'in lafını sakınmamasına, Zühre'nin duygularını gizlerken benden kaçırdığı gözlerine, yaşadıklarına rağmen inadını, insanları, aklını, olgunluğunu

korumasına kızgındım. En çok da elimde sadece öfke kalmasına, yetersizliğime, ne onu koruyabiliyor ne de teselli edebiliyor oluşuma kızgındım.

Başımdaki yara kapatıldıktan sonra Zühre Talat'la eve, ben de olanları anlatmak için Ali Abi'nin yanına gittim. Marinada bir bankta otururken buldum onu. Baştan sona sessizce dinledi.

"Ben de aynı şekilde düşünüyorum, hiçbir şey olmamış gibi davranması bunları tetikleyecek bahane olmuş." Sonra tahmin etmediğim bir şey söyledi. "Zühre'den uzak durman senin için daha iyi olur."

"Uzak mı durayım?" diye tekrar ettim hayretler içinde. Bu çok anlamsızdı. "Neden?"

"Öyle işte," dedi güneş gözlüklerinin ardından.

"Dediğin şeyin ne kadar saçma olduğunu biliyor musun? Bir sebep ver de anlayayım."

"Ona bir şey olmayacak," dedi ifadesiz bir yüzle. "Ama etrafındakiler için aynısını söyleyemem. Ailesi ve polis kendilerini sorumlu hissedebilir ama senin için geçerli değil."

"Ona bir şey olmayacak mı? Birkaç hafta içinde ne hale geldiğini biliyor musun?" Sıcak bir damla gözümden aşağı indi. "Uçurumdan düşmediği mi kaldı mafyayla karşılaşması mı panik atak geçirmesi mi bombalanması mı? Sokakta yalnız yürüyemiyor, geceleri doğru dürüst uyuyamıyor bile."

"Bir de ağlıyor musun? Önce kendine acı oğlum. Daha acıya doymadın mı?"

"Acımıyorum." Şimdi Zühre'nin birkaç gün önce neden böyle söylediğini anlıyordum. "Afyon'un uyguladığı baskıdan sonra hiçbir günahı yokken olanların tüm mesuliyetini üstüne alıyor. Böyle birini nasıl yalnız bırakabilirim?"

"Ben söyleyeceğimi söyledim. Karar senin," dedi kalkmadan önce. "Şu kuryeyi sorgulamaya gideceğim. Geliyor musun?"

Başımı olumsuzca salladım. "Zühre'yi görmeye gidiyorum." Şu an yalnız olabilirdi, olmamalıydı.

Arabayı eve bıraktıktan sonra beklemeden Reşat Amcalara yürüdüm. Zühre bahçe salıncağına oturmuş kitap okuyordu. Pamuklu, sarı ve beyaz ince çizgilerden oluşan ve omuzları iplerden olan bol bir elbise giymişti üstüne. Açık bıraktığı saçları tepede olmamızın etkisiyle uçuşuyor, ince kollarına, omuzlarına ve arada yüzüne de dokunuyordu. Bundan rahatsız olduğu için saçları toplu gezdiğini biliyordum ama okuduğu kitaba yoğunlaştığı için farkında değil gibiydi. Kaşları hafifçe çatılmış, gözlerini kitaptan bir an olsun kaldırmıyordu. Geldiğimi de fark etmemişti. Olduğum yerde hareket etmeden onu seyretme şansını elde etmiştim. Bir saat geçmiş veya geçmemişti olanların üstünden. Hâlâ etkisini hissediyor olmalıydı, aklından geçenlerden uzaklaşmak için de kitap okuyordu. Ben de çıkamamıştım etkisinden. Ona bir şey olma ihtimali beni darmadağın etmişti. Şu an bile tam anlamıyla güvende değildi ama şimdi öylece otururken bugün olanlar bir kâbustan ibaret gibi geliyordu. Biraz güç bulabilmek için onunla olmaya ihtiyacım vardı. Beni kendisine meftun eden bir tabloydu.

"Diğerleri gelmedi mi?" diye sordum yaklaşmadan önce. Sabahki gibi korkutmak istememiştim.

Başını kitaptan kaldırdı. "Birkaç saate gelirler herhalde."

"Ne okuyorsun?" diye sordum yanına otururken. Ciltli kapağın merkezinde üç pençe yırtığından başka bir şey yoktu.

Kendini söyleyeceklerine hazırlıyormuş gibi koca bir nefes aldı. "Sinir bozucu karakterlerle dolu bir kitap; erkek karakter güçlü bir örgütün lideri, kız sıradan bir üniversite öğrencisi. Kız, adamın arkasından tehlikeli işlere bulaşıp başını sürekli derde sokuyor. Adam güya önemli biri ama artık hayatı kızı birilerinden kurtarmaktan ibaret... Kız adamdan

uzaklaşmak için ortadan kaybolduğunda örgütteki adamlarını onu bulmak için bile kullanıyor. Kaç adamı öldü bu kız yüzünden." Hızlı hızlı konuştuğundan tekrar nefes almak için es vermesi gerekmişti. "Bu mu lider? Lider dediğin o gruptaki herkesin güvenliğinden sorumlu kişidir. Resmen piyon niyetine kullanıyor garibanları! Bir de 'hisleri olmayan acımasız bir makine' demişler ama adam âşık bir oyuncak ayı olmuş!"

"Haklısın," dedim onun tutkulu sohbetine yetişmeye çalışırken.

Aradığı cevabı alınca kitabı kapatıp yanına koyduktan sonra derdini anlatmak için iyice bana döndü. "Gerçi tarihte böyle adamlar çok. Kadınlar için çıkardıkları savaşlar, yıktıkları devletler az mı? Bir de bunları romantizm diye lanse ediyorlar. Yazık değil mi bir kadın uğruna ölen binlerce emir kuluna? Bunlar sadece ego savaşları. Hele kadınlarının oyuncağı olan yöneticiler? Sonra kadınları suçluyor herkes. Suç hep bu adamlarda Giray."

Biraz şaşkındım tabii. Buraya gelirken böyle bir şeyle karşılaşacağımı bilebilir miydim ki?

"Yok kadınlar hisleriyle hareket eder, yok bir işe yaramaz kadınlar, yok kadınları biz yönetelim... Al yönet kardeşim ama yönetemiyorsun işte kadınları!" dediğinde artık kahkahalarıma engel olamıyordum. "Sen anca hislerinin, egonun peşinde koş..." Saçlarını omuzlarından geriye atıp arkaya yaslandı. "Benim burada içim kan ağlıyor!"

"Çok haklısın Zühreciğim." Ama bugün o adamları gayet iyi anladığımı düşündüm. Onlar da garibandı aslında, bu oyunun kazananı yoktu.

"Sen sen ol ayağını denk al Giray!"

Çok güvenmiyordum kendime ama yine de gönlü olsun diye başımı salladım. Sımsıkı sarılsam olmaz mıydı? Mahveder miydim yerine gelen keyfini?

Az önce demeç veren o değilmiş gibi utançla büzüldü. "Bir anda çok abarttım değil mi?" Ayaklarını huzursuzca salladı. "Kusura bakma Giray."

"Hayır hayır, çok feyz aldım," dediğimde dudaklarını ısırıp başını eğdi. "Bana nasıl fotoğraf çekildiğini öğretir misin?"

Kaşları havalandığında tekrar bana dönebilmişti. "Ciddi misin?"

"Eğlenceli görünüyor," dedim baş sallayarak.

"Bir saniye bekle." Hemen kalkıp rüzgâr gibi yanımdan geçerek içeri girdi. Nefes nefese döndüğünde haline gülmeden edemedim. Kıvırcık saçları dağılmıştı.

Yüzüne düşen bukleyi çekmek için uzandığımda kolundaki çantayı açtı, o fark etmeden elimi indirdim. Makineyi dikkatle çantadan çıkardı.

"Kargaların düştüğü gün orada bırakmışım, sonra polisler getirdi," dedi. "Çok öğreteceğim bir şey yok, pratik yaparak kendi tarzını bulman bence daha iyi. Anlatacaklarımı da çektiğimiz fotoğraflardan anlatırım, ayarlamaları ve detayları daha kolay anlayabilirsin."

Dediği gibi de oldu. Neyin ne olduğunu, tek tek ve birlikte kullanıldıklarında nasıl görüntüler ortaya çıktığını fotoğraf çekerek anlattı. Korkmadan, çekinmeden çekmeye teşvik etti, çektiğimde üzerlerinde yorumlarda bulundu, atladığım detayların üstünde durdu, gayretimi arttıran iltifatlar etti. İstediğimde önceden çektiği fotoğrafları gösterdi. Onun tarzını anlamıştım. Karanlık da aydınlık da olsa biraz gerçekçi, biraz da büyülü masallardan sahneler gibiydiler. Farklı yöntemler kullansa da hepsinde onu hatırlatan parçalar vardı. Demek Zühre'nin gördüğü dünya, onun dünyası böyle bir yerdi.

"Kendini eve kilitleme," dedim Zühre yeni bir fotoğraf çekerken. "Birlikte gezelim. Bir şey olmayacak."

Kamerayı indirdi. Başını kaldırdığında gözleri yüzümde dolaştı. "Ya sana bir şey olursa?"

"Bu zamana kadar birlikteyken bir şey olmadı, bundan sonra da olmayacaktır."

"Ama..."

"Zühre, sen lanetli biri değilsin, yanında olmam beni belaya sürüklemeyecek. Bundan sonra başka bir olay çıkaramazlar, çok dikkat çeker. Endişelenmene gerek yok. Bana güven."

Bu şekilde hafta sonu da beraber fotoğraf çekmeye devam ettik. Sokak sokak dolaştık, Zühre ne çekeceğim konusunda beni kendi halime bıraktı, o da gittiğimiz yerleri kameraya aldı. Onu kendi düşünceleri ve kederiyle baş başa bırakmak istemiyordum. Ben de benimkileri onunla unutuyor, onunla ferahlıyordum. Dertlerimizi hatırlatacak şeyler dışında her şeyi konuşuyorduk. Sanki geçen yılların açığını hızlandırılmış bir programla kapatmaya çalışmıştık.

Dimağı bende hayranlık uyandırıyordu. Zekâsını ve hayal gücünü önemli ve ciddiyet isteyen bir konuda da, şaklabanlık yapmak için de ustalıkla kullanıyordu. Bazen şakaların şaka olduğuna işaret eden hiçbir hareket veya imada olmuyordu. Sorgulayarak baktığımda kendi şakalarına gülüyor olmasaydı ayırt edemeyeceğimi tahmin ediyordum. En azından... Şaka olduklarına inanıyordum.

Pazartesi Kaleiçi'ne gideceğimizi konuşmuştuk. Bahçelerinden içeri girdiğimde Zühre de evin kapısından çıkıyordu.

"İyi olacak mısın?" diye sordu Sevim Zühre'ye. Zühre geldiğimin farkına vardı ve çantasını omzuna aldı.

"Ne oldu?" diye sordum kapıya vardığımda.

"Dün akşam bayıldı da..." dedi Sevim. Büyük bir dalganın altında kaldığımı hissettim.

"Bayıldı mı? Nasıl oldu?"

"Sadece dizlerime çöküp birkaç saniye bilincimi kaybetmişim, bir şey olmadı," dedi Zühre. "Hastaneye gittik, bir şeyim yokmuş."

"Doktor yorgunluk, su kaybı veya besin yetersizliğinden olabilir dedi," diye açıkladı Sevim.

Birkaç gündür iştahsız olduğunu fark etmiştim ama yine de ısrarlarım üzerine kendini zorlamıştı. Yorulacak kadar hareket ettiğimizi de sanmıyordum. Ne olmuştu da...

"Evde yemek yemiyor musun?" diye sordum neden olduğunu çözmek için.

"Hayır, yiyorum," dedi sıkıntıyla.

"Eskisinden az ama..." diye araya girdi Sevim. Zühre rahatsız olduğunu gösteren bir bakış atınca daha fazla konuşmadı.

Benden saklamak mı istiyordu?

"Yine geceleri uyanık mı kaldın?"

Kaşları çatıldı. "Beni sorgulamaktan vazgeçer misin?"

"Sorgulamak mı? Öyle mi görünüyor?" diye sordum yüksek bir sesle. Sakinleşmek için ciğerlerimi havayla doldurdum. "Senin için endişeleniyorum Zühre."

Yine o sert ifade. Asabi bakışlar, bastırılan dudaklar. "Neden endişeleniyorsun?"

"Sence endişelenmem için yeterince sebep yok mu?"

"Ben en iyisi sizi yalnız bırakayım," dedikten sonra Sevim içeri girdi.

Derdiyle dertlenmeme bile tahammülü yoktu demek ki. Daha fazla hayatına müdahil olmamı istemiyordu. Ona olan hislerimi paylaşmadığını biliyordum ama bir değerim olduğunu düşünerek de yanılgıya düşmüş olmalıydım. Harika. "Bayıldığını saklamak istedin değil mi?"

"Evet."

"Senin için endişelenmemin bu kadar dayanılmaz olduğunu düşünmemiştim. Bir şeylerin değiştiğine, soğan gibi olan kalbinin derinlerine indiğime nasıl inandım bilmiyorum. Meğer halini soramayacak kadar uzakmışım."

"Bana uzak mısın?" diye sordu alınmış bir halde. "Benim en zavallı anlarımı, neredeyse aklımın içindeki her şeyi biliyorsun ama uzak mısın? Böyle hissettirdiğim için üzgü-

nüm demek istiyorum ama gerçekten neyden bahsettiğinden haberin bile yok. Seninle vakit geçirmek istediğim için bilmeni istemedim," diye devam etti. "Peki bugün bana nasıl hissettirdiğini bilmek ister misin? Arkadaştan ziyade düzeltmen gereken bir proje gibi." Gözlerimi delen gözlerle baktı. "Dürüst ol, birkaç gündür beni gözetim altında tutmak için mi yanımdaydın?"

"Gözetim..."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Hayır diyemezdim, diyememiştim. Çok daha karışık bir şeydi sorusunun cevabı. Ama tamamen farklı da değildi. Onun güvende olmasını istiyordum, umutsuzluğa düşmesini engellemek istiyordum. Bunda ne vardı ki?

Sessiz kaldığımda omuzları düştü, sesi boğuldu. "Böyle olmasından korkuyordum. Ama bayıldığımı öğrenmen iyi oldu, yoksa düşüncelerini bilemezdim."

Yani bana hak vermiş miydi? Onu iyi tanısam da bazen anlamaktan güçlük çekiyordum.

"Benden sorumlu değilsin. Bana göz kulak olmak zorunda değilsin. Olmazsan sevinirim. İnsanlar birbirlerinin zor anlarında yanındadır ama her şeylerini yüklenmezler. Güçsüz hallerime şahit olduğun için herkese yardım etmek isteyen mizacın seni böyle bir yöne itmiş olmalı."

Hak vermemişti. Bir karara varmıştı.

"Zühre..."

Elini kaldırdı. "Bitirmedim. Birçok şey olabilirim ama ihtiyatsız değilim. Güçsüz değilim. Benim için endişelenmeyi aklından çıkar."

Neden böyle düşünüyordu ki? Neden bu kadar gergindi? "Bugün gitmememiz daha iyi olur sanırım," dedim iç geçirirken. İkimizin de sakinleşmesi iyi olurdu. "Özür dilerim. Söylediklerine dikkat edeceğim."

"Teşekkür ederim." Gözlerini kaçırdı. "Bir baş belası

olmaktan çıkıp Zühre olarak kalacağım güne kadar görüşmesek daha iyi olur."

Hareketsiz kaldım. "Ne?"

Bir adım geri çekildi. Verdiği nefesin sesi yaralı bir hayvanınki gibi kesikti. "Devamlı bakmak zorunda olduğun biriyle bu kadar zaman geçirmek zor olmalı. Bu zamana kadar sıkıntı verdiğim için tüm içtenliğimle özür dilerim." Eve girip kapıyı kapattı.

Elim delicesine atan kalbime gitti, bir an olduğum yere yığılacağımdan korktum. Onun adına kötü hissettiğimi, bu sebeple yanında kaldığımı düşünmüştü. Onu çok sevdiğimden habersizdi. Kalbimi ona vermiştim, benim için çok kıymetliydi; onun iyiliği benim iyiliğimdi. Üstelik beraber geçirdiğimiz her anın mutluluğuyla bana ilaç olmuştu.

Karmaşık cevap bundan ibaretti. Ama onu durduramaz, izah edemezdim. Bu cevaptan daha çok nefret edecekti.

Bilmiyordu yokluğunun nelere sebebiyet verdiğini, varlığının nelere kâdir olduğunu bilmediği gibi.

20

Av Eğlencesi

Zühre

"Bugün kızlar günü!" Sevim'in sesi tüm koridorda yankılanırken istemsizce yüzümü buruşturdum. Son yarım saattir sesinin nerelere ulaşabileceğini test etmek istiyormuş gibi bağıra bağıra, durmaksızın şarkı söylüyordu. Şimdi de bizi uyandıramadığını düşünmüş olacak ki koridorda kızlar günü zırvalığından bahsediyordu ve bende uyku namına bir şey bırakmamıştı. Fakat hâlâ direniyordum, biraz sessiz kalırsa uyu...

"Zühre kalk artık!" Odamın kapısı hışımla açıldı.

"Kalkmak istemiyorum," diye homurdandım gözlerimi daha sıkı yumarken. Azıcık aralanırlarsa her şey mahvolacak gibiydi. Paytak adımlarının çıkardığı seslerden yola çıkarak odamın içine doğru yürüdüğü tahmin ediyordum.

"Odamdan defolup gider misin?" diye isyan ettim yastığımı kucaklayıp duvarın olduğu tarafa dönerken. Fakat o vazgeçti mi? Ne mümkün. Birkaç saniye içinde perdelerim

açıldı. Ben gözlerimi son bir direnişle acıyana dek yumarken o çoktan bana ulaşmış ve aramızda dakikalarca sürecek olan boğuşmayı başlatmıştı.

O beni yastığımdan ayırmak istiyordu, bense yastığımı...

İkimizin de çığlıkları evi inletti ama Zeynep'ten ses çıkmadı. Sonunda kan ter içinde kaldığımızda Sevim yastığımın kucağımda kalması şartıyla beni ayağa kaldırmıştı. Başımı ayakta uyuyormuş gibi hissedebilmek için yastığa gömdüm. "Bugün ne yapacağız?"

Kollarını sihir gösterisi yapıyormuş gibi iki yana açtı. "Alışveriş! Kuaför! Güzel bir öğle yemeği!"

"İyi tamam," dedim iç çekerek. "Zeynep'i sen mi kaldırırsın ben mi?"

Ne kadar zorlu bir görev olduğunu biliyordu. "Sen kaldır." Karşı çıkmama fırsat vermeden kaçıp gitti.

Zeynep pazartesi akşamından beri bizimleydi. Ailesi o gün İstanbul'a dönmüş ve cumartesi gecesine kadar birlikte zaman geçirmemiz konusunda izin vermişlerdi. Plaja, sinemaya giderek, birlikte aktivitelere katılarak perşembeyi etmiştik. Sevim, Mert'le vakit geçirmeyi azaltmıştı. Eve akşam olunca geliyorduk, bir sonraki gün ne yapacağımıza karar verip uyuyorduk. Günlerimi böylesine doldurduğum daha önce görülmemişti.

Pazartesi yaşananlardan iki saat sonra üniversite sınav sonuçları açıklanmıştı. Sanki normal hayatıma yaka paça geri getirilmiştim. Sayısalda da fena olmamakla birlikte eşit ağırlıktan daha yüksek sonuç almıştım. Annemi arayıp söylediğimde eşit ağırlıktan da tercih yapabileceğimi söylemişti. Olanları onunla konuştuğumdan beri daha yumuşaktı ama fuardaki patlamadan bahsedememiştim. Eve dönmek istediğimi anlattığımda yaz sonuna kadar Antalya'da kalmamı söylemesine de anlam veremiyordum. Ama birbirimizi özlediğimiz için her gün telefonda konuşmaya devam ediyorduk.

Zeynep'le büyük sınavıma başlamadan evvel ayaklarım beni Sevim'le ortak olan balkonumuza çıkardı. Bu tarafta görünen yapılar olmadığı için sık sık yaptığım gibi ağaçları, duvarın ardındaki yeşil araziyi izliyormuş gibi yapıp aslında hiçbir odağım olmadan öylece durmaya devam ettim. Amacım gerçekten bir şeyleri izlemek, kafa dağıtmak olsa da gözlerim kısa sürede boşluğa takılı kalıyordu. Bir süre sonra ağaçtaki bir çift kargayı fark ettim.

Kargalardan artık gına geldiğini söylemeliyim. Gecemi de gündüzümü de işgal etmişlerdi. İçeri dönmem için bir işaret olarak görülebilirlerdi ama bu kez kargalar başka bir çağrışım yapıyorlardı. Kumrular gibi birbirlerine sokulmuşken kuşlar hakkında bir bilgim olmasa da eş olduklarını düşündürmüşlerdi. Yine de kargaların böyle sevgilerini ifade eden yaratıklar olduklarını hiç düşünmemiştim, biraz tuhaf gelmişti.

Onlar bile sevdiklerine sokulurken, benimle arasına dağlar, ovalar, platolar sıkıştırmıştı yanında olmak istediğim tek insan.

Kargalardan biri uçup zar zor görebildiğim başka bir ağaca konduğunda bir an için içim burkulsa da diğeri de gelip yamacına yerleşti.

Rahat bir nefes alınca kendimden utanıp içeri girdim. Bana neydi ki hayvanlar âlemindeki dramatik aşklardan? Benden daha güzel, daha tutkulu aşklar yaşıyorlardı. Gidip kendi işime bakmak daha iyi olurdu.

Zeynep'in odasına hızlı bir giriş yapıp uyandırmak için birkaç kez omuzlarından sertçe sarstım. Sonunda gözlerini açmıştı. "Ne oluyor?" diye geveledi.

Bir saniye sonra tekrar uykuya geçeceği için doğrultup yataktan çıkarmak üzere çekiştirmeye devam ettim. "Sabah oldu sabah!"

Yataktan kaldırıp banyoda yüzünü yıkamaya götürdüm. Ben uyanırken aksi olurdum, Zeynep'se uyanamaz, külçe

gibi yatmaya devam ederdi. "Bugün nereye gidiyoruz?" diye sordu kendine geldiğinde. Havluyla yüzünü kuruladı.

"Alışveriş, kuaför ve yemek?"

"Tamam." Başını omzuma yasladı.

"Hayır!" Omuzlarından tutup uzaklaştırdım. Daha önce bu şekilde uyuduğu olmuştu.

Zorlu görevi aşağı indiğimizde tamamlamıştım. Yemek yemeyi sevdiği için bu saatten sonra uyumazdı. Nefes nefese sandalyeye oturduğumda Sevim koluma vurdu. "Kalk da kahvaltı hazırlamaya yardım et."

"Yoruldum," diye sızlandım.

"Her sabah uyandırmak için senin hakaretlerini dinlerken ben yorulmuyorum mu sanıyorsun? Çabuk!"

Gittikçe anneme benziyordu. Süklüm püklüm kalkıp masayı kurmalarına yardım ettim.

Dayım bugünlerde yoğun olduğu için kahvaltı etmeden çıkıp geceye doğru geliyordu. Fatih Çınar'la anlaşmaya varmak için yeni bir proje geliştiriyorlardı. Patlamayı öğrendiğinde çok üzülmüştü ama daha büyüğünün önlendiğine memnundu. Burada daha güvende olduğumu düşünüyordu.

Giray'ı o günden beri görmemiştim.

Ona gücenmeye hakkım yoktu, hepsi benim hatamdı. Onun nasıl bir tabiatı olduğunu, erişebildiği herkese yardım etmek isteyeceğini biliyordum. Belki kalbimin bir yerlerinde bu özelliğinden yararlanmak istemiş, onun iyi niyetini kendi çıkarlarım için kullanmıştım. Yalnızlığımı paylaşan, bana güç veren, beni mutlu eden birine sahip olmak bir mucizeydi ve ben bu mucizeye dayanmak istemiştim. Fakat onu ne kadar strese soktuğumu, en ufak problemlerimi bile düzeltme sorumluluğunu kendisinde gördüğünü, bakmak zorunda olduğu bir illet haline geldiğimi fark ettiğimde geride kalan büyük bir mahcubiyet olmuştu. Onun için böyle biri haline gelmeyi asla istememiştim.

Belki yardımcı olmak istediği bir arkadaş olarak görmüştü fakat beklediğinden daha zahmetli çıkmıştım. Ki bu da bir diğer kusurumdu. İnsanlara kalbini açmakta zorlanan ben, bazı durumlarda onu tüm çirkinliğiyle ortaya sererdim. Karşımdakinin hazır olup olmadığını çözmeden, tüm acizliklerimi dökerdim ortaya.

Bu kişi zehirli merhametli sevdiğim adam olunca bir anda ona kapılıp kıyametin ortasında bulmuştum kendimi.

İyi olduğumuzu düşünmüştüm bana sırlarını açtığı günden beri. Evet, gün geçtikçe onun da beni sevebilme ihtimalini görecek haddi bulmuştum kendimde. Birlikte güzel gülüyor, güzel anlaşıyor, güzel barınıyorduk. Bunların kapılıp gittiğim hayaller olmadığına emindim. Henüz hislerimiz farklı olsa da bir aradayken beni saran o alevin onu da ısıttığını, belki tutuşturduğunu görebiliriz diye düşünmüştüm. Bu bekleyiş her saniye zorlaşsa da biraz daha sabredecektim, yıllardır ettiğim gibi.

Ama Giray ona uzak olduğumu düşünmüştü. O halde onun nerede olduğunu anlayamadan fazla ileri gitmiştim. Kendimi yeterince ifade etmemiştim. Ona uzak olan birine tahammül edebileceği sınırı aşmış olmalıydım, nitekim o da inkâr etmemişti. Hepsi benim kusurlarımın ayaklarıma doladığı yenilgilerdi.

Hayır, üstünü çizin. Kendimi gayet iyi ifade ettiğimden emindim. Bir tek ilan-ı aşk edip boynuna atılmam kalmıştı. Bir kalbimin kuklacısı olduğunu görmesi kalmıştı, onun haricinde her şey ayan beyan ortadaydı. Ona verdiğim değeri sağır sultan duymuştu. Ona söylediğim sözleri işiten omuzlarımızdaki melekler şu an hararetle beni tasdikliyor olmalıydılar. Bakışlarım yürüdüğümüz yollardaki haşerat ve otların diline düşmüştü. Ben kimseye göstermediğim ilgiyi ona göstermiştim. Papaz kaçtı oynarken her hamlemi okuyan adam bunları nasıl görmezdi?

Veyahut sevdamın farkındaydı ve pasif hamlelerle beni durdurmak istiyordu. Gerçi ne kadar pasif olsa da acımasız olmadığını biliyordum. Olamazdı, değil mi?

Onunla bir daha nasıl karşı karşıya geleceğimi bilmiyordum. Belki garip ama ona karşı öfkeliydim. Sevgi ve nefretin tehlikeli sınırında oynadığımı hissediyordum bu bilinmezlikler sayesinde. Biri sizi sevmiyor diye o kişiye öfke duyabiliyormuşsunuz, şimdi anlıyordum.

Onunla on yıl içinde birçok ayrılık yaşamıştık. Her yıl İstanbul'a dönerken içimde bir hüzünle ayrılır, her coşkulu dönüşte onun gerçekliğini teyit ederdim. Çünkü onunla geçen iki ay yılın kalan kısmında bir serap sanılacak kadar kısa gelirdi. Bu bir haftalık ayrılık ise hepsinden daha çarpıcı, hepsinden daha vahimdi. Bu kez hüzün ve öfke bir aradaydı. Hüsran vardı. Bir de balkonda ucuz bir bilgisayar oyunu figüranı olarak dikilmeme neden olan özlem. Ben ondan ayrı geçen altı yılımı bir şey mi sanmıştım? Bu bir hafta altı asır tadında geçmişti üzerimden. Öfke ve özlem daha önce var olmayan bir hiddetle tanıştırmıştı beni. Bu dönüşümde onu bir kez daha, çok daha fazla sevmiştim. Bana yaşattıkları profesyonel olduğumu sandığım âşıklık yolunda bambaşka deneyimleri önüme dizmişti. Hiç böyle sevmemiş, hiç böyle incinmemiştim. Hiç böyle özlememiş, hiç böyle sinirlenmemiştim.

Hislerini benimle paylaşmadığı, kendi problemleri varken her gün benimle olduğu, nezaketi, beni dinlediği, bana anlattığı için...

Ona kalbimi açmama izin verdiği, beni kendisine âşık ettiği için...

Bir sonraki karşılaşmamızda biriktirdiğim ne varsa üstüne feci bir şekilde infilak edecekti.

"Endüstri mühendisliği mi yazacaksın?" diye sordu Sevim Zeynep'e.

Ağzı dolu olduğu için başını sallayarak cevap verdi arkadaşım. "Zaten onu istiyordum," dedi bitirdiğinde.

Zeynep bizim okul gibi bir yerde bile her zaman sınıf birincisiydi. Zekiydi ve çalışmayı ihmal etmezdi. Bu sebeple endüstri mühendisliğini kazanabiliyordu.

Kuzenim bu sefer bana döndü. "Sen bir karara vardın mı?"

"Diş Hekimliği ve Uluslararası İlişkiler'le başlayacağım yazmaya."

"İlginç bir kombinasyon. Halamın izin verdiğine inanamıyorum. Üstelik tıp kazanabiliyorken..."

"Ben de."

"Olanlardan sonra belki mutlu olmanı istediği içindir," dedi Zeynep. Bize geldiğinde keyifsiz olduğumu fark etmişti ve bütün gün benim sevdiğim şeyleri yapmaya öncü olmuştu. Patlamayı öğrenmişti, ailecek garip bir adamla sorunlar yaşadığımızı da. Üç güne gideceği için daha fazlasını bilmesini istememiştik.

İlk durağımız kuaförü. Randevumuza yetişmek için apar topar çıktık. Sevim'in arabasıyla gidecektik ve bu beni ciddi anlamda geriyordu. Sürücülüğünü seven sadece kendisiydi, biraz hızlı ve sert kullanıyordu. Neyse ki Zeynep hızdan korktuğu için bugün normal standartlarda kullanmaya ikna edebilmiştik.

Radyoda çalan parçaları cadı kardeşlerimle beraber sesimizi Fizan'a duyurduğumuza emin olacak kadar yüksek sesle söylüyordum.

"Gözümle gördüm, gönlümle sevdim seni. Vazgeçemem ki."

Nilüfer'in sesi arabayı doldururken bizim şen kızlar da oynayarak ona eşlik etmeye başlamıştı. Bense meşhur şarkının sözlerini dikkat kesilerek ilk defa dinliyordum.

"Bin zulüm etsen, sevemem desen yine, git diyemem ki."

Boğazımdaki ağırlıkla camdan dışarıya döndüğümde suratımın her kıvrımında saklayamadığım şeylerin belirdiğini biliyordum. Bu eski şarkıların sorunu buydu işte. Küçüklükten dilinize yerleşir, ne dediğinizi bilmezsiniz. Müziğine

kapılıp ağır sözleri anlamadan söylersiniz. Gün gelir ilk kez dinlediğiniz bir şarkıdan daha sert çarparlardı.

"Canın ister güldürürsün, canın ister öldürürsün. Aşkının kölesi oldum, sevgilimsin sen bilirsin."

Bu acı cümleleri nasıl böyle sevgi dolu söyleyebiliyordu ki? Benim burada gözlerim yanıyordu.

"Ara sıra bazı bazı, gelsen bile gönlüm razı. Yeter ki görsün gözlerim aşkın olmaz çoğu azı."

İşte bu benim aşk makamında henüz erişemediğim bir seviyeydi. Aşkın azı çoğu yok muydu? Onu sevdiğim için her şeye razı olabilir miydim? Olmak istemiyordum. Çok korkutucu geliyordu, kendimi o kadar kaybetmek istemiyordum. Onu sevmekten şimdiye dek vazgeçemesem de daha fazla acı çekmek istemiyordum.

Gittiğimiz kuaför salonu şeker mi şeker bir yerdi. Dışarıdan bakınca bir pastane gibi rengârenk ve içerisi de pespembeydi. Küçük ve sevimliydi ve bizden başka bir müşteri daha vardı.

"Buranın müşterileri bellidir, onlar da randevuyla gelirler. Sakin bir yerdir," dedi Sevim aklımı okumuşçasına.

Daha içeri adım atalı saniyeler geçmişken uzun siyah saçlarını örgüyle toparlamış orta yaşlı bir kadın hızlı adımlarla bize doğru geldi. "Hoş geldiniz!" diye şakıdı Sevim'e sarılırken.

"Ben Ceylin." Hepimize tek tek sarıldı, buram buram gelen misk kokusu burnuma çarptı. Mermer kadar pürüzsüz esmer cildi ve kahverengi parlak gözleri vardı. Siyah saçları beline kadar uzanıyor ve örgüsü üstündeki beyaz bluz ve beyaz keten şalvarla uyum sağlıyordu.

Bizi boş koltuklara yönlendirdi. "Buyurun lütfen."

Sevim ve Zeynep on yaşındaki çocuklar gibi kıkırdayarak yerlerine geçmişti ama ben başımı iki yana salladım. "Aslında benim yaptırmak istediğim bir şey yok."

"Hadi ama," diye inledi Zeynep. Onlara katılmamı istiyordu.

"İsterseniz yüzünüze maske yapabiliriz," dedi Ceylin Hanım sevecen bir ifadeyle.

"Buradaki maskeler çok iyidir," diye atladı Sevim.

"Maske olsun o zaman," dedim bana ayrılan yere geçmeden önce.

Sevim zaten açık renkli saçlarını biraz daha açtırıyor ve Zeynep de uzun kızıl saçlarını ucundan kestiriyordu. Ben de yüzümde bitki çayı kokan bir maskeyle kitap okuyordum.

Kuaförün kapısı açıldı. Gelen Begüm'dü. El salladığımda beni buldu. "Zühre?"

Yüzümde maskeyle bile tanıyacağı bir ilişki seviyesine gelmiştik, duygulandırıcıydı.

Sevim'e de başıyla selam verdi. Zeynep'i gösterdim. "İstanbul'dan arkadaşım Zeynep."

"Merhaba," dedi Zeynep sıcak bir gülümsemeyle.

"Memnun oldum," diye yanıtladı Begüm. Yanımdaki koltuğa oturdu. Ceylin Hanım'a saçları için istediklerini anlattıktan sonra arkasına yaslanıp beklemeye koyuldu.

"Nasılsın?" diye sordu bir müddet sonra. Öylesine sormadığını belli eden bir ciddiyet taşıyordu.

Neden sorduğu ve cevabımın ne olduğu arasında düşüncelere daldım. "İyiyim."

"Sevindim," dedi boş bir ifadeyle.

"Sen?"

"İyiyim."

"Begüm?" Bizden önce gelen müşteri gitmek için kalkmış, arkamızda durmuştu. Kahverengi dolgun, kıvırcık saçları vardı. Büyük dudaklar ve yanaklar, küçük bir çene ve burun.

Begüm aynadan arkasındaki kıza baktı. Yabani olabildiğini biliyordum ama bu kez, daha önce görmediğim bir şekilde saldırı inişine hazır bir kartal gibiydi. "Yağmur."

Bu Yağmur o Yağmur muydu?

"İnanmıyorum Ceylinciğim, böyle insanları müşteri olarak kabul ediyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ceylin Hanım. Elindekileri Sevim'in önündeki tezgâha bıraktı.

"Dükkânının kalitesini düşürür tatlım benden söylemesi. Bugün o adamla yarın bu adamla..."

Ölümcül bir sessizlik baş gösterdi.

"Hangi adamla?" diye sordum.

"Ne?"

Zaten derdim başımdaydı, bir de bu kız çıkmıştı iyi mi? "Göğsünü gere gere böyle bir ithamda bulunuyorsan bir kanıt lazım değil mi? İsim de mi yok?"

Bir an bocaladı. "Giray..."

Bak bak bak... "Yani bizzat senin uydurduğun iftira! Geç. Başka?"

"Neyi kanıtlamam gerekiyor bilmiyorum, tüm Antalya biliyor," diye diklendi.

"Attığım iftiraları başarıyla yaydım demek istedin herhalde. Tebrikler." Her ne kadar Begüm ve Giray kendi nedenleriyle bu duruma ses çıkarmasalar da bu kızın başının altından çıkmıştı en nihayetinde. Giray bana sinir olsa da ben onun haklarını savunacaktım. Ve... Kendi hassas kalbimi... Onun hakkında ileri geri konuşmaları artık kabak tadı vermişti.

"İftira iftira diyorsun da nereden çıkardın iftira olduğunu?"

"Begüm öyle söyledi," dedim tek kaşımı kaldırarak.

Kahkaha attıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ona mı inanıyorsun? Ben Begüm'ü kaç yıldır tanıyorum haberin var mı? Biz arkadaştık."

"Ne de güzel söyledin arkadaşına ihanet ettiğini," dedi Zeynep. Bugün tanıştığı Begüm'ün arkasını kolluyordu.

Ellerini beline koydu Yağmur. "Kızım siz bela mısınız? Benimle böyle konuşarak kurtulacağınızı mı sanıyorsunuz?"

Sen bana bela mısın Yağmur? Yakasından düş işte çocuğun. "Ne yapacaksın? Yine mi dedikodu çıkaracaksın? Kim senin laflarına inanıyor onu da anlamadım ama..."

Ceylin Hanım'a baktım. Başka müşteri olmadığı için göz yumuyor gibiydi.

Kuzenim sandalyesiyle döndü. "Yağmur Genç'ti değil mi?" Saçlarına sarılı alüminyumların onu soktuğu görüntünün aksine ezici bir havası vardı.

"Benim can dostumun canını sıktığın için hakkında bazı araştırmalar yaptım." Buradaki can dostu Begüm'dü. "Ama ne kadar terbiyesiz ve açgözlü olduğun dışında bir şey duyamadım. Böyle birini kimse dinlemeyecekken amacına nasıl ulaştığını merak ettim. Tabii blogunu bulmam çok sürmedi. Meğer o saçma blogu okuyan üç beş akılsızın becerisiyle her yere duyurmuşsun."

Vay be.

Yağmur'un rengi attı. "Benim olduğunu nereden çıkardın? Kanıtlayabilir misin?"

Begüm sessizliğini bozdu. "Mesajlarımız duruyor. Blogu senin yönettiğin, benden nefret ettiğinle alakalı olanlar, hepsi."

"Sana inanmıyorum," dedi Yağmur yüzünü buruşturarak.

"Ses çıkarmadığım için sildiğimi mi düşündün? Seni rezil etmeye hazır değildim ama artık işler değişti." İşte benim bildiğim dikenler kraliçesi tekrar kendini gösteriyordu.

"Sana sahip çıkan iki üç arkadaş edindin diye bir şey olduğunu mu sanıyorsun? Senin gibi bir yabaniye kimse katlanamaz." İşaretparmağını suçlarcasına Begüm'e doğrulttu. "Asla sevilmeyeceksin!"

"Ben Begüm'e bayılıyorum," dedim. "Yabaniliğini de çok seviyorum. Bence sen kendi sorunlarına odaklan. Begüm harika bir hayat sürüyor."

"O saçları yaptırmaktan da vazgeç, senin iyiliğin için," dedi Begüm tırnaklarını incelerken. Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. "Asıl olan çoktan geldi."

Yağmur'un nutku tutuldu, elleri saçlarına gitti. Koyu kestane, kıvırcık saçlarına.

Asıl olan geldi? Peruk muydu yoksa?

Ceylin Hanım boğazını temizledi. "Artık gitsen iyi olur Yağmur. Daha fazla huzursuzluk istemiyorum."

Yağmur ayaklarını yere vura vura gittikten sonra işimize dönmüştük.

"Seni çok kıskanıyor galiba," dedi Sevim.

Begüm hüzünlüydü. "Nasıl böyle oldu bilmiyorum."

"O mesajları kullanacaksın değil mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Baran'la müstakbel ilişkimize zarar verecek en ufak bir şeyin olmasına izin veremem."

Balıkçıda onları birlikte gördüğüm gün Begüm'ün ona olan düşkünlüğünü anlamıştım. Fakat Baran rahatsız olmasın diye belli bir mesafeyi sabırla koruduğu ortadaydı. "Onu sahiden çok seviyor olmalısın," dedim gülümseyerek.

Çekinerek gözlerini kaçırdı. "Ne oldu da bu hale geldi bilmiyorum. Bir baktım o neredeyse orada olmak istiyorum. Hayatım onun ekseninde dönüyormuş gibi başka bir şey görmüyor gözüm. Beni sevmese de çoktan fark etmiştir, fazla şapşallaştım."

Sahilde karşılaştığımız gün arabada Baran'ın da olduğunu hatırladım. Acaba o gün de Baran için mi oradaydı? Günlerce içimi zehirleyen kıskançlığımı hatırladıkça mahcup hissettim. Evet, ona kanım ısınmıştı, atışmayı da eğlenceli buluyordum ama Giray'la birlikte olduğu gerçeğini beynimden silemiyordum. Bir yandan onun sevgilisine hissettiklerimden utanıyor, bir yandan ona baktığımda tüm eksiklerimi sıralıyordum. Onda olup da bende olmayan...

"Aşkı gizleyemezsin," dedi kuzenim, görmüş geçirmiş bir teyze gibiydi.

"Haklısın," dedi Begüm dudakları [illegible] doğru."

Oysa ben başarıyla gizliyordum. Yoksa gizleyemiyor muydum? Bir gün kendimi tutamayıp Giray'a söyleyecek miydim? Gerçi böyle bir aptallık yaparsam Giray'a gerek kalmadan hayranları beni sınır dışı ederdi.

Begüm ve Sevim'in işlemleri hemen hemen aynı zamanda bittiği için birlikte çıkmıştık.

"Söylediğiniz şeyler için teşekkür ederim," dedi Begüm. "Beni sevmediğini düşünmüştüm," dedi Sevim'e bakarak.

"Hakkında yanıldığımı fark ettim. Şimdi ne kadar güçlü ve havalı olduğunu görebiliyorum."

Begüm'ün dudakları seyirdi. "Geç olsun güç olmasın."

"Eğer istersen gerçekten arkadaş olmak isterim," dedi kuzenim.

"Zühre'den numaramı alırsın," dedi Begüm altın sarısı saçlarını savurarak uzaklaşmadan önce. "Görüşürüz."

"Tuhaf kız," dedi Zeynep düşünüp tarttıktan sonra. "Ama sevdim."

"Zühre de o yüzden seviyor." Sevim aniden gülmeye başladı ve bana döndü. "İçerde söylediklerini duyan ilanı aşk ettiğini sanırdı."

İlan-ı aşk kelimelerini duyduğumda kanım donmuştu. Kurtulamıyordum bu laftan! "Bu zamana kadar Begüm'ü aşağılayarak manipüle etmiş gibi geldi, duyması gerekenleri söylemem gerekir diye düşündüm," dedim. "Hem iyi kız, iyi anlaşıyoruz."

"Numarasını ne ara aldın?"

"Balık yediğimiz gün," dedim omuz silkerek. "Birbirimize komik videolar gönderiyoruz," dediğimde ikisinin gözleri de şaşkınlıktan büyümüştü.

Kuaförden çıkıp arabaya bindiğimizde Sevim alışveriş merkezine gideceğimizi, sonra yemek yiyeceğimizi söylemişti. Koyu bir sohbete dalmışken ana yola çıktık ve Antalya'da varlığından habersiz olduğum bir şeyle karşılaştık.

Trafik.

Sevim, sanki yeterince sert vurabilirse patlatıp bu eziyetten kurtulacakmış gibi başını direksiyona vurmaya başladı. "Of ya, bu olamaz!"

Zeynep sabırsız Sevim'i teselli etmeye çalışırken ben de bulunduğum ön koltuğun camından dışarı uzanıp araçların sonu var mı, ya da neden trafik var onu çözmeye çalışıyordum. Fakat ne bir son, ne de bir neden gözüküyordu yol boyunca.

Oflayarak yerime oturduğumda Sevim de kendine gelmiş, yan taraftaki aracın sürücüsüyle konuşuyordu. Konuşması bitince başını içeri sokup camı kapattı. "İleride kaza varmış," dedi bir nefeste. "Hiç bekleyemem," diye de ekledi. "İlk çıkıştan buradan çıkıyoruz."

İkimiz de sessiz kalıp başımızı salladığımızda bekleme işkencesi başlamıştı bile. On beş, yirmi, otuz dakika derken araba milim milim ilerliyor ve kendimizi meşgul etmek için bulduğumuz seçenekler azalıyordu. En sonunda bir çıkış göründü ve on dakika sonunda ona ulaştığımızda rahat bir nefes alabilmiştik.

Önümüzde iki araba daha vardı, Sevim burayı pek bilmediği için bir süre onları takip etti. Sonrasında iki sapak çıktı ve arabalar apartmanların bulunduğu yola girdiler. Sevim sorarcasına bize döndüğünde omuz silktim, Zeynep ise diğer yolu gösterdi. "Belki de evlerine gidiyorlardı, en iyisi buradan gidelim."

Sevim de omuz silkip onun gösterdiği dar yola girdiğinde, "Yanlış olsa bile eninde sonunda bir yere çıkarız," dedim.

Çok rahat konuşmuştum.

Bir süre boyunca ilerledik, bir yerlerden döndük, yeni sapaklara girdik, tekrar ilerledik. Fakat sokaklar gittikçe değişiyordu. Apartmanlar, gecekondular gitti, viraneler geldi. Dükkânlar filmli camları olan, garip isimli yerlere dö-

nüşüyor, insanların gözleri daha karanlık bakıyordu sanki. Çocuk yoktu, yaşlı yoktu. İş vakti sokaklarda ne kadar insan dolaştığı düşünülürse işe de gitmiyorlardı. Olduğumuz bu mahalle yalnız dizi ve filmlerde gördüğüm ipsiz sapsız insanların yaşadığı yerlerdi. Bazıları sarhoş gibiydi; uyuyorlar, kendi aralarında boğuşuyorlardı. Filmli dükkânların önünde oturan, atlet ve şort giymiş kadınlardan biri yoldan çevirdiği adamla içeri girdi. Sanki hareket eder veya göz göze gelirsek kaybedecekmişiz gibi gözlerimiz yola dikiliydi, hiçbirimizin korkudan sesi çıkmıyordu. İyice koltuğuma büzüldüm.

İlerlemeye devam ederken birkaç metre ötedeki gençlerin arabaya baktığını fark ettim göz ucuyla. Önce Sevim'in pahalı arabasını süzdüler, sonra içindekileri merak etmiş olacaklar ki arabaya doğru yürümeye başladılar.

"Sevim, hızlı sür," dedim hemen. Neyden bahsettiğimi gördüğünde gaz pedalına asılmıştı. Asılmıştı asılmasına ama bizi olacaklardan koruyamamıştı. Süratle uzaklaşırken tahminime göre içlerinden biri elindeki şişeyi arka cama fırlattı. Hepimiz çığlık çığlığa eğildiğimizde Sevim gaza sarılmış, ben de titrek ellerimle çantamda telefonumu aramaya başlamıştım. Bulup çıkardığımda kavrayamadı hissiz ellerim ve telefon arabanın zeminine düştü. Alıp kan ter içinde doğrulduğumda başka başka insanların da arabanın önünü kesmeye çalıştığını gördüm ve daha fazla oyalanmadan Talat Abi'yi aradım.

Hayır, yanlışlıkla son aramalarda adamın bir üstündeki Giray'a tıklamıştım.

Titreyen parmağım kapatmak için çabalarken aramaya cevap verildi. Demek Giray Bey aramıza mesafe koysa da aramalarıma hızlı cevap veriyordu. Hemen kulağıma götürdüm. "Efendim Zühre."

Merhaba Giray, başına yeni bir iş açacaktım da...

Kalbim boğazımda atıyordu, telaşla sözcükleri sıraladım.

"Giray, yolu kaybettik, kızlarla şu an çok garip bir yerdeyiz. Arabanın camlarına vuruyorlar, dertleri ne bilmiyorum."

"Ne?" Bir kapının açılıp kapandığı çalındı kulaklarıma. "Anlat bana hangi yoldan gittiniz?"

Hızlı olmak için kendimi zorladım çünkü kalabalık artıyordu ve artık daha zor ilerliyorduk. "Kaza olmuştu, trafik var diye ilk sapaktan çıktık, yol ayrımı olana kadar devam ettik sonra da sola döndük..."

Belli belirsiz küfrettiğini duydum. "Orada ne işiniz var? Her neyse. Size çok yakınım, yolun karşısındaki benzinlikteydim. Hemen geliyorum."

Gelip de ne yapacaktı ki? "Talat Abileri de arar mısın? Trafikte bizi kaybetmiş olmalılar."

"Tamamdır." Sesi sakin olsa da endişe kokuyordu. "Arabayı çevrelemelerine izin vermeyin, hareket edin."

"Gittikçe artıyorlar, durmazsak birini ezeriz." Zorlukla nefes aldım. "Hiç umurlarında da değil!"

Camlara vurmaya, bir şeyler fırlatmaya, ağza alınmayacak laflar atmaya başladılar. İnsan topluluğu bir kalabalık halini aldı ve ilerleyecek yer bırakmadılar, hatta araba sallanıyordu yaptıkları taşkınlıklardan dolayı. Bir adam kaportaya atladığında Sevim arabayı durdurmak zorunda kaldı. Adam elindeki taşla ön cama vurunca da ağlamaya başladı.

Ben mi? Bilmiyordum... Tek hissettiğim hissizlikti, tek bildiğim on dakika dayanamayacağımızdı.

Sonum Ferit Kaya'nın elinden olur diye hayal etmiştim. Bizi öldüreceklerinden emin de değildim tabii, ama niyetlerinin bir bardak çay içirmek olmadığını da biliyordum. Herkesin bizimle bir derdi mi vardı yahu? İlan-ı aşkımı edemeden göçüp gidecek miydim?

Adam, camların tamamen dökülmesine neden olan ikinci vuruşu yaptığında Sevim'i de kendimle beraber aşağıya çektim. Giray'ın telefondan işittiğim haykırışı, cam seslerini

deldi geçti. "İyiyim," diye fısıldadım ona. Göğsümde yoğun bir ağrı birikti, ağlamak istiyordum. Daha fazla dayanamayacaktık. "Ama ön camı kırdılar."

Dönüp arkama baktığımda Zeynep'in de bizim gibi başını eğmiş olduğunu gördüm, nispeten güvende olduğu için az da olsa rahatladım.

"Güçlü ol güzelim." Sesi yalvarır gibi çıkıyordu. Daha önce yalvardığını duymamıştım hâlbuki. "Beş dakika. Bana beş dakika ver, sonra yanındayım. Lütfen beş dakika dayan. Yapabilirsin."

Savaş anında dişinizi sıktıran son umut gibiydi varlığı. Bir telefonun, aradan geçen zamanın ve bir adamın bana yüklediği çok fazla anlam vardı. Ona duyduğum öfkeyi hatırlamak güçtü ama özlem doludizgin koşarken yüreğimi parçalıyordu.

"Beş dakika kazanacağız." Bu da benim o umuda tutunmak için attığım boğuk ve titrek savaş çığlığımdı.

Bugün yalnızca kızlar günü olarak anılacak sanmıştık.

Ne oldu anlamadım. Bir bağırış duydum önce, sonra sesler yavaş yavaş azaldı, ardından fısıltılara dönüştü. Üçümüz de yavaşça kaldırdık başlarımızı. Kalabalık, Kızıl Deniz gibi ikiye yarıldığında aklım çalışmaz olmuştu, merakla olanları algılamaya çalışıyordum.

Bir kız vardı kalabalığın ucunda.

Benim yaşlarımda, sarışın, siyahlar giyinmiş bir kız. Üstünde siyah dar pantolon, tişört ve ayakkabılar vardı. Bronz teni, parlak saçları ve fit vücuduyla o kadar sağlıklı görünüyordu ki, burada ne aradığını sordum kendime. Temiz kıyafetleri de hiç yardımcı olmuyordu.

Kız vahşi bir hayvanın zarifliği ve eminliğiyle bize doğru yürümeye başladığında varlığını hayra yorup yormama konusunda tereddütlüydüm.

Arabanın önünde, hemen benim camımın karşısında dur-

duğunda nefesimi tutmuştum. Mavi gözlerinin yaydığı keskin parıltılar, içindeki ifadeler elektrik misali çarptı suratıma. Yüz hizama kadar eğildi, ardından yavaş, çok yavaş kıvrıldı dudakları. Onun için, eğlendiği av gibiydik.

"Neler oluyor?" diye sordu Giray, sessizliği duyumsamış olacaktı.

Kız hiç beklemediğim bir anda işaretparmağıyla cama aheste aheste üç kez vurduğunda irkildim. Kalabalıktan alay dolu kahkahalar yükseldiğinde bizden hemen kurtulmak istemediklerini ve beş dakika dayanabileceğimizi düşündüm. Saniyeler geçmek bilmiyor, zaman sakız gibi uzuyor, kum taneleri saatin içinde asılı kalıyordu. Uzun bir gün bizi bekliyor gibiydi. Tuttuğum nefesi bıraktım.

"Hiç bilmiyorum."

21

Mahkûm Prenses

Gözlerim bakışlarını benden ayırmayan kızınkilere kilitlenmişti. Yolunda olmayan bir şeyler vardı bu kızda. Sanki bizimkilerle konuşmak için ona arkamı dönsem camı kırıp üstüme atılması an meselesiydi. Ellerim buz kesmiş, nefesim kesilmişti. Aramayı bitirdim. "Beş dakika oyalamamız gerekiyor."

"Sen Giray'ı mı aradın?" diye sordu kuzenim kıpkırmızı gözleriyle. "Çocuk ne yapacak bu çatlaklarla?"

"Yanlışlıkla oldu," dedim suçluluğum kalbime gömülürken. Dışarıdaki kız sıkılmış gözüküyordu. Yutkundum. "Ee, iniyor muyuz?"

Zeynep bu fikri beğenmemişti. "Ya bize zarar verirlerse?" diye fısıldadı.

Göz ucuyla Sevim'e bakma cesaretini gösterdim. Duruşu dik, sözleri kesindi. "İniyoruz. Bize zarar verip vermeyeceklerini bilemeyiz. Ama inmeyip yolumuza devam etmeye çalışırsak arkamızdan su dökeceklerini sanmıyorum."

Zeynep ikna olmamıştı, bunu hissedebiliyordum ama gerçekten başka bir çaremiz de yoktu. İnecek ve yüzleşecektik. Gerçi ne ile ve neden yüzleşeceğimizi anlayamıyordum. Biz ne yapmıştık da bir anda arabaya saldırmaya başlamışlardı?

Bir söz söyleme gereği duymadan kapıyı açtım. Açtım, ama nasıl açma. Kız bana yardımcı olmak için kenara çekilmemişti, ben de iki büklüm kendimi dışarı atmak zorunda kaldım. Başımı kaldırdığımda benden bir karış uzaklıktaki mavi gözleriyle karşılaştım. Bir şey söylemeden, anlamlandıramadığım bir gülümsemeyle beni incelemeye devam ederken kızlar da yanıma gelmişti. Bir saniye sonrasında yüzündeki sırıtış ile gözlerindeki kıvılcımlar yok oldu ve yerlerini gergin dudaklarla, içinde fırtınalar kopan gözler aldı. "Ne işiniz var burada?" diye hırladı kısık bir sesle.

Duyduklarım ve gördüklerimle afallamıştım. Tanık olduğum bu anlık duygu değişimi neydi? Ne anlama geliyordu bu sözler? Nefes almaya çalışıyordum ama bir işe yaramıyordu. Bu bize zarar vereceği anlamına mı geliyordu? Bizi kurtarmak için araya girmemiş miydi? "B-biz..."

Kız boynumu kavrayarak beni arabaya çarptı. "Bir soru sordum!" dedi gürleyerek. Sırtım ondan beklenmeyecek bir kuvvetle arabaya savrulmuş, azıcık kalmış nefesim sırtımın acısıyla ciğerlerimden firar etmişti. Önüne kan oturan gözlerimi kırpıştırırken ellerini gevşetir umuduyla tırnaklarımı onun ellerine saplamış, aslanın pençesine takılan ceylan gibi kıvranıyordum. Uğuldayan kulaklarıma; kızların yalvaran çığlıkları, dümdüz olmuş soluk borumdan kurtulan hırıltılarım ve o vicdansızların kahkahaları doluyordu.

Sağ dizimi bacağına geçirdiğimde sanki ellerinin arasındaki bir sinekmiş gibi iğrenerek çekildi ve beni bıraktı. Bacaklarım beni yüzüstü bırakıp yere yapışmama neden olduklarında canımdan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Ellerinin yer ettiği boğazım alev almıştı. Ciğerlerime çarpan

oksijenle öksürmeye başladığımda ellerimden kuvvet alarak doğrulup dizlerimin üstüne çöktüm.

Kızlar da yanıma çökmüş, bir tepki almak umuduyla bana sesleniyorlardı. "İyiyim," dedim öksürüklerimin arasında. Hayatım boyunca ilk defa şiddete maruz kaldığımı saymazsak tabii. Sesim çok çıkmamıştı konuşurken. Buna rağmen boğazımdaki hasarı anlamak için yetmişti.

Yavaşça ve biraz da destekle çöktüğüm yerden kalktım. "Yolumuzu kaybettik," dedim fısıldayarak. Bir öksürük boğazıma takıldığında gözüm seğirmeye başlamıştı.

"Ah, yazık olmuş," dedi üzüntü barındırmayan bir sesle. Ardından başını yana çevirip, "Cevdet!" diye seslendi. Kalabalık ayrıldı, içlerinden avurtları çökmüş, büyük gözlü ve kara kuru bir adam çıktı. Kızın hemen yanında durdu.

Adamın yüzü kapağı aralanmış bir kitap gibiydi. Tamamen açtığımda, sayfalara kazılı kişiliğini okuyacaktım sanki. Hırçın, sivri uçlu bir çene, öfkesini ortaya çıkaran çatılı kaşlar, demir kadar sert, kurnaz gözler...

Kız bir adım arkasında duran Cevdet'e çenesiyle bizi gösterdi. "Sence bunlarla ne yapmalıyım?"

Nefesim kesildi, kalbim tekledi. Bu, bu adam mı belirleyecekti akıbetimizi? Bu boş bakışların sahibinin vicdandan yoksun olduğu barizdi. Beş dakika dayanmak mümkün değildi. Bir şeyler yapmalıydım. Burası da neydi böyle? Nasıl insanlardı?

"Ne söyleyeceğimi biliyorsunuz efendim," dedi dudaklarını yalayarak. "İşe yarar gözüküyorlar," diye ekledi gözlerini üzerimizde gezdirirken.

Korku en önemli damarlarımdan birini yırtmıştı sanki göğsüm alev alevdi. Düşünme gereği bile duymadan yalpalayarak öne çıktım ve kızları arkama aldım. "Hayır!" diye bağırdım kırık bir sesle. Kızın kaşları havalandı.

"Ne yapmak istiyorsunuz? Bizimle derdiniz ne?"

"Sizin gibi şımarık veletler..." dedi kalabalıktan bir kadın. Arkasından ağız dolusu küfretti.

"O arabayla geçit töreni yaptıktan sonra ne bekliyordunuz?" dedi bir diğeri.

Düşün Zühre. Düşün.

"Siz bizi yanlış anlamışsınız," dedim çaresizce. "Bu araba bizim değil."

"Öyle mi?" dedi karşımdaki kız tırnaklarına bakarken. İlgisini çekmemişti.

"Şirket aracı bu araba," dedim. Ben bile ne dediğimi bilmiyordum. En azından zengin züppesi statüsünden kurtulmalıydık. Battı balık yan giderdi. "Arabayı süren arkadaş bakımdan almıştı." Sevim'i gösterdim.

Sevim başını hızla salladı. "Evet, benim çalıştığım şirket. Bırakana kadar arkadaşları da eğlendireyim dedim. Ekmek parası olmasa nasıl kullanayım bu arabayı?"

En azından bu şekilde birkaç saniyeyi atlatmıştık.

"Anlıyorum," dedi sarışın kız. Hikâye hakkında ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Sen," dedi çenesiyle Sevim'i işaret ederek. "Ruhsatı getir."

Bitti. Ruhsat Sevim'in üstüneydi.

"Getirsene!" diye yüklendi hareket etmediğinde. Üçümüz de irkildik.

Sevim koşarak arabaya girip güneşlikten ruhsatını aldı. Kız onu daha fazla beklemek istememiş olacaktı ki Sevim'in yanına gitti. Elinden hışımla çekip aldı.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi gümbürdüyordu. Beş dakika olmamış mıydı? Yerdeki bir cam parçasını alıp saldırmam mı gerekti? Şimdi dikkat dağınıklığından yararlanarak koşmaya başlasak daha mı iyi olurdu?

Hızla göz atıp Sevim'e geri verip geri döndü. "Serkan diye bir adama ait. Doğru söylüyorlar."

Bir dakika. Az önce bize yardım mı etmişti?

Kalabalıkta bir uğultu koptu.

Sevim'le göz göze geldiğimizde o da fazlasıyla şaşkındı. Hemen ruhsatı yerine koydu.

Kimdi bu kız?

Bu hayatta benden daha çok tecrübeli olduğunu tahmin ediyordum, çünkü benim yaşlarımdaki bir kıza lider gözüyle bakılmasının başka bir anlamı yoktu. Hadi bunu geçelim, gözleri... Üstünden akarcasına fazlalığı belli olan ukalalığı ve özgüveni, buz mavisi bakışlarının ardındaki harabeleri saklıyordu sanki. Tüyler ürperticiydi. Gözlerimi ondan uzakta tutmam için yeterli bir sebepti.

"Gidebilirsiniz."

Gitmemize de mi izin vermişti?

Kız gözlerinde deli bir bakışla bize bakarken yanındaki Cevdet dâhil herkes hep bir ağızdan konuşmaya başlamıştı. "Riva, sen ne diyorsun?" diye kükredi adam. Az önceki tavrını bir anda unutmuştu galiba.

"Araba onların değil. Burada bıraksınlar yeter, parçalarını satarsak yeterince para alırız."

"Tabii bırakırız," dedi Zeynep. Biz de onaylayan laflar söyledik.

Hiçbirinin tatmin olmadığı gözle görülebilirdi.

"Gittiklerinde polise olanları anlatırlar!" dedi Cevdet.

Riva herkesi susturmak adına güçlü bir ıslık çaldı. "Bu zamana kadar bizi durdurabilen oldu mu? Yeter. Ben diyeceğimi dedim." Ardından bana baktı. "Fikrimi değiştirmemi istemiyorsanız buradan hemen kaybolursunuz. Bu yol boyunca yürüyüp sola dönün. Anayola çıkarsınız."

Cevdet vazgeçmemişti. "Ben şu ruhsata bir bakayım."

Riva yürümeye kalkan adamı insanüstü bulduğum bir kolaylıkla yakasından tutup geri çekti. "Höst!" diye hırladı. "Benim lafımı çiğnemeye devam mı edeceksin?"

Adam öfkeden morardı ama hareket etmedi. Bununla birlikte geri adım da atmadı.

Kalabalığın içindeki anlaşmazlık sürmeye devam etti. Benim endişem de artmaya devam ediyordu.

Tam o sırada sokağa giren başka bir arabanın lastik sesleri duyuldu. Giray'ın siyah cipi. Ve ardında başka bir tane daha, patlamadan sonra beni eve bırakan siyah filmli gri araba. Talat Abiler. Nihayet.

Arabaların farkına varan güruh da duruldu. "Tanıyor musunuz?" diye sordu Riva.

"Tabii, tanımaz olur muyuz?" dedim sahte mal pazarlayan esnaf gülüşümle. Kalabalıkta fısıltılar yükseldi.

"Ne yapacağız?"

"Gitmelerine izin vereceğiz abi artık tutamayız."

"Şimdi olay çıkarmanın sırası değil."

Giray havalı bir şekilde durdurduğu arabasından indi ve kılıcın kenarı gibi parlayan gözlerle bize doğru yürümeye başladı. Gözleri ilk beni buldu, sanki bakışlarıyla beni koruma altına aldı. Bana aniden çarpan huzur topuyla serseme döndüm. Talat Abiler varken gelmese de olurdu ama en önde yürüyen de oydu. İki güçlü koruma varken kalbimi hafifleten ve güvenli kollarında bu huzuru perçinlemek istememe neden olan da oydu.

Gözleri benden ayrılıp etrafı kontrol etti. Talat ve yanındaki Zahit abi de arabalarından inmişti. Sevim'e bir bakış attım. Plana yeni gelen ekibi de dâhil etmeliydik ki olay büyümesindi. Kuzenim gözlerini hafifçe kırparak beni onayladıktan sonra telaşla Giray'a doğru koştu. Elini başının üstüne vurdu. "Giray Bey! Kusura bakmayın ne hale geldi arabanız! Gitti şirket arabası!"

Gösterinin izleyicileri şok içinde birbirlerine baktı.

Boğazımı temizledim. "Giray Bey Demirhan Şirketi'nin varisidir."

Giray'ın gözleri hafifçe kısıldı. "Suzan Hanım, ne bu hal?" dedi inanamayarak başını iki yana sallarken. Sevim

Suzan olmuştu. Buz gibi bakışları diğerlerini hedef aldı. "Nasıl oldu bu?"

"Şirket varisi kıçı kırık arabaların peşinde? Hımm!" dedi Riva dudakları gizemli bir gülüşle kıvrılırken.

Giray'ın bakışı kalbimi hızlandıran, yutkunmayı imkânsız kılan bir sertliğe sahipti. Bakışları altında küçük kalan her şeyi ezmek için gelmiş gibiydi. "Galiba sürünün yeni lideri sensin." Alçak tonda mırıldansa da iğne düşse duyulacak bir sessizlik olduğu için hepimize ulaşmıştı. Yaklaştığında geri çekilmeme neden olarak önümde durdu ve beni bir adım arkasında bıraktı. Şimdi Riva ve Cevdet'le karşı karşıyaydı.

Daha önce bu afili Giray'ı görmemiştim. Dayak yedikten sonra abilerini çağıran küçük çocuklar gibi hissediyordum.

"Araba? Bir araba için sürünüzün çöplüğüne gelir miyim sanıyorsun?" diye sordu ürperten bir tonda. Sonra hayal olduğunu sandığım bir şey yaptı, arkasındaki sağ elini kimselere çaktırmadan davet eden bir şekilde açtı. Tut mu diyordu? Yok artık. Ama vereceğim başka bir şey de yoktu ki.

Elinin sabırsız işaretiyle sol elimi sıcak avucunun içine bıraktım. Parmakları benimkileri sıkıca sarınca yüreğim saygı duruşuna geçerek işlevini yerine getirmeyi bıraktı. Elimden başlayan güçlü enerji şoku koluma doğru uzanırken tüm vücudumu etkisi altına aldı. Giray elimi biraz çekerek beni geniş sırtına yaklaştırdı. "Emin ol arabada nişanlım olmasaydı az sonra gerçekleşecekleri yaşamamış olurdunuz."

Ne? Ne? Nişanlım? Kim? Nerede? Herkes bana bakıyor. O şanslı kız ben miyim? Her şeyden sonra... Zeynep'in ağzı düştü düşecek. Riva bile gözlerini kırpıştırıyor. Sevim, kuzenim nerelerdesin? Dur, arkamda kaldı o. Öksürmeye başlayan o olmalı. Giray? Sevdiğim adam, iyi misin sen? Bu nasıl bir klişe diye yüzümü buruşturmam gerek ama olmuyor. Ben iyi miyim? Ama dur... Yüzüklerimiz yok. Bu yokluğu önemseyen bir ben miyim?

Giray başını geriye yatırdığında ukala ve üstten bir bakışla kalabalığa baktığını anladım. Hepsinin rengi uçmuştu. "Burayı üstünüze yıkmak için sabırsızlanıyorum."

"Zerenoğlu!" O an yüzünü göremediğim Cevdet'in sesiydi bu.

Giray'ın da yüzünü göremiyordum, sesli gülüşü de gerginliğini hissettiğim omuzlarıyla uyuşmuyordu. "Cevdet!" diye seslendi neşeyle.

Aralarında bir gerilim vardı. Harika, şimdi de kafam karıştı. Ne güzel, ikisi de birbirini tanıyormuş.

Belki de Giray'ın bu kadar endişelenmesinin nedeni buydu. Burayı gerçekten biliyordu.

Cevdet'in kısık sesle başlayan kahkahası ürkütücü bir noktaya kadar yükseldi. Manyak herif. "Vay be," dedi kahkahalarının arasında. "Bir kadın insana neler yaptırıyormuş."

Bize doğru yürümeye başladığında Giray'ın kaslarının gerildiği hissettim. Sinirlenmeye başlıyordu. Elini sıktım, başparmağıyla elimin tersini okşadı. Enerji şoku bağlantıları hâlâ yerinde olacaktı ki bir cızırtı hissettim. Aramızdaki Talat ve Zahit abi hızla Giray'ın yanında belirdi. Önümü duvar gibi kapadılar. "Ona yaklaşabileceğine... Gerçekten inandın mı?"

Duygulandırıcıydı ama hak etmediğim bir başrolü almış gibi hissetmiyor da değildim.

Önümdeki başların arasından Cevdet'in ellerini kaldırarak geriye doğru adımladığını gördüm. Riva ise kavga görmek istiyor gibi bir tavırdaydı. Ne kadar iri olsalar da sadece üç adam karşısında bunca kalabalık sinmiş miydi?

"Bir şey yapmıyorum dostum, sadece biraz şaşırdım. Her neyse..."

"Ben bırakalım gitsinler demiştim," diye mırıldandı Riva. Bu şovdan pek etkilenmiş görünmüyordu ama ilgisi bu sefer yerindeydi. Tüm güruh ondan yana çıktı.

"Tabii gitsinler," dedi Cevdet ne düşündüğünün önemi kalmış gibi.

"Arabayı almaya gelecekler," dedi Giray. Elini benimkinden ayırmadan arabalara doğru yürüdüğünde ben de peşinden gittim. Sevim ve Zeynep yanımızda geliyordu, Talat Abiler hemen arkamızdaydı. Giray ifadesiz bir yüzle benim için ön kapıyı açtı, oturmamı bekledikten sonra kapattı. Son ana kadar rolünü mükemmel oynamıştı ama ben de bu role kanmış sayılırdım. Onunkinden ayrılan elimin üstünde bıraktığı ısı gittikçe soğuyordu. Sıcaklığı kaybolmasın diye tutup avucuma hapsetmek istiyordum. Bir taraftan da onu durdurup elini tekrar kavramayı, az önce ellerimiz bir aradayken enfes görünüyordu kaçırdın ama tekrarı neden olmasın, demeyi istiyordum.

Sevim ve Zeynep arkaya oturdu, araba tekrar hareket etti. Zeynep, Giray'la gelen adamların kim olduğunu sordu, Sevim korumalarımız olduğunu anlattı. Hava iyiden iyiye kararmış, sokak lambaları çoktan yanmıştı.

"İyi iş çıkardın be Giray," dedi Sevim. "Hemen kaptın senaryoyu."

"Ayıp ettin... Bizim de elimizde maharet çok," dedi Giray sırıtarak.

Zahit abi aradığında Sevim telefonu hoparlöre aldı. "Çok affedersiniz," dedi Zahit Abi. Tanıdığım en kibar korumaydı, gerçi bu liste kısaydı ama. "Polis yolu kapattığı için diğer yollar da sıkışıktı. Gelmemiz daha uzun sürdü."

Galiba altı dakikada gelmişlerdi.

"Buraya gelmek bizim hatamızdı," dedim.

Buradan bir an önce kurtulmayı düşünmem gerekirken aklım Riva'da kalmıştı. Tamam, Giraylar gelmişti ama başta neden bizi bırakmıştı? Gözlerindeki delilik emaresi parıltılar neydi? Bize tiksintiyle bakarken bir anda yorgun görünmesi nedendi? Ona minnettarlıkla gülümsemek, en azından bir çift söz mırıldanmak istemiştim. Acaba güvende olacak mıydı?

Bir şeyi atlamıştık. "Olamaz." Hızla arkama döndüm. "Ruhsatı arabada unuttuk!"

Aceleyle arka camdan geriye doğru baktığımda gördüklerim tahminlerimin ötesindeydi.

Dört adam sarı saçları rüzgârda uçuşan zayıf kızı kollarından tutarak diz çöktürmüştü. Cevdet olduğuna emin olduğum kara adamın tekmelerini görebiliyordum. Dört koca adam anca mı yetmişti? Buz kesmiştim. Kendi liderlerini bir anda alaşağı etmişlerdi ve müsebbibi bizdik. "Geri dönmeliyiz," dedim.

"Riva'yı dövüyorlar," dedi benim gibi arkaya bakan Zeynep.

"Biz karışamayız," dedi Talat Abi hâlâ devam eden telefon görüşmesinde. "Güvenliğiniz şu an önceliğimiz ve başka bir nedenle göz önünde olma yetkimiz yok."

"Ama bir şey yapmalıyız, onun sayesinde kurtulduk," dedi Sevim.

"Biz yapamasak da yapabilen birileri var," dedi Zahit abi keyifli bir sesle.

Giray'a baktığımda göz kırptı. Bir şeyler olacaktı ve bundan gurur duyuyordu.

Yolu bitirdiğimizde sola dönmeden önce Giray telefonunu çıkarıp birini aradı. "Yeterince uzaklaştık. Girebilirsiniz."

Merakla beklemeye devam ederken bir dakika içinde gerçekleşti her şey. Bir grup polis aracı sokağa girdi. Önce Riva'yı güvenli bir alana aldılar. Kaçmaya çalışanların peşinden koştular, kavgaya karışanları dövdüler, kelepçelediler. Sakin ve monoton hayatın azılı koruyucularından biri olarak günün birinde böyle bir şeye şahit olacağımı hiç düşünmemiştim.

Bir yandan da Zahit Abi açıklama yapıyordu. "Buraya varmadan önce Komiser Ali'yi aramıştık. Neyle karşılaşacağımızı bilmediğimiz için asıl amacımız emniyetinizi sağladıktan sonra onların girmesiydi. En kötü koşulda bize destek olmak için erken geleceklerdi. Her hâlükârda mahalleyi temizlemek için iyi bir fırsat olduğunu düşünüyordu."

Esaslı bir bozgun yaşamışlardı. Giray tekrar gaza bastığında ayrılmıştık. "Yeterince izlediniz," dedi kuzenim karşı çıkmak istediğinde.

"Orası tam olarak neydi?" diye sordum. "Bu zamana kadar bizi durdurabilen olmadı dedi Riva. Şimdi ne değişti?"

"Her pisliğin yapıldığı, girenin çıkamadığı bir yer," diye açıkladı Giray. "Bu zamana kadar korundu. Bugünkü değişikliğin sebebi ise ihbar gelmiş olması. Ali Abi onunla konuştuktan sonra ihbarda bulunmamızı istedi. Görünüşe göre ya daha önce haklarında şüpheli bir iz, bir ihbar bile olmayınca girecek bahane bulamamışlar, suçüstü yakalayamamışlar."

"Şimdi hem ihbar aldılar hem de suçüstü yakaladılar," dedi Zeynep. "Ee, düğün ne zamana olacak Giray Efendi?"

Giray tatlı tatlı güldü. "İnşallah Zühre'nin okulu bitirdiği yaz." Göz ucuyla bana baktı. "Bir an önce bitir müstakbel karıcığım."

Kıl üstünde ayakta kalmaya çalışıyor gibiyim Giray'la birlikteyken. Yani duramıyorum. Neye dönüştüğümü ben de bilemiyorum. Sadece kulaklarım ısınıyor, nefesim kesiliyor, vücudum bir yay gibi gergin. Benimle dalga geçme inanıyorum, demek istiyorum ama zalim Giray'ın umurunda mı? Kalbim bağımsızlığını ilan ediyor, dörtnala ona koşuyor.

Allah'ım beni hep çalışmadığım yerlerden vuruyorlar.

"Şimdi susuyorsam o da bizi kurtardığın için," diyebildim. Düpedüz yalan. "Riva ne olacak? Görmeye gidebilir miyiz?"

"Hastaneye ziyaretine gideriz. Nerede olduğunu Ali Abi'den öğrenirim," dedi çarpık bir gülümsemeyle.

Neye uğradığımı şaşırmıştım. "Ben seninle hiçbir yere gelmem," dedim titremediğime emin olduğum gizli kapaklı bir soğuklukla. Yelkenleri hemen suya indirmek istemiyordum.

"Bence çok kesin konuşma," diye meydan okudu. Ne oldu birkaç günde bu adama yahu?

Bakışları beni çileden çıkarırken önüme döndüm. Eli bir anda boynuma dokunduğunda hızla ona baktım. Küçük bir kelimeye dilim zorlukla döndü. "Ne?"

Çatık kaşları gözlerini mümkünmüş gibi daha da ürkütücü gösteriyordu. Eli boylu boyunca boynumda dolaşırken başımı biraz geriye atmak zorunda kaldım. Kırmızı ışıkta durduk. Bu ciddiyetin içinde mest olmam garip olacağı için sıkılı yumruklarımla hareketsiz kalmaya çalışıyordum.

Çelik gibi gözleri benimkilerle buluştuğunda zorlukla yutkundum. "Boynunun hali ne?" Sesi de çelik gibiydi.

Elimi boynumda gayri ihtiyarı kabaca dolaştırınca boğazımdan bir inilti koptu.

Kızlar arka koltuktan uzandılar. "Az önce Riva boynunu sıktı ya, o yüzden olmuş galiba," dedi Zeynep.

"Boynunu mu sıktı?" diye tekrar ettiğinde gözlerinden bir gölge geçti.

Sevim, o gelmeden önce olanları anlatıp, "Gerçi Zühre'nin acı eşiği yüksektir ama bu izlere bakınca yine de iyi dayandığını görüyorum," dedi.

Güneşliği indirip aynayı açtığımda Giray da elini çekti. Boynumun durumu bana da hoş görünmemişti. İzlerden Riva'nın el falını çıkarabilirdik bence. Aslında sıktığından beri ağrıyordu ama bunca iz çıktığını düşünmemiştim. Sırtıma da bakmam gerektiğini aklımın kenarına yazdım, o da biraz ağrıyordu. "Evde krem süreriz artık," dedim somurtarak. Dayanamayıp aynayı ve güneşliği kapattım.

"Çok acıyor mu?" diye sordu Zeynep.

"İdare eder," dedim gülümseyerek. "Cüssesi benim kadar olsa da çok güçlüydü."

Giray'ın gözlerindeki pırıltılar artık yoktu ve tatsız bir ifadeyle yolun kalanında sessiz kaldı.

Bugün olan her şey okyanusun bir dalgasıyla yok oluvermişti sanki. Geride ağır bir yorgunluk kalmıştı. Gitgide

normallik algımın yıkıldığını düşünüyordum, her şeyi çabuk kabul ediyordum. Eve girdiğimizde Sevim ve Zeynep dayım gelene kadar dinlenmek için odalarına çekildi. Biz de Giray'la birlikte antrede yalnız kaldık.

Gergin bir bakış eşliğinde su içmek için mutfağa gidiyordum. "Sen evine gitmeyecek misin?"

Ayak seslerini duyduğumda bir sakarlık yapmayayım diye efor sarf ederken cam bir bardağa sürahiden su dolduruyordum. Mutfak kapısının pervazına yaslandığını gördüğümde ağır ağır su içmekteydim. Acele edip boğazıma takılmasını istemezdik.

"Eninde sonunda gideceğim," dedi tuhaf bulduğum bir rahatlıkla. Bu işin içinde bir bit yeniği vardı, hissediyordum.

Bardağı gürültüyle tezgâha bıraktım. "Neyi bekliyorsun?"

Omuz silkti ve gri gözleri beni izlemeye devam etti. Nasıl bir oyun oynadığını anlayamasam da bu kez kaybetmek istemediğim için elimi tezgâha yaslayıp bakışlarına karşılık verdim. Gözlerinden anlamasam da bir şeyler olduğunu biliyordum. Yüzüm karıncalanıp, midemde kelebekler isyan ettiği halde iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum.

Giray gözlerini yere indirdiğinde galibiyet sarhoşluğuna bulanmak üzereydim ki aniden bana doğru yürümeye başladı.

Nasıl, ne kadar sürdü bilmiyorum ama bir an sonra Giray beni kollarının arasına aldı. Kolları belimden ve omuzlarımdan var oluşumu unutturacak kuvvetle dolanırken o sıcacık, boğucu yerde nefes almak hayatımda gerçekleştirdiğim en güzel eylem haline geldi.

Daha da sıkı sararken başını omzuma gömdü. "Teşekkür ederim Manolya," dedi boynumdan yükselen boğuk sesiyle.

Yüreğimin etrafını saran bütün katmanlar tek seferde dağıldı. Tüm savunmalar ve engeller hiç var olmamış gibi yıkıldı.

Ona sarılmayı beklemeye başlayalı on yıl geçmişti. En çok acı çektiğim, en çok istediğim anlarda bile kollarımı yerin-

den söküp atacak kararlılıkla ona sarılmaktan men etmiştim kendimi. Çünkü sarılmak benim için sevgiyi gösterirdi. Nasıl sevmediğim bir insana dokunmaktan haz etmiyorsam, sevdiğim insanlara sarıldığımda tüm karabasanlar beni terk eder, sarıldıkça daha çok severdim. Sarılırsam geri dönüşü olmayacağını, bu zamana kadar koruduğum tüm maddelerin feshedileceğini biliyordum. Ona sarılırsam onu sevmiyormuş gibi yapamayacağımı biliyordum. Şimdi başlangıcımız ve bitişimizin belli olmadığı bir bütünlükle birbirimize karışmışken bende olduğu gibi zaman ve mekânın onun için de kaybolmasını ve burada unutulmayı diliyordum.

Hiç olmadığı kadar derinden soluduğum kokusu karşısında ağlamamak için direniyordum. Fakat göğsümden yükselen ağırlık artık baskılanmaz bir hal aldı, bana verdiği isim dudaklarından döküldüğü anda sessiz bir hıçkırık yükseldi.

O başlattıysa ben de karşılık verebilirdim. Tüm gücümü onsuz yalnız kalan kollarıma verip ona doladım, sırtı avuçlarımda kaldığında mümkünmüş gibi daha çok yaklaştım.

Böylesine öldürücü ve sersemletici bir alanda hiçbir sakinliğin ve monotonluğun veremediği huzuru, daha önce tatmadığım bir mutlulukla birlikte bulmuştum. Kalbim tekleye tekleye çarpmaya devam ediyor, dermansız bacaklarım Giray'ın kolları sayesinde ayakta kalıyordu. Bu zamana kadar hissetmediğim bir şekilde küçücük kaldığımı hissettim kollarında.

Neden teşekkür ettiğini kavrayacak vaziyette değildim ama benim de kalbim ve ruhumda büyük bir minnettarlık dalgalanıyordu.

Meşhur demir kapının açıldığını işittiğimde hayatın devam etmesinin verdiği şaşkınlıkla kendime geldim. Her nasılsa bugün hayatıma devam etme zorunluluğundan feragat edip onun göğsünde saklanabileceğimi düşünmüştüm.

İkimiz de aynı anda iç çekip kollarımızı gevşettiğimizde,

sarıldığımız sürede Antalya'nın buzul çağına girmiş olabileceğini düşündüm, çünkü ondan ayrıldığımda araya giren soğukluğa başka açıklama bulamadım. Tişörtündeki ıslaklığı çoktan görmüştüm ama ondan öte tarafa dönüp gözyaşlarımı silerken toparlanmaya çalıştım. Belki biraz daha öyle kalsak kendime gelebilirdim fakat bu erken ayrılık...

Orada kalmak için bahanelerim tükenmezdi.

Aramıza biraz mesafe koyduğumuzda araba farları bahçeyi aydınlattı. Dayımın arabası içeri girmişti.

"Bugün biraz erken geldi," diye kırdı sessizliği Giray.

Bileğimdeki zincir bilekliğin taşlarını düzelttim. "Ne zaman bir şey olsa erken geliyor zaten." Sesim biraz dargın çıkmış olacak ki verdiğim tepkiye güldüğünü duydum.

"Bu kadar stresle maazallah erken çökmesin de."

Arabanın bagajı açıldı ve içinden büyük bir kutuyu kucaklamaya çalıştı dayım. "Masaj koltuğu galiba," dedim gözlerimi ayırmadan. Dayımın bir süredir gözüne kestirdiği bir masaj koltuğu vardı. Satıcının eve getirmesini bekleyememiş olması muhtemeldi.

Giray hemen dışarı çıkıp dayımın yanına koştu. Bir hamlede yüklenip yürürken dayım gülerek sırtını sıvazladı. Giray da eşlik etti o gülüşe.

Gülüşünle güzel şeylere vesile olduğun için teşekkürler dayı.

Kızları çağırmak için dalgın bir şekilde hareketlenirken dizimi duvarın kenarındaki taş vazoya vurmuştum. Çok ağır olduğu için etkisi de büyüktü; saplanan acı yüzünden dizimi tutarak olduğum yere çöktüğümde kesik kesik nefesler almaya başlamıştım. Tüm olanlardan sonra beni yıkan Reşat Bey'in vazosu mu olmuştu yani?

Mutfaktan içeri girerken beni o halde görünce "Bir şey mi oldu?" dedi Giray. Her şeye de yetişiyordu maşallah.

"Dizimi çarptım, önemli değil," dedim sıkılı dişlerimin arasından. Gülümsemeye çalıştım.

Önümde eğildi. "Vazoya mı? Of, çok acımış olmalı," dedi acı dolu bir ifadeyle, dizime dikkatle baktı. "Bekle buz getireyim."

Buzdolabından aldığı buz torbasını nazikçe vurduğum yerde tuttu. Gözlerini dizimden ayırmıyordu. "Hareket ettirirken acıyor mu?"

"Acıyor ama birazdan geçer," diye fısıldadım.

Bu sırada merdivenden kızların indiğini, Sevim'in babasına masaj koltuğu hakkında çıkıştığını duydum.

"Daha fazla yerde oturma," dedi sandalyelerden birini yanıma getirirken. Kolumdan tutarak yavaşça kalkmama yardım etti, otururken ağırlığımın birazını alarak acımı hafifletti.

Tekrar önümde diz çöküp buzu tutmaya devam ettiğinde yüreğimin sancıdığını hissettim. "Ben hallederim," dedim elinden alırken. "Kalk da sandalyeye otur." Beni dinleyip sandalyeye geçtiğinde gülümsedim. "Teşekkür ederim buz için."

Sevim bu kez Zeynep'in yardımıyla olanları anlatıyordu dayıma.

Sıkıntılı bir nefes verdikten sonra tekrar ayağa kalktı. Bu kez ilaçların olduğu çekmeceyi açtı. İçini biraz karıştırdıktan sonra aldığı tüpün son kullanım tarihini kontrol edip geri geldi. "Sürekli iyi olduğunu, canının yanmadığını, bir şeyinin olmadığını söylüyorsun. Yaptığın olumlamalara saygı duyuyorum ama biraz şikâyet etsen hiç fena olmaz."

Kremin kapağını açıp işaretparmağına biraz aldı. Diğer parmaklarını çenemin altına yerleştirip hafifçe kaldırdı. Araya giren saçları uzaklaştırdı. Kremi usul usul boynuma yaymaya başladığında ürperdiğimi hissediyordum.

"Evliya olduğum yanılgısına mı düştün bilmiyorum ama kurnaz olduğumu unutma. Kimseye gerektiğinden fazla yüz vermem. Sen önceliklisin, seni kayırdığım bir gerçek," dedi hafifçe gülümserken. İşi bittiğinde kremin kapağını kapattı. "Beni biraz kullanabilirsin."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Seni kullanmak istemiyorum." Geri çekilerek biraz nefes payı bıraktım. Hızlanan kalp atışları dışarıdan kesinlikle duyulmuyordu değil mi?

Kimin ne yaptığı ne dediği umurumda değildi; sormazdım, meşgul olmazdım. Dikkat dağınıklığım baş gösterirdi anında, gözlemlemeye katlanamazdım. Fakat konu Giray olduğunda bir bakışını, en ufak hareketlerini, mimiklerini kovalıyor; ilgi ve beklentiyle onu izliyordum. İzlerken ne bekliyordum acaba? Onun tarafından sevilmeyi, onun tarafından hoş görülmeyi, beğenilmeyi... Suya sokulup çıkarılan bir balık gibi oynuyordu benimle; bilinçli olsa da olmasa da.

"Bir karar verdim," diye fısıldadı akışkan gümüşü hatırlatan gözleri yüzümde dolaşırken. "Yarın bana zamanını verir misin?"

Öfkemden geriye kalan kırıntılara uzandım, biraz daha can çekişmek istedim. "Seninle bir yere gelmeyeceğimi söylemiştim."

Odağını kaybeden gözlerinden bozulduğunu anlasam da direncimin kırılmasına izin vermedim. "Öyle mi?" diye burun kıvırırken onun da direncinin kırılmadığını anlamıştım. "İçimden bir ses yarın akşam senin bana geleceğini söylüyor."

Alaycı bir kahkaha boğazımdan firar etti. Yine de beni tongaya düşüreceğini fısıldayan bakışları huzursuz etmedi diyemezdim.

Bizden ses çıkmayınca dayım adımı seslenerek mutfağa gelmişti. "Onca tehlikeden sonra bir de evde yaralandığına inanamıyorum," dedi ellerini beline koyarken.

"O kadar kötü değil," demeye çalıştığımda Giray'ın bakışlarıyla sustum. Zaten bağıran Sevim'in sesi benimkini bastırmıştı.

"Vazo, değil mi? Bu vazoyu ayakaltından kaldırmadan önce daha kaç kişi yaralanacak?" dedi babasına sert bir bakış fırlatırken.

"Kimsenin gücü onu kaldırmaya yetmez, başka bir gün bakarız," diyerek reddetti kızını.

"Mutfağı taşımak daha kolay olur," dedi Zeynep.

Dayım Riva hakkında bilgi almış, hangi hastanede olduğunu öğrenmişti. Hatta güvende olması için başına polis dikmişlerdi. Bir gece istirahatten sonra taburcu olacaktı, olmadan önce görmeye gidebilirdik.

"Zühre ve ben yarın sabah gideceğiz," dedi Giray güvenilir komşu oğlu gülümsemesiyle.

Gözlerim beklemediğim bu atakla kocaman oldu. "N-ne? Hayır..." Onunla gitmeyeceğimi söylemiştim, niye dayımı işin içine katıyordu ki?

"Bir sorun mu var?" diye sordu dayım. Diğerleri de bana döndü. Giray bıyık altından gülerken eceline susamış olmalıydı.

Giray'la neden gitmek istemediğimi dayıma nasıl anlatacaktım ki? Ben sürüngüm o da sürünsün istiyorum mu diyecektim? "Hiç... Gideriz biz," dedim ruhsuz bir sesle.

Yalnız bugün değil, başka koşullarda da Giray'daki tavır değişikliğine anlam veremeyeceğimi biliyordum. Yıllar sonra Manolya demesinin ne sebebi olabilirdi ki? Biz sarılan arkadaşlardan olmamıştık hiç. Yoksa artık olmuş muyduk? Onu da bilmiyordum. Yarın için niye ısrar ettiğini de anlamıyordum.

Beynim onun karşısında tamamen devre dışı kalmıştı ve beni nereye sürüklerse oraya gittiğimi hissediyordum.

Konunun kapandığını düşündüğünden olsa gerek, "Benim de size bir haberim var," dedi dayım. "Çınar Kimya ile anlaşmayı sağladık. Yarından sonraki gün herkese duyurmak için bir yemek vereceğiz. Birlikte girdiğimiz işleri ve ortaklığımızı tanıtacağız. Medya ve çok sayıda davetli orada olacak."

Gece gündüz çalışmalarının nihayet karşılığını almışlardı. "Biz de mi gidiyoruz?" diye sordum.

"Geleceksiniz tabii, tanınmanız iyi olur."

Ama hiç hazzetmediğim bir şeydi tanınmak.

"Bizden ayrı olmaktansa yanımızda olmanız daha güvenli olacak," dedi dayım. "Endişe edecek bir şey yok."

"Sadece bir varsayım ama," dedi kuzenim usulca. "Ferit Kaya da gelmez değil mi?"

Bir de o vardı, değil mi?

"Ona giden bir davetiye tabii ki olmadı ama onu destekleyenlerden gelenler olacak. Semih Kömürcü de dâhil."

Karnıma bir ağrı girmişti. "İsterse bir yolunu bulur." O adamla karşılaşmaya hazır değildim. Dedemi, insanları öldüren, Giray'a işkence etmiş, bize acı çektirmekten zevk alan bir psikopat. Hepimize kan kusturan merhametsiz, saplantılı bir deli...

"Bu ihtimale hazırlıklıyız. Eğer gelirse kimseye zarar vermeyecek. Hedefi varlığını göstermek, gerginlik çıkartmak, dikkatleri yemeğin amacından uzaklaştırmak olur."

Tek istediğim kaçıp gitmekti. Bir çocuk gibi yorganımın altına saklanmak... Fakat istemesem de dayıma hak veriyordum. Evde yalnız kalmaktansa fırtınanın merkezinde daha güvenli olacaktık.

22

Mucize

Hastane bu erken saatte bile kalabalıktı. Doktorla randevuya gelenler ve onların yakınları şimdiden sıralar oluşturmuş, koşuşturmalar çoktan başlamıştı. Hasta odalarının olduğu koridorlardaysa ağır bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Kalbimde garip bir ağırlık vardı. Bir gün önce beni boğazlamış olsa da, hiç şüphesiz bizi kurtarmanın karşılığında hastanelik olmuş biriydi Riva. Davranışlarına sebep ararken; olmamamız gereken bir yere gidip her şeyi zorlaştırdık, diye düşünmüştüm. Bugün de beni sevinçle karşılayacağını düşünmüyordum. Bizim yüzümüzden bu hale gelmişti ne de olsa.

Her ne kadar istese de bu işlere bulaşmasına izin vermediğimiz için Zeynep hastaneye gelmemişti. Sevim de onu yalnız bırakmamak için kalmıştı. Önceki gün yapamadığımız alışverişi yapıp yarınki yemeğe kıyafet almaya gitmişlerdi.

Ve işte Giray'la ikimiz buradaydık.

Sabah beni alırken dile dökmese de gözleri, söylemiştim, diyordu.

Koridorun diğer ucunda Ali Yıldırım, Riva'nın olması gereken odanın kapısı önündeydi. Ayrılmaz parçaları olan darmadağın saçları ve üzerindeki siyah gömlek yine yerli yerindeydi. Rahat bir tavırla Giray'a baktı, beni seçince yüzünde aşina olduğum tatsız ifade belirdi.

Bu ifadeyi bana özel kullandığına neredeyse emindim.

"Sen de mi geldin Giray," dedi tokalaşırlarken. Zühre kim ki zaten?

"Riva'yı ziyarete geldik," diyen Giray'ı bir an inceledim, bu adamı sahiden seviyordu.

Aramızda garip bir sessizlik oluştu. "Geçin o zaman," dedi Ali kapıyı göstererek. Tavırları her zamanki gibi kaprisli ve melankolik ünlülerinkini hatırlatıyordu.

Harekete geçen ben oldum, kapıyı tıklatıp başımı içeri uzattım. Aynı zamanda bir ses çınladı.

"Benim burada ne işim var!"

Riva üstünde hasta kıyafetleri, yanında serumuyla ayaktaydı. Hemşireyi boğazlayarak duvara sıkıştırmıştı. Boynundaki damarlar çıkarken dağınık saçları ve yer yer morarmış yüzüyle aksiyon filminden gelmiş gibiydi. Hemşirenin tiz çığlığı tüm katta yankılandı.

Oda boyunca koşturdum ve ikilinin arasına girdim. Ellerimi ayırmak için aralarına soktum. "Sakin olur musun? Polis getirdi seni buraya." Yeni uyanmış olmalıydı. Göz ucuyla Ali Bey'e baktım. Herhalde uyanmasını bekliyordu dışarıda. "Yardım etmek ister misiniz?" diye sordum.

"Kimsenin ergenlik çalkantılarıyla uğraşamam," dedi Ali Yıldırım.

Evet, birinin uyanmasını bekleyecek birine benzemiyordu.

Riva aniden geri çekildiğinde hemşire arkasına bile bakmadan kaçarcasına odadan çıktı. Dün onca dayağı yemesine rağmen zarafetinden pek bir şey kaybetmemişti Riva. Gözlerini kısarak arkamdaki adama döndü. "Ali Komiser? Sonunda mahalleyi dağıttın demek." Tanışıyorlardı.

"Siz konuşacağınızı konuşun," dedi Giray, Ali'yi göstererek. "Biz sonra geliriz. Hadi gel Zühre."

Zaman zaman Riva'dan bağırtılar duysak da konuşmaları aşağı yukarı on beş dakika sonra bitmişti. Komiser Ali, Giray'la vedalaştıktan sonra yüzüme bakmadan çıkıp gitti. Benden nefret ettiğine şüphem kalmamıştı.

İçeri döndüğümüzde Riva yatağında yatıyordu. "Giray Zerenoğlu ve nişanlısı. Ne konuşmak istiyorsunuz benimle?"

Giray'ı beklesem de bir açıklama yapacak gibi görünmüyordu. İş başa düştü.

"Orada yardımcı olmak için rol icabı öyle söyledi, nişanlı filan değiliz."

Bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Öyle. Ben Zühre." Doktorla görüşemeden bizimle konuşması biraz saçma olmuştu. "Teşekkür etmek için gelmiştik. Doktor çağırmamı ister misin?"

"Gerek yok gayet iyiyim." Gözleri boynumda durduğunda yüzünü buruşturdu. "Benimki mi o?"

"Evet sen sıkınca oldu ama." Bunu dile getiriş tarzı tuhaf gelmişti. "Seninki derken?"

"Elimin izini tanırım," dedi bundan gurur duyduğunu belli eden bir sesle. Eline bakıp gülümsedi.

Bu farkındalığı kazanana kadar kaç kişiyi boğazladığını bilmek istemiyordum.

Varlığımızı hatırlamış gibi ters bakışlarını bize çevirdi. "Dün orada ne işiniz vardı?"

Ali Komiser'le bu konuyu konuşmamışlardı anlaşılan. "Söylediğim gibi yolumuzu kaybetmiştik."

"Bayağı şanslıymışsınız," diye alay etti. "Ali Komiser'in Giray'la bağlantısından haberim vardı zaten. Siz ihbar ettiniz değil mi? Komiser Bey mutlu gözüküyordu. Sonuçta ne zamandır sürüyü dağıtıp işlere çomak sokmak istiyordu."

"Aynen öyle," dedi Giray. "Senin de işine geldi."

Bu konuşmalarda ne döndüğünü hiç anlamamıştım.

"Güya liderdim ama parazit beyinli, çıkarcı insanlardan başka bir şey değildiler. Bir yamuğunu yakalarlarsa öçlerini böyle alıyorlar işte." Aslına bakarsanız yüzünde ve vücudundaki yaralara karşın oldukça dinçti.

"Ruhsat Serkan'ın üstüne dediğinde bir şey olduğunu anlamaları gerekirdi. Şirket arabası şirketin üzerinedir," dedi Giray.

"Herkes şirket işlerinin nasıl yürüdüğünü bilmez," diye karşı çıktım. Ben bilmiyordum en azından.

"Az önce aldığım bir teklifi kabul ettim. Size yardımcı olmak için," dedi Riva. "Açıkçası Komiser Ali'nin tahmin edemeyeceği kadar yararım dokunacak." Yüzünde yine gizemli bir gülümseme vardı.

"Neden oradaydın?" diye sordum. "Onlardan biri gibi gözükmüyordun ama onlarla birlikteydin."

"Saklanmak için." Üstündeki kıyafetin kollarıyla oynadı. "Ve gidecek başka bir yerim olmadığı için."

Dünden beri aklımda olan bir meseleydi. Gidecek bir akrabası, dostu var mıydı? Ya da evi... Onun hakkında bildiğimiz şeyler adından öteye gitmiyordu. Yine de bizim için güvenliğini riske atmıştı. "Taburcu olunca ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Statis adında bir kafe var, orada hem çalışıp hem de kalabilirsin," dedi Giray. "Şimdi dayıma geçti ama bir süre önce benimdi. Seni işe aldırmam sorun olmaz. Kimliğini Ali Yıldırım'dan öğrendim zaten."

Aranızdan da su sızmıyor... Kimleri kimlere kıskandırtıyorsun Allah'ım? Başparmağımı kaldırarak onu desteklediğimde gülümsedi Giray.

"İyi," dedi Riva iç çekerek.

"Bir saniye," diye mırıldandım çantamı karıştırırken. İçindeki poşeti çıkarıp Riva'ya uzattım. "Üstündeki kıyafet-

ler kirlenmiştir diye kendiminkilerden getirdim. Bence sana olurlar."

Bir şey demese de elimden alıp kenara koydu. Saçları gözlerinin önüne düştü. "Hakkımda bir şey bilmediğiniz halde niye yardım ediyorsunuz?"

"Aynı şeyi benim söylemem gerekir. Hakkımızda bir şey bilmesen de bizim için tehlikeye girdin. Üstüne dövüldün," dedim yüzümü ekşiterek.

"O ruhsatı nasıl orada unuttuğunuza inanamıyorum!" Tekrar agresifleşmişti. "Böyle bir aptallık..."

Giray'dan aniden kopan kahkaha Riva'yla birlikte beni de şaşırmıştı. "Seni biz dövmedik Riva Arkın. Ama sen bile isteye ona zarar verdin. Biz yine de sana kimsenin vermediklerini veriyoruz. Şansını fazla zorlamıyor musun?"

Giray Zerenoğlu'nun bilmediğim yönleri var. Benden daha çok konuşur, daha çok anlatır ama benim saklayabileceğimden daha çok sırrı vardır. Bununla birlikte göz önüne sermekten çekinmediği bir fırtınası, oyunbaz tarafları vardır. Her bir şeyden daha esrarengiz, daha bilinmez... Beklenmedik.

Yirmi yaşındaki Giray'ın öfkesini yeni yeni tanıyordum. Geldiğim sıralar bana çok kötü davrandığını düşünmekle yanılmışım. O alışılabilecek bir yüzdü. Şimdikini ne kadar görsem de şaşkınlığımı yitiremeyecektim.

On yıllık arkadaşı Zühre yutkunamazken bugün tanıştığı Riva anlayışla başını salladı. "Haklısın," dedi iç çekerek. Sonra bana baktı. "Üzgünüm, kendimi kaptırınca elimin ayarı kaçıyor böyle."

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Çok mahcubuz. Kızlar da özürlerini iletmemi istedi."

"Neyse, bu gidişle birbirimizi sık sık göreceğiz," dedi gerinirken. Poşeti gösterdi. "Sağ ol."

"Doktorla görüştürdükten sonra giyinip gelirsin. Statis'e birlikte gideriz."

Kapıyı arkamdan örterken ilk defa nazik bir tebessüm

belirmişti Riva'nın yüzünde. Umutları olan her gencinki gibi pırıl pırıldı.

Riva'yı aldıktan sonra Statis'e gittik, odasına yerleştirdik. Birkaç gün dinlenip başlayacaktı işe, bir an önce uyumak istediği için onu yalnız bıraktık. Devrettiğinden beri Statis'e ilk gelişi olduğunu söyledi Giray. Her şey yerli yerindeydi, yine de kendini tutamayıp kontrol etti. Çalışanlarla uzun uzun konuştu. Giray'ı özlemişlerdi.

Onlara hak verdiğim bir özlem. Giray eski işverenim olsa ben de özlerdim. Gerçi ben onu her durumda özlüyordum ya...

Bir köşede çalışanlardan Soner'in verdiği kurabiyeyi yerken Giray da vedalaşmayı bitirmişti. "Hadi gidelim Zühre," dedi bir baş hareketiyle. Peşinden hızlı adımlarla gelirken çalışanlara el sallayıp arkasından çıktım.

"İyi anlaştın galiba," dedi güneş vuran gözlerini kısarken.

"İyi çalışanların var," dedim ağzımdakileri yuttuğumda. "Pardon, varmış."

Dudaklarının kenarında bir tebessüm belirdi. "Bu acıttı." Yürüyüşüne yetişmekte zorlandığımı fark edip biraz yavaşladı. "Neyse ki oyalanabileceğim bir şeyler buldum."

Buna sevinmiştim. Benim gibi evde yaşamak onu sıkardı. "Öyle mi? Ne buldun?"

Gözünün ucuyla bana baktı. "Sır," dedi haylaz bir bakışla. "O yüzden bir an önce seni bırakıp ona dönmem lazım."

Arabaya bindiğimizde keyfim kaçmıştı. Biz Giray Bey'i düşünelim o bizden ayrılmayı gözlesin iyi mi? "Seninle geleyim diye onca kumpası kurduktan sonra çabuk sıkıldın," dedim somurtmama engel olamazken. Emniyet kemerini takıp gözlerimi cama sabitledim.

"Olur mu öyle şey, benim tüm neşem sensin," dedi tatlı bir gülümseyişle. Arabayı çalıştırdığında gözleri benden ayrıldı.

Dilim damağım kurudu. Yeni bir konu aradım, sonuçta bende soru boldu. "Cevdet'i nereden tanıyorsun?"

Şımarık bir şekilde güldü. "Mafya maceralarımdan."

Elimi ağzıma götürdüm. "Mafya maceraları mı? Giray sen ne haltlar yiyorsun sessiz sedasız?"

"Karanlık dünyada Afyon'u sevmeyenler de var," dedi usulca. "Birkaçıyla görüşmüşlüğüm var, sağ olsunlar beni hep sevdiler. Tabii düşmanımın düşmanı misali..."

Biri aklıma mukayyet olsun. "Ali Yıldırım biliyor mu bunu?"

"Tanışma vasıtam oydu," dedi verdiğim tepkileri zevkle izlerken. "Ama güvenilir tiplerdi bunlar, merak etme sorun çıkarmazlar."

Mafyanın da güveniliri... Ali Bey de Afyon'dan sakınıp başka kurtların arasına koymuştu Giray'ı, tebrik ediyordum. "Baban bilmiyor tabii."

Yüzündeki ifadeyle bilmediği kesinleşti. "En iyisi anlatmaya devam edeyim. Önceden bir mafyanın sağ koluydu. Tam bir tilkidir kendisi, o zamanlar da güçsüz olduğunu kabul edemediği için olmadığı biri gibi davranırdı. Her neyse, sonra ekip dağıldı, o da kendisine deyim yerindeyse böyle bir sürü kurdu. Zaten sürü ismini de kendisi vermiş. Bu yüzden direkt karşısına çıktım. Sinsidir, ama içi boş bir tenekeden farkı yoktur. Bir hayvan gibi, düşmanının gücüne göre hareket eder."

"Güçlüyse huyuna gider, güçsüzse ezer," diye eklediğimde başını salladı.

Beni eve bırakana kadar havadan sudan konuşmaya devam ettik. Açıkçası dün ona vakit ayırmamı istediğinde en azından bir kez konusunu açar diye düşünmüştüm ama olmamıştı. Görünen o ki dünkü kararlılığı yok olmuştu. Şimdi biraz pişman oluşum da komikti. Nihayetinde reddeden bendim ama onu sevdiğim sürece gururumun benim için pek de bir önemi kalmıyordu demek ki.

Evde benden başka kimse olmadığından odama geçip kitap okumaya vermiştim kendimi. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Telefonum çaldığında saat iki civarıydı.

"Efendim Sevim."

"Evde misin?"

"Evet, kitap okuyordum."

"Bugün senin doğum gününmüş," dedi düz bir sesle.

"Öyle mi? Ee?" Doğum günümü karıştırmadığını biliyordum, ilk kutlayan hep o olurdu.

"Az önce Ayça aradı. Doğum günü partine geliyormuş da ne alması gerektiğini sordu."

Kaşlarım bu bilgiyle çatıldı. "Şeytani bir klonum yoksa böyle bir şey planlamadım. Başka bir Zühre olmasın o?"

"Hayır, sen olduğuna hiç şüphe yok. Çünkü Ayça'yı davet eden şeytani klonun değil Giray'mış."

Ağzımdan şaşkın bir kahkaha çıktı. "Ne?"

"Ya... Seninki geçmiş doğum günlerin adına parti düzenlediğini söylemiş. Sadece Ayça'yı değil, Mert ve Gizem'i de aramış. Beni de arar herhalde."

"Tamam," dedim sakin kalmaya çalışarak. Yatağımdan doğrulup saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Ben şu Giray'la bir konuşayım."

Giray'ı aradığımda telefonumu bekliyormuş gibi hemen cevap vermişti. "Alo?"

"Bir açıklama istiyorum ama önce şu saçmalığı iptal eder misin?" diye bir giriş yaptım.

"Duymuşsun. Tüh, seni ben çağıracaktım," dedi sahte bir üzüntüyle.

"Gerçekten böyle bir şey yapacak mısın?" Hâlâ bir şaka olduğuna inanmak istiyordum. Şaka olmalıydı.

"Tabii yapıyorum. Onca insanı çağırdım Zühre, bunun şakası olur mu? Ayıp yani," dedi beni kınayan bir tonda.

"Bu gösteriye kimleri çağırdın?" diye sordum dehşet içinde.

"Bilmem... Hepsiyle en az bir kez tanışmışsındır. Dur bir sayayım. Senin arkadaşın Zeynep'le on dört. Kalabalık sevmezsin diye salaş bir parti olsun istedim."

Kendi arkadaşlarını da eklemişti. "İptal et!"

"Neden?" diye sordu masum masum.

Derin bir nefes aldım. "Nereden çıktı bu? Senin yeni uğraşların yok muydu?"

"Uğraşım sensin tabii ki. Başka ne olabilirdi ki?" dedi sevimli bir sesle.

Sinirli kalamıyordum o böyle konuştukça. Bazı insanlar böyledir işte, isteseniz de sevmeden edemezsiniz. Ben bir de âşık olmuştum. "Dün seni reddettim diye mi böyle bir şey çıkardın başımıza?"

"Sana bu akşam bana geleceğini söylemiştim."

Dün onu sinir etmek için söylediğim bir şeyin karşılığında böyle ciddi bir şeyle döneceğini düşünmemiştim. Bilseydim en başta kabul ederdim. "Saplantılı manyaklar gibi konuşuyorsun!"

"Belki de öyleyimdir, kim bilir?" Derin bir iç çekti. "Eğer iptal etmek istersen elimden bir şey gelmez ama bunu ben yapamam, yüzüm olmaz. Numaralarını sana atayım sen söylersin."

Bu sinsi çocuğun yanında zaman geçire geçire neyi ima ettiğini anlamıştım. "Onlar da Zühre niye iptal ediyorsun diyecek ve ben el mahkûm geleceğim."

"İşte senden beklediğim mantık," diye onayladı. "Ama baskı hissetmene gerek yok. Onlar zaten toplanıp eğlenmeye can atıyorlar. Doğum günü işin tuzu biberi..."

Bir çocuğa konuşur gibi tane tane anlatıyordum. "Giray... Bu insanlar bir kez gördükleri kızın doğum gününe gelip üstüne hediye mi alacaklar?"

"Bu ayrıcalıklı partiye geliyorlarsa bedel ödemeliler."

"Giray!" dedim uyaran bir sesle.

"Şimdi hepsine söylüyorum hediye getireni almayacağımı," dedi lafımı bitirir bitirmez.

"Ben zaten geliyorum, doğum günü partisini es geçebiliriz."

"Seni almak isterdim ama burada işler bitmedi. Zaten senin bana gelmen gerekiyordu."

"Her şey planladığın gibi gidiyor, kutlarım," dedim acı acı.

"Teşekkürler. Pasta ne olacak?" Dudaklarını büzdüğünü duyabiliyordum. "Sevdiğin çikolata kremalı meyveli pastadan almıştım."

"Onu... Hep beraber yeriz."

Arama bitmeden kulaklarıma hoş bir kahkaha bıraktığında ben de gülümsemiştim.

Sevim ve Zeynep eve, yapacağımız ziyaretin sadece bir parti olduğunu öğrenmiş olarak dönmüşlerdi. Aldıkları kıyafetleri gösterdikleri bir buçuk saatin ardından hazırlanmış, yine Mert'in arabasına doluşmuştuk. Kuzenimin bugünkü bahanesi Giray'ın verdiği adrese arabayı kullanamayacağıydı. Dağ başında bir yer, gece gece başımıza iş almayalım demişti. Vardığımızda ona hak vermiştim çünkü toprak yolda gitmek de bir süre sonra zorlaşmış, arabayı diğer gelenlerin de bıraktığı açıklığa bırakıp kalan yolu yürümüştük. Mert arabaları tanımasaydı gizli bir tarikatın toplandığını düşünebileceğimiz bir yerdi.

Sevim ayaklarını vuran ayakkabılarına söverken yeterince yürümüştük ve bulduğumuz yer hakkını vermişti. Deniz, kum, beyaz bir kulübe ve az ileride falezler, başka hiçbir şey yoktu. Beyaz kulübenin ışıkları yanıyor, içinden gelen gürültülü sohbetler dalgaların sesiyle bir olup bize kadar ulaşıyordu.

Bu görüntüye vurulduğumuz birkaç saniyenin ardından tekrar yürümeye başladığımızda Mert Sevim'e hayalindeki evin böyle bir yer olduğunu söylüyordu. Bundan sonra emlakçısının Giray olması gerekirmiş. Sevim, biz burayı Giray'dan alırız, diyerek parasını veya gazabını konuşturmuştu. Gelecek hayalleri kurarken çok tatlıydılar, ben de kuramayan biri olarak Zeynep'in koluna girip onları geride bırakmıştım.

Sürprizim gelmiş mi onu da görmek istiyordum tabii.

Serin kumlar terliklerimin arasına girerken herkes evin verandasında oturduğu için bizi çabuk fark etmişlerdi.

"Nerede kaldınız ya?" diye bağıran Furkan ve el sallayan Özge, hafifçe gülümseyen Begüm ve yanındaki Baran, Ayça, Gizem, hatta nişanlısı Utku ve gördüğümde kıs kıs güldüğüm üçlüyü izleyen İsmail.

Evin önündeki basamakları çıkarken çoktan beni bekleyen Giray'a döndüm.

"Hediyemi beğendin mi? Elim boş gelmek istemedim."

"Ben hiçliğin ortasında pizzalarınızı sıcak tutmak için Robinson Crusoe'ya dönüşeyim senin yaptığına bak Manolya," derken bezgince sandalyesinden kalkmıştı. Üzerindeki beyaz kısa kollu tişört ve kot pantolon onda görmeyi sevdiğim ikililer arasında bayağı üst sıralarda olduğu için bizi buraya toplayan talihimin alnından öpmek istedim.

Pizzaların serildiği masanın bir köşesi Murat, Giray ve Taner'e ayrılmıştı. Taner'i zorla çağırmamıştım tabii fakat Sevim'e Giray'ın sinirini bozacağız, bu adrese gel diye mesaj attırmıştım. Boş bulunup kendi sinirlerini de oynatması onun problemiydi, zararı üstlenmiyordum.

"Manolya?" Furkan ismin nerden çıktığını sorgularken ikiz kardeşi dirseğiyle kolunu dürttü.

"Ne varmış yaptığımda, misafir berekettir," dedikten sonra sırıtarak Taner'e döndüm. "Seni iyi karşıladılar mı bilmem ama hoş geldin Taner."

"Müthiş bir karşılamaydı," dedi Taner yüzünü buruşturarak. "Geçen olanların geri ödemesi miydi bu Zühre?"

"Onu unuttum gitti," dedim içeri yürürken. "Karşılama çok fena değilmiş ki beraber pizza yiyorsunuz işte. Bana teşekkür edin."

"Emin ol zorla alıkoyulmasaydım gidecektim," dedi dişlerini sıkarak. "Zerenoğlu senin misafirin olduğum için iyi olduğumu görmeni istemiş."

"Hoş bir görüntüydü," diye mırıldandı Utku. "Hansel ve Gratel'deki cadı gibi besledi kurbanını."

"İyi yaptın Zühre," dedi Zeynep, "Yaptığın işgüzarlığın bedeli, Giray."

"Katılıyorum," dedi Ayça. "Doğum günü partisi diyor kızın haberi yok!"

Furkan sandalyesinde iyice kaykıldı. "Anlamıştım zaten. Zühre beni niye doğum gününe davet etsin ki?"

Diğerleri onun bu sözlerine gülerken ben biraz utanmıştım. "Böyle bir deliliği yapmadığımı temin ederim, hele birçoğunuzu bir kez görmüşken..."

"Ben yine de hediye aldım," dedi Gizem hoş bir gülümsemeyle. Şok içinde ona baktığımda kıkırdayarak çantasını açıyordu. Küçükken beni her gördüğünde gofret veren ablayı hatırlatmıştı.

"Gizem, senin yaptığın hepimizi kötü gösteriyor," dedi Ayça arkadaşının eline vurup çantasını karıştıran eli durdu. "Biraz şov yapmak istemiştim ama o halde sonraya kalsın."

Biz yeni gelenler boş kalan yerlere yöneldiğimizde Giray başköşeden kalkıp zorla beni oturttu. Yanıma oturduğunda içimde beliren mutluluk artık refleks haline gelmişti. Bir kutu pizzayı bana uzatırken, "Geçen olanlar?" diye sordu.

Bir an ne demek istediğini anlamadığım için duraksadıktan sonra Taner'le konuşmamızı hatırladım. "Önemsiz bir şeydi," dedim ağzımı pizza dilimiyle doldurmadan önce. Taner'in teklifini öğrendiğinde öfkeden ziyade yaşayacağı üzüntüyü tahmin ediyordum, bu nedenle bilsin istemiyordum. İkna olmasa da ağzım tıka basa dolu olunca daha fazla sormamıştı.

"Hadi Giray'ın işgüzarlığının intikamını almak istedin, ben ne yaptım Zühre," dedi Murat ağlamaklı bir sesle. Onun için konu hâlâ yanında oturan Taner'di.

"Sizin aranızda ne oldu da böyle kanlı bıçaklısınız?" diye sordu Özge.

Taner pizzasındaki mantarları çıkarırken Murat uzun uzun kolasını içiyor, Giray'sa az önce benim kullandığım teknikle bol bol pizza yiyordu. Hatta iki dilimi üst üste koyup kıvırdığını gördüğümde onu durdurup bir dilimi bırakmasını sağlamıştım.

Anlaşıldığı üzere üçü de bunu konuşmak istemiyordu fakat bizler bu ipin ucunu bırakmayacaktık.

"Bunu bir grup terapisi olarak düşünün," dedi Sevim psikolog kimliğine bürünerek.

"Bir şey yok," dedi Murat. "Bazı insanların birbirinden hazzetmemesi için sebep yoktur."

"Kesinlikle," diye arka çıkan Taner sonunda ayıklamayı bitirip pizzasını yemeğe başlamıştı.

İşleri kızıştırmadan önce boğazımı temizledim. "Giray, biz küçükken münazara takımına girdiğinde Taner'in onu kıskandığını, bir numara olmayı kaybetmeyi sindiremediğini söylemişti." Kelimesi kelimesine hatırlamasam da bu da aynı kapıya çıkardı ne de olsa.

"Bir numara olmayı kaybettiğimi mi düşündün?" diye sordu kaşlarını kaldırırken. Sahte hayreti Giray'a yönelmişti. İtiraf etmeliyim, konu Giray olduğunda fazla sinir bozucu davranıyordu. "Sen matematikte iyiydin ben fende. Boş konuşma."

"Ben matematik ve fende iyiydim, sen matematikte iyi değildin," dedi Giray kayıtsız kalmaya çalışarak. Her an üstüne atlayacakmış gibi duran bedenini yok sayarsak tabii. "Yıllardır böyleyiz," diye bir açıklama yaptı seyircilerine. "İngiltere'ye gitti geldi hâlâ aynı." Sonra bana döndü. "Görüyor musun? Bazen istemsizce sevmezsin birilerini."

Beni istemsizce seveceği bir gün gelir miydi?

Taner başını salladı. "Haklı," diye dikkatleri çektiğinde bizden birkaç gülüş koparmıştı.

"Yüzyılın düşmanları olarak fazla hem fikirsiniz," diye açıkladı Zeynep başını hayretler içinde sağa sola sallarken.

Taner'in gözleri bir an için ışıldadı. "Aman öyle şeyler söyleme, sonra fikirlerimi de kıskanıyorsun der, hiç uğraşamayız."

Türlü atışmalarla akşam yemeğini bitirdiğimizde kumsalda minderlerle çevrelenen alana bir ateş yakıldı. Devamlı polemiklerle bölündüğü için uzun bir süre Uno oynadık. Belki uzun süreli bir geçmişleri olduğundandır, Taner ve Giray'ın çok da kötü anlaşmadığını düşünmüştüm. İki arada bir derede bunu Giray'a söylediğimde böyle bir günün tatsız bitmesine izin vermeyeceğini söylemişti. Taner'e bu hakkı vermeyecekti.

Bu akşam edindiğim farkındalıklardan biri öyle ya da böyle burada olan herkesin birbirini tanıdığıydı. Bir diğeri ise Taner'le en çok iletişim kurup onu bizden biri yapanın Zeynep olmasıydı. Aramızda geçenleri bildiği için arkadaşım başlarda biraz mesafeli olsa da Taner'le dili iyi uyuştuğu için kısa sürede onunla koyu bir muhabbete girmişti. Sosyal kelebeğimi çok iyi tanıdığımdan Taner'i bir gün köşeye sıkıştırıp gözünü korkutmam gerektiğini düşünecek kadar ondan hoşlandığını anlamıştım. Fakat bir yandan da Zeynep'in etrafında pervane olmasından endişelenmem gereken kişinin Taner olması da mümkündü.

Giray meyve getirmek için içeri gitti, Furkan ve Murat yalnızlık hakkında bir arabesk şarkı söylemeye başladıklarında yuhalansalar da repertuarlarını geniş tutup ara vermeden diğer şarkılarla devam ettiler. Bu sırada telefonu kulübede bıraktığını söyleyen kuzenim gidip getirmemi istedi benden.

"Git kendin al," dedim omuz silkerek.

Elini yumruk yapıp sallamaya başladı. "Taş, kâğıt, makas."

Nedendir bilinmez bu oyun sayesinde her şey adil oluyor gibiydi. Kaybedip ayaklandığımda gocunmadan kulübeye doğru yürümeye başlamıştım bile.

Kumsala geçmeden önce birlikte topladığımız masada Sevim'in telefonunu ararken Giray mutfaktan çıkmış, bana doğ-

ru geliyordu. Hiç heyecanlanmamışım gibi yere eğilip masanın altına bakarken yanı başımda durdu. "Gelsene benimle."

Doğrulduğumda göz göze geldik ve aramızdaki yakınlık beni elektriklendirdiğinde hafiften masaya arkamı verip daha güvenli bir alan elde ettim. "Sevim'in telefonunu arıyordum."

Gülümsememeye zorladığı dudakları konuşurken kıvrıldı. "Telefonu Sevim'de." İtiraz etmek için ağzımı açtığımda devam etti. "Seni buraya göndermesi için bir ricada bulundum da."

Bana sorsa hemen gelirdim ama dünden beri devam eden olumsuz cevaplarım onu bu yola itmiş olabilirdi. Gözlerim kısıldı. "Niçin?"

"Gidince görürsün," derken gözlerindeki ışıltıdan heyecanlı olduğunu anlamıştım. Başımla onayladığımda içeri girmiş, kollarına sıkıştırdığı kilim ve battaniyeyle merdivenlerden aşağıya, bodrum katına inmiştik. Uysal bir şekilde onu takip ederken bu sessizlikten ne çıkarması gerektiğini bilmeyen sevdiğim ara sıra bir tepki almak istercesine bana bakıyordu. Bodrum duvarlarının siyah perdeyle çevrili oluşunu biraz garipsemiştim tabii fakat son zamanlarda olanlar sağ olsun biraz dirençliydim.

Yine de odanın diğer ucundaki perdeyi aralayarak çelik daire kapılarından birini açığa çıkarıp cebindeki anahtarla kapıyı açtığında yeraltı tünelinin taş koridoruyla karşılaşacağımı düşünmemiştim.

Şaşkınlıkla aralanan dudaklarım onu memnun ederken tünele girmeden önce telefonunun fenerini açtı. "Sana bulduğum diğer kapının bir sahile çıktığını söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Burası orası mıydı?" dedim hayranlıkla. Kapı tünelin duvarına açılıyor, tünel boyunca serin bir rüzgâr uğulduyordu. Kapıyı kapattıktan sonra bakışları sol tarafı göstermiş, o yöne doğru yürümeye başlamıştık.

"Kapıyı keşfettiğimde kulübenin yerinde eski bir yazlık vardı ve çıkış betonla kapatılmıştı. Ben de evi satın aldıktan sonra yıktırıp burayı yaptım." Bakışlarımdan zenginliğini ima ettiğim anlamını çıkararak güldü. "Gayet ucuza anlaştık, kulübeyi de bizzat arkadaşlarımla yaptığım için çok masraf çıkmadı."

İleride yukarı çıkan taş merdivenler Ayasofya'nın yukarısına çıkan eğimli yolu hatırlatmıştı. Orada olduğu gibi terliklerimin kaymaması için temkinli adımlarla arkasından yürümeye başladım.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Buraya yakın başka bir çıkış daha var," dedi gizemli bir sesle. "Geldik sayılır."

Merdiven bittiğinde dümdüz devam eden yolun sonundaki açıklığı hayal meyal seçebilmiştim, rüzgâr o taraftan geliyordu ama fener ışığı o kadar ileriyi göstermediği için neye benzediğini seçemiyordum.

"Yoruldun mu?" Herhalde yirmi dakikadır yürüyorduk.

Biraz yorulmuştum ama heyecanlı bir yorgunluktu bu, başımı olumsuzca salladım.

Yolumuz bittiğinde çok daha fazla yorgunluğa değeceğini düşünüyordum. Kalbim tatlı bir çarpıntıyla şenlendi.

Karşımızda az önceki açıklığa oturtulmuş demir parmaklıklı bir kapı vardı. Bu kapı kayalıkları çevreleyerek bizi ve en önemlisi akıl sağlığımı güvende tutuyordu. Bilirsiniz, ben yüksekten çok korkuyordum.

Demir parmaklıkların ötesi uçsuz bucaksız Akdeniz ve geceyi aydınlatan pırıl pırıl galaksiydi.

Biraz yüksekte olsam, derin gökyüzüne baksam ne kadar küçük olduğumu anlar ve hepsi üzerime devrilecekmiş veya hipnotize olup aşağıyı boylayacakmış gibi hissederdim. Karşımdaki manzaradan denizin bir hayli yukarısında olduğumuzu anlamış ve sanki yerle gök arasında asılı durduğumuzu

düşünmüştüm. Yerden destek almak amacıyla diz çökerken Giray verdiğim tepkiye hoşnutlukla güldü. Elindeki battaniyeyi omuzlarıma sarmak için yanıma çöktü. Bir battaniye onda kaldığında aynı battaniyeden iki tane getirdiğini fark ettim. "Mucize gibi, değil mi?"

Hayatımın büyük kısmını İstanbul'da yaşayan biri olarak sahil mekânlarının lazerli ışıklarının vurduğu, buğulu kara göğe alışkındım ben. Antalya'da geçirdiğim zamanlarda bile böylesine bir tabloya bakmamıştım. On sekiz yıllık ömrüme şahit olan milyonlarca yıldızla bir seferde tanışıyor gibiydim. Giray ortamı bozmasın diye telefonunun fenerini geldiğimiz gibi kapatmış, karanlığa alışmakta olan gözlerim yıldızların diyarına harikulade bir giriş yapmıştı. Burası sahiden fantastik bir filmin çekileceği mekân olabilirdi. Benim gibi bir korkağa bu deneyimi yaşamasında yardımcı olan taş duvarların arasından sızan manzara gözlerime ziyafet çekiyordu.

"Şu an falezlerin içindeyiz," dedim gözlerim Giray'ı bulurken. Tebessümle başını salladığında devam ettim. "Kayaların içini mi oymuşlar?"

Giray ayağa kalkıp demir parmaklıkları kavradığında endişeyle dizlerim üzerine yükseldim. "Çok yaklaşma!"

Kapıyı kendine doğru çekip açarak sol duvara yasladı. Şimdi arada bir engel yokken bu çıplak görüntü daha gerçek ve heybetli görünmüştü gözlerime. Saçları uçuşan Giray hâlâ çekilmediği için neredeyse emekleyerek ona yaklaştım. "Oradan çekilip yanıma gelir misin? Gerçekten aklıma kötü kötü şeyler geliyor."

Neyse ki beni daha fazla zorlamadan, "Anlaşıldı," dedi ve yanıma geldi. Bir baş hareketiyle kenara çekilmemi işaret ettikten sonra kolunun altındaki kilimi yere serdi. Oturduğunda sırtını sol duvara yasladı, elindeki battaniyeyi dizinin üstüne koydu ve benim de oturmam için elini karşısındaki boş alana vurdu.

Tünel nispeten geniş olduğundan bağdaş kurup oturduğumda sıkışmamıştık. Pütürlü zemin kalın kilim sayesinde rahatsızlık vermiyordu. "Daha önce burası tamamen açıktı, demir kapıyı ben taktım," dediğinde büyüyen gözlerim onu bir kez daha eğlendirmişti. "Bana kalırsa burayı ceset fırlatmak, mahkûmları idam etmek için falan kullanıyorlardı. Belki insanları bu yolu yürüyüp kendi başlarına atlamaya zorluyorlardı."

Karamsar sözleri bu güzel manzarayı silikleştirmek için çabalarken deniz altındaki kemikleri düşünmemeye çalıştım. "O senin hayal gücün, buranın büyüsünü bozamazsın. Belki şehrin çöpünü filan atıyorlardı." İkimizin de hak veremediği bir ihtimaldi. "Günün diğer vakitlerinde nasıl oluyor merak ettim şimdi."

"Güneş çok sert çarpıyor," dedi başını iki yana sallayarak. "Çok da sıcak oluyor. Günün en iyi vakti şimdi."

"Buraya sık mı geliyorsun?"

"Çok sık," derken karanlığın içindeki yüzü yeni yeni netleşmeye başlamıştı gözlerimde. Başını duvara yaslamış, gökyüzüne bakıyordu. "Sana bir şey anlatmak istiyorum," dedi bana döndüğünde. Hafif bir gülümsemeyle bakarken karanlıkta bir çift ay gibi parlayan gözleri samimiydi.

Sessizce başımı salladım. İstediği kadar konuşabilirdi.

"İki yıl önce keşfettiğimden beri yaz olsun kış olsun, ne zaman Antalya'ya gelip vakit bulsam kendimi burada buluyordum. Beni rahatlatan çok az şeyden biriydi ve artık vazgeçilmez olmuştu. Tüm dertlerimi döküp gidiyordum, bazen geceleri de kaldığım oluyordu. Feci soğuk oluyordu ama... Huzura eriyordum işte." Aldığı nefes göğsünü hareket ettirdi. "Ve burayı gördüğüm günden beri hep seni getirmeyi istiyordum."

"Balıkçıda konuşurken demiştin ya, Giray sabahtan akşama kadar birlikte olsak da her buluştuğumuzda bensiz ne yaptıysa anlatırdı diye. Ben gerçekten her şeyimi seninle pay-

laşmayı seviyordum. Anılarımı, yediklerimi, çiçeklerimi, hayallerimi... Seninle paylaşmak hayatımdaki en tekdüze ve en şahane şeydi. Birkaç aylık birlikteliklerimiz bitince bunu çok özlerdim. Ama bir gün sen İstanbul'a temelli döndün. Büyük bir boşluğa düştüm, kıymetini daha iyi anladım. Senin gibi bir başkası yoktu ve ben bunu istemiyordum da. Sonra bir gün İstanbul'daki evinizde gece lambasının duvarında yarattığı gölgeyi hayali arkadaş olarak seçtiğini söylediğin aklıma geldi. O günden sonra edindiğim ilk gerçek dostum, ilk aşkım hayali arkadaşım haline geldi," derken bunu saçma buluyormuş gibi gülmeye çalıştı. Yüzünde beliren yalnızca hüzündü.

Nefesimin kesildiğini fark etmedi. Devam etti. "Bu öyle bir anlık bir heves filan değildi. On beş yaşından sonra bir hayali arkadaş edinmiştim ve bu yıllarca devam etti. Duvarlarım, günlüklerim, göklerim sen oldun ve ben seninle paylaşmaya devam ettim. Sesini unutsam da, yüzünü görmesem de aklımda yaşıyordun. Tabii gece gündüz seni düşünmüyordum, o kadar aklımı yitirmedim. Ama içimdeki en güzel şeyler bir zamanlar sana yöneldiğinden olsa gerek ben onlardan başka tutunacak dal bulamıyordum. Afyon'un hücrelerindeki beyaz duvarlarda, zindanlarından giren küçük gün ışığında da sen vardın."

"Sonra bu manzarayı keşfettim sıkıntıyla yürüdüğüm bir gece. Bu yıldızların bana hatırlattığı sen oldun. Ben de Zühre'yi ait olduğu yere, bu gökyüzüne bıraktım. Sen Antalya'ya gelene dek seni burada bekledim. Seninle burayı paylaşmak istiyordum."

"Seni o salonda gördüğüm an yaşadıklarımı anlatabileceğimi sanmıyorum. Hayali arkadaş diye diye hayaletini görmeye başladığımı düşünmüştüm. Bir daha ve bir daha bakmak istiyordum sen olduğuna emin olmak için. Kollarından tutup sarsmak istiyordum. Ne kadar güzel olduğunu aklım almıyordu. O gün sana tekrar âşık oldum. Bu aşk benim

alışmamı beklemeden olağanüstü bir hızla büyümeye devam etti. Sana yıllarca yüklediğim şeylerin etkisinde miyim diye sorguladığım da oldu fakat sen bana onları unutturmuştun. Geldiğinde seninle bir şey paylaşmasam da başka hiç kimseyle paylaşmayacak kadar sendeydim. Buraya gelmeyi de bıraktım çünkü sen bu göğü sönükleştirmiştin ve ben sadece seni görmek istiyordum. İlk aşkımı bile sönükleştirecek bir sevgiydi içimdeki." Yutkundu. "Şu an da bakmalara doyamadığım bir sen varsın."

"Seni gökyüzüne sığdıramadığımı, bütün hayallerden daha güzel olduğunu anladım. Göğü denize bıraktım. Tüm yıldızlarım ve galaksilerim artık sende, benim için yalnız sen kaldın. Her şey gibi, tüm diğer mucizeler gibi benim için en önemli olan mucizeyi artık senden saklayacak gücüm kalmadı. Herkes duymuştur ama ben en çok senin öğrenmeni istedim. İnsanların kalbine düşürülen sevginin gökteki yıldızlar gibi bir mucize olduğunu bana sen öğrettin. Seni çok seviyorum."

"Sık sık yaşaran kahverengi gözlerin, şelaleler gibi çağlayan kahverengi lülelerin, sesin, düşüncelerin, tuhaf şakaların, kahkahaların, soğan gibi olan kalbin, adını verdiğim manolya, Zühre Demirhan. Sen ve seninle ilgili her şeyi o kadar çok seviyorum ki bu biraz haksızlık. Şimdi sen böyle ağlarken benim içimin kan ağlamasında zerre adalet yok," dedi huysuz bir ihtiyar gibi. Sonra elini uzatıp gözlerime düşen bukleyi toplu olan diğer saçlarımın arasına sıkıştırdı. "Arkadaşı onu seviyor diye ağlayan Manolya," dedi tatlı bir sitemle.

Giray beni seviyor.

Giray beni seviyor.

Giray beni seviyor.

Hayatımda yüreğimi sımsıkı kavrayacak böyle bir konuşma ve yüreğimi kendi yüreği içinde tutan başka bir insan

daha olmayacağını biliyordum. Ve anladığım bir şey daha vardı; Giray sahiden, gerçekten beni seviyordu. Belki bir ömür beni sevmeyeceğini kabul etmişken birkaç dakika içinde tüm dengeleri değiştiren bir mucize gerçekleştirmişti. Bu mucize dünyanın bir yerinde mevcut olduğundan bile habersiz olduğum mutluluğu bana yaşatıyordu. O kadar fazlaydı ki gözyaşı kanallarımdan sağanak olarak iniyordu mutluluğum.

Sevincim ne olursa olsun yaşadığım şoku bastırmıyordu. Hatta ikisi birleşip kalp krizine dönüşmüşlerdi. Beynim ve kalbim bir olmuş, metrelerce uzayacak el yazmalarına işlenecek cümleleri ağzımda biriktiriyordu. Elim kalbimdeyken aradan sıyrılan ilk şey, "Ne zamandan beri?" Sorusu olmuştu.

"Kalubela?" Tepkili bakışlarımla gülümsedi. "Bilmiyorum," dedi omuzlarını kaldırarak. "Kim bilir ne zaman başladı."

Sabırsızca dizlerimin üzerine yükseldim ama sabırsızlığım kendimeydi. "Ara sıra bazı bazı diyeceğimi kabullenmişken..." Sözleri ağzımı terk etmekte ikinci sıradaydı. Telaşla saçlarımı çekiştirirken onun kurduğu cümlelere yaklaşamayacağımı biliyordum. İşin aslı onu sevdiğini söyleyen ben olsaydım o da dilini yutardı. Ya da yutmazdı, Giray'dan bahsediyorduk sonuçta.

Ağzımdan çıkanların ne olduğunu ve içinde olduğum karmaşayı anlamlandırmış değildi. "Ne?"

Beynim uyuşmaya başlamıştı. Şuraya yığılıp kalmadan, en önemli sözleri sona saklamakla uğraşmadan burnumu çekerken kesik bir nefes aldım. "Ben de seni çok seviyorum."

Nefes nefese tepkisini bekledim. Önce kaşları çatıldı. Sen bir uzaylısın ve seçilmiş kişisin demişim gibi bakıyordu. "Hayır," dedi gözleri kısılırken. "Öyle bir şey olsa bunu anlardım."

Garip bir telaş içinde olduğumdan, yükselen öfkeme şaşırmamak gerekirdi. Omuzlarını tuttuğumda ellerim küçük

kalsa da kavrayışım güçlüydü. "Anlamadın çünkü anlamaman için büyük bir savaş verdim. Yıllarca senin benden hoşlanmanı bekledim, kaç defa ilan-ı aşkın kıyısından döndüm sayamam."

Omuzlarını bırakıp geri çekildiğimde hâlâ dizlerimin üstündeydim. "Buraya döneceğimi öğrendiğimde görmek istediğim yalnızca sendin, ben hâlâ Yosun'da senden ayrıldığım yerdeydim. Altı yıl sonra seni gördüğümde bayılacaktım neredeyse. Deli umutlar yeşermişti kalbimde. Ama sonra bana sevgilini tanıttın, ben senin sevdiğin, senin seçtiğin insanla yarışamazdım ki." Öfkem azıcık parlayarak gitmiş ve biraz sakinleşmiştim. "Daha kötüsü seninle arkadaş olmaktan bile men etmiştin beni. Kalbimi defalarca kırdın ki bunun mümkün olduğunu bilmiyordum bile. Benden nefret ettiğine emindim ve bu beni mahvediyordu. Seninle aynı havayı solumak beni öldürüyordu ve İstanbul'a geri dönmek istiyordum," dediğimde gözünden bir damla yaş süzüldü.

Ondan hıncımı almak için anlatmıyordum bunları. Bugünden sonra hınç içimde barınamazdı. Ama sakladıklarımı artık bilsin istiyordum. Profesyonel tek taraflı aşktan emekli olmuştum ne de olsa.

"Sebeplerini öğrendikten sonra belki bir şeylerin değişeceğine inanmıştım ama geçen hafta senin için bir baş belası olduğumu öğrendiğimde hayatımdaki en istikrarlı nokta, sana olan aşkım, bir karadelikti artık. Bana verdiğin acılardan değil. Çok kırdın, çok incittin beni ama sana olan sevgim an be an büyüyen bir karadelikti. Sensiz yapayalnız ve mutsuz öleceğimden başka bir şey hayal edemiyordum. Binlerce, milyonlarca defa söylemek istedim..."

Bileğimden tutup beni çektiğinde kucağına, kollarının arasına düştüm. Acemi bir kuş olarak içinde olduğum kapana memnuniyetle teslim oldum. Öpücükleri saçlarımda, şakağımda, yanağımda dolaşırken sersemledim. Gözyaşlarının

ıslattığı yanaklarımı elleriyle kuruttu. Her şey inanılmaz bir şekilde daha iyi oldu. Bilmediğim yaralarım tarihten silindi. "Affet beni. Çok üzdüm, çok incittim seni."

"Affettim," dedim sıkıca sarılırken. Hızlı kalp atışlarının kırılgan sesini dinlemek içimi sızlattı.

"Senin beni sevebileceğin ihtimali olsa da sevdiğini hiç düşünmemiştim," dedi saçlarımı okşarken.

"Ben de senin beni sevdiğini." Beni buhrana sokan şeylerden şimdi tatlı tatlı bahsedebiliyor olmam ilginçti. "O yüzden ödüm kopuyordu. Beni kendinden tamamen uzak tutarsın diye."

"Ben de senin benden nefret etmenden korkuyordum. O yüzden geçen hafta sessiz kaldım," dedi mahcup bir sesle. "Özür dilerim."

Güldüm. "Ama sık sık bahsettiğin o soğanın içinde sen vardın."

Gülüşünü en derinden işitti kulaklarım. "Çok sevindim," diye fısıldadı kulağıma.

Tüylerim ürperirken göğsündeki başımı hafifçe kaldırıp gözlerinin içine baktım. Kirpikleri hâlâ ıslaktı. "Ben de çok sevindim."

Başparmağı yanağımdaki gamzeyi okşarken bir kıvılcım çakmıştı. "Gökyüzüm, mucizem, Manolya'm."

"Efendim gümüş gözlü yerçekimi?"

Tabirim komik gelmiş olacaktı ki dudaklarını bastırdı. Yanağımı gamzenin olduğu yerden sıktı. "Seni çok seviyorum."

Acıyla burnumu kırıştırırken tembel bir gülümsemem vardı, silinmiyordu. İçim saf bir coşkuyla dolu doluydu. "Ben de seni çok seviyorum. İyi ki varsın."

Başı yana eğildi. "Sen de iyi ki varsın."

Çırpınan kalplerimiz hakkında yorumda bulunmadan ne kadar öyle kaldık bilmiyorum ama uzun bir süre konuştuk,

paylaştık. Esnemelerime hâkim olamadığım sıralarda, "O mendebur Taner'in suratını görmek istemiyorum ama artık gitsek iyi olur," dedi.

"Bence burada kalabiliriz," dedim memnuniyetle. Başımı omzundan kaldırabileceğimi sanmıyordum, kokusunu solurken uyku bastırmıştı.

"Olmaz." Kollarımdan tutup beni de kendisiyle doğrulttuğunda hoşnutsuzluğumu gizlemiyordum. "Kaç badire atlattın bir de soğuk algınlığı çıkmasın başımıza," dedi ikinci battaniyeyi de omuzlarıma koyarken.

Bunaldığım için omuzlarımdan alıp onunkilere sardım. "Yazın hasta olma konusunda tecrübeli olan sensin, en iyisi seni dinleyelim."

Ben diken üstünde beklerken demir kapıyı kapadı. Kilimi toplamasını izlerken bir milyon puanlık soruyu sordum. "O zaman artık sevgilim misin?"

Sırıtarak kilimi koltuk altına alıp yürümeye başlamadan önce diğer kolunun altına da beni aldı. "Elbette senin sevgilinim. Sen de benim olmak ister misin?" diye sordu çapkın bir bakışla.

Acaba ne kadar etkileyici olduğunu biliyor muydu? En ufak hareketi ve sözüyle yeniden oynat tuşuna basılmış anka kuşuna dönmüştüm. Küllerinden doğmak güzel şey ama beni daha kaç kez yakacaktı? "Büyük bir zevkle," dedim ağır bir nezaketle. "Makam koltuğunda oturduğum süre boyunca yapacağım çalışmaları anlatmak için sabırsızlanıyorum."

Kötü bir bakış attı. "Süre? Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Kahkaham tünel boyu yankılandı. "O konuda şüphem yok. Dünyanın sonuna dek kovalarsın."

"Neden olmasın? Dediğim gibi, tüm uğraşım sensin."

Giray'ın paylaştığı tatlı saplantılardan bir dizi dinlerken kalbe düşen aşk bir mucizeyse, iki kalbin birbirini sevmesi-

nin bambaşka bir şey olduğunu düşünmekteydim. Şüphesiz yolu formülü olmayan, hesap ve zamana uymayan, çok güzel, eşsiz bir mucizeydi.

23

Sahtekâr Umut ve Sahici Acılar

Tarih boyunca görülebilecek en yakışıklı adam, mutfak tezgâhındaki poşetlerin son kontrollerini yaparken sırtını kameralara vermiş, iş aşkıyla ziyaretçisini fark etmemişti. Profilini de alabildiğim bir açıdan yüzündeki küçük tebessümün farkında olmadığını tahmin ediyordum. Bu güzel anın fotoğrafını çekmenin gururunu duydum.

Fotoğraf makinesinin sesiyle başını kameralara çeviren adam, bu kez kaşlarını hafifçe çatmıştı. Tabii bu ifadeyi de kaçırmadık.

Kendileri bu duruma biraz şaşırsa da hızla kontrol altına aldı ve sevenlerine unutulmayacak kareler bırakmak adına istifini bozmadan poşetlerini alıp dışarıya çıktı, bisikletinin önüne yerleştirdi. Sonra hayranlarına dönüp hoş bir gülümsemeyle baktığında bendeniz Zühre Demirhan, "Giray Bey, bir de bu açıdan alalım," diyerek uzaklaştım.

"Hangi magazin?" diye sorarken önüme düştüğü için rahatsız eden geniş hasır şapkama uzanıp düzeltti. Kalp atışla-

rımla doğru orantılı olarak artan deklanşör sesleri Antalya sabahlarını doldurdu.

"*Sevgilimin Bugünü*, efendim."

"Öyle mi?" Bisiklete yerleşip arka selesini gösterdi. "Bir de buradan çekin o zaman."

Hevesle arkasına geçip lens kapağını takmadan önce çarpık bir gülümsemeyle bakıp birkaç poz veren Giray'ı çektim.

"Ellerini uzat bakalım," dediğinde şeker almayı bekleyen bir çocuk edasında hemen ellerimi öne uzattım. İkisini de kendi ellerine alıp karnında kenetledi. "Güvenliğiniz önceliğimiz sayın gazeteci."

Heyecandan ne tepki vereceğimi bilmediğim birkaç saniye sonrasında başımı sırtına yasladım. Pedalları çevirmeye başladığında, geniş sırtı sağ olsun, aptal sırıtışlarımı gizleyebiliyordum.

Dün akşam falezlerden çıktığımızda cemiyet hayatının yeni çifti olarak takdim etmişti Giray bizi. Gece, Giray beni eve bırakırken Sevim'le benim için kimin bir numara olduğu hakkında atışmasıyla kapanmıştı. Murat da gözünün üzerimde olduğunu söylemişti, aldığımız tebriklerle onu yok saymıştım.

Sabaha kadar Giray'la mesajlaşmak gibi bir hayalim olsa da geç yatmama engel olmak için bunu reddetmişti. Fakat bilmediği bir şey vardı ki o da Sevim ve Zeynep, ayrıntıları dinlemek uğruna beni zaten uyutmamışlardı. Üstelik Zeynep Taner'in telefon numarasını almıştı, bu da dinlemeyi kaçıramayacağımız başka bir konuydu.

Giray sabah sekiz gibi arayıp kahvaltı pikniği yapmayı teklif etmişti. Tabii bu Antalya denen cehennemde piknik yapmak istiyorsanız sabah ve akşam arasında bir seçim yapmanız gerekirdi. Onun okumasını istediğim bir kitabı getirmemin yeterli olacağını, her şeyin hazır olduğunu söylemişti. Ben de bir kitap ve fotoğraf makinemi almıştım yanıma, çünkü bir gün önceye kıyasla Giray'ın fotoğraflarını

çekmenin güzel bir tarafı varsa o da erkek arkadaşım olan Giray'ı ilgiye boğmaya çekinmeden çekmekti.

"Rahat mısın?" diye sordu rüzgâr saçlarına dolanırken.

Sonuçta bulutların üstünde oturmuyordum ama bulutların üzerindeydim. "Rahatım."

"Nereden çıktı bu fotoğraf çekmek?"

"Mazbatayı alınca yapmak istediğim şeyler arasında sevgilimle dolu dolu fotoğraf çekinmek vardı," dedim hafif bir çekingenlikle.

Omzunun üzerinden muzip bir bakış attı. "O zaman nihayet seni de fotoğrafların içinde görebileceğim?"

Bu kısmı pek düşünmemiştim işte. Fotoğraf çektirmek benim için korkutucu bir eylemdi. Anları ölümsüzleştirmek güzeldi elbet ama zorlama gülümsemelerim, ayrı boyutlardaki gözlerim ve yüzümdeki her bir kusur gözler önüne serilince kendimden fazlasıyla soğuyordum. Giray beraber fotoğraf çekmeye başladığımızdan beri bu konuda değişmem için sabırlı bir uğraş içindeydi. "Bilmem, belki de görürüz," derken geçiştirmek için söylememiştim. Birlikte fotoğraflarımızın olmasını o kadar çok istiyordum ki.

Evleri, tarlaları, çayırları aştığımız yollarda bir süre daha devam ettik. Çiçek dolu kırlara geldiğimizde bisikleti durdurdu. Bir tek bulut dahi olmayan gökyüzünün altı yeşilin en güzel tonları ve renk renk çiçeklerden oluşuyordu.

İndiğimizde, "Siftahı yapalım," diyerek makinenin askısını boynumdan çıkardı.

"Şimdi mi?" diye sordum korku dolu gözlerle.

Cevabını fotoğraf makinesini açıp lensi bize çevirerek, omzuma kolunu atıp beni kendisine yaklaştırarak verdi. "Hadi gül," dedi gözlerime bakarak.

Önce ona, sonra makineye baktım. Omzumdaki kolu, vücudunun ısısı, hemen yanımdaki güzel suratı zaten yeterince gerilmeme sebep olmuştu. "Gül denince gülünmüyor."

Derin bir nefes verdim. "Ama denememi istersen..." Sapanla gerilmiş gibi duran gülümsememi gösterdim.

Dudaklarını bastırırken burnundan ses çıkararak güldü. "Benim hatam." Makineyi biraz indirip diğer eliyle şapkamı başımdan çıkardı, kendi başına taktı. O hali aklıma ünlü bir manga karakterini getirince istemsizce güldüm. Sonra da deklanşör sesi duyuldu. Giray fotoğrafımızı çekmişti.

O da bu kadar çabuk olmasını beklemiyor gibiydi. "Aklımda ne planlar vardı, nereden bileyim bir bakışımla güldüreceğimi?"

Galiba o ne yaparsa yapsın ben zaten gülecektim.

Çektiği fotoğrafa bakmak için makineyi çevirdiğinde ben de görmek için yaklaştım fakat güneş vurduğu için tam olarak göremiyordum. Giray düz bir ifadeyle makineyi kapattı.

"Daha ben bakmadım," dedim almak için uzanırken. Elini benden uzaklaştırdığında yüzünde hin bir gülümseme vardı.

Tekrar uzandım. "Çok mu kötü?"

"Ne münasebet," diye karşı çıktı. Yetmedi askıyı kendi boynuna astı. "O kadar güzelsin ki sonraki çekimler için baskı altında hissetmenden endişe ediyorum."

Ağzının tadı kaçmasın Zühre demiyor da... "Anlıyorum," dedim güçsüz bir tebessümle.

Burnumun ucuna parmağıyla bir fiske vurdu. "Eve gidince bakarsın Manolya." Poşetleri bisikletten alıp diğer eliyle elimi kavradı ve karşımızdaki çınar ağacına doğru yöneldi.

"Hastayken bana baktığın için bu kez her şeyi ben hazırlamak istedim," dedi ağacın gölgesinde durduğumuzda.

Gerek yoktu ama hoşuma gitmediğini söyleyemezdim.

Yere koyduğu poşetlerden birinden çıkardığı örtüyü serdi. Ayakkabılarımızı çıkarıp oturduğumuzda sepete bir bakış attım.

"Rica ediyorum, size servis etmeme müsaade edin Manolya," diyerek bakışlarımı def etti.

"Buyurun Giray," dedim kıkırdayarak.

Sarılı tostlar, kutulanmış meyveler ve buzlu limonata vardı menümüzde. Tostlar Ayvalık tostuydu ve itiraf etmeliyim tadı çok güzeldi. Giray başta beni izlerken biraz gergindi ama ne kadar hızlı bitirdiğimi gördüğünde yüzüne doygun bir özgüven oturdu. Üzerine ettiğim iltifatlar da bundan sonra bana sık sık Ayvalık tostu yapacağına kesinlik kazandırdı.

"Bir şey sormak istiyorum." Tostumu bitirmek üzereydim. "Şu kıvırcık kestane saçlar ne iş?"

Sözcüklerimin beyninde ışık yakması biraz zaman aldı. Henüz yutmamış olduğu lokma boğazına takıldığında öksürmeye başladı. Uzattığım bardağı alıp hemen içerken yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Boğazında kalan lokmalar mıydı sebebi yoksa sorduğum soru muydu bilmesem de en azından şu an çok tatlı göründüğünü biliyordum.

Begüm dün akşam döndüğümüzde Giray'a kıvırcık kestane saçları sormamı istemişti. İçeriğini anlamasam da benim saçlarımın tanımı olunca haliyle içimde bir merak uyanmıştı.

"Nereden çıktı?" diye sorduğunda omuz silktim. "Nereden olacak, elbette Begüm'den," dedi gözlerini devirerek. "Aranızdan su sızmıyor."

"Şu sıralar edindiğim iyi bir dost."

"Bana kimseyi sevmediğini söylemişti," dedi konuyu değiştirme çabasıyla.

"Çünkü ben ona öyle söylemiştim. Ee, kıvırcık kestaneler?"

Yüzünü buruştururken çekingenliği tarif edilmez bir mutluluk veriyordu bana. Onu çekingen görmek hemen vazgeçilemeyecek nadir bir durumdur zira.

Boğazını temizledi. "İki üç hafta önce lise mezunları toplanmıştık," dedi. "Doğruluk mu cesaret mi oynadığımızda biri kadınlarda en sevdiğim saçları sordu, aklıma seninkilerden başkası gelmedi."

Yanaklarım kızarırken içimde bir cadı kazanı karıştırı-

lıyordu. "Bu biri bir kız mıydı?" diye sorduğumda başıyla onayladı.

Onların neyineyse Giray'ın hangi saçı sevdiği...

Bağlantıları kurdum. "Şu Yağmur Genç'i gördük iki gün önce, saçları bu tariflere uyuyordu. Begüm saçlarını değiştirmesini söyledi."

Kahkahalarla güldü. "Hâlâ var mı böyle şeyler yapanlar?"

"Daha önce de oluyor muydu?"

"Hep vardı," dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

"Misal?"

Gündelik şeylermiş gibi sıralamaya başladı. "Yanımdaki sandalyeyi kapmaya çalışanlar, gruplar halinde aşkını itiraf eden arkadaşlar, mektuplar, şarkılar, fotoğraflarımı okulda satanlar, adımı kollarına jiletle kazıyanlar..."

"Ne?" Çıta bir anda çok yükselmişti. "G harfi için kaç çizik atılması gerek..." Sızlayan kollarımı vücuduma sardım. "Başka var mı?"

"Bilmem," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Teklifini kabul etmediğim için krize giren, okul değiştiren çok olunca kızlar ortaokuldayken kendi aralarında karar vermişlerdi. Kimse benimle çıkmazsa ben hepsinin olurmuşum." İç çekti. "Bu yüzden imrenen erkekler vardı ama fazla boğucu bir durumdu."

Fi tarihindeki okul dizilerinin gerçeklik payı vardı demek ki. "Hiç haberim yoktu," dedim. Tabii Giray'ın peşindeki kızları bilirdim ama ünlü/hayran ilişkisinde olduklarını hiç fark etmemiştim.

"Sana bulaşmasınlar diye akraba olduğumuzu söylemek zorunda kalmıştım," dedi yüzünü ovuştururken.

Yok artık.

Kahkahalarla gülmeye başladığımda yüzünü ekşitti. "Gerçekten zor zamanlardı."

"Bir saniye," dedim yaşaran gözlerimi silerken. "Sen ortaokula kadar da kimseyle sevgili olmamıştın..."

"Filiz vardı ya," dedi sırıtarak.

"Üf, başlatma Filiz'e şimdi." Filiz anaokulundaki sevgilisiydi, bu hikâyeyi bin defa dinlemiştim. Şimdi keyfimi kaçıramazdı. "Yani ben ilk miyim?"

"Teknik olarak ikinci." Yüzümde ne gördüyse gülümseyen dudaklarını bastırdı. Beni kollarının arasına aldı. "Çok dedikodu çıkardılar ama ilksin Manolya. Başka kim olabilir ki?"

"Hayran kitlenin gazabına uğrarsam?" diye sordum. Bana ne kadar güzel baktığını yeni yeni fark ediyordum. Kalp sağlığıma iyi gelmese de efsunlu gri gözlerinden ayrılamıyordum.

Dudakları kıvrıldı. "Karşımda durmanın ne demek olduğunu öğrenirler."

Meyveleri ağır ağır yerken getirdiğimiz kitapları okumak için değiş tokuş ettik. O bir deneme kitabı getirmişti, yazarın melankolik havası tam benlikti ki seveceğimi düşünmüştü.

Artık ne kadar melankolik görünüyorsam...

Ben de lise arkadaşlarını anlatan komik ve sıcak bir kitap getirmiştim onun için. Giray sırtını çınar ağacına verdi, ben de başımı dizlerine koyup uzandım. Okuduğum kitap nispeten daha kısa olsa da üzerinde konuşulacak şeyler çoktu. Sık sık yorumlarda bulunarak uzun uzun okuduk.

Meyveleri bitirmek üzereyken akşam gideceğimiz yemeğin ve bizi abluka altına almış diğer nice problemin karmaşasından ne kadar uzakta olduğumuzu fark ettim. Giray'layken böyleydim, en büyük endişem kazanacağım okulun evimden uzaklığı, Giray'la buluşmak için oluşturacağım boşluklarmış gibiydi. Tatlı bir uykunun etkisi altına girerken zamanımın şimdi durması gerektiğinden emindim.

Uyandığımda ilk gördüğüm başımın üzerindeki hasır şapka oldu. Şapkayı yukarı kaldırdığımda ise başını ağaç gövdesine yaslanmış, gözleri kapanmış Giray Zerenoğlu. Hareketlerim bir saniye sonra onun da gözlerinin açılmasına neden oldu, uyuyup uyumadığını anlayamadım.

"Uyanmışsın," dedi gülümseyerek.

Beynim algılamakta geç kaldı. Kalbim tekledi. Acaba son zamanlarda direncim düştüğü için kalbim mi zayıfladı diye düşündüm. Öyle bir şey var mıydı? Nitekim kalbimden yayılan ısı da öyleydi; korkunçtu. Böyle bir hastalık var mıydı?

Onun gülümsemesine uyanmak bana böyle hissettirmişti.

"Saat kaç?" Pürüzlü sesim hâlâ uykuda olmalıydı.

Kolundaki saate baktı. "Bire geliyor," dediğinde doğruldum.

"Çok olmuş." Mahcubiyetle yüzüne baktım. "Bacakların kısmi felç geçirdi değil mi?"

Kollarını kaldırıp gerindi. "Hep böyle durmadık, endişelenme." Ayağa kalkıp elini uzattı. Tutup kalktığımda saçlarımı düzeltti, uzunca bir süre baktı. Elleri yanaklarıma indiğinde gözümün altına güçlü bir öpücük kondurdu. İçimde tufanlara sebep oldu. "Hadi gidelim."

Arabaya bindiğimde rahatlamak için derin bir nefes aldım. Zeynep oturduktan sonra kapıyı kapatırken tereddütlüydü. "Tekrar tuvalete gitmeyeceksin değil mi?"

"Midemde bir şey kalmadı. İyi olacağım," dedim başımı arkama yaslarken.

Bu stresi en son dördüncü sınıfta kameralar önünde okumam gereken şiiri unuttuğumda yaşamıştım.

"Varsa da gidene kadar tut yavrum, orada girersin," dedi dayım arabayı çalıştırırken.

"Survivor'da baygınlık geçiren yarışmacılara benziyorsun," dedi kuzenim.

Parmaklarımı çıtlatmak biraz da olsa rahatlatmıştı. "Ben de hayatta kalmaya çalışıyorum."

Saat altı civarlarıydı, sekizde yemek başlıyordu. Dayımlar bugün için büyük bir oteli ayarlamışlardı. Giray beni eve bı-

raktığında kızlar çoktan hazırlanmaya başlamış, Sevim benim beğeneceğim bordo bir elbiseyi odama bırakmıştı. Odama geçip hazırlanırken sol tepeden sağ aşağıya inen balıksırtı örgümün arasında rengârenk çiçekler görmüştüm. Ben onları olduğu gibi bırakmaya niyetliydim fakat Zeynep böyle gidersem adımın deliye çıkacağını söyleyip sarı çiçekler dışındakileri çıkarmıştı. Hepsini, kurutmak için özenle kaldırdım. Kahvaltı pikniğinin hatıraları olarak saklanacaklardı.

Reşat Demirhan'ın yol boyunca süren sessizliğini içinden tekrar ettiği konuşmasına bağlıyorduk, biz de dikkatini dağıtmamak için pek konuşmamıştık.

Dayım arabayı valeye emanet ettikten sonra hazırlıkları kontrol etmek için bizden ayrıldı, içeri girerken parlak bir gülüşle, karşılaştığı tüm çalışan ve davetlilere selam veriyordu.

"Tam bir profesyonel," dedi Sevim arkasından bakarken.

Daha başlamasına zaman olsa da gazeteci ve televizyoncular gelmiş, giriş yapan davetlileri çekiyor, içerisi için ekipmanlarını kuruyorlardı. Kalabalığı izleyerek içeri girdiğimizde onları konferans salonuna kadar takip ettik. Yüzlerce kişiyi karşılayacak yuvarlak masalar kurulmuş, ikramlara başlanmıştı. Bir görevliye ismimizi verdikten sonra gösterdikleri masaya oturduk.

Konuşmacılar için platforma kürsü koyulmuştu, bir kameraman büyük bir kamerayla karşısında hazır bekliyordu. Salonun bir bölümü basın için ayrılmıştı. Girişten salona gelene kadar, kürsünün arkasında, masalardaki kitapçıklarda Demirhan Şirketi ve Çınar Kimya'nın isimleri yazılmıştı.

Dayımı şimdi anlıyordum. Böyle büyük ölçekli bir organizasyonda heyecanlanmamak elde değildi.

Yanıma biri oturduğunda düşüncelerimden sıyrıldım. "Selam." Ve gümüş gözlerle karşılaştım. Saçlarımdaki sarı çiçeğe değdi parmakları.

Giydiği antrasitten siyaha kaçan gömlek gözlerine ne kadar güzel yakışmıştı. "Selam," dedim kendime geldiğimde.

Onun yanındayken hava ağırlaşıyor, basit hayatî eylemler bile zorlaşıyor gibiydi. Sonu gelecek miydi bu durumun yoksa devam mı edecekti merak ediyordum.

Başını yana eğip bir şey demeden baktı. Ağzını açmıştı ki Sevim'in sert öksürükleri araya girdi. "Yerine geç Giray. Direk gibi dikilmişsin."

Giray kaşlarını çatsa da yanımdaki sandalyeye geçti. Sevim'in onu izleyen bakışlarına aynısıyla cevap verdi. "Önüne dön Sevim."

"Dönmüyorum."

"Ne hasetmişsin be dayanamıyorsun mutlu insan görmeye."

"Ne alakası..."

Onlar günlük tartışmalarına devam ederken Giray'ın diğer tarafına oturan Baran'ı fark ettim. Balık yediğimiz günden beri ilk kez karşılaşmıştık. Kısaca selam verdikten sonra, "Babamlar aynı masada yiyeceklermiş, biz de birlikte oturacağız," dedi.

Gülümseyerek başımı salladıktan sonra Giray gözlerini tekrar uzaklara diktiğinde ben de başka bir şey söylemeden önüme döndüm. Masanın altından parmaklarını benimkilere doladığında içimde hiç bilmediğim çiçekler açtı.

Girişi izlerken tanıdık birini gördüm.

Tıpkı rüyamdaki gibiydi. Beynimde şimşekler çaktı.

Ferit Kaya. Karanlık dünyanın Afyon'u. Dedemin, çocukluğumun ve Antalya'daki bir sürü insanın katili. En iğrenç sıfatlar o ismin yanında uzayıp giderdi.

Oradaydı işte. Hiçbir şey olmamış gibi. Elleri yüzlerce insanın kanıyla yıkanmamış gibi. İnsanları tarifsiz azaplar altında bırakan o değilmiş gibi.

Kapıdan girdikten sonra arkaya doğru ilerledi. Gözlerimi kaçırmaya çalışırken onunkiler beni buldu. Yüreğim tüymek istiyormuş gibi kafesini telaşla zorlamaya başladığında ensemden soğuk bir ter damlası indi. Hareket edemiyordum.

Daha önce karşılaşmadığım bakışlar, medeni bir yüz ifadesinin arkasında iki gizli kara delik, insanı tepeden tırnağa ürperten bir çift göz... Öyle bir elektrik yayıyordu ki etrafına, gözlerinin içine bakmak bile imkânsızdı. Bu gözlerin sahibine ya boyun eğmek isterdi insan ya da ondan köşe bucak kaçmak, yok olmak...

Ben de kaçmak istiyordum ama bunun mümkün olmadığını göstermişti bana.

Aramızdaki bakışma kopmadan evvel hafifçe gülümsedi, başını eğerek selam verdikten sonra uzaklaştı.

Tam bir centilmen ha, vay be!

Kusmak üzereydim.

Giray elimi daha sıkı kavradığında ona döndüm. Ferit Kaya'yı görmüştü. Kim bilir bunca zaman sonra onu görmek neler hissettirmişti. Lakin her şeyin yolunda olduğunu hissettirmek ister gibi güven veriyordu gözleri.

"Zühre."

Sevim gözlerini endişeyle bana dikmişti. "Bir sorun mu var?"

Nasıl açıklayacağımı bilmesem de kolay bir yolu olduğunu düşünmüyordum. Kulağına eğildim. "Gözümüz aydın. Ferit Kaya gerçekten gelmiş."

İsmi duyduğunda irkilse de duruşunu düzeltmekle yetindi. "Nerede?"

"Az önce sağ arkadaki masalara doğru gidiyordu."

"Babamlar da ben buraya gelmeden önce teyit etti." Giray konuşmuştu. "Semih Kömürcü'ye ortak olmuş, onun yerine geldi."

Ağzımdan bir gülüş kaçtı. "Ne kadar şaşırtıcı.."

Neden gelmeye çekinsindi ki? Biz miydik onun hayatına kast eden?

Kısa süre içinde platforma zayıf bir adam çıktı ve sohbetlere ara verildi. Bu akşam burada toplanılmasına vesile

olan isimleri; dayımı, Sedat Amca'yı ve Fatih Çınar'ı sahneye davet etti. Üçü birlikte sahneye çıktı, fotoğraflar çekildi, konuşmalar yapıldı, sorulan sorular yanıtlandı. Kuracakları marka, ürünlerin içerikleri, üretim yerleri ve şartları açıklandı. Çınar Kimya'nın biliminin ve Demirhan Şirketi'nin doğallığının bir araya geldiğine vurgu yaptılar. Konuşmalarında da bahsettikleri dostluklarını aralarındaki muhabbetle gözler önüne koymuşlardı. Güzel bir akşam yemeği olmasını diledikten sonra platformdan birlikte indiler.

Sahnede oldukları süre boyunca davetliler onları ilgiyle dinlemişti. Şakalarına güldüler, bittikten sonra konuşmak için yanlarına gidenler oldu. Güzel bir atmosferde yemek yenmeye başladı.

"Ferit Kaya daha sonra sorun çıkarmaz değil mi?" diye sordu Sevim. "Ayrıca elini kolunu sallaya sallaya nasıl gelebiliyor? Kimse adamın bir zamanlar hapiste yatmış bir kaçık olduğunu bilmiyor mu?"

"Fabrikada gerçekleşenler tam olarak anlatılmadı," dedi Giray. "Bir kaza üzerine kapatıldığı yazıldı. Üzerinde deney yapılan mağdurlar da böyle bilinmesini, adlarının böyle bir olayla anılmasını istemediklerini söylemişler. Deneyleri yapanın kim olduğu zaten açıklanmamış. Ferit Kaya da ortalıkta olmadığı dönemde yurtdışına gittiğini söylüyor etrafa. Fabrikanın sahibi olduğu da bilinmiyor. Tabii ki gerçek yüzünü bilen biliyor. Yaygın olmamakla birlikte..."

Her konuda dört ayak üstüne düşmesi sinir bozucuydu. Olanlardan kısa bir süredir haberdar olmama rağmen benim bile iliklerime kadar işlemişti bu insafsızlık. Yıllardır adalet arayan insanlar kim bilir ne haldeydiler.

Sevim'in kuşkuları aksine Ferit Kaya bir olay çıkarmadı, arkama dönüp ne yaptığını kontrol etmeye cesaretim olmasa da dayımlara yaklaşmadığını biliyordum. Yemeğin sonlarına doğru annemin aramasına cevap vermek için salondan çıktım. "Efendim anneciğim?"

"Ne yapıyorsun yavrum?" Sesi biraz bitkindi.

Koridorun karşısındaki camın önünde durdum. "Dayımların verdiği yemekteyiz. Sen ne yapıyorsun, iyi misin? Sesin biraz kötü geliyor."

"Yoruldum herhalde," dedi ağır ağır gülerek. "Anneciğin yaşlandı."

Ne zaman bunu söylese içim cız ediyordu. "Hiç olur mu öyle şey, bunlar senin en dinç yaşların. Ama yorulacak hiçbir şey yapma. Ne yaptın da yoruldun?"

"Bilmem, her zamanki şeyler işte."

"Seni çok özledim. Geri dönsem olmaz mı?"

"Şunun şurasında kaç gün kaldı dönmene? Keyfini çıkar, beni düşünme. Sonra bugünleri özleyeceksin, başını kaşıyacak zamanın olmayacak."

"Sence ben keyif yapabiliyor muyum?" diye sordum somurtarak. "Bir daha senden ayrı hiçbir yere gitmeyeceğim."

Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum. "Olur mu öyle şey? Yarın bir gün evleneceksin..."

"Sorun değil iç güveysi alırız." Bir süre cevap gelmedi. "Alo?"

"Buradayım, buradayım." Derin bir iç çekti. "O günler gelsin düş yakamdan anne dersin."

"Sen öyle san," dedim dudak bükerek. "Ben seni ne kadar seviyorum haberin var mı?"

"İyi iyi. Neyse ben artık yatıyorum. Sende geç kalma tamam mı?"

"Tamamdır. Kendine iyi bak, iyi geceler."

Her şey iyi güzeldi de sesi niye mahzunlaşmıştı ki?

Keyifsiz bir şekilde geri dönerken koridorun diğer ucundan gelen adam takıldı gözlerime. Suratı karanlıkta kaldığı için seçilmiyordu ama kim olduğunu anlamıştım. Tuvalete mi gidiyordu? Tuvalet arkamda kalmıştı. Yüz yüze gelecektik.

Küçükken uykularımı zehir eden karanlığın içindeki öcülerden farksızdı.

Gözlerimi ayaklarımdan ayırmadan yürümeye devam ettim. Önce ayakkabılarını gördüm... Sonra... Neyse ki yavaşlamadan, bir şey söylemeden geçip gitti.

Bugün şanslı günümdeydim.

"Affedersiniz," dedi kadife gibi bir ses. Kendine olan güveni açıkça ortadaydı ve yumuşak bir tonda konuşmasına rağmen sesi beni ürkütmüştü.

Neden acaba? Bir katil olduğu için olabilir mi Zühre?

Hemen ensemin arkasında gibiydi. Örümcek gözlü adam... Haberim olmadan bir korku filminin içine mi girmiştim?

Yavaşça arkama döndüm. "Buyurun."

Elini uzattığında geriye sıçramamak için parmaklarımda sıktığım telefondan güç alıyordum. "Bu bileklik sizin mi?"

Tuttuğu pembe taşlı zincir bileklik az önce gözümden kaçmıştı ve benimdi. Kendi bileğime baktım, boştu. Ne ara düşmüştü ki? Mıknatısla bağlıydı, acaba ben fark etmeden mi almıştı? Böyle bir sihir numarası var mıydı? "Galiba benim." Ellerimin titrediği belli olmasın diye ona dokunmadan hızla aldım. "Teşekkür ederim."

En kısa sürede bilekliği yakmam gerekecekti.

"Sen Zühre olmalısın," dediğinde çığlık atmak üzereydim.

"Beni tanıyor musunuz?"

"Elbette tanıyorum, hiç değişmemişsin," dedi babacan bir ifadeyle. Babacan? Hiç değişmemişsin? O kadar iyi bir oyuncuydu ki bilmesem ona inanabilirdim.

"Kusura bakmayın," dedim. "Adınız?"

Bembeyaz dişlerini ortaya koyarak gülümsedi. "Ferit Kaya. Reşatlar çocukluk arkadaşım ama iş sebebiyle geldim."

Çok, çok korkuyordum. İnsan hayatını pek de önemsemeyen bir adamla yalnızdım. Tabii gelip geçenler oluyordu ama tek tük. Yalnızdım işte. Dedemi öldüren, bir fabrika dolusu insanı öldüren, Giray'a işkence eden adamla... En

ufak bir hareketimi dahi gözden kaçırmıyordu. Sanki bir an için paniklesem, gerginliğimi sezse yarına çıkamazdım. "İyi bir vesile olmuş," dedim tepkisiz gözükmemek için.

Başını hafifçe eğerek onayladı. "Annen, dayın ve Sedat çok sevdiğim eski dostlarımdı. Şimdi sana bakınca Leyla'dan izler görebiliyorum. Ürkek ve kararsız olsan da emin olduğun, peşinden gittiğin şeyler var. Onlar söz konusu olduğunda ikinci kez düşünmeden gidiyorsun. Leyla da öyleydi ama Reşat bunun üstünü örterdi." Sonra gülümsedi. "Reşat o zamanlar şimdiki gibi ciddi değildi."

Neyimi görmüştü de böyle bir kanıya varmıştı ki? Yüzümde örümcek geziniyor gibi bir rahatsızlık oluştu. "Nasıldı?"

"Kafasına estiği gibi davranırdı. Herkesi güldürür, hocalardan sık sık dayak yerdi. Bir de çok çapkındı. Her kızı avuçlarının içine çekmeyi bilirdi," dedi geçmişle mutlu olan klasik bir orta yaşlı gibi. Sorun da buradaydı işte. Hareketleri o kadar doğaldı ki... Kim bilebilirdi bu adamın genetikle kafayı bozmuş bir manyak olduğunu?

Şimdilerde o kadar çılgın olmasa da dayım hâlâ hayat dolu bir insandı. Yine de lafı uzatmak istemedim. "Sanırım eski karısından dolayı değişti," diye mırıldandığımda kafasını salladı.

"İnsanlar zaman zaman bu berbat dünyada büyük değişimlere uğrar. Reşat için de aynısı geçerliydi. Kolay kolay kapılmazdı ama kapıldığında eşinden başkasını gözleri görmemişti. Yaşadıklarından sonra kendini dış dünyaya kapatmış olmalı." Gülümsedi. "Gerçi benim pek haberim yok, bunlar olduğunda yurt dışındaydım."

Hiç, hiçbir değişiklik yoktu yüzünde bana yalan söylerken. Ne dudaklarının kenarı seğirmişti ne gözleri yönünü değiştirmişti ne de yüzünü gizlemeye çabalamıştı. Gözlerinde ise özlem vardı, mahcubiyet vardı. Arkadaşının en zor anlarında yanında olamamış olmanın pişmanlığını duyan bir adam vardı karşımda.

Dehşet veren bir adamdı.

"Sizin hakkınızda hiçbir şey duymamıştım. Arkadaşlığınız sona mı erdi?"

Yüzünde buruk bir tebessüm oluştu. "Küçük bir tartışma yaşamıştık ben gitmeden önce. Sonra araya yıllar girdi, düzeltme imkânı bulamadık. Herkesin hayatı farklı yönlere kaydı."

Psikopat herif.

"Zühre?"

Giray salondan çıkmış, bize doğru yaklaşıyordu. "Ne yapıyorsun orada?"

Ferit Kaya'yla karşılaştığımdan beri birinin beni kurtarmasını istemiştim. Yokluğum fark edilsin, ayrılmam için bir fırsat olsun... Ta ki onu görene kadar! Kanım damarlarımda kaynamaya başladı, tüm soğukkanlılığım darmaduman oldu. O olmamalıydı. Bu adamdan çok çekmişti. Şimdi güvende olmalıydı, onunla karşılaşamazdı. "Geliyorum!" diye seslendim.

Ferit Kaya'ya geri döndüm. "Müsaadenizle." Ve ilginç bir şey keşfettim. Giray'ı korumak için bu adama kafa tutmaktan çekinmezdim. Onu incitirse hayatımın kalanını kişisel karabasanı olarak geçirmeye razıydım.

Bakışlarımda bu hisleri saklayamadığımı tahmin ediyordum. Yüzünde kocaman, zehirli bir gülümseme belirdi. "Müsaade sizin."

Bu rahatsız edici tecrübeyi yok sayıp Giray'a doğru ilerledim. "Geldim."

"Fotoğraf çekilecekmiş... Kiminle konuşuyordun?" Omzumun arkasına baktı. Gözleri kısıldı. Gözleri büyüdü.

"Gidelim," dedim. Tepki vermedi. Ayakkabısının ucuna benimkiyle hafifçe vurdum. "Hadi."

Boynundaki damarlar şişti sanki. Bir adım atmaya yeltendi. Kolunu tuttum. Salona çekmeye çalışsam da kıpırdatamadım. "Gidelim," diye yalvardım.

Gözleri aşağı kaydığında benimkileri buldu. Öfkesi hüzne

bulandı. "Gidelim," diye tekrar etti alçak bir tonda. Arkadaki adama bir bakış attıktan sonra benimle salona döndü. Fakat fotoğraf çektirmeden beni kenara çekti. "İyi misin? Bir şey yaptı mı?"

"Annemle konuştuktan sonra geldi." Elimdeki bilekliği gösterdim. "Bunu düşürmüşüm, o verdi. Sonra beni tanıdığını, değişmediğimi filan söyledi. Dayımların gençliklerinden konuştuk."

Dişlerini sıktığında çenesi kasıldı. "Bilekliği bana ver," dedi elini uzatarak. "Seninle konuşmak için bir art niyeti olmalı."

Kalbim deli gibi atıyordu. Kollarım güçsüzleşmiş, enerjilerini kaybetmişti. "Sende de durmasın, benim gözümde artık yakılması gereken bir eşya," dedim verirken.

Bilekliği cebine attı. Bakışları yumuşadı, sanki eriyip sıvı halini aldı. "İyi misin? Yüzün kireç gibi oldu."

Yaklaşıp başımı omzuna yasladım. O da aramızdaki mesafeyi kapatıp sarıldı. Sakinleştirici huzura tekrar eriştim, vücudum hafifledi. Derin bir nefes aldım. "Az önce kendini tutamayıp adamın yanına gideceksin sandım. Ödüm koptu."

"Düşünmedim değil." Eli sırtımda gezinmeye başladı. "Ama seni sıkıntıya sokacak bir şey yapmam Zühre. Üstelik yanımda sen varken."

"Hiç yapma," dedim başımı kaldırıp.

"Anlaşıldı," dedi gülerek. "Bugün o güzel kaşların hiç çatılmasın istemiştim."

Tekrar omzuna gömüldüm. "Yine de günü sorunsuz atlattık."

Giray'a olan sevgimi Ferit Kaya da yakalamış olabilirdi, bu konuda biraz endişe ediyordum. Büyük bir zaaftı sonuçta. Sevim de Begüm de söylediklerinde haklıydılar. Sevgi gizlenemiyordu.

Giray yanağıma belli belirsiz bir öpücük kondurdu. Kü-

çük dokunuşu harlanan alev gibi baştan aşağı yakarken hızla geri çekildim. Yine de kollarından çıkmama izin vermedi.

Eli çenemi kaldırdı. "Oh be! Rengin yerine geldi." Muziplikle parlayan bakışları yüzümde dolandı. "Biraz fazla mı oldu ne..."

Şuurumu yeterince topladığımda koluna vurdum. Koca bir kahkaha atıp elimi elinin arasına aldı. "Hadi gidelim fotoğraf çektirmeye."

Hızlı adımlarla, büyülenmişim gibi takip ettim onu. Büyülenmiş miydim acaba? Ferit Kaya'nın kurduğu bir tuzak olabilir miydi? Bu kez sırtına vurdum. Beni kendine daha çok yaklaştırdı.

Giray'ı sevmek nereden çıktığını bilmediğim koca bir dalga gibiydi, gözlerimi açtığımda çoktan suyun altındaydım. Bir dağın başına çıkıp haykırmak istiyordum. Bayılana kadar koşmalıydım. Bir uçurumdan atlayabilirdim. Bir anda böyle yoğun hissedersem havai fişek gibi hemen sönüp gider miydi duygularım? Yeterince ağlasam içimdeki şiddetli coşkuyu da akıtabilir miydim? Kendimi yeterince yaralarsam bu hisleri unutabilir miydim?

Nefes aldığım her saniye yüreğime işlenen sevda ümitsiz bir vaka olduğumu söyleyerek benimle alay ediyordu.

Sonrası sanki bir flaşın patlaması çabukluğunda gerçekleşti. Fotoğraflar çekildi, dayımlar tek tek veda ettikten sonra eve döndük. Bir saat sonra dayımla birlikte Zeynep'i havaalanına götürdük. Uçağa binene kadar onunla bekledik. Gitmeden önce uzun süre sarıldık. "Kendine iyi bak," dedi dolu dolu gözlerle.

Ben zaten ağlıyordum. "Tatil yapman gerekirken benim sorunlarımla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ama benimle olduğun için çok teşekkür ederim. Geldiğinden beri beni çok mutlu ettin."

Gün Giray'la mesajlaşırken bitmişti. Uyuyakalmadan

hemen önce aklımdan geçen son şey bu güzel insanları ve Giray'ı kaybetme fikrinin beni nasıl dehşete düşürdüğüydü.

Gökyüzü kışın gerektirdiği gibi erken saatte kararmaya yüz tutmuş, daha okulun ilk gününde servisi kaçırmamla birlikte içime dert olmuştu. Annem bu yüzden eve yürüdüğümü bilseydi, muhtemelen bir sonraki gün okul çıkışında beni kendi elleriyle servise bindirip eve dönerdi. Ama sorun değildi, zaten evle okul arası mesafe benim küçük adımlarımla bile yirmi dakikayı geçmezdi. Annem çalışıyor olmasaydı ve yalnız gidip gelmemden korkmasaydı, belki servise bile gerek kalmazdı.

Sekiz yaşına gelmiş olmama rağmen hâlâ böyle hatalar yapıyor olmamı aklım almıyordu.

İlk beş dakikayı sorunsuz bir şekilde atlattıktan sonra yağmur çiselemeye başlamıştı. Bu beni endişelendirmekten ziyade neşelendirdi, küçük adımlarımı daha keyifli atmaya başladım.

Her şey o kadar iyiydi ki, kötü bir şeylerin gerçekleşmemesi imkânsız gibiydi.

Hemen birkaç metre önümdeki bakkalın tentesinin altında bir kedi, bir serçeyi pençeleri arasına almıştı. Küçük kuş ne kadar debelenirse, o kadar derin saplanıyordu kedinin tırnakları. Fakat şans eseri, dişlerinden kaçmayı başarabiliyordu.

Gördüğüm manzaraya dayanamamıştım. Kuşu bırakmasını istiyordum. Adımlarım hızlanırken sırt çantamdan suluğumu aldım. Kediyi hafifçe ıslatmak onu serçeden uzaklaştırmaya yetmeliydi. Kapağını açtığım suluğumu üstüne doğru savurduğumda kedi serçeyi bıraktı, hızla kaçıp gitti. Ben de yaralı serçenin yanı başına çöktüm.

Ne yapmalıydım bilmiyordum. Onu ellerimin arasına almaktan, canını daha fazla acıtmaktan korkuyordum. Öylece

bırakamazdım da. Yağmur sağanağa dönüşüp rüzgâr çıkınca, dizlerimi yere koyup üstüne eğilerek serçenin ıslanmasını engellemeye çalıştım.

Sesi çıkmıyor olsa da minik gözleri kocaman açılmıştı. Çok acı çekiyordu ama ben bir şey yapamıyordum. Sokakta kimse yoktu. Nasıl kimse olmazdı?

Gözlerim yaşlarla dolarken derin bir nefes aldım. Ağlarsam gözyaşlarım onun üstüne düşebilirdi, ağlamamalıydım.

"Ne oldu küçüğüm?"

Başımı serçenin etrafına ördüğüm kozayı bozmayacak kadar kaldırdığımda, önümde ancak otuz yaşında olan bir adam gördüm. Üstünde uzun siyah paltosu, elinde tuttuğu siyah şemsiyesi sayesinde hiç ıslanmamıştı. Koyu kahve saçları arkaya doğru taranmış, bal rengi gözlerini ortaya çıkarmıştı. İfadesiz bir yüzle beni incelerken, önümde dikiliyordu.

Dudaklarım hafifçe titredi. "Amca, yardım eder misin? Serçe yaralanmış, ölüyor galiba."

Adam serçeye kısa bir bakış attıktan sonra yine bir süre beni inceledi. "Artık yapacak bir şey kalmamış, sen onu öldü kabul et," dedi hiçbir duygu göstermeksizin.

Duyduğum sözler beni şoka uğratmıştı. Bu sefer gözyaşlarımın serçeye düşmesini önemsemeden ağlamaya başladım. "Her zaman yapacak bir şey vardır, ne olur yardım edin!" dedim hıçkırarak.

Adam bir süre sessiz kaldı, ardından kolumu kavrayıp beni ayağa kaldırdı. "Bazen yapılacak tek şey acı çekmektir."

Ağlamaktan kapanmış gözlerim hafifçe aralandı. Ne diyordu bu adam?

Demir kadar sert bakıyordu gözleri. Soğuk, sert bakışlar. Sanki onun canına kast etmişim gibi soğuk. Sanki canıma kast etmiş gibi sert.

Kolumu bırakmadan beni yanında sürükleyerek serçeden uzaklaştırdı, itirazlarımı dinlemeden benimle birlikte biraz

ilerideki banka oturdu. Bana bakmıyordu fakat hâlâ kolumu tutuyordu. "Bak küçüğüm," dedi tok bir sesle. "Hayat sana asla acımayacak. Her seferinde daha sert vuracak. Neden diyeceksin, neden ben? Ama asla alamayacaksın sorunun cevabını. Ne kadar sorgularsan, o kadar derine batacaksın. Ama yine de sorgulamaya devam edeceksin. En değer verdiğin şeyleri bir saatin tik taklarından daha hızlı kaybedeceksin. Senin için zaman durmuşken, o saat inadına emin adımlarla ilerler ve o an en büyük acılar için bir kapı aralanır. İşte o an, umudun, hayatının içine etmiş bir sahtekâr olduğunu anlayacaksın. Bu dünyada mutluluğun olmadığını, yalnızca acının olduğunu anlayacaksın. Mutlu ol, sev, hayal et, yaşa... En sonunda acıyla buluşacaksın. Ve ölçülecek tek değerli şeyin acının boyutu olduğunu anlayacaksın. Yaradan bizi sevmiyor küçüğüm, eğer varsa tabi... O acıyı seviyor. Bu yüzden öfkelen, geliş ve savaş. Sana acı veren şeyden nefret et ve kin besle. En sonunda onun karşısına çıkacak kadar geliştiğinde, tüm kinini ona kus ve intikamını al. Tüm dünya bundan ibaret. Yaşamak için savaş. En iyi olmak için savaş. Kazanmak için savaş. İntikam için savaş."

Ben cümlelerin anlamsızlığıyla cebelleşirken alev alev parlayan gözlerle bana döndü. "Acıyı biliyorsun değil mi küçüğüm? Sonuçta sen babasız büyüyorsun."

"Siz..."

"Babasız büyümeye devam edeceksin küçüğüm," diye sürdürdü bana kulak asmadan. "Ve büyüdüğünde intikamını babandan alacaksın. Baban senden intikam almadan evvel, onunla gireceğin savaşa hazır olmalısın."

Ne diyordu bu adam? Ne intikamı? Ne savaşı? Ne acısı? Nasıl bilebiliyordu babam olmadığını? Ne demek istiyordu, ne intikamı alacaktım babamdan? Ölmüş bir adamdan...

Gözleri sanki içimi görüyordu. İlk kez gülümsedi genç adam. "Acıyı biliyorsun değil mi küçüğüm? Sonuçta baban yanı başında oturuyor, ama sen bunu bilmeden büyüyorsun."

Daha söylediklerini çözemeden ensemi kavradığında ağzımdan bir çığlık koptu. Gözlerini gözlerime sabitlediğinde ipek gibi konuşmaya başlamıştı. Vücudumu kâh sımsıkı saran, kâh hafifçe okşayan bir ipek... Ben gözlerinin bal denizinde kaybolurken sesi bir yükseliyor, bir alçalıyordu sanki.

"Unut küçüğüm, unut. Seninle konuşacağım bir diğer vakte kadar unut. Beni unut, dediklerimi unut, olanları unut. Ve o gece uykuya daldığında hatırla tüm olanları. Ardından büyü küçüğüm. Baban seninle yüzleşmek için bekliyor. Büyü."

Uyandığımda saat gecenin üçüydü.

Kalbim kulaklarımda atıyor, karnım sancıyor, ellerim titriyordu. Döktüğüm soğuk ter sırtımı ıslatmış, saçlarım yine aynı nedenle yüzüme, omuzlarıma yapışmıştı. Gözlerimin önünde renkler uçuşurken zonklayan şakaklarımı boş verip ayaklandım, odanın karanlığında yalpalayarak, bir şeyleri devirerek, bulduğum eşyalara tutunarak ilerledim.

Titreyen ellerimle bilgisayarı açtım. Arama motoruna bir kez daha Ferit Kaya yazarken, gözlerime dolan yaşları ellerimle sildim. Gözlerim yine yaşlarla dolarken engelledikleri için sinirle def ettim onları. Gözlerimi kırpıştırarak okumaya devam ettim.

1973 doğumlu.

Hipnoz ve insan beyni hakkında bir sürü çalışma ve ödül. Kanser ve benzeri ölümcül hastalıklar üzerine onlarca araştırma.

Arama motoruna bu kez isminin yanına aile yazarak devam ettim.

Hiçbir şey.

Bilgisayarı kapattım, çekmeceden fotoğrafını aldım, yine yalpalayarak ama daha aceleci adımlarla banyoya girdim. Işıkları açtığımda kısa süreli kararan gözlerimi bir süre yumduktan sonra aynaya baktım. Yüzümün hemen yanında onun fotoğrafı vardı.

Aynı burun, aynı saçlar, aynı badem şekilli gözler. Belki aynı duruş, aynı yürüyüş... Ona benzeyen daha hangi özelliklerim vardı?

Fotoğrafı bıraktım, soğuk mermer zemine gelişigüzel oturdum. Kulağımın hemen yanında duran, bileğimdeki saatimden gelen tik taklar devam ederken, benim için zaman durmuştu sanki.

"En değer verdiğin şeyleri bir saatin tik taklarından daha hızlı kaybedeceksin. Senin için zaman durmuşken, o saat inadına emin adımlarla ilerler ve o an en büyük acılar için bir kapı aralanır."

Olamazdı. Olamazdı. Bir yanlışlık olmalıydı. Yanılıyor olmalıydım.

"İşte o an, umudun, hayatının içine etmiş bir sahtekâr olduğunu anlayacaksın."

24

Altın Kaplan

Gece uyumamıştım. Bir şeyleri çözümleyebilirim, neler döndüğünü anlayabilirim diye bütün gece banyonun zemininde, elimde onun fotoğrafıyla oturmuştum.

Gün doğmadan, ezan sesleri belli belirsiz kulağıma sızarken hafifçe gülümsedim. Doğru olamazdı.

Ben bir yaşındayken trafik kazasında ölmüş, avukat olan babam Semih Sarı bir yalandı. Öz babam Ferit Kaya, ben iki yaşındayken bağlarımızın koptuğu psikopat bir doktordu. İlk aşkım olması gereken adam, canıma kast eden bir katildi.

Kuruyan boğazıma inat güldüm. Ne kadar da komik...

Daha birkaç saat önce o adamla sohbet etmiştim. Daha birkaç saat önce onun babam olduğunu... Hayır, bu çok saçmaydı.

Bu rüyanın bilinçaltımın bir sonucu olmadığının farkındaydım. Böyle bir hayal gücüm yoktu. Benimle oyun oynuyor olmalıydı. Daha önce babamı görmediğimi biliyordu, zaaflarımı kullanmak istemişti. Ama eğer bu doğruysa on

sekiz yıl boyunca kimseye baba dememişken, asla baba diyemeyeceğim biri öz babam oluyordu.

Yine de o adam hiç babam olmamıştı ki. Beni öldürmek isteyen, benden intikam almak isteyen bir katildi o sadece.

Fakat anlamıyordum, kafam almıyordu. Benden ne istiyordu? Ben ona ne yapmıştım da, küçücük bir bebeğin ve annesinin başka bir şehre yerleşmesine neden olmuştu? Ondan kaçıyor muyduk? Adam ben sekiz yaşındayken yanıma gelip o yaştaki çocuğun aklının asla almayacağı şeyleri söyleyip, onu göreceğim bir dahaki zamana kadar unutturmuştu.

İyi de bunu nasıl başarmıştı?

Tüm gece sanki bir faydası dokunurmuş gibi bunları düşünüp durmuştum. Sanki cevap bendeymiş gibi.

Gün aydınlanmadan evvel ayağa kalktım. Cevabın sahibine gitmeliydim.

Her şeyi anlatacaktı. O, bugünü beklemişti. Daveti geri çevirmek olmazdı.

Giyindikten sonra saçlarımı toplayıp dışarı çıktım. Evdekiler hâlâ uyuyordu, o kadar yorgundum ki bir not bırakmayı akıl edememiştim. Uyanacakları saate mesaj atarım diye düşündüm kendi kendime.

Onun nerede olduğunu bilebilecek yalnız bir kişi vardı. Komiser Ali'nin tahmin edemeyeceği kadar yararlı olduğunu söylemişti. Doğru bir nokta atışı olmasını umuyordum.

Dışarı çıktığımda Talat Abi'yi aradım. Kısaca rüyamı anlattım. "İşinizi zorlaştırmak istemediğim için haber vermek istedim," dedim.

Üstünde düşünse de karşı çıkmadı. "Sizi ben bırakırım, gittiğimiz yerde de yanınızda olacağım," dedi. Açıkçası yalnız olmamak içimi biraz rahatlatmıştı.

Statis'e vardığımızda güvenlik görevlisini arayıp kapıyı açtırdı. Yaşlı adam beni içeri alırken hiçbir şey sormadı.

İşleten değişse de hiçbir farklılık yoktu. Müşterileri olmadan

biraz çıplak ve eğreti görünmekten başka... Çift kanatlı kapının ötesine geçtim, onu yerleştirdiğimiz odanın kapısını çaldım.

"Hayırdır?"

Yerimden sıçrayarak arkamı döndüğümde sırtına attığı havlusuyla Riva karşımdaydı.

Gergin bir şekilde gülümsedim. "Seninle konuşmaya geldim."

"Bu saatte mi?" Kaşları inanmayarak kalkmış bir şekilde beni izlediği birkaç saniyenin sonunda yanımdan geçti ve odasının kapısını açıp içeri girdi. "Gelsene."

Bir çekyat, bir sehpa, sandalye ve koltuktan oluşuyordu mobilyalar. O havluyu sandalyeye bırakırken ben de içeri geçip arkamdan kapıyı kapattım, bana işaret ettiği koltuğa oturdum. Sehpadan çayını aldıktan sonra o da çekyata oturdu. "Sabahın köründe aklına ne sormak geldi de buralara kadar geldin merak ediyorum," dedi arkasına yaslanırken.

"Başka sorabileceğim biri yoktu," dedim cümleleri aklımda toparlamaya çalışarak. "Bir ihtimal, bilebileceğini düşündüm. Ya da bilen birini tanıyor olabileceğini..."

Devam etmemi işaret ettiğinde yutkundum. "Afyon nerede?"

Birkaç saniye, dediklerimi anlamlandıramamış olacak ki alık bir şekilde beni izledi, ardından elindeki çayı bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onu neden görmek isteyesin?"

"Görmek istemiyorum ama konuşmam gerek," dedim derin bir nefes alarak. "Sormam gereken sorular var."

"Tamam iyi hoş da, sen oraya yalnız gidemezsin. Bana ihtiyacın var. Ve eğer seni onun yanına götüreceksem, bu kendi hayatımı tehlikeye atacağım anlamına geliyor. Bunu neden yapayım?"

Haklıydı. Neden benim yüzümden hayatını tehlikeye atsındı ki? Korkak tarafım ortaya çıktı. "Çok mu tehlikeli?"

Soruma cevap vermedi. "Ona ne soracaksın? Bunu yapacaksam neden yapacağımı bilmem gerekiyor."

Birkaç saniyeliğine sustum. Cümlemi kafamda toparladım. "Neden beni öldürmek istediğini soracağım."

Gözleri kısıldı, eline kupasını alıp bir yudum içti. "Onu nereden tanıyorsun?"

Gülümsedim. "Rüyalarımdan. Sanırım bu durumda önemli olan onu neden tanıdığım. Ya da onun için kim olduğum. Aslında aklımda beni neden öldürmek istediği hakkında bir cevap var. Ama bu doğru olamaz, o yüzden yanında bir sürü soru da geliyor."

"Peki, sence seni neden öldürmek istiyor?"

"Sanırım onun kızı olduğum için beni öldürmek istiyor," dedim yüzüne bakmaya cesaret edemeyerek.

Son aldığı yudum boğazına takıldı, iki büklüm olup derin derin öksürmeye başladı. Kupayı sehpaya bıraktığında nefes nefeseydi. "Sen bana şu işi en baştan anlatsana."

Bildiğim her şeyi anlatırken sessizce dinledi, bir yorumda bulunup araya girmedi bile. Ben açıklamamı bitirdiğimde saçlarını toplayıp cüzdanını aldı ve kapıyı açtı. "Çabuk ol. Mesaime geç kalmak istemiyorum."

Dışarıda bizi bekleyen arabayı gösterdiğimde gözleri araba ve benim aramda gidip geldi. "Senin koruman mı?"

"Bir süreliğine," dedim biraz utanarak.

"Neyin içinde olduğunu bildiğim için o kadar garip gelmiyor."

Riva, adresi Talat Abi'ye söyledikten sonra arkasına yaslanıp sessizliğe büründü. Yirmi dakika sonra durduğumuzda, soracağım soruları defalarca aklımda tekrarlamıştım.

Araba, çarşının ortasında, sıra sıra dizilmiş lokantaların hemen yanında durdu. Biz indiğimizde Talat Abi de peşimizden geldi. Riva'yı Balıkçı Recep'e doğru takip ettik.

Ona yetiştiğimde, "İçeri girdiğimizde bana tek bir soru

bile sormayacaksın. Tamamen havalı bir şekilde durumu halletmeliyiz," dedi. Ardından beni iğneleyen bir ifadeyle süzdü. "Burada belirli bir adım var benim."

Bön bakışlarımı yüzüne diktiğimdeyse omuz silkti. "Şimdiden söyleyeyim de."

Sabahın erken bir vaktinde olduğumuz için tek tük, pek de tekin gözükmeyen tipler vardı balıkçıda. İçeride aldığım ilk nefesle yüzüme çarpan nem, ter ve balık kokusu, hijyene yeterli değeri vermemiş ve sildiği tezgâha yapışmış göbeğine bulaşan deterjanı boş vermiş dükkân sahibiyle mükemmel bir uyum yakalamıştı.

Adam üçümüze küçük bir bakış attı, Riva ise adamın yüzüne bakmadan, "Günaydın Recep," diyerek lokantanın arka tarafına yöneldi. Mekânın üç masalık kapasitesinin ikisini dolduran, annemin deyimiyle "it kopuk" tipler, Riva'yı tanıdıklarını belli eden bir çekinceyle bizi izliyorlardı.

"Galiba burada gerçekten tanınıyorsun," diye fısıldadım mutfağa girdiğimizde.

"Olması gerektiği gibi," dedi bana dönmeden.

Gerçekten burada ne aradığımızı merak etmekten çatlayacak vaziyetteydim.

Sebze doğrayan aşçı bize göz ucuyla bakıp işine dönerken, elinin belli belirsiz kulağına değdiğini, bir şeyler fısıldayıp kesmeye devam ettiğini gördüm. Riva, "Sanırım geldiğimizi öğrendi, adamlarına da bize engel olmamalarını söylüyor," diye mırıldandı.

Ağzıma gelen sözcükleri yuttum. Kalbim gerginlikle sıkıştı. Afyon'un yeri burasıydı demek.

Riva kapısını açıp da soğuğun gazabı nefesimi kesmeden önce buzdolabı sandığım soğutucuya girdiğinde, verdiğim nefeslerin kısa ömürlü dumana dönüşmelerini izleyerek onu takip ettim. Tavandan asılmış irili ufaklı balıkları geçerken, hem onlara dokunmamak için akrobasi yeteneklerimi göz-

ler önüne seriyor, hem de balık kokusunun neden olduğu öğürmelerimi durdurmaya çalışıp üşüyen vücuduma sarılıyordum. Fakat Riva hedefe kilitlenmiş dümdüz ilerlerken titreme emaresi bile göstermiyordu. Talat Abi de öyle...

Soğutucunun kapısı büyük bir gürültüyle kapandığında içeride ışık da kalmamıştı.

Telefonumun ışığını açtım, korkunç balık suratlarını umursamamaya çalışarak karşı duvarın önünde diz çökmüş Riva'ya odaklandım.

Jeneratör kapağını açmış, elindeki tel tokayla arkasına ulaşmaya çalışıyordu ki başardı, tuşların yer aldığı yüzeyi kenara itip siyah bir ekranı ortaya çıkardı. Ekrana hızla bir şeyler tuşladı, öyle ki bunu daha önce yaptığı belliydi. Ardından açtığı kapakları kapatıp ayağa kalktı. Tel tokayı tekrar saçlarına tuttururken duvar sürgülü bir kapı gibi ağır hareketlerle kaydı, önümüze mavi ışıklandırmalarla aydınlatılmış uzun bir koridor çıktı.

Şaşkınlıktan aralanan ağzımı örtüp telefonumu da cebime geri koyduğumda yürümeye başlayan Riva'yı takip ettim. Arkamızdaki kapı yine ağır hareketlerle kapandı ve o an aklım başına geldi.

Riva tüm bunları nereden biliyor olabilirdi?

Buradaki adamlar onu tanıyordu, Afyon için çalışıyor olabilirdi. Ya da daha kötüsü, hareketlerimi Afyon'a rapor etmek için aramıza sızmış bile olabilirdi.

Yok canım, insan sırf bunun için onca dayak yer miydi? Hem aramızdaki her şey bizim önünü alamadığımız bir hızla gerçekleşmişken, tüm bunları nasıl planlamış olabilirdi ki?

Koridorda yürümeye devam ederken, kömür rengi duvarlara asılı mavi lambaların yoğunlaştırıp da parlattığı gözlerine baktım. Bu birçok kişinin saf olduğumu söyleyeceği bir şeydi, ama onda gördüklerim endişelenmeyi kesmem için yeterliydi. Öyle bir güç akıyordu ki tüm hareketlerinden,

bu küçük bedende neler döndüğünü merak ediyordunuz. Ama o güç bambaşka bir nedenle oradaydı. Sanki ruhundan gelen bir direnç vardı. Şimdi düşündüklerimi ona söylesem gözleri yine alevlenir; sabahın köründe sırf sen istedin diye buralara kadar geldim, şimdi çeneni kapa da şu işi halledip gidelim, derdi.

Fakat bu hissim, onun tüm bunları nasıl bildiğini cevaplamıyordu. Tam sormak üzereydim ki o konuşmaya başladı. "Afyon'un hayatı iki yerden ibarettir. Burası ve Kızıl Orman adını verdiği ormanlıkta gizli iki bina. Hepsi gizli geçitlerden, tünellerden ve yer altında bulunan katlardan oluşuyor." Koridor ikiye bölündüğünde sustu, fakat hız kesmeden sola döndü. Önümüzde paslanmış metal renginde bir asansör vardı. Tuşa basıp çağırdıktan sonra eski asansörün gıcırtıları eşliğinde konuşmaya devam etti.

"Şimdi aşağı ineceğiz. Bu binada Afyon'un adamları eğitilir. Ayrıca ofisinden tut da yatak odasına kadar her şeyi buradadır. Eğer sola dönmeyip düz devam etseydik eğitim salonlarına çıkardık."

"Ne eğitimi alıyorlar?" diye sordum. Ne olursa olsun bunları anlattığı için minnettardım.

Omuz silkti. "İnan bana, işe yarar her şeyin eğitimi veriliyor. Buraya gelenler önce teste sokuluyor, ardından yeteneklerine yönelik eğitim alıyorlar. Tabii asgari olarak bilinmesi gerekenleri, öyle ya da böyle öğrenmek zorundalar. Bu yüzden, aldıkları her adam bir şekilde işlerine yarıyor," dedikten sonra ensesini kaşıdı. "Geçen gün bilmeni istememiştim ama beni bulduğunuz yer Afyon'un ihtiyaçlarını karşılayan bir çiftlik gibidir. Bir sabah herhangi biri kaybolabilir, Afyon'un adamlarının götürdüğü bilinir. Bazen yepyeni birisi gelir, onlar da yine aynı adamlarca getirilen kimsesizlerdir. Orada yeterince pisliğe bulaştıktan sonra zamanı gelince götürülürler. Kaçmak gibi bir şansları da yoktur, Cevdet varken hele bir denesinler."

"Umutları kaybolsun diye mi?"

Başını salladı. Gözleri çakmak çakmaktı. "Umutları kaybolsun diye."

"Peki," diye mırıldandım korka korka. "Sen tüm bunları nasıl biliyorsun?"

Bana bir cevap vermedi. Bunun yerine çoktan gelmiş olan asansöre geçti, biz de bindiğimizde -2'ye bastı. -1'e indiğimizde stop tuşuna basıp asansörü durdurdu.

"Daha söyleyeceklerim bitmedi," dedi oflayarak. "Siz geldiğinizde başınıza gelenlerin nedeni buydu. Oradaki insanlar zerre kadar umuda sahip değildir. Hayalleri senin ancak kâbusun olabilir. Eğer bir şekilde kurtarmasaydım, size yapabileceklerini tahmin bile edemezsin. Zengin olduğunuz daha arabanızdan belliydi. Siz ne hakla oraya gelebilirdiniz ki? İşte düşündükleri tam olarak bunlardı. Aptal ve çıtkırıldım üç kızla biraz eğlenmek..." Bir saniye düşündükten sonra devam etti. "Bu arada, Semih Kömürcü'nün altında çalıştığı Kenan Şafak," dedi hızla. "Zühre, o adam dönemin en güçlü mafyalarından. Hani, devletin bile sözü geçiremediği denilenlerden. Bunca şeyin tüm para kaynağı o. Âdeta Ferit'in sponsoru. Ve o adam, en az Afyon kadar vicdansızın tekidir."

Başımı salladım. "Tamam dikkatli olurum da, böyle adamlar nasıl olup da Afyon'un her dediğini yapar olmuş?"

Hissiz bir şekilde gülümsedi, gözlerini bir anıyı hatırlar gibi boşluğa dikti. "Afyon insan psikolojisinde ustadır. Bir insanın zaaflarını, duygularını, aklına gelebilecek her şeyi o kadar net anlayıp onlarla oynayabilir ki, şaşıp kalırsın. Sence böyle bir adam, Semih Kömürcü gibi birinde çok zorlanmış mıdır?" Daha diyecek çok şeyi vardı sanki ama devam etmedi. "Neyse, hadi gidelim," dedi, tuşa tekrar bastı. -2'ye indiğimizde ikimiz de derin birer nefes aldık, Talat Abi bir hayalet gibi sessizliğini bozmadı. Kapıyı ben açtım.

Olduğumuz yerin iki üst kattan bir farkı yoktu. "Burada, yalnız Afyon'un odaları vardır." Sola döndük, ardından sağa

dönüp dümdüz ilerlemeye başladık. İki kapıyı geçtik, ikisi de kapalıydı, ses gelmiyordu.

"Bütün odalar ses yalıtımlıdır," dedi Riva sanki beni duymuş gibi.

Burayı nasıl oluyor da avucunun içi gibi biliyorsun?

Diğerleriyle tek farkının çift kanatlı olması olan bir kapının önünde durdu. "Burası mı?" diye boğuk sesimle sordum.

Başıyla onayladı. "Siz girin, ben kapıda bekleyeceğim." İtiraz edeceğimi anladığında devam etti. "Emin ol bu hepimiz için daha güvenli."

El mahkûm kabul ettim, terlemiş ellerimi eşofmanıma silip üç derin nefes aldım, ona kadar saydım. Yine de rahatlayamadım. Bir de gözlerimi kapayıp, bodoslama içeri dalmak geldi aklıma. Sonucunu deneyip görecektim. Kapıyı açtım, gözlerimi açıp da içeri girdiğimde kapıyı da kapadım. Sonra aklıma geldi, kapıyı tıklatmamıştım.

Muhtemel katiline giderken bile nezaketli ol!

İçeriye şöyle bir göz attığımda ağzımdan bir "Yok artık," çıktı. Kendimden utanamayacak kadar şaşkındım.

İçerisi sarı loş ışıkla aydınlatılmıştı. Belki benim odamın beş misli büyüklüğünde bir odanın içindeydim. Yerler doğal taşlarla döşenmişti, odada cam yoktu ki zaten yerin altındaydık. Tüm duvarlar kitaplarla doluydu. Fakat bir insan boyundan daha yüksek değildi koyu ahşap kitaplıkların boyu. Uzanarak tüm kitaplara ulaşabilirdiniz. Kapıdan yaklaşık üç metre uzakta bir basamak vardı odanın sağ tarafında. Orada kitap okumak için bir köşe oluşturulmuş, tek kişilik kahve kadife bir koltuk ve yüksek ayaklı bir lamba bulunuyordu. Oda klimayla soğutulmuş, fakat hasta etmeyecek kıvamdaydı. Arka planda meditasyon müziği çalıyordu. Bu ses, bu odada dinginlik veren tek ögeydi.

Ferit Kaya, gözlerinde çerçevesiz bir gözlükle, tek kişilik kadife koltuğuna oturmuş, sehpasında tüten kahvesiyle kalın bir kitabı karıştırıyordu.

Tam ağzımı açmışken arkamda bir karışıklık oldu. Talat Abi arkasından onu boyun kilidine alan adamı hızla def etti. Adam tekrar uzandı.

"Emir, dışarı çık."

Kumral dağınık saçlı, yeşil gözlü genç adamın yüzü asıldı. "Bir dengimle karşılaşmayalı kaç ay olmuştu." Hızlı adımlarla odadan çıkmadan önce Talat Abi'ye bakarak başparmağını kaldırdı.

Buradaki herkes manyaktı galiba.

"Alena'nın seni buraya sokmak isteyeceğini tahmin ettim de senin çat kapı gireceğini ummuyordum," dedi kitabını bırakırken.

"Alena?"

"Riva, Riva," diye düzeltti. Benim hâlâ ayakta durmam onu rahatsız etmedi, konuşmaya devam etti. "Sizden de çıkmanızı rica ediyorum," dedi Talat Abi'ye.

"Maalesef bunu yapamam," dedi Talat Abi duygu barındırmayan bir sesle.

"Kimsenin kulak misafiri olmasını istemediğim bir konuda sohbet edeceğiz," dedi nazik bir şekilde. "İçiniz rahat olsun, Zühre burada güvende olacak."

Ne kadar da şakacı!

Başka türlü konuşmayacaktı anlaşılan. Uzatmanın anlamı yoktu. Göz göze geldiğimizde başımı salladım. "Kapıda olacağım," dedikten sonra o da gitmişti.

"Geldin..." dedi.

"Gelmemi isteyen sizdiniz."

"Ama gelmek zorunda değildin."

Gülümsedim. "Gelmek zorundaydım."

Başını yana eğip beni inceledi. "Evet, belki de..." Bir süre sessiz kaldık, o sırada gözlerini kapadı. Sanırım müziğe kaptırmıştı kendini, gülümsedi ama bu sefer konuşmadı.

"Sorularım var," dedim cesaret bulduğumda.

"Galiba acelen de var," dedi gözleri henüz kapalıyken. Sonra açtı, soğuk gözleriyle bana baktı. "Soruların olduğunu biliyorum, artık ailene güvenin kalmamış olmalı. Neyse, sor o zaman."

"Başıma bunca derdi açan onlar değil ki, niye onlara sorayım? Her neyse, ilk sorum; gerçekten babam siz misiniz?"

Rüyamda gördüğüm sert bakışlarını üzerime diktiğinde parmak uçlarım buz kesti. "Kabul etmek zor mu geldi? Oysa birbirimize çok benziyoruz. Karakterlerimiz dahi..."

Boğazıma bir yumru oturmuştu. Bir şey söyleyemedim çünkü zaman geçtikçe ben de daha net görebiliyordum bu benzerliği. Beni tanıyorsa bunu duymanın beni yaralayacağını da biliyor olmalıydı. Bir katilin çocuğu olmanın, bir şeytanın kanının damarlarımda dolaşmasının... Ama bu bir an önce alışmam gereken bir gerçekti.

İç çekti. "Böyle bir konuda yalan söyleyecek biri değilim. Sana nasıl anlattılar bilmiyorum ama annenle liseden beri tanışıyorduk, üniversitede sevgili olduk. Birbirimizi çok sevdik."

Dinlemek istemediğim bir hikâyeydi. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. "Neden bu hale geldiniz?"

Sadece yavaşça, donuk bir ifadeyle gülümsedi ama cevap vermedi.

"Peki, ailemden ne istediniz?"

Omuz silkti. "Önceki soruyla bir farkı yok benim gözümde."

Boğazımı temizledim. "Peki, beni hiç evladınız olarak görebildiniz mi?"

Gözlerini benden bir an olsun ayırmadı, hatta yüzündeki ifade dahi değişmedi. Ama demir kadar sert gözlerinin ardında, bir yerlerde geçmişe döndüğünü hissettim. "Görebilir miydim ki?"

Sevindim. Beni kabul etmemesi bu gerçeği benimseme-

yi kolaylaştırıyordu. Biz iki yabancıydık. O benden nefret ediyordu, ben de ondan. Birbirimizle alakamız bu kadardı.

"Peki, Anemon sizin için tam olarak ne ifade ediyor? Onca hayata kıymanıza değer mi?"

Arkasına yaslandı. "Özetlemem gerekirse, insanların zayıflığına olan nefretim, hayatım boyunca sahip olduğum tüm hislerden daha baskın gelmeye başladı. Sadece fiziksel olarak zayıflığımızdan bahsetmiyorum. Biz, zekâmızla ünlü bir tür olsak da zihnen çok zayıfız. Tüm kötülükler, acılar ve hüzünler, pişmanlıklar da işte bu yüzden gerçekleşiyor. Zayıflıklarımız yüzünden. İşte bu yüzden çalışmaya başladım. Tabii aradığım şey sadece zihinsel bir gelişim değildi, fiziksel dayanıklılık da benim için önemliydi, keza güç de öyle. Böyle büyük bir gücün peşindeyken kaybolan birkaç hayatın da bir önemi yoktur. Kuruyan ağaçlara takılmayıp ormana dikkat çekme meselesindeki gibi."

Tabii. Onun gibi bir manyağın sapkın değerleri olmalıydı. "Peki, kendinizden de nefret ediyor musunuz? Sonuçta siz de insansınız ve her şeyi değiştirmek isteyen biri olarak zayıflıklarınız yüzünden kendinizden nefret ediyor musunuz?"

"İçimdeki nefretin büyüklüğünden olsa gerek, böyle şeyleri sorgulamayı bırakalı çok oldu."

Ne diyeceğimi bilemeyerek yine boğazımı temizledim. "Gördüğüm rüya," dedim sorularıma devam ederek. "O nasıl oldu?"

Başını biraz arkaya attı, kollarını geriye doğru esnetti. "Sonunda beni keyiflendirecek bir soru." Bana baktı tekrar. "Sahi, sence nasıl oldu?"

Buluşlarından bahsederken gözleri parlayan bir mucit gibiydi.

"Evet, o olayların hepsi gerçekleşti," diye devam etti. "Sen sekiz yaşındaydın, yolda karşılaştık, bir kedi hakkında konuştuk, iki lafın belini kırdık. Elbette karşılaşmamız

tesadüf değildi, hiçbir şey bir tesadüfle meydana gelmez. Ben, sizi gittiğiniz günden beri izliyordum zaten. İstanbul kalabalık olabilir ama birisinden kaçmak için pek de ideal bir yer değil aslında. Seninle bir şekilde karşılaşmam gerekiyordu. Bu yalnız senin için değil, annen içindi de," dedi yavaşça. "Tabi ki sen eve geç kalınca, üstüne üstlük aradığı servis şoföründen babanla gittiğini öğrenince yollara düşecekti. Eh, bu şekilde de panikle ailesine dönecek ve bu oyunun yeni perdesi başlayacaktı."

Gülümsedi. "Seninle konuşma nedenim sadece seni Antalya'ya getirmek değildi, öyle olsaydı hafızanı tamamen silerdim. Fakat o yaşlarda işine yaramayacak sözleri, babanın kim olduğunu, zamanı geldiğinde öğrenmen gerekecekti. Annenin de dayının da bu konuda birer pısırık olduklarını bildiğimden beni gördüğün ilk günün gecesi rüyanda bunları gör istedim. Ama sen beni daha görmeden önce tanımalıydın, hazırlıklı olmalıydın. Bu da o kadar zor değildi."

"İnsan psikolojisi gerçekten ilginçtir. Tanımaya başladığın zaman macera gibi gelir. Babam benim bu konuda yetenekli olduğumu keşfetmişti, bu yüzden bu alanda eğitim almaya yöneltti. Fakat insan beynini öğrendikçe, onu yönetmek de istedim. Bu yüzden uzun yıllarımı alan bir dolu çalışmaya imza attım."

"Hipnozla her şeyi başarabilirdim. O kişiyi ikna eder, bilinçaltını yönlendirir, beynine anı ekler, çıkarır ve değiştirebilirdim ki uzun yıllar içinde öyle de oldu. Aklına gelebilecek her şey... İnsan beyni zayıflıkları yüzünden tutsağım oldu. Rüyaların da bu şekilde gerçekleşti işte."

Karanlık, aşağılayıcı bir kahkaha attı. "Yani gördüğün o garip rüyalar Allah'ın bir lütfu değildi. Sadece seni tetikliyordum. Dedenin evinde gördüklerin, Giray'a işkence edildiğini görmen, kulübedeki fotoğrafları bulman ve dün geceki rüyan... Hepsi, seni gerçeğe ulaştıracak adımlardı.

Bazen anılarını yeniden canlandırmam gerekti, bazen yeni olaylar yaratmam."

"Anılarımı nasıl biliyorsun?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Senin hakkında tahmin edemeyeceğin kadar çok şey biliyorum," dedi tekrar gülümseyerek. "Beyninde daha önce çalışmadığımı nereden bilebilirsin?"

Sanki ölümün parmakları değmişti yüreğime, bedenim güçsüzleşti.

"Rüyalarımı etkilemek için ne yapıyorsun?" diye sordum. "Giray yakında olman gerektiğini söylemişti ama açıkçası peşimde koştuğunu hayal etmek zor."

"Doğru," dedi başını huşuyla sallarken. "Madem bu kadar merak ettin söyleyeyim. Tabii ki kabiliyetlerimin sınırları var, çok uzaksa olmaz; sen Antalya'dasın. Ama en önemli şart daha önce hipnoz ettiğim biri olmalı. Bildiğin gibi seninle öyle bir geçmişimiz var."

Etrafımda olmadığını bilmek güzeldi. "Neden o patlamayı düzenledin? Yüzlerce insanın hayatını tehlikeye attın."

"Yani? İşlevini gerçekleştirdi sonuçta. Aklına kazınarak gelişimine daha katkılı olmadı mı? Artık daha duyarlısındır."

En ufak bir bulgu aradım şaka yaptığına ilişkin. O da insan değil miydi? İnsan doğunca insan olunmuyordu galiba.

"Ne kadar çarpık bir kafa yapısı..." dedim hiddetle. "Yok hayat sana hiç acımayacak da, yok ne kadar sorgularsan o kadar derine batacaksın da." Diğerlerini hatırlamak için aklımı kurcaladım. "Neydi? Bu dünyada mutluluk yok acı var, acı ölçülecek en değerli şey. Yaradan bizi sevmiyor, açıkçası sizi sevdiğini ben de düşünmüyorum. Acıyı da siz seviyor gibisiniz. Nefret et, kin besle... Savaş savaş savaş... Bunları size kim öğretti acaba? Hayatınız boyunca böyle yaşamış görünüyorsunuz Ferit Bey, o kanlı ellerinizle huzuru elde edebildiniz mi hiç?"

Öyle bir bakmıştı ki beni öldüreceğini sanmıştım. "Her şeyi bildiğini mi düşünüyorsun?"

Şimdi sinmenin zamanı değil Zühre. "Hayır. Ama sizin yanlış olduğunuzu biliyorum. Acı da zayıflıklar da bizi güçlendirebilirken onlara odaklanmak hayatı zindan eder. Bu dünyanın adil olmadığını size baktığımda görebiliyorum ama içinde çok değerli çok güzel şeyler var. Saplantılı bir biçimde adam öldürmek yerine onlara odaklansanız sizin de faydanıza olur."

"Çok değerli..." Elini çenesinin altına dayadı. "Giray'a olan aşkın?"

Kanımı dondurmuştu. "Bel altı vuruyorsunuz. İnsanlara yardım etmek de çok değerlidir. Tabii öldürmekten deneme fırsatınız olmamışsa..."

"Nankör insanlara mı?" diye sordu inanamayarak. "En ufak güçsüzlüğünü göstersen seni arkandan bıçaklayan yaratıklara mı?"

"Haklısınız, nankör yaratıklarız. İhanete uğramak yaygın bir şey, siz de yapmıştınız dedeme nankörlük, iyi bilirsiniz. Bu yüzden bir karşılık bekleyerek yaparsanız hüsrana uğrarsınız. Ama iyi olanı yapmak için, doğru olduğuna inandığınız şeyler için yaparsanız yorulsanız da, mutsuz da olsanız huzurlu olursunuz."

Kime ne anlatmaya çalışıyordum ki?

Dediklerimi anlamadığını görebiliyordum. Arada ona yaptığım dokundurmalardan rahatsız olsa da diğerlerine karşı tepkisizdi. Rahatsızlığını da onu aşağılamamın egosunu incinmesine bağlıyordum. Yine de beni şurada öldürmeye kalkmaması büyük başarıydı. "Her neyse," dedi. "Gelelim oyunun yeni perdesine. Sen yeterince konuştuğuna göre ben de bir şeyler söyleyebilirim öyle değil mi? Az önce dediğim şeye dikkat etmişsindir belki. Sizin o yıl Antalya'ya gitme nedeniniz, oyunun diğer kısmına başlamak içindi. Antalya'ya anılarla bağlanmalı, içindeki insanları sevmeliydin. Hatta burayı geride bıraktırmayan bir arkadaş edindin. Dedeni

bir trajediyle bu topraklarda kaybettin. Bir daha Antalya'ya dönmemiş olsan da bu felaketler aklına kazınmıştı. Yalnız senin de değil, diğerlerinin de."

"Sonra hiç beklemediğim şey oldu, gencecik bir çocuk başka bir felaketzedeyle tanıştı ve eski evimize girdi. Planın dallanıp budaklanması için sanki bizzat kendisini sunmuştu. Beni gördüğünde sizden ne istediğimi sordu. Onun gözlerinde gördüklerimi yıllar önce ben de tatmıştım. Bence oyun o gün ivme kazandı." Bana bir bakış attı. "Sahi, Giray sana o günlerde yaşadıklarını hiç anlattı mı?"

Nefesim ciğerlerimi terk etti. Bu herif nasıl biriydi böyle?

"Anlatmış olabilir, sonuçta ondan küçüksün. Ama yine de üstünden geçelim, bildiklerinle kıyasla. Ara sıra dayak yediği de oluyordu ama asıl yaşadıkları bunlar değildi. İnsaflı biri miyim, bir cani mi sen karar ver. Vücudunda bir iz bırakmak yerine, zihninde bırakmayı tercih ettim."

"Ne yaşadığını adım adım anlatmayacağım ama genel olarak her gün farklı bir Giray yaratıyordum. Belki sana bu yönünü yeterince tattırmadı ama Giray gerçekten tanıdığım en zeki adam olabilir. Bunun yanında hakikaten dayanıklı biri. Fakat zihniyle oynandığında dizleri üstüne çökmeyecek adam yoktur. Beynine her gün farklı görüntüler koydum, her gün farklı anılarla uyandırdım onu. Bir gün tüm ailesinin tecavüz ettiği bir çocuktu, bir diğer gün seri katil. Hâsılı, hayal gücüm için harika bir egzersizdi. Giray'ın yaşadıkları, en kötülerden biriydi."

Anlayamasam da bildiğimi düşünmüştüm. Ne kadar salaktım. Böyle bir şeyi asla hayal edemezdim. Bunu ona nasıl yapmıştı? Bir çocuğa kimseye anlatamadığı, tedavi alamadığı bu şeyleri nasıl yapardı? Hepsiyle bir başına yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Ve bunları yapan benim öz babamdı.

"Kalanını senin hayal gücüne bırakacağım ama bittiğinde ona her şeyi unutturdum. Gerçi tam anlamıyla unutmadı, o

halde her şey boşuna gerçekleşmiş olurdu. Benim amacım bir iz bırakmaktı onda. Şimdi yaşadıklarını başkası yaşamış gibi, canını acıtmıyor. Ama her günü hatırlıyor." Bakışlarımla onu güldürmüştüm. "Ağlama! Ona eklediğim çok şey de oldu. Öğrendiği dillerdeki hâkimiyeti, zekâsı ve aklı... Üstüne üstlük aldığı tonlarca dersle dövüş sanatları ve başka birçok konuda kusursuza yakın diyebilirim. Fakat ne yazık ki en iyilerini hep kaybediyorum."

Tüm bunlarla ne demeye çalışıyordu?

"Ne mi yapmaya çalışıyorum Zühre?" diye sordu kısık bir sesle. Öne doğru eğildi, kulaklarını aç dercesine baktı. "Olması gerekeni sağlamaya çalışıyorum. Benden nefret etmen gerekiyor. Biz, birbirimizin ezeli düşmanıyız yavrum. Benden öyle bir nefret et ki, benim dengim olduğuna inanayım."

"Şimdi sana neden bunca şeyi anlattığımı merak ediyor olabilirsin. Dediğim gibi, biz ezeli iki düşmanız. Bu yüzden ben seni bu kadar iyi tanırken ve sen bu kadar safken, bir şeyleri bilmen gerektiğini düşündüm."

Gözlerim kısıldı. "Bu da oyunundaki yeni bir perde mi?"

Gülümsedi. "Son perde. Ben yıllardır hamlelerimi yapıyorum. Sıra sende."

Ayağa kalktığında tüm vücudum bir darbeye hazırlıklı olmak istercesine kasıldı. Yanımdan geçti, kapıyı açtı. "Konuşmamız bitti, çıkabilirsin."

Ona olan nefretimle gözlerim kararırken aslında hiç de hazır olmadığımı biliyordum. Ben böyleyken, biz böyleyken Ferit Kaya'yla boy ölçüşemezdik. "Henüz bitmedi."

Kaşları kalkarken devam ettim. "Ben daha on sekiz yaşındayım," dedim her kelimenin üstünde ayrı ayrı durarak. "Nasıl bir manyak olduğunu bilmemekle birlikte, daha on sekiz yaşındaki bir çocuğu kendine düşman ederek ne yapmaya çalıştığını da anlamıyorum. Neyin savaşı bu, tüm bun-

larla ilgili ne gelir elimden? Ne yaptım, altımı değiştirirken üzerine mi işedim de ben daha konuşmayı bilmezken bana karşı bir intikam planı kurmaya başladın? Benimle nasıl bir savaş verebileceğini düşünüyorsun? Düello filan mı yapacağız? Kılıç dersleri almaya mı başlamalıyım."

Bir an için uzun bir nutuk çekeceğini sanmıştım fakat tek yaptığı derin bir nefes alıp, "Anlayacaksın," demek oldu, çıkmamı işaret edip ben çıktıktan sonra da kapıyı arkamdan kapattı.

Talat Abi hemen kapının önündeydi, Riva yaslandığı duvardan ayrıldı.

Zemin kata çıkana kadar kimse tek kelime etmedi.

Riva soğutucuya açılan kapıya geldiğimizde yine siyah bir ekrana şifreyi girdi.

"Afyon senden Alena diye bahsetti. Başka bir adın mı?" diye sordum Riva'ya. Boğazını temizlemişti ki kapı açıldı.

Karşımızda onlarca adam vardı.

Soğutucunun ışıkları açılmıştı. Adamların ellerindeki sopalar, muştalar ve envai çeşit bıçaklar loş ışıkta parlıyordu. Hepsi öfkelerini gösteren ifadelerle karşılarındaki kurbanlarını bekliyorlardı.

O kadar çoktular ki arka arkaya dizilmiş adamların sayısını kestiremiyordum bile. Talat Abi hemen önüme geçti. Omuzları üstünden Riva'nın ceketini çıkarmaya başladığını gördüm.

"Düşündüğümü düşünmüyorsun herhalde," dedim şok içinde.

Riva onu gördüğüm ilk günkü gibi vahşi bir hayvanı andırıyordu. "O manyak bunak kimliğimi açık etmeye çok meraklı," dedi gülümserken. Köpek dişleri sanki bir an için parlamıştı.

Ceketini Talat Abi'ye fırlattı. "Biraz dinlenin."

Bir an için Riva sanki gözden kayboldu. Sonrasında onu kalabalığın üstüne atlarken gördüm.

Kafayı mı yemişti?

İlk kurbanı sopasını ona doğru savurduğunda ışık hızında eğildi, hafifçe soluna dönüp adamın sopasını kaptı. Adam silahsız kalıp da geri çekildiğinde gözlerindeki korkuyu gördüm.

Riva ise kana susamış gibi sırıtıyordu. "Özellikle sopayı aldığımı biliyorsunuz değil mi?" diye bağırdı. "Elimde bıçak olsa neler olurdu sizce?"

Herkes sus pus olmuş onu izlerken biraz geriledi, kaçmak istiyor gibiydiler.

Riva o anda kalabalığın ortasına daldı. Onu gözden kaybettiğimde yerini etrafa savurduğu adamlarla belirleyebiliyordum. Duvara çarpan, üst üste yığılan bedenler... On beş civarı adamı devirdiğinde, onu gördüm. Sopa elinde, vücudu saldırmaya hazır, öne eğilmiş...

Olanları izlerken sesimizi yitirmiştik. Saçlarını yana savururken, sopayı havada döndürüp tekrar tutarken gözlerim ölümcül güzelliğine hapsolmuştu. Sanki altın renginde bir ışık sarıyordu etrafını. Her hareketi, bana bakın diyordu; bende kaybolun...

Onca adamı devirmiş olmasına rağmen hareketleri hiç hantallaşmadı.

Hayır, az önce yanılmıştım. Adamlar buharlaşmak istiyor olmalıydılar. Çünkü görünüşe göre cehennemin dibine kaçsalar Riva onları bulurdu.

Talat Abi önümden çekilmişti. Adamlardan çıkan seslerle irkilsem de o bir gösteriyi izliyor gibiydi. "Bana yapacak iş bırakmadınız," diye mırıldandı.

Biraz komik de olsa karşı çıkamadığım bir yorumda bulunmuştu.

Riva bir daha harekete geçtiğinde hızı artmıştı. Öyle ki otuz adam onun üç dakikasını almıştı. Ona saldıran ama hiçbir şansı olmayan otuz adam şimdi yerdeydi. Ayağa kal-

kabilenler birbirini iterek, yerdekiler de sürünerek uzaklaşmaya çalıştılar. Riva sopasını yere fırlattığında yerlerinden zıpladılar. Acaba ambülans çağırmalı mıydık?

Adamların etrafından dikkatle geçip dışarı çıktık. Gördüklerimin etkisinden çıkmam zaman alacaktı. "Aklında çok soru olmalı," dedi çenesini kaşıyarak. "Anemon'a rağmen sağ kalanlardan biriyim."

25

Direniş

"NE?"

"Aman kulaklarım," dedi elleriyle örterken.

"G-g-gerçeksiniz demek. Gerçekten onu kullanıp hayatta mı kaldın? Şimdi çok mu güçlüsün? Ne zamandır? Bu zamana kadar nasıl yaşadın?" Beynim yanmıştı, ne söylemem gerektiğine karar veremiyordum.

"Fantastik yaratıklar değiliz," dedi alaycı bir gülüşle. Ama ünlü gibi muamele görmek dudaklarının kıvrılmasına sebep olmuştu.

"Öylesiniz! Bir dakika, değiliz derken? Kaç kişisiniz yahu?" Şakaklarımı ovdum. "Her şeyi bilmek istiyorum; anlatabilir misin?"

"Ben de sizinle geleceğim," dedi Riva. "Size katılmak benim için de en iyi seçim. Herkesi topla, konuşacağımız çok şey var."

"Şimdi dayımları ararım."

"Ali Komiser'i de çağırsınlar." Onlarca adama dayak atarken göstermediği bitkinlik Ali Yıldırım'ı andığında or-

taya çıkmıştı. Belki Riva için de Ali zorlu bir insandı. "Duyduklarıyla zevkten dört köşe olacak."

Dayımı arayıp birazdan evde olacağımı, konuşmamız gereken şeyler olduğu için Riva ile birlikte geleceğimizi söylemiş ama başka bir şey anlatamamıştım. Olanları kelimelere nasıl dökeceğimi bilmesem de en küçük bir ayrıntıyı kaçırmam sonrasında başımıza dert açabilirdi.

Ferit Kaya'nın kızı olduğum gerçeği bile...

Araba sokağa girdiğinde bahçe duvarının önünde bekleyen kişiyi görmek, taşıdığım tüm yüklerin sıkıştırıldığı sandığı dengede tutan ipin kopmasına neden oldu. Düşen sandık paramparça olunca her şey ortaya çıktı. Giray koyu göz altları, dağınık saçları ve kırışık yeşil tişörtüyle öyle güzeldi ki daha durdurduğum arabadan inmeden ağlamaya başlamıştım.

Karşısında adımlarımın gücü olmadığını zannederdim fakat koşan ayaklarım bu buluşmayı gerçekleştirmek için bir an sonra beni onun kollarına atmışlardı. Kolları göğüs kafesimi daraltırken ellerim ensesindeki saçlardaydı.

Aldığım güçsüz nefesler onunla hayat bulurken ne kadar bencil olduğumun farkına varıyordum. Giray'ın hayatına kast eden adam benim öz babamdı ve ben yine de Giray'dan medet umuyor, ona sarılıyordum.

"Ne oldu? Neyin var Manolya?" Ellerimin onu bir can simidi gibi kavradığını, sessizce ağladığımı onun sözleriyle fark ediyordum. Belki ona nasıl açıklayacağımı, beni dinlerken dalga dalga değişen yüz ifadelerine nasıl katlanacağımı, aramıza giren tüm gezegenleri ve ışık yıllarını nasıl kabulleneceğimi bilmediğim için cevap veremiyor ve muhtemel kaybım için ağlıyordum.

İşin garip tarafı; karanlıkta, kör noktalarda, beni kamufle eden suyun altında ve ses çıkarmadan, renk değiştirmeden, sildiğim yaşları belli etmeden, tek başıma matem tutmayı

tercih edip alışırken ikinci kez düşünmeden onun yanında buluyordum kendimi. En savunmasız haliyle Zühre'yi onunla paylaşmaktan çekinmiyor, beni kanatlarının arasına alacağından şüphe duymadan atılıyordum.

Gerçekten bencil biriydim. Duyduğum utançla köşe bucak kaçmam, gözlerine bakmaktan çekinmem gerekirken ellerinin arasındaki yüzüme bakan gözlerinde dayanacak bir yer buluyordum.

"Ben...ben..." Yine de öğrendiklerimi ona anlatamıyordum. Yalanı yakalanmak üzere olan küçük bir çocuk gibi cayır cayır yanıyor, titriyordum.

Sokakta yankılanan öksürük sesiyle Giray'la birbirimizden hızla ayrıldığımızda dayım kapının önünde, elleri belinde bizi izliyordu. Üstelik bahçenin dışına taşmış heyet de ona katılmış, bize bakıyorlardı. Ali Yıldırım dışında herkes buradaydı. Yeni uyanmış da apar topar gelmiş gibiydiler.

Dayımın kısık gözleri Giray'la benim aramda mekik dokuyordu. Bakışlar ateş edebiliyormuş, bunu öğrendim. "Sabah sabah nereye gittin kızım? Arayıp uyandırmasan yokluğundan haberim olmayacaktı."

"Özür dilerim." Yanaklarımı silerken onlara doğru yürümeye başladım. "İçeri girelim her şeyi anlatacağım."

Sevim gülmemek için dudaklarını ısırıyor, Riva başını iki yana sallıyordu. Talat Abi sağ olsun mimiksizdi. Sedat Amca geniş geniş gülüyordu. Dayıma dirsek attı. "Ver bakayım üç yüz kâğıt."

Ne?

Dayım, Sedat Amca'ya kötü kötü baktı. "Girmedim ben iddiaya middiaya!"

"Olur mu öyle şey Reşatçığım? Demedim mi ben sana bunlar İstanbul'a dönmeden birbirine açılır diye? Demedin mi sen bunlar bunca yıl hiçbir hamle yapmadı, yeğenim artık senin oğluna bakmaz diye? Sonra da üç yüze anlaşmıştık."

Sevim haykırarak gülerken, "Yok artık," dedi Giray. Riva öksürüyor, Talat Abi uzaklara bakıyordu.

"Siz çok fenasınız!" diye bağırdım. Biz ne derdindeyiz bunlar ne derdinde Allah'ım?

"Yakınlardaydım, çok sürmedi." Ali Yıldırım da gelmişti. "Anlatacakların varmış," dedi Riva'yı gördüğünde.

Konuyu şimdilik kapatarak içeri girdik, herkes yerine geçtiğinde sessiz bir bekleyiş başladı. Biraz daha sürerse akıllarındaki şüphelerin artacağını biliyordum. Çıkmış bir omzu yerine oturtmak gibi, acıyı umursamadan hemen halletmeliydim.

"Ferit Kaya'yı görmeye gittim."

Devam edemeden bir ses yükseldi. "Sen aklını mı kaçırdın?"

Ali Yıldırım'a aitti. Kavuşturduğum ellerimi sıktım. "Dün gece rüyamda sekiz yaşımdan kalan bir anıyı gördüm." Dayım ve Sedat Amca'ya baktım. "Haberiniz olduğunu tahmin ediyorum. Ferit Kaya'yla karşılaştığım güne dair. Dün geceye kadar hatırlamadığım bir anı, onunla konuştuğum günün gecesi rüyama girdi. Böyle bir ayarlama yapmış."

Ali Komiser'in gözleri alev alevdi. Sesi tedirginlik verecek kadar sakindi. "Ne kadar sorumsuz olduğunun farkında mısın? Dün ve bugün görüştünüz ve kimseye anlatmadın mı?"

"Dün olanlardan haberim var," dedi Giray. "Geçmişten bahsetmiş. Anlatmam bir gün bekleyebilir diye düşünmüştüm."

"Anlattıklarının sadece geçmişten ibaret olduğuna nasıl emin olabiliriz?"

Bir şeyler saklayabileceğimi ima ediyordu. "Başından beri benden şüpheleniyorsunuz değil mi?" diye sordum. İçimde bir şeyler yükseliyor gibiydi. Benden bu nedenle haz etmiyordu. "Onun kızı olduğumu biliyordunuz."

Herkes o kadar tepkisizdi ki bir an için duymadıklarını düşündüm. Giray beni şok eden okkalı bir küfür savurduğunda kendilerine geldiler. Bir küfrün içimi ısıtacağını bir dakika önce hayal edemezdim. Benden iğrenmemiş miydi?

"Giray sakin ol oğlum," dedi Sedat Amca.

Sevim çığlık attı. "ŞAKA YAPIYOR OLMALISIN!"

"Öz kızına böyle mi davranıyor?" Giray yerinden kalkmıştı. Göğsü hızla hareket ediyordu, yüzünü elleriyle dağıtmak istermiş gibi sıvazladı. "Devam et Zühre," dedi keskin bakışlarla bana dönerek. Sonra diğer hedefine yöneldi. "Ali Abi sakın bir daha böyle bir şey söyleme."

"Evet," diye çıkıştı Sevim. "Zühre'yi tanısaydınız ağzınıza alamazdınız bu lafları. Babamdan şüphe ederim ondan şüphe etmem."

"Sevim?" Dayım hayatının sillesini yemişti.

"Lafın gelişi babacığım," dedi kuzenim hafifçe gülerek.

Kendime mutluluktan ağlamanın yeri olmadığı telkinlerinde bulunurken devam ettim. "Rüyamda büyüdüğümde ondan intikam almam gerektiğini, o benden intikam almadan önce savaşa hazırlanmamı söyledi. Bu yüzden uyandığımda bu savaşın ayrıntılarını öğrenmek için onu görmeye karar verdim. Riva'nın belki adresini bulabileceğini düşünmüştüm ama olaya tahmin ettiğimden daha hâkimdi. Afyon'un gizli toplanma yeri gibi bir yerdi, odasında yatağı bile vardı."

Onunla olan konuşmamı baştan sona aktardım. Dayımlara benden babamın kim olduğunu sakladıkları için kızgın olmadığımı söyledim. "Babamın psikopat bir katil olduğunu küçük bir yaşta öğrenmenin katkısı olacağını sanmıyorum, üzücü fakat sizin sebep olduğunuz bir şey değil. Doğru olanı yapmışsınız," diye ekledim.

"İyi de senden bu kadar nefret etmesinin nedeni ne?" diye sordu Giray.

Omuz silktim. "Belki içimizde bunu bilenler vardır. Fakat öğrensek de bir şeyi değiştirebileceğimizi düşünmüyorum. Adamın kafası düzgün çalışmıyor ki doğrusunu anlasın."

"Seni hipnoz etmediğini nerden bilebiliriz?" diye sordu

Komiser Ali. "Bizi yanlış yönlendiriyor olabilirsin. Senden nefret ettiği mavalını okuyor olabilir."

"Sizi hipnoz etmediğini nerden bilebiliriz?" Tuttuğum nefesi verdim. "Problem hipnoz filan değil. Siz onun kızı olduğum için zaten benden rahatsızsınız."

"Doğru. Ama kanıt olmadan hareket edemem."

Ne kadar da profesyonel davranıyordu böyle...

"Zühre'nin anlattıklarında bir yalan yok," dedi dayım. "Kızını sevmeyi öğrenemedi. Ayrılmalarının en büyük amacı Zühre'yi korumaktı."

Anneme babamı sorduğum her bir anı yırtıp atmak istiyordum.

Riva boğazını temizledi. "Artık konuşma sırası bende olmalı. Nereden başlamalıyım?" diye sordu bana.

Düşündüm. "Adın Alena mı?"

"Oradan mı başlıyoruz?" İç çekti. "Adım Riva Alena Arkın. On dokuz yaşındayım. Anemon'u damarlarında barındıran insanlardan biriyim."

Dayım kaşlarını kaldırdı. "Kimsede işe yaramadığını sanıyorduk."

Riva rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdandı. "Kaldırabilen kişi sayısı az olduğu için çalışmalara devam ediyorlar. Bildiğim kadarıyla benim gibi sekiz kişi var."

Sekiz. Bir tane bile olduğunu düşünmezken sekiz çok büyük bir rakamdı.

"Sadece ben ondan ayrıldım," diye devam etti Riva.

"Peki, senin ayrılmana nasıl izin verdi?" diye sordu Ali Yıldırım.

Riva dudaklarını ısırdı. "Çünkü kardeşimi elinde tutuyor. Azra onunla olduğu sürece hareketlerimin kısıtlı olacağını biliyor."

"Şimdi onu da çıkarmak istiyorsun," dedim hüzünle.

Başını onaylayarak salladı. "Afyon çıkış yolunu bulduğum için çıkmayı hak ettiğimi düşünmüş," dedi acıyla gü-

lerek. "Azra benden iki yaş küçük, on yedi yaşında. On üç yaşından beri de Afyon'la birlikte. İlaç bildiğiniz gibi insanların yeteneklerinin boyutunu arttırıyor. Azra çok zekiydi zaten, şimdiyse yeterli bir tanım sayılır mı bilmiyorum ama teknolojiyle arası çok iyi, Ferit Kaya'nın işine çok yarıyor. Bu yüzden onu almama izin vermedi. Ama Azra'ya zarar vermeyeceğini bildiğim için onu dışarıdan kurtarmaya çalışmamın daha kolay olacağını düşündüm."

"Görüşebiliyor musunuz?" diye sordu Sedat Amca.

Yine başını iki yana salladı. "Afyon'la nasıl tanıştığımı anlatayım. Annem Rus, babam Türk. Kardeşim doğduktan kısa bir süre sonra babamla annem ayrıldığı için Rusya'ya taşınmışız."

"Hep Rusça öğrenmek istemişimdir!" diye atladı Sevim.

"Güzel bir dildir," dedi Riva gülümseyerek. "On üç yaşına kadar oradaydım. Annem ölünce babaannem beni ve kardeşimi alıp Antalya'ya getirdi. On beş yaşına geldiğimde o da öldü. Yetiştirme Yurdu'na gittik. Ama Azra farklı bir çocuktu, çok fazla zeki olduğu için sanırım, başkaları onun davranışlarını garip buluyordu. Onu anlayıp geliştirmek yerine kaba kuvvet kullanmaya başladıklarında oradan kaçıp sokaklarda yaşamaya başladık."

"Ama sokakta yaşamanın nasıl dehşet verici bir şey olduğunu tahmin edemezsiniz. Normal insanların umursamadığı en ufak şeyler için bile savaş vermeniz gerekir. Kurnaz olmalısınız, güçlü olmalısınız, bencil olmalısınız, fazlasıyla deli olmalısınız... En önemlisi sabırlı olmalısınız. Üstüne üstlük iki kız çocuğuyduk, bunun ne kadar zor olduğunu anlayabilirsiniz. İşe yaramaz çöplermişiz gibi her defasında bizi çiğnerlerdi. Her türlü yerde uyumuştuk, sayısız tacizciden kaçtık, aşağılandık, çok hasta olduk, aç kaldık... Buna rağmen evsizlerin arasında şanslı olanlardandık. Yine de artık huzurla yaşayabilmek istiyorduk. Bu dönem sadece birkaç

ay sürmüştü ama artık katlanamıyorduk; sokakta yürüyen insanları izlerken onlara karşı duyduğum kıskançlık sonsuzdu. Bu yüzden geri dönmeye karar vermiştik, daha korkunç olamayacağını düşünüyorduk."

"Ferit Kaya bir şeytan gibi bizi en çok yardıma ihtiyacımız olduğu zamanda buldu. Ne olursa olsun bize ihtiyacımız olan her şeyi verecekti. Ne kadar iyi manipüle ettiğini biliyorsanız bize sunduğu koşulların ne kadar mükemmel göründüğünü anlarsınız. Bizden istediği birkaç şey için onunla yaşamaya hazırdık. Bizi Kızıl Orman'a götürmüştü."

"Kızıl Orman neresi?" diye sordu Sevim.

"Ferit Kaya'nın tüm pis işlerini yürüttüğü yer. Özel mülktür, Ali Komiser'in de bildiği gibi çıkmak da girmek de neredeyse imkânsızdır çünkü o sıkı güvenlik sistemini kuran kişi kardeşim."

"Nerde kalmıştık? Önceleri büyük binada kalırken kendimiz dışında her şeyden habersizdik. Halimizden memnunduk, yeterince yiyebiliyorduk, sıcak bir odada uyuyorduk, en önemlisi eğitiliyorduk. Yaşıtlarımızın aldığı eğitimi almıştık, yeteneklerimiz üzerine de eğitiliyorduk. Ben daha atletiktim, Azra ise matematik, fizik ve kimya alanlarında başarılıydı. İleri düzey kodları yazabilecek kadar becerikliydi. Ben dövüş sanatlarını öğrenirken Azra bu konularda kendini geliştiriyordu. Birkaç ay boyunca mutluyduk."

"Ne oldu bilmiyorum, bir gün Ferit Kaya bize önemli bir bilgi vereceğini söyledi. Anemon'dan o gün bahsetmişti. Ben çekinceliydim; nasıl başarmıştı, neden böyle bir şey için çabalıyordu, sonrasında bununla ne yapacaktı? Ama Azra denemek isteyecek kadar hevesliydi. Onu vazgeçiremediğimden ben de kabul etmiştim. Ferit Kaya bu anı bekliyor gibiydi, hiç beklemeden bizi binanın daha önce görmediğimiz yerlerine götürdü. Karanlık, boş bir odada Anemon'u denedik."

"Enjekte edildiği anda bir sorun yoktu, yani hayatta kal-

mıştık. O an yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz. Gözlerinde delice bir ışıltı vardı, elleri titriyordu, hele gülümsemesi... Bizi öldürme ihtimalinin olduğunu, hatta yaşamamızın neredeyse imkânsız olduğunu o zamanlar bilmiyorduk. Gözlerimizde mavilik olsa da bir şey hissetmediğimiz için işe yaramadığını düşünmüştük. Fakat sonraki üç gün boyunca yüksek ateşle yatağa düştük. Sürekli kustuğumu hatırlıyorum; anlamsız kâbuslar görüyor, bir üşüyüp bir kavruluyordum. Bedenim beni rahatsız ediyordu, çıldırmış gibi ondan kurtulmaya çalışıyordum. Zihnim gidip geliyordu... Sonrasında öğrendiğime göre birçok sinir krizi geçirmişim, bu sürede Ferit Kaya'nın bizzat bizimle ilgilendiğini hatırlıyorum. Yine sonradan öğrendiğime göre devamlı bizden örnekler alıyor, üstümüzde testler yapıyorlarmış. Zaten oraya gittiğimiz ilk günden itibaren üzerimizde çalışıyor, hakkımızdaki her şeyi biliyorlarmış."

"Üç günün sonunda ben akşama doğru uyanmıştım. Azra odada yoktu, çok sinirliydim. Bize ne yapmıştı bu adam, neden böyle bir tepki vermişti bedenlerimiz? Normalde kaldığımız odada olmadığımı fark ettim. Tamamen beyaz, muhtemelen gözlenen bir odadaydım. Fakat kapı kilitli değildi. O gün dışarı çıktığımda bu ilaca karşı sağ kalmış diğer dört kişiyle tanıştım."

"Dışarısı gayet sıradan, geniş bir alandı. Koltuklar vardı... Koltukta oturan kardeşimle konuşan dört erkek..." Konuşmaya başladığından beri ilk defa duraksamıştı Riva. O an anladım, bu anı onun için çok değerliydi. Bazen geçmişi anarken kendinizi öyle kaptırırsınız ki o anı tekrar yaşarsınız, böyle hissediyor olmalıydı. Belki de o çocuklar onun için önemliydi, sonuçta dört yılını birlikte geçirdiği, ortak kaderi paylaştığı insanlardı.

"Kim olduklarını ve özelliklerini anlatır mısın?" diye sordum telefonu cebimden çıkarırken. Not kısmını açtığımda bana kötü bir bakış attı.

"Not mu alacaksın?"

"Hafızam pek güçlü değil," diye mırıldandım.

"Her neyse, bizden dört ay önce gelen Emir ve Akın vardı. Benden iki yaş büyüklerdi ve oraya gelmeden önce de arkadaşlardı. Akın, Ferit Kaya'nın çırağı gibiydi, insan beyniyle ilgileniyordu. O zamanlar Ferit Kaya gibi yalnızca bu konuya yönelmemişti ama yine de çok iyiydi. Gerektiğinde casusluk yapardı. Manipüle etmek bence kanında var."

O adamdan bir tane daha...

"Emir, size saldıran çocuk," dedi Talat Abi'ye bakarak. "Ateşli silah kullanmakta bir numara... Kurnazdır, işini iyi yapar. İşkence konusunda Akın'la birlikte mükemmel bir ekipler. Biraz da psikopattır. Gerçi hepimiz biraz kaçıktık ama şiddetten resmen zevk alıyor."

Talat Abi'nin gözleri kararmıştı. "Demek o yüzden..." Sanırım onunla boy ölçüşen adamı nihayet bir kalıba koyabilmişti.

"Yusuf, Zühre ile aynı yaşta. Bizden bir yıl önce gelmişti Afyon'un yanına. O mucidimizdi. Silahlarımızı geliştirir, her şeyi o tasarlar ve üretirdi. Tabii fabrikası yoktu ama elindekilerle neler başarabildiğini tahmin edemezsiniz. Afyon ilerleyen zamanlarda ona altında çalışacak bir sürü adam vermişti. Aynı zamanda iyi bir ressamdır, biraz sessizdir ama tahmin ettiğiniz üzere o da diğerleri gibi bir psikopat."

"Son kişi de Demir. O bizim liderimizdi; stratejilerimizi geliştirirdi. Uzun mesafeli silahlar kullanır, iyi bir nişancıdır. Afyon'un yanına ilk gelen oymuş, bizden iki yıl önce gelmiş. En büyüğümüzdü, biz geldiğimizde yirmi iki yaşındaydı. Benden yedi yaş büyük." Demir'den bahsederken daha yumuşak bir tonla konuştuğunu fark etmiştim, belki de değerli biriydi Riva için.

Notlarımı bitirdikten sonra başımı kaldırdım. "Başka?"

"İpek ve Çağrı. İpek bizden bir yıl sonra geldi, benimle aynı yaşta. O da dövüş sanatlarında uzmandır. Farklı dövüş

tekniklerinde kendimizi geliştirdik. Kişiliklerimiz farklı olduğu için olabilir, onun dövüşü biraz çirkin," dedi yüzünü buruşturarak. "Ah, bu arada Emir'in sevgilisi, galiba acımasız olmak ortak noktaları..."

"Çağrı da İpek'ten birkaç ay sonra gelmişti, Azra'yla aynı yaşta. Yakın dövüşte iyidir ama genelde bıçaklarla dövüşür. Her türlü kesici aleti kullanır, çok hızlı hareket eder, bilgisayar oyunu oynamayı çok severdi." Bir süre düşündü. "Kardeşime hayrandı," diye ekledi.

"Birlikte çalışıyordunuz galiba, Afyon sizi görevlere gönderiyor muydu?" diye sordu Giray. Gözünün önüne düşen saçları uzaklaştırdı.

Başını sallayarak onayladı. "Biz gelmeden önce bile onlar görevlere gidiyormuş zaten. Kiralık asker gibi çalışıyorduk, namımız kulaktan kulağa dolaşıyor, bizimle çalışmak isteyen Ferit Kaya'ya ulaşıyordu. Bizimle ilgili büyük planları olduğu için imajımızı zedeleyecek işleri kabul etmiyordu. Bilgileri aldıktan sonra harekete geçiyorduk."

Gencecik çocukları nasıl böyle işlere yönlendirirdi?

"Ne kadar iyiydiniz?" diye sordu Ali Yıldırım.

"En zor seviyedeki görevlerde bile en yüksek başarıyı gösteriyorduk. Fiziksel ve zihinsel olarak olağanüstü seviyedeydik. Kendi alanlarımızda rakibimiz yok. Uyuz Yusuf bile harika bir dövüşçüdür. Tek eksiğimiz, belli durumlarda gerekli yüreğe sahip olmamak olabilir. Sonuçta biz de zaafları olan insanlarız. Afyon bu kadarına bir şey yapamamış herhalde. Henüz Anemon dünyaya duyurulmadı. Bizi kiralayanlar da neden bu kadar iyi olduğumuzu, gücümüzün sınırlarını bilmiyorlar. Kimliklerimiz gizliydi."

"Kızıl Orman'dan neden çıktın?" diye sordu Giray.

"Anemon'u kullandıktan iki ay sonra görevlere çıkmaya başlamıştık bile. Dört yıldır adam öldürüyordum," diye fısıldadı Riva. "İnsanlara acı çektirmeyi, ip üstünde yaşama-

yı rutin haline getirsem de bundan hep nefret ettim. Ferit Kaya'nın yanında yaşamayı kabul ettiğimde işlerin bu hale geleceğini aklımın ucundan geçirmezdim. Yaptığımız işlerin ne kadar çirkinleşebildiğini bilseydiniz anlardınız. Bu yüzden Azra'yla kaçmak istiyordum. Rusya'ya dönebilirdik, başka bir yer de olurdu. Azra'nın gönlünün olmadığını biliyordum, zihnini başka türlü doyuramayacağını düşünüyordu ama yine de benimle geleceğini sanmıştım."

"Sana karşı mı çıktı?" diye sorduğumda başını salladı.

"Gitmemiz gereken anda benimle gelmeyeceğini söyledi. Galiba çok zeki olmanın zararları da oluyor," dedi acı bir tebessümle. "Afyon tek başına beni durduramazdı, diğerleri zaten gideceğimi kabullenmişti. Bu yüzden Ferit Kaya'nın yanına gittim ve ayrılacağımızı söyledim."

Gizlice çıkmamıştı yani.

"Ona söylediğimde karşı çıkmadı, tek söylediği şuydu; Azra'ya ne düşündüğünü sordun mu? Ben nereye gidersem Azra'nın da oraya geleceğini söylediğimde bana o bilmiş gülümsemesiyle o zaman gidebilirsin dedi." Gözleri duvarda takılı kaldı. "Durdurmasına gerek yokmuş zaten, Azra gelmek istemedi. Öyle bir hayatın ona huzur vermeyeceğini söyledi."

"Sen neden gitmekten vazgeçmedin?" diye sorduğumda soğuk kahkahalarla gülmeye başladı.

"Çünkü kardeşim gitmemi istedi." Tek kaşını kaldırarak Azra'yı taklit etti. "Asla geri dönme." Mavi alevler gibi yanan gözleri tüylerimi ürpertti.

"Kardeşin orada olduğu için senin elinden bir şey gelmeyeceğini biliyordu Afyon, bu yüzden gitmene karşı çıkmadı," dedim.

"Kesinlikle. Ama biliyorum, zamanı geldiğinde benim de geri dönmem gerekecek. Başıboş dolanmama nereye kadar göz yumulacak bilmiyorum ama o süreçte onu mahvetmek

istiyordum." Saçlarını parmağına dolayıp bıraktı. "İçimden bir ses beni bırakmaya göz yumma sebeplerinden biri sensin diyor."

"Neden?" diye sordum kaşlarım çatılırken. Giray'a döndüm. "Yine mi avını güçlendirme felsefesi?"

Giray yüzüğüyle oynarken saçları tekrar düşmüştü. "Kendine yeni oyunlar üretmeyi sever."

"Adamın yaptığı her hareketin ona milyonlarca kazancı var gibi," dedi Riva iç çekerek.

Her adımını nasıl böyle sinsice planladığını kafam almıyordu. "Peki, ilacı herkesin kullanabileceği bir hale getirdiğinde ne yapmak istiyor?"

"Sence?" diye sordu dudakları kıvrılırken. "İnsanlar artık bizzat savaşlarda yer almasa da bu meret kişiyi her yönden geliştiriyor. İyileşme süresi kısalıyor, daha zeki, daha güçlü, daha sağlıklı yapıyor. Her ne kadar Afyon ideallerinin peşinden gittiğini söylese de Anemon'u satmanın ve sahip olmanın getireceği avantajları hayal edebiliyor musun?"

Etmek istemiyordum.

"Ekibinden görüştüğün kimse var mı?" diye sordu Sedat Amca. "Bize bilgi verebilecek birisi..."

"Genellikle paralı görevlerde çalışarak dünyayı dolaşıyorlar ama Demir'le zaman zaman görüşüyorum. Gerçi onlar normal telefon kullanmadığı için bildiğimiz bir yerde birbirimize haber vererek buluşuyoruz. Sahibinin bizi tanıdığı bir lokantaya istediğimizde not bırakıyor, buluşacağımız yeri ve zamanı belirliyoruz."

"Sence o ya da herhangi biri bize yardım etmeyi kabul eder mi?" diye sordu Giray düşünceli bir ifadeyle.

"Açıkçası kardeşim de dâhil olmak üzere buna yanaşacak

birini tanımıyorum. Ama Demir yardımcı olmasa bile bilgi alabileceğimiz birisi, içimizdeki en merhametli olan oydu. Tabii bu işi yapan biri ne kadar olabilirse..." Bir an için duraksadı. "Size de uygunsa bugün o lokantayı ziyaret edebiliriz. En son İspanya'daydılar, dönmüş olabilirler."

"Birlikte gidip bakalım o zaman, olmadı not bırakırsın," dedi Ali Yıldırım.

"Ali Bey kahvaltıda bize katılır mısınız?" diye sordu dayım.

"İşe geri dönmem gerekiyor," derken ayaklandı. "Yine de teşekkürler." Dayım ve Sedat Amca'yla el sıkıştıktan sonra Riva'yı da alıp gitmişti. Biz de kahvaltıyı hazırlamaya koyulduk.

"Bu adam neden Zühre'ye karşı böyle?" diye sordu kuzenim Ali'yi kast ederek.

"Ferit Kaya'yı ve yaptıklarını hatırlatıyor olmalı," diye mırıldandı Giray. "Ahmaklık yaptığının farkında ama bazen çizgiyi aşıyor."

"Başka ne yaptı ki?" diye sordum.

"Çayı getirin," diyerek araya girdi Sevim. Giray da başka bir şey söylemedi.

Ne diyebilirdim ki, benden hazzetmemesi normaldi. Babasını kayıplara karıştıran adamın kendisi de kızı da iyi yaşamıştı. Ailem değildi ki beni farklı kefeye koyabilsin. Ona çektiysem yok edilmesi gereken bir parazittim. Hele aramızdaki nefret ilişkisini kavrayamıyorsa elleri beni boğazlamak için kaşınıyor olmalıydı.

"Afyon ile annemin nasıl bir ilişkisi vardı?" diye sordum kahvaltıya başladığımızda.

Cevabı olabilecek iki kişi de gerilmişti. "İlk başlarda Ferit şimdiki gibi değildi Zühre," diye başladı Sedat Amca. "Gerçekten böyle değil miydi yoksa bizim yanımızda başka biri mi oluyordu bilmiyoruz ama güven verici, nazik ve zekiydi. Dedenin de bizim de ona güven duymamız bu yüzdendi.

Ayrıca, anneni çok seviyordu," diye ekledi. Bu yüzden biricik kızını ona emanet etmiş olmalıydı dedem.

"Evlendikleri zamana kadar her şey çok iyi gidiyordu," diye devam etti dayım. "Uzun zamandır tanıyorlardı birbirlerini ve gerçekten âşıklardı. Ferit gözünü ondan ayırmazdı, çok mutluydular. Fakat birkaç ay sonra annen bir şeylerden rahatsız olduğunu söylemeye başlamıştı. Ferit'in davranışları değişiyor, demişti. Geceleri uyumuyor; nereye gittiğini, kiminle konuştuğunu saklıyor diye. Biz geçici bir dönemdir diye düşünmüştük. Sonra Leyla bir gün beni aradı, fabrikada bir şeyler dönüyor dedi. Bizim de şüphelerimiz oluşmuştu. Bu şekilde başladı her şey... Sonra da Leyla Ferit'ten ayrılmak istedi ve tabi buradan taşınıp ondan uzaklaşmak..."

Annem sevdiği adamın nasıl biri olduğunu öğrenince ne hissetmişti kim bilir. "Onunla bir daha konuşmuş muydu?"

Dayım başını iki yana salladı. "Leyla ketum olduğu için her şeyi bilmiyoruz."

Kahvaltı bitmek üzereyken bir konuya hiç değinmemiş olmamız içimi rahatlatmıştı.

"Tüh, bu kadar kolay olması çok sıkıcı," dedi Sedat Amca. Ekmeğine bal ve kaymak sürüyordu. "Ben daha dramatik şeyler bekliyordum."

Bu hikâyede yeterli gözyaşı ve sinir krizi veremediğimiz için üzgünüm Sedat Amca ayrıca dilimi eşek arısı soksun.

"Neymiş o sıkıcı olan?" diye sordu Sevim bilmem kaçıncı bardak çayını içerken.

"Giray ve Zühre yahu! Ne oldu?" Giray ve bana baktığını biliyordum ama gözlerim çatalımdaydı. "Nasıl bu hale geldiniz? Anlatın bakayım. Ben en son oğlumun seninle yakınlaşma çabalarında kalmıştım."

"Senin oğlun da... kim bilir nasıl... bunca hengâme arasında..." Dayım ağzındaki lokmayı çiğnerken bir yandan da esefle başını iki yana salladı.

"Nesi varmış?" dedi Sevim. "İnsanlar savaşlarda evlenip çocuk sahibi oluyor baba. Hayat durmaz."

Dayım düşman kuvvetleri taarruzda haberini almış gibi kaşlarını çatarken masaya eğildi. "Evlilik?"

Sedat Amca gözlerini devirdi. "Evlenmesinler mi Reşat? Zaten bu aşamaya gelmeleri kaç yıl aldı. Onlar evlenene kadar ohoo..."

Biz burada değil miyiz ki? Gözükmüyor muyuz biz?

Giray, "İkiniz de Zühre'yi sevdiğimi altı yıldır biliyorsunuz," diye bir giriş yaptığında dilimi yutacaktım. "Artık itiraf etmemin vakti diye düşünüp konuştum işte."

"Ben de Giray'ı yıllardır sevdiğim için..." dedim çatallaşmış bir sesle.

"Bilmez miyiz kızım?" Dayım sandalyesine yasladı sırtını. "Çocukken ağzından Giray'dan başka ad çıkıyor muydu? Giray aşağı Giray yukarı... Bırak bizi tüm mahalle biliyordu. Yani Giray dışında..." Derin bir nefes verdi. "İyi içimde tutmuşum."

Nutkum tutulmuştu. "Bu bilgiyi gizlemek istedin yani?"

Giray'a pis bir bakış attı. "Elbette. Öyle kolay olmamalı bu işler."

"Benim çok uykum var," dedim parmaklarımı şakaklarıma bastırırken. "Hiç uyumadım neredeyse."

Sevim telepatik sinyallerimi aldı. "Hadi bakalım herkes işine gücüne. Sen demedin mi pazar da olsa bugün şirkete gitmem gerek diye?"

Dayım çenesiyle Giray'ı gösterdi. "Sen ne yapacaksın?"

Giray'ın âdemelması hareket etti. "Benim de işlerim var bugün." Dayım şüpheyle onu süzse de başını sallayarak ayaklandı.

Sevim önce büyük delikanlıları postaladıktan sonra kendisi de kısa sürede hazırlanıp çıkmıştı.

Bense hâlâ mutfak masasındaydım ve uyukluyordum. Bir

süre sonra Giray'ın dirseğini masaya dayamış vaziyette beni izlediğini anladım. "Hadi yatağına," dedi kolumdan tutup beni de kaldırırken.

Merdiveni çıkarken odama gireceğini ve ne kadar dağınık olduğunu göreceğini zar zor akıl edebilmiştim ama umursamadım. "Birkaç ay önce biri bana Antalya'ya gittiğinde babanla tanışacaksın; kendisi bilimkurgu tutkuları için adam öldüren çatlağın teki deseydi ne düşünürdüm acaba?"

"Şimdi ne düşünüyorsun?" diye sordu odamın önünde. Kapıyı açtığımızda uykum biraz kaçmıştı. Zaten dağınıktım ama gece her şey birbirine girmişti.

Birkaç saniye hareket etmedi. Ben de ilerleyip yatağımda ne varsa koltuğa taşıdım. "Vay be," diye fısıldayan Giray kendine gelince bir kahkaha patlattı. "Hiç değişmemişsin."

O; babasıyla oturduğu evi, tarlalardaki kulübeyi, sahildeki evi ve Statis'i düzende tutabilmişti ben bir odayla başa çıkamıyordum. Dilimi kuruyan dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Dün çok karıştı ortalık o yüzden..." diye mırıldandım.

Normalde odanıza birinin girmesi iç dünyanızı gözler önünde sermek gibi bir şeydi. Giray yanımdayken pikemin altına girmek çok tuhaftı. Biraz tedirginlik veren, biraz utandıran, biraz da heyecanlandıran bir duyguydu.

"Sanırım hâlâ idrak edemedim," dedim yanağımı avucuma yaslarken. Az önce sorduğu sorunun cevabıydı bu. "Başından beri edememiştim ama karşı da çıkamıyorum. Bu adamla ailemi, annemi ve genlerimi paylaştığımı kafamda oturtamıyorum. Çok saçma. Annemle birlikte güldüğünü filan hayal edersem bedenimde hamam böcekleri dolaşıyormuş gibi, derimi çıkarıp atasım geliyor. Ama bu adam yıllarca öyle yaşadı. Annem onu ve bebeğini öldürebilecek bir adamla aynı evdeydi. Bunları düşündüğümde panikliyorum. Annem hiç anlatmadı ama kim bilir neler yaşadı? Anneme de zarar verdi mi? İstanbul'da beni yalnız başına büyütürken

kim bilir ne haldeydi? Yağmurlu bir günde eve dönmediğimde beni o adamın aldığını duyduğunu bilmek kalbimi parçalıyor. Bu dehşetle hâlâ baş etmeye çalışıyor mu?"

Dizlerinin üzerine çöktü. "O gün eve döndüğünde ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hiçbir şey hatırlamıyorum." Yine de hafızamı tekrar yokladım, aklıma bir şey gelmedi. "En garip olanı da bugün onu gördüğümde iğrenç bir şekilde yabancı gelmemişti. Ona bakmak tuhaftı ama kabul edebildim. Kafamda oturmasa da, kalbim inkâr etse de... Kan mı çekti acaba?" Gözlerinden uzaklaşıp iyice büzüldüm. "O adama benzemek istemiyorum."

Parmakları saçlarımı okşadı. "Benzemiyorsun."

"Adam benim öz babam. Teknik olarak ona benzemem gerekiyor." Yine de beni tersine inandırsın istiyordum. Aklımı meşgul eden soruyu dillendirdim. "Bu seni rahatsız etmiyor mu? Sana onları yapan adamın kızıyım sonuçta."

Daha da yaklaşıp çenesini yatağa, hemen yanı başıma yasladı. Yan yana uzanıyor gibiydik. Elimi tuttu. "Onun sana yaptıkları ne olacak? Öz babasının benim sevdiğim kıza yaptıkları ne olacak?" Hüzünlü bir nefes verdi. "Cidden benim için ne anlama geldiğinden haberin yok değil mi? Bunlar beni mahvediyor."

Yanaklarımdan bir kez daha süzülen yaşları sildi. "Hepimize çok acı çektirdi Manolya. Amacı, bahanesi, kendisi kim ne olursa olsun, hepimize kan kusturdu, olay bundan ibaret. Kan bağının ve anıların önemi yok. Seni köşeye sıkıştırmasına izin verme. Benzediysen ne olacak? Kararları sen vermiyor musun? Aklın başında, kıymet biçilemeyen bir kalbin var. O adam sevmeyi bilmeyen biri. Sen benim gördüğüm en güzel seven kişisin, bu kadar farklısınız işte. Onun kızı olduğunu bilmeden yaşadın, şimdi bir şey mi değişti? Annen seni severken onun kızı olduğunu umursuyor mu sence? Biz de seni sen olduğun için seviyoruz." Yutkunmaya çalıştım.

"Sen çok güzel bir insansın. Onun kızıysan ne olmuş? Sakın direncini kırmasına izin verme."

Avucunun içindeki elimde, parmaklarımda gezdirdi dudaklarını. Uykum tekrar gelene kadar saçlarımı okşadı, başımda bekledi. Bir işinin olduğunu, uyandığımda onu aramamı, geri geleceğini söyledi. Ve uyku bastırırken alnımdan öpüp gitti.

Uzun zaman önce, artık adını hatırlayan kimsenin yaşamadığı uzak bir diyarda doğan bir çocuk vardı. Annesi en sevdiği çiçeğin adını vermişti ona. Fakat o çiçek tükendiği için şu zamanda, biz Çiçek diyeceğiz o çocuğa.

Çiçek, goncası açıldığında gözlerin başka bir yere kaymasına izin vermeyecek kadar güzel bir çiçek; çocuk, en az çiçek kadar güzel bir çocuktu.

Kız çocuğunun yaşadığı diyar değerli bir diyardı, hâkimiyetine almak isteyen krallar çoktu. Fakat bu diyarın hâkimi kalın surların arasında yaşayan korkak bir kraldı. Bu kralın güçlü bir kraliçesi vardı. Ancak kraliçe genç yaşta, prensini doğurduğunda ölmüştü. Geride ise adı Kılıç olan bir oğlan çocuğu bırakmıştı.

Kılıç ve Çiçek aynı gökyüzünün altında ve aynı diyarda büyümüşlerdi fakat dünyaları bambaşkaydı. Çiçek, çiftçi bir ailenin tek çocuğuydu ve ailesinin her işine koşardı. Kılıç ise annesi gibi güçlü biri olarak, babasına katlanamayarak büyümüştü. Ne kadar dayanabilirdi bu kalın surlar? Ne kadar oturabilirdi askerleri tavernalarda? Kılıç doğduğu günden itibaren sevgi bilmeden, sadece güçlenmek için büyümüştü. Yaptığı her şeyde en iyisi olmak içindi tüm çabaları. Çiçek ise sadece ailesinin alacağı bir nefese sebep olmanın mutluluğu için çabalardı.

Yıllar yılları kovaladı, iki çocuk büyüdü ve bir sonbahar sabahı bir ormanda karşılaştılar. Çiçek odun taşıyordu evine. Kılıç bir grup atlıyla ava çıkmıştı.

Kılıç, Çiçek'in yer yer yırtık elbisesi, yıpranmış elleriyle odun topladığını gördüğünde şaşırmıştı şaşırmasına ama en çok hayret ettiği şey Çiçek'in gülümseyerek mutlu bir şekilde şarkı mırıldanıyor olmasıydı.

Kılıç en son ne zaman gülümsediğini hatırlamıyordu ama bu çelimsiz kız boyunu aşan işlerle uğraşırken keyifliydi. Üstelik çok ama çok güzeldi.

Prens yanındakilerin uzaklaşmasını söyledi, atını Çiçek'e doğru sürdü. Sadece sesini daha yakından duymak istemişti ama sonraki hamlesi atından inmek oldu. "Yardım edebilir miyim?" diye seslendi arkası dönük olan kıza.

Korkuyla çığlık atmıştı Çiçek. Çelimsiz omuzları irkilirken Kılıç'a döndü.

O gözler Kılıç'ın gördüğü en güzel gözlerdi.

Çiçek'in gülümsemesi solmuştu. "Çok naziksiniz efendim. Fakat benim gibi biri sizden böyle bir lütfu kabul edecek küstahlığı nasıl yapabilir?"

Kılıç bir prens gibi giyinmemişti ama zengin bir tüccara yaraşır kıyafetler vardı üstünde. Eli gömleğine dokundu. "Size uzanan bir eli itmek ondan daha mı iyidir ki?"

Çiçek'in gülümsemesi geri geldi fakat utanarak gözlerini indirdi elindeki dallara. "O zaman istediğiniz gibi olsun."

Kılıç, gün boyu odun toplayan Çiçek'e yardım etti. Hayatında ilk defa güçten başka bir şeyle mutlu olmak ona huzur vermişti.

Görüşmeleri sadece o günle sınırlı kalmadı. Kılıç ayın gökyüzünde gözüktüğü, bulutların ardında kalmadığı her gece onunla buluşmaya söz verdi. Her aylı gecede bir tepede buluştular ve her şey hakkında konuşur oldular. Kılıç artık onu öylesine seviyordu ki, oturacağı taht bile kurduğu hayallerde ikinci plana düşmüştü.

Bir gün hünkâr öldü.

Kılıç tahta geçtiğinde yeni hünkârın tecrübesizliğini kâr sayan bir diyarın hâkimi onlara savaş açtı. Kılıç bu haberi aldığı gece bir süre görüşemeyeceklerini söyledi Çiçek'e. Genç kız ise üstelemedi, sadece bir soru sordu. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

O gece dolunay vardı gökyüzünde. "Bir sonraki dolunayda," dedi genç hükümdar. "Dolunayda ne olursa olsun göreceğim seni."

On gün boyunca gece gündüz çalıştı Kılıç. Sayısız plan vardı aklında. Tehlike geçtikten sonra bir yolunu bulup evlenecekti onunla. Hem o kafasına koydu mu kimse engel olamazdı ya.

Ve bir gün savaş başladı.

Başladı ya yüzyılın en kanlı savaşı oluyordu. Her şey Kılıç'ın kontrolünden çıkan bir süratle gerçekleşiyordu ve dolunay gelip çatmıştı.

Kılıç'ın ne yapıp edip o gece Çiçek'i görmesi gerekiyordu. Bir şekilde komutanlarına bıraktı görevi ve ormana doğru sürdü atını. Varmıştı varmasına ama Çiçek ortalıkta yoktu. İki saat bekledikten sonra bir çıtırtı duydu, hemen ardından çıplak ayaklarıyla zorlukla yürüyen Çiçek'i gördü.

Bir rüyanın içindeydim.

Bir an Çiçek'in annesinin arkadaşı olduğumu sanmıştım. Sonra Çiçek. Şimdiyse ormanda onları izleyen biriydim. Farkındalığı kazanmıştım çünkü bir masalın içindeydim ve bu detayları bilinçaltım tasarlayamazdı. Afyon işin içindeydi. Uyanmadan, bir an önce kargayı bulmalıydım.

Kılıç yaslandığı ağaçtan ayrıldı, düşmek üzere olan Çiçek'i kollarının arasına aldı. Genç kızın elbisesi ay ışığında aydınlandı. Üzerinde kan vardı.

Çiçek'in teni bir hayaletinki gibi beyaz, güzel yüzü acıyla kaskatıydı. Narin elini yavaşça kaldırdı, hafifçe Kılıç'ın

göğsüne dokundu. "Ailem öldü," dedi kısık sesiyle. "Şimdi bir ben kaldım. Bir süreliğine..."

Kılıç'ın göğsü acıyla doldu, dikkatle yere yatırdı Çiçek'i. "İyi olacaksın," dedi üstündeki kuşağı çıkarırken. Çiçek'in yarasını saracaktı sarmasına ama karnındaki kesiği sarmaya yetmezdi kuşağı. Bu yara iyileşmezdi.

Karga bu kara sevdalıların başlarının üstündeki ağaçtaydı.

"Biliyordum," dedi Çiçek bir öksürük nöbetinden sonra. "Senin kim olduğunu biliyordum. Seni ilk ben gördüm. Veliaht Prens diyorlardı sana."

Kılıç'ın gözleri yıllar sonra ilk kez doldu. Kuşağı onun karnına sarmıştı, Çiçek'in başını kucağına aldı. Eli saçlarında, yüzünde dolaştı.

"Sen ona sarılan her şeyi kesen bir kılıçsın. Ne yapar çiçek senin koynunda?" diye fısıldadı Çiçek.

Kılıç'ın gözyaşı Çiçek'in dudaklarına düştü. Biliyordu Kılıç, pek vakti kalmamıştı ama onu nasıl bırakırdı? "O zaman kadife çiçeğim ol benim!" diye bağırdı genç hükümdar. "Acıdan yeşeren kadife çiçeği..."

"Son bir dileğim var dedi," Çiçek, nefesi solmak üzereyken.

"Emret," dedi genç hükümdar, artık iyice duyulmaz olan sesini işitmek için eğilirken sevdiğinin yüzüne.

Son bir çabayla fısıldadı güzel kız dileğini, daha sözleri bitmeden sadağından çektiği oku yayına yerleştirdi Kılıç. Kanat sesine karıştı okunun vızıltısı. Bir an sonra göğsünde bir okla yerde yatıyordu karga.

Çiçek yine her şeye rağmen gülümsedi.

26

Film Gibi

Rüyadan uyandığımı anlamam, gerçekliğe uyum sağlamam biraz zaman aldı. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, gerindim. Kendime geldiğimde saatin bir hayli ilerlediğini, yediye yaklaştığını fark ettim. Duş alıp bir şeyler atıştırdıktan sonra Sevim'den gelen cevapsız aramalara döndüm. Okuldakilerin katıldığı bir parti olduğunu, benim de gelmek isteyeceğimi düşündüğü için aradığını söyledi. Bir dondurmacıyla anlaşmış ve partiye gelenler için yiyebildikleri kadar dondurma temin etmişler.

Kuzenim haklıydı, bedava dondurma hiç ilgim olmayan bir ortamda olabilmem için çok mantıklı bir sebepti. Sevim'le konuştuktan sonra hevesle Giray'ı aradım ve partiden bahsettim. O okulun öğrencisi olmasak da tanıdık çok olunca gidebileceğimizi, benim şevkime biraz gülerek, yarım saate beni alabileceğini söyledi. Bunun üstüne hızla hazırlanmaya koyulmuş ve dakikalar sonra kendimi Giray'ın arabasında bulmuştum.

"Çabuk hazırlandın," dedi benim neşeli halimi süzerken. Sabahkinden daha derli topluydu fakat yine tişört ve şort vardı üzerinde. Benzer giyindiğimizi düşündüm, şortların rengi farklı olsa da tişörtlerimiz siyahtı.

"Dondurma partisi gibi güzel bir şey varken her saniyemiz kayıp!" dedim genişçe sırıtarak.

"Ya kötü yapıyorlarsa? Ya kasıntı bir yer olursa?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Muhtemelen nasıl bir ortam olduğunu biliyor ve şimdiden nabzımı ölçüyordu.

"Yiyip döneriz o zaman, zaten başka bir beklentim yok," dedim omuz silkerek.

Başımın üstüne koyduğu eli saçlarımı okşadı. "Yine de sıkılırsan söyle."

"Sen yanımda olacaksın," dedim dudak bükerek. "Parti nasıl olur umurumda değil."

Söylediklerim hoşuna gitmiş gibi güldü. "İyi uyudun mu?"

"Ah rüyam! Bir haberim var. Rüyamda kargayı öldürdüm!"

Sadece bir saniye düşündükten sonra neyden bahsettiğimi anladı ve gözleri büyüdü. "Öldürdün mü? Nasıl oldu?"

"Bilmiyorum... Bir anda prens, köylü kızı ve kara sevda üçlüsünü görünce... Fazla dramatik ve ayrıntılı olduğu içindir belki de, Afyon'un işi olduğunu anladım. Kargayı da bulunca vakit kaybetmeden prensin okuyla öldürdüm."

Başını geriye atıp gür bir kahkaha attı. "Adamın rüyaları senaryo gibi." Eli şakağımda gezindi. "Artık daha fazla uykusuz kalmanı gerektirecek bir şey yok. Dilediğince uyu."

Sevinmiştim sevinmesine ama onun benden katbekat fazla acı çektiğini düşünmek kalbimi acıtıyordu. Keşke onun için de kolay olsaydı. Keşke o öyle şeylere hiç maruz kalmasaydı. Bir şekilde silinip gitmesi mümkün müydü izlerin? Terapiste gitse terapistin yaşı daha büyük olacağından bizzat anlatamayacaktı. Beyninde her an patlayabilecek bir bomba vardı ve yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Ferit Bey'in keyfine emanettik, iki yıldır yaptığı Giray'ı esir tutmaktı. Acaba karşılığında başka bir şey teklif etsek bunları onun kafasından siler miydi? Yoksa son ana dek bu kozu saklamak mı isterdi? Kolay kolay kullanacağı bir koz değildi ama var oluşu bir gün kullanılacağına işaretti ve Giray bunu benden çok daha iyi biliyordu.

Gözlerimi yakan gözyaşlarına engel olduktan sonra yüzünde bir gülümsemeyle yola odaklanmış olan sevgilimin elini sıkı sıkı kavradım.

Parti, öğrencilerden birinin ailesine ait eski bir bardaydı, şimdi etkinlikler için kiralanıyormuş. İçeriye girmemiz sorun olmadı, Giray'ın geldiğini gören orta boylu kumral bir çocuk büyüyen gözlerle içeri buyur etti.

Ben de bu olağan bir durummuş gibi ses çıkarmamıştım. İçeri girdiğimizde birer ikişer Giray'a selam verenler durdursa da ben göze batmadım ve ortamı incelemeye koyuldum. Klimaların çalıştığını anlasam da kalabalık, havayı boğmaya yetmişti. Koltuklar, masalar ve tabureler kaplıyordu alanın çoğunluğunu. Çok yüksek sesli olmasa da varlığını unutturmayan elektronik müziğin eşliğinde salınanlar, duvar kenarında konuşanlar, koltuklarda oturanlar, oyunlar oynayanlar vardı.

Ahım şahım bir tarafı yoktu partinin ama gecenin incisinin yerini çok geçmeden buldum. Rengarenk dondurmalar bar bölümüne sıralanmışlardı.

Giray'ı tanıyan insanların çoğu yanımıza gelip hal hatır sorup ayrılsa da bir kaçı sohbeti devam ettiriyordu. Liseden tanışıyorlardı galiba ama pek anladığım söylenemezdi. Giray ara ara dönüp beni konuşmaya katacak yer bulmaya çalışsa da bir türlü diğerlerinden fırsat bulamadı ve ben onun bu halini içimden gülerek izledim. Bir ara kolunu omzuma atıp, "İzninizle, biz de içeri geçelim," dedi. O sırada duraksayıp cebinden telefonunu çıkardı. Ali Yıldırım'ın aradığını göz ucuyla yakalamıştım.

"Ben dondurmamı alıp bir yere geçerim."

İç çekerken gözünü yumarak onayladı ve çıkışa, sessizliğe yöneldi. Ben de muhabbetçi arkadaşlara ikinci bir defa bakmadan bar kısmına ilerledim. Bu zamana kadar birbirimizi muhatap olarak görmemiştik sonuçta.

Boş bir bar taburesine geçtikten sonra ziyafetime başladım. İlk olarak külahta karadut ve vanilyalı bir dondurma yedikten sonra buzluktan sandviç dondurma alıp kap için çikolata, antep fıstığı ve karamel üçlüsünü istedim. Yerimden kalkıp köşedeki boş bir masaya oturdum, dört ayaklı üç demir tabureden oluştuğu için gruplar çok olunca tercih edilmemişti. Kalabalıktan hoşlanmasam da içinde yalnız olmak zoruma gitmezdi. Belki de nedeni sahiden yalnız olmadığım içindi. Dondurmaları hazırlayanlardan yukarıda bir teras olduğunu öğrenmiştim, Sevimler muhtemelen oradaydı ama şimdilik dondurmalarıma odaklanmak istiyordum.

Sandviç dondurmayı götürürken internette gereksiz bir gezintiye dalmıştım. Yanıma biri oturduğunda bir an içimdeki parıltıları hissetsem de yüzüne bakmama gerek kalmadan yüzüm düştü, Giray olmadığını anlamıştım. "Merhaba," dedi düz saçları çenesine kadar gelen çocuk. Kulaklarında pırlanta gibi parlayan küpeler göz kırpıyordu.

Bakışlarım o ve oturduğu sandalye arasında gidip gelirken rahatsızlığımı okusa da devam etti. "Hangi bölümdensin? Seni daha önce görmemiştim."

Düşündüğüm şeyi mi yapıyordu? "Hayır," dedim ilgisiz tavırlarla. Giray'dan bahsedersem daha çok soru alabileceğimi düşündüm. "Kuzenim sizin okulunuzda."

"Öyle mi? Kim?" dedi gülümseyerek daha çok yaklaşırken. Dirseğini masaya yaslamıştı.

Bilecek miydi ki sanki? "Sevim Demirhan."

Gözleri kısıldı. "Görmüşlüğüm var, psikolojide olmalı."

Kaşlarım çatıldı. Burada gerçekten herkes herkesi tanıyor

muydu? "Ben Erhan bu arada," dediğinde başımı sallamakla yetindim. Kaptaki dondurmalarıma geçmiştim. Kim olsa daha fazla uzamasını istemediğimi anlardı ama hevesi bitmemişti. "Biraz önce seni burada otururken gördüğümde çok sıra dışı olduğunu düşündüm. Her şeye karşı savaşıyormuş gibi... Bilmiyorum, çok gizemli geldin. Seninle konuşmak istedim."

Yüzüne bön bön bakıyordum. Tek yaptığım bir köşede dondurma yemekti. Ne diyeceğime karar vermeye çalışırken, "Sessizliğin merak uyandırıcı," dedi hülyalı gözlerle.

Gün geçmiyordu ki bir manyakla daha karşılaşmayalım.

Şaşkınlıkla gözlerim büyüdü. "Hayır," dedim kesin bir dille. "Merak uyandıran bir şey yok." Hayatımda böyle güzel kendi yazıp kendi oynayan bir başkasını görmemiştim.

"Çok güzelsin. Küpelerin çok güzel."

Masaya yaslı olan kolunu kulağıma, aşağıya doğru küçülen iç içe geçmiş altın renkli çemberlere doğru uzattığında onu bu rüyadan uyandırmaya karar verdim. "Sakın."

Eli hemen durduğunda derin bir iç çekmemek için kendimi tuttum. Bir yabancıyla gereksiz fiziksel temasa geçmek gerçekten sevmediğim bir şeydi.

Arkamdaki kişinin gölgesi indi omuzlarımda. Isınan kalbim de varlığını hissetti. Erhan'ın bakışları da oraya yöneldi. Gözlerini kırpıştırdı, yutkundu. Aceleyle kalkıp uzaktaki bir masaya doğru gitti.

Başımı kaldırdığımda tersten yüzünü zar zor görüyordum. "Konuşan bendim," dedim sahte bir hayal kırıklığıyla. "Ama seni görünce gitti. Nasıl baktın ki?"

Dudakları durduramadığı bir gülümsemeye kıvrılırken göz kırptı. "Bilmem, ona sormak gerek." Daha fazla iki büklüm kalmayayım diye Erhan'ın oturduğu taburenin yerine diğerini koyup oturdu. "Ne oldu?"

"Çok gizemliymişim, merak uyandırıyormuşum," dedim Erhan'ın abartılı hareketlerini taklit ederek.

Gözlerini devirip çocuğun gittiği yöne baktı. "Öyle mi?" Güldüğümde bana döndü. "Yeni bir haber var. Çetin Kıraç'ın ölümünü araştıran savcı değişmiş."

"Gerçekten mi? Bu mümkün mü?"

"Olmayan bir şey değil. Ki Ali abi bir süredir olmasını istiyordu. Onunla konuşuyordum; yeni savcının farklı olduğunu söyledi. Tuttuğunu bırakmazmış."

Düzeneğe yeni bir çark eklenmişti. "İnşallah iyi bir değişiklik olur," dedim heyecanla. "Her şey için yeni bir başlangıç olur."

"İnşallah," dedi iç geçirerek. "Bu arada, salı günü Demir o mekâna gelecekmiş. Riva'ya not bırakmış."

"Sevindim. Çok sürmedi." İşlerin biraz iyi gittiğini düşünebilir miydim? "Acaba plan nasıl şekillenecek?"

"Bana kalsa intikam meleği," dedi dalgın dalgın.

"Nasıl yani?"

"Benimki pek olmayacak bir plan ama..." Anlatmasını beklediğimi görünce açıkladı. "Anemon'u denemek istemeyen denekler olmalı elinde. Onunla çalışmak istemeyip de mecbur bırakılanlar. İçeriden çökertmek isteyecek insanlar olmalı." Başımı salladığımda devam etti. "Birini bulsak, öyle biri olsun ki ne geride bıraktığı bir hayatı, ne de özleyeceği bir şey olacak. Hayatı o kadar pisliğe batmış olacak ki, bunu yapmayı isteyecek. Ama güçlü, herkesten zeki olacak, olacak ki oraya gittiğinde içindeki intikam ateşi Afyon'u söndürmeye, diğerlerine cesaret vermeye yetsin."

"Köstebek," dedim. "Anemon'u denemesini mi istiyorsun?"

Çok basit bir şeyden bahsediyormuş gibi omuzlarını silkti. "Tercihen. Önemli bir pozisyonda olması daha yararlı olur. Anemon'u taşıyan ve aynı zamanda bizimle iş birliği yapacak birisi. Sağ kalıp oraya gittiğinde Afyon'a ve onun yaptıklarına karşı olan kişileri toplayacak, vakti geldiğinde de onlarla birlikte isyan çıkaracak. Afyon'un imparatorluğunu içten çökertecek. İsyanın barutu da, ateşi de o olacak."

"Ama kolay kolay kimsenin ikna olmayacağı bir yol bu. Sadece sekiz kişi altından kalkabilmiş. Saf değiştirip değiştirmeyeceği bir kenara ya en başından ölürse? Ya bu işe girdiğine pişman olacak kadar hayatı mahvolursa? O zaman Afyon'dan farkımız kalmaz."

"Öyle," dedi başını ağır ağır sallayarak. Plastik kaşığımı elimden aldı ve dondurma kabını önüne çekti. Her çeşitten denedikten sonra geri uzattı. "Çok düşük bir ihtimal ama düştüğü cehennemi saf azapla tanıştıracak, geriye zerresini dahi bırakmayacak bir intikam meleği..."

Güçlü bir koz olurdu elimizde. "Mevcut sekiz kişi bile köstebek olmaz bence."

"Olmak gibi bir düşünceleri olsa zaten olurlardı," diye onayladı. "Şimdilik sadece bir fikir..."

"Şu patlamadan sonra bulduğunuz çocuk ne oldu?"

"Birkaç şey söyledi, onları araştırıyorlar." Önümdeki dondurmaya baktı. "Çok yemedin mi Manolya?"

"Sen de yedin," dedim somurtarak. Hiç dondurma yememiş gibi yemiş olabilirdim ama genellikle çok yerdim zaten, bedava olduğundan değildi kesinlikle. "Bu son," dedim bitmek üzere olan kabı göstererek. "Bir şey sormak istiyorum."

Başını yana eğdi. "Sor bakalım."

Böyle ilgili gözlerle bakınca nasıl söyleyeceğimi şaşırıyordum. "Bana Riva'yla karşılaştığımız güne kadar Manolya dememiştin. O gün ne değişti?"

Gülümseyişi yavaşça oturdu yüzüne. "Seni sevdiğimi gizlememeye karar vermiştim ondan birkaç gün önce. Kararımın eyleme geçmiş haliydi."

"O gün sana anlam veremiyordum," dedim yanaklarım kızarırken.

Gözleri dudaklarıma indiğinde kalbim tekledi. "Ağzının kenarında dondurma kaldı."

Duyduğum sözler suratıma çarpan bir kova buzlu su gibi

beni kendime getirirken elim dudaklarıma gitti. Dondurmaları ağzıma yüzüme bulaştırarak yediğimi biliyordum. Özellikle çikolatalı olan... Nasıl bir şeye benzediğini tahmin ettiğimden hızla onun tarafındaki peçeteliğe uzandım.

Yetişemeyeceğim en uç köşeye çekti. "Giray!"

Dudaklarını birbirine bastırırken şaşkın bir ifade takındı. "Bir şey mi oldu?"

Ya sabır deyip ayağa kalktım. Tekrar uzandığımda bu kez eline alıp arkasına gizledi.

Oyuncağını kovalayan bir kedi gibi hareket ederken düşündüğümü söyleyemem. Giray ve masa arasında kalan alandan atladım. Giray peçeteliği yere düşürdü. Boş kalan eli titredi. Bacağının üzerinde karın üstü yattığımı biraz geç fark etmiştim.

Aceleyle çıkmaya çalıştığımda aşağı sarkan kollarım tutunacak bir yüzey bulamadı. Masa ve Giray arasında sıkışmıştım ve kendisi bu durumu değiştirecek bir şey yapmıyordu. Can havliyle çıkmak için kıpırdanırken iki el belimden kavrayıp beni dışarı çekti. Hemen tabureme geçtim.

Gözlerim, rengi solmuş karo zemine çakılmış gibi beklerken kulaklarım hızlanan kan akışıyla uğulduyor, ne diyeceğimi bilemeyerek dimdik oturuyordum. Taburem bir anda çekildiğinde ağzımdan çıkan sesi kalabalık boğmuştu. Şimdi taburem Giray'ınkinin hemen yanındaydı. Dengemi kaybedince ellerimi göğsüne koymuştum. Bir tereddütten sonra kucağıma indirdim. Kollarını masaya uzatıp beni masa ve kendisi arasında hapsetti. Nefesimi tutmuştum, onunla göz göze gelemiyordum.

Eğilerek yaklaştığında başımı geriye çektim. Sesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun Manolya?"

Gümüş gözlerine baktım. "Ne? Sen benimle dalga geçiyordun," dedim sert çıkaramadığım bir sesle. Ondan gelen

çekime dayanamayıp tekrar gözlerimi kaçırdım. Cevap gelmeyince aradaki açığı kapatmaya çalıştım. "Tamam, üstüne atlamış olmam biraz uygunsuz olabilir. Bir peçete versen ne olurdu? Zaten ellerin titreyince yere düşürdün." Kafama o anda dank etti. "Benim yüzümden mi titrediler?" diye kendi kendime fısıldadım.

Tabii Giray bir burun mesafesi uzağımda olunca hiç kendi kendime söylemiş gibi olmamıştı. "Bu kadar da düz söylemek..." dedi hayretler içinde.

Bu yakınlığın sebep olduğu kalbimin gümbürtüleri iyice artmaya başlamıştı. Yine de Giray her daim benden çok daha sakin göründüğünden, öğrendiklerim içimde kocaman bir güneş açtırdı. Bu kez yakınlığın yüksek voltajına katlanıp gözlerimi gözlerinde, yanaklarında, kulaklarında gezdirdim. "Elleri titreten bir etkim olduğunu bilmiyordum," dedim hafifçe kokusunu solurken.

"Sen ne çektiğimi bir de bana sor," diye fısıldadı. Ellerimi kıpkırmızı olan kulaklarına götürdüğümde belli belirsiz gerildi. Ardından biraz sıcak olan yanaklarına dokundum. Kolunu omuzlarıma sarıp burnunu boynuma yaklaştırdı. Nefesi önce çarptığı yeri ve bedenimi tepeden tırnağa uyuşturdu. "Gözlerin benim dışımda her yeri dolaşırken neler olduğunu görebilir misin ki?" Gülümsediği sesinden anlaşılıyordu.

Bazı film sahneleri vardır. Davul kısık bir tonda, yavaş yavaş girer. Saniyeler ilerledikçe vuruşlar daha hızlı, daha kuvvetli sesler çıkarır,, sahnedeki gerilim artar, izleyiciler bir an sonrasının beklentisinde kendilerini kaybeder. Boğazlar kurur, düşünceler durur, kalpler sıkışırken içiniz titrer. Şimdi hayatımın o sahnesinde gibiydim.

Başını kaldırdığında gözlerinin içinde yumuşak, derin bir bakış vardı.

Dışarıda kopan çığlık benim kulaklarıma bile ulaşmıştı.

Boğazın derinlerinden gelen, insanın kimliğinden iz barındırmayacak kadar acı dolu bir çığlık. Birbirimizden uzakla-

şırken ben çoktan ayaklanmıştım. Sesin kime ait olduğunu adım gibi biliyordum.

"Sevim," dedim arkamdan yetişen Giray'a.

Sesi duyan herkes dışarı çıktığı için aralarından sıyrıldığımda yan sokakta iki karaltı gördüm. Biri diğerinin üstüne eğilmişti. Yerdeki baygınken o ağlamaktan harap olmuştu.

"Sevim?"

Sesimi duyan kuzenim bana döndüğünde kan içinde kalmış olan Mert'i de gördüm. Giray ambulans çağırırken ben de Sevim'i sakinleştirmeye, anlattıklarını anlamaya çalışıyordum.

Akşam Mert'i partiden dışarı çağırmış birileri, Mert de Sevim'e bir arkadaşın geldiğini söyleyip aşağıya inmiş. Uzun süre dönmeyip, aramaları da cevaplanmayınca kuzenim yana yakıla ararken burada bu halde bulmuş.

"Bana maçta belimi incittim demişti," dedi Sevim hıçkırıklar arasından. "Sonra başkalarından maç çıkışı kavga ettiklerini duydum ama gerçeği söylemediği için konuyu nasıl açacağımı bilememiştim. O adamların normal olmadıklarını biliyordum."

Her şey geçen gün başlamış, futbol maçından sonra bazı erkeklerin Sevim hakkında konuştuklarını duymuş Mert. Arkadaşlarıyla o gün onların ağzını kapamışlar ama Sevim orada bitmediğini düşünüyordu.

"Çok kötü bir durumda değil," dedi Giray biraz incelerken. Ambulans geldiğinde biz de arkasından hastaneye gittik.

Sevim'in arkasından konuşulduğunu ilk duyuşum değildi. Her zaman erkeklerin arasında popüler olmuştu. Fakat reddettiği erkekler üç beş de olmayınca gruplaşıp onu düşman ilan ederler, arkasından bol bol atıp tutarlardı. Bunlarla birlikte sevilmesinin nedeni sırf güzelliği değil, kişiliği de olduğu için çok sayıda arkadaşı ve diğer makul insanlar bu grupları susturmayı başarırdı.

"Sırf benimle birlikte olduğu için başına gelenlere bak!" dedi daha şiddetli ağlarken.

Sanırım hayatım boyunca ilk defa bu kadar sık geliyordum hastaneye; bir buçuk ay içinde bu dördüncü gelişimdi.

Doktor Mert'in fena hırpalandığını, kolunun kırıldığını, dört kaburgasının çatladığını ve birçok kasının zedelendiğini söylemişti. "Durumu çok kötü değil demiştin," dedim Giray'a, o sokakta söylediklerini hatırlatarak. Doktor gitmişti ve biz de Mert'in odasında oturuyorduk.

"Sakat kalmayacağını düşünerek konuşmuştum," diye cevap verdi.

Sevim ise kızgın gözüküyordu. Elinden gelse hastaneden çıkıp o adamlara türlü işkenceler uygulayacağını söylemişti Mert'in koluna alçı takılırken.

Sevgilisinin yatağının yanına çöktü. " Hepsi benim suçum." Söyledikleri zorlukla anlaşılıyordu. "Ne desen ne yapsan hakkın... Ama ne olur beni bırakma!"

Mert hırıltıyla güldü. "O kadar kötü mü gözüküyorum?"

Bir gözü darbelerden kapanmış olsa da, başındaki sargı, kolundaki alçıyla harika gözükmese de Sevim'in demek istediği başka bir şeydi. "Benim yüzümden başına gelenlere bak!"

Mert daha önce görmediğim derin bir ifadeyle ona baktı. "Ne olmuş yani? Bu kadarıyla başa çıkamayacak birine mi benziyorum?"

"Ama her yerin yara bere içinde," dedi kuzenim iç çekerken.

"Sen bir de onları gör," dedi sırıtarak. Sonra o sırıtış da gitti. "Senin bu halin bana daha çok acı veriyor."

Sevim kaşlarını çattı. "Saçmalama." Yine de ağlamayı kesti.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?"

Boğazımı temizledim. Sohbetleri tahammül edemediğim bir yönde ilerliyordu. "En iyisi biz kapıda bekleyelim," dedi Giray. Ben de ayağa kalktım.

"Hayır Giray, hayır Zühtü," dedi Mert işaretparmağını kaldırarak. "Herkes duyacak Sevim'i ne kadar çok sevdiğimi!"

"Ben ve tüm hastane şimdiden duydu."

Sesi duyduğumuzda gariban Mert en çok sarsılanımız oldu. Dayım gelmişti.

Sevim, dayımı gördüğü anda ayağa kalkmıştı. Dayım Mert'in yanına, yatağa doğru yürüdü. Mert ise ürkek gözlerle avcısını izliyordu.

"B-baba benim yüzümden bu hale geldi," dedi Sevim, iki elini göğsünde kavuşturarak.

Omzunun üstünden ona bir bakış attı. "Sen mi dövdün?"

Biz yoldayken Sevim ağlamaktan derdini anlatamadığı için dayım neler olduğunu benden dinlemişti. Sevim'in dudakları tekrar titremeye başladığında dayım Mert'e döndü. Eli havaya kalktığında hepimiz nefeslerimizi tutmuştuk.

Mert'in başını okşadı.

"Reşat Demirhan'ın damadı işte böyle olur," dedi saçlarını düzeltirken. "Hangi şerefsizler saldırdıysa hepsinin burnundan fitil fitil getireceğiz."

Bundan sonra olan şey ise daha inanılmazdı.

Mert ağlamaya başladı.

"REŞAT AMCAAA!" diye bağırdı bir çocuk gibi ağlarken. Aniden bağırdığı için canı yanmış olacaktı ki ses çıkarmadan ağlamaya devam etti.

Dayım koca bir kahkaha patlattı. "Bu kadar mı korkuttum seni?"

Mert burnunu çekti. "Sizi çok seviyorum!"

Dayım hayretle ondan biraz uzaklaştıktan sonra ne yapacağını bilemiyormuş gibi Mert'in başına sevmeye devam etti. "Vah vah, çok hırpalamışlar seni," dedi onun yüzünü incelerken, sonrasında burnunu silmesi için cebinden çıkardığı peçeteyi uzattı. Tabii Mert'in kolları pek çalışmadığı için yaşlarını ve burnunu silen de dayım olmuştu.

Bu efsanevi anı izlerken Sevim de ben de aynı Mert gibi bağırarak ağlamaya başlamıştık. Halimizi görünce önce şaşıran Giray'ın bir sonraki hamlesi anı ölümsüzleştirmek adına bizi videoya almak olmuştu.

"Amma da yüksek sesiniz var be," dedi dayım gülerek.

Duygusal buhranlarımız devam ederken kapı açıldı.

"Abla?" Mert, kapıyla arasında Sevim olduğu için kafasını hafifçe yatırmıştı. Ağlamaktan kızarmış olan gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl?"

Sevim Mert'in ailesinden daha önce bahsetmişti. Annesi hâkimdi, babası ise savcı. Ablası da henüz birkaç yıl önce mezun olmuş bir avukattı. Ailede bu kadar hukukçu varken Mert yine de hukuku seçmişti.

Ablası belki de hayatım boyunca gördüğüm en karizmatik kadınlardan biriydi. Saçları Mert'inkiyle aynı ton sarıydı, dalgalar halinde oval yüzünden omuzlarına dökülüyordu. Dik bir duruşu, zarif iş kıyafetleri vardı. Sağ kaşı hafifçe havaya kalktı. "Annem yolda, ben yakınlarda olduğum için erken geldim."

Önce dayıma hal hatır sordu. Aralarındaki samimiyete şahit olunca daha önce tanıştıkları fikrine kapıldım. Soran gözlerle Sevim'e baktığımda o da aynı şeyleri düşünüyor olacak ki dudak büktü.

Sonra Sevim'e döndü. Sıkıca sarılmadan önce yüzüne iyice baktı. "Sevim, ne de çok ağlamışsın. Annem senin için çok endişelendi."

"Burada yatan benim, toplayabildiğim ilgi bu kadar mı?" diye sordu Mert. Yine de bu muameleye alışkın görünüyordu.

"Dayak yemek isteyen sensin, aklıma seni kutlamaktan başka bir şey gelmiyor," dedi ablası göz ucuyla. Sonra bizi selamladı. "Ben Mine, tanıştığımıza memnun oldum. Sen de Sevim'in kuzeni Zühre olmalısın."

İtaatkâr bir şekilde başımı sallayınca elimi tuttu. "Sevim

senden çok bahsetti, tanışabildiğimize sevindim." Başı kardeşine döndü. "Ne zaman çıkabilirmişsin hastaneden?" diye sordu Mert'e.

"Bu gece burada kal dediler."

"İyi, ben doktorla görüşeyim o zaman. Babam önce o serserileri görmeye karakola gidecek. Annemin gelişine hazırlıklı ol. "

Mert başını yastığa bırakırken derin bir iç çekti. Mine Abla'ya veda ettikten sonra hastaneden ayrılmıştık. Her ne kadar Sevim geceyi orada geçirmek istese de dayım Mert'in Sevim varken dinlenemediğini, çok istiyorsa sabah erken gitmesini söylemişti.

"Çocuğa iyi davranmak için dayak yemesini mi bekledin!" diye sızlandı Sevim.

"Bana kendisini kanıtladı, seni ilgilendirmez o kısmı." Ardından bize döndü. "Zühre sen Giray'la gelirsin artık."

Sevim istediğini alamamış küçük bir kız gibi ayağını yere vurdu. "Yaptığın ayrımcılığın da ötesinde! Giray yalnız gelemiyor mu?"

"İşime karışma sen. Gidiyoruz." Cevap vermesini beklemeden arabaya binmiş, motoru çalıştırmıştı.

Onlar ayrıldıklarında biz de Giray'la peşlerinden çıktık. Uzun bir sarılmanın ardından zorlukla veda ettim.

Annemi aramak için içeri girmeyip bahçede kaldım. Dükkânda olacağı bir saatte arayıp işine engel olmak hatta yüz yüze değilken konuşmak istememiştim fakat geciktirmenin doğru olmadığını biliyordum. Ne konuşacağımı, nasıl konuşacağımı zihnimde defalarca oynattıktan sonra gümbürdeyen kalp atışlarım ve cırcır böceklerinin şarkıları eşliğinde aradım. Hal hatır sorup bugün olanları birbirimize anlattıktan sonra oluşan sessizlikte annem bir şey söylemek istediğimi anlamıştı.

"Bir şey mi oldu?"

"Öncelikle seni ne kadar sevdiğimle konuya başlamak istiyorum," dediğimde devam etmem için sessiz kaldı. Yutkundum. "Dün seninle konuştuktan sonra Ferit Kaya'yla karşılaştım. Sizi tanıyan bir amca gibi konuşmuştu ama eve döndüğümde bir rüya gördüm, sekiz yaşındayken olanlarla alakalı."

Konuşmamın bu kısmında annem ne demek istediğimi anlamıştı. Sessizlik derinleşti. "O gün neler olduğunu merak etmiş olabilirsin diye düşündüm. Anlatmamı ister misin?"

"Anlat," dedi kalbimi söken zayıf bir sesle.

Baştan sona hiçbir kısmını atlamadan aktardım. Çünkü yıllarca o gün neler döndüğünü kafasında ne kadar kurduğunu ama bana soramayacağından içinde biriken o sıkıntıyı tahmin edebiliyordum. Bu sabahki konuşmayı, sonrasındaki adamların bize saldırmasını atlayarak anlattıktan sonra ben de sessizliğe düştüm.

"O gün neden geciktiğini öğrendiğimde sokaklara düşüp seni aramıştım. Adını bağıra bağıra koştum durdum. Bir bankta oturmuş, yağmurun altında ıslandığını gördüğümde içim parçalanmıştı. Zaten çok çabuk hastalanıyordun, yanına gelene kadar adını defalarca seslensem de gözünü yerden kaldırmadığını görünce ödüm kopmuştu. Birkaç kere sarstıktan sonra başını kaldırdın, benimle konuşmaya başladın ama ne zaman okuldan çıktığını, neden orada oturduğunu bilmiyordun. Sana bir şey yaptığından emin olsam da ne olduğunu hatırlamamandan başka sorun yok gibiydi, doktorlar da yardımcı olamadılar. Hiçbir şey yapamadık."

Annem de benim gibi sessiz ağlayan biriydi. İç bile çekmeden ağlardı, herkesten saklamak ister gibi. Yine de ben bir şekilde anlardım, belki bu haline çokça şahit olduğumdan bir şekilde sezerdim.

En çok söylemek istediğim şeyi düşündüm. "Seninle gurur duyuyorum." Duygular kalbimde körüklendi. Başımı onun karşısındaymışım gibi mahcubiyetle eğdim. "Bu zamana ka-

dar yaşadıkların çok zor, çok yorucu olmalı ama benim için dünyadaki en iyi anne olduğun için çok teşekkür ederim."

Titrek bir nefes verdi. "Biri bana olacakları daha önce anlatsa ne kadar acı verici olacağını hayal edemezdim. Sanki verdiğim kararlarla o yaşa kadar hayatımı çöpe atmış gibiydim. Ama yanımda sen olduğun için yeniden başlayabildim, her sabah devam edebildim. Yavaş yavaş iyileştirdin beni."

Ağlamamak için dişlerimi sıksam da sesim kırıldı. "Sen olmasan ben ne yapardım? Bu zamana kadar bana her şeyini veren birine ben ne yapsam eksik kalıyor."

Güldü. "Öyle mi?"

"Eve döndüğümde bana anlatır mısın?" diye sordum. "Geçmişi..."

"Eve döndüğünde anlatırım. Bir an önce umarım şu çatlak herifi durdururlar," dedi tükürürcesine.

"Benden neyin intikamını almak istiyor anne?"

"Hiçbir şey. Mantıklı bir açıklaması olsa zaten böyle biri olmazdı."

Ferit Kaya yine de kendince bir şeylere bağlamıştı ama... Herhalde annem de bilmiyordu.

27

Bahis

Riva, Salı günü restorana giderken yolda birkaç bilgi daha vermişti. Demir ve diğerlerinin yıllardır Afyon ile çalışmalarından kaynaklanan ilişkileri nedeniyle birbirleri üzerinde çıkarları fazlaydı. Hepsi zor koşullardan onun sayesinde kurtulmuşlardı ve yaptıkları işler de düşünüldüğünde bunları bir anda çöpe atmanın karşılığında başarısız olup sonuçlarıyla yüzleşmekten çekiniyorlardı. Fakat yine de aralarında Ferit Kaya'yı durdurmak isteyenlerin olduğunu düşünüyordu, bu nedenle tehlikeye girmemek şartıyla yardımcı olabilirlerdi.

"Açık konuşmak gerekirse bir ekiptik ama birbirimize çok yakın da değildik, hepimizin bin bir maskesi vardı ve derin konularda neredeyse hiç konuşmadık. Ama eğer onları az da olsa tanıyabilmişsem her biri farklı koşullarda belirli yardımlarda bulunabilir. Demir de bulunduğumuz koşulda bizim için en güvenilir olanı," diye bitirmişti.

"Emir'i Afyon'un yanında görmüştük. O nasıl?"

"Demir konuyu ona açacaktı. Çıkarı varsa bizimledir."

Nasıl biri olduğunu tekrar gözden geçirmek için telefona aldığım notu okumaya başladım.

"Emir: Talat abiye saldıran çocuk; donuk bakışları, yeşil gözleri, mağara adamı saçları var. Akın ile yakın arkadaş, İpek ile birlikte. Ateşli silahlar. Kurnaz bir psikopat." Riva başını uzatmış yazdıklarımı sesli okurken duraksadı. "Sanırım 17-21 Afyon'un yanına geldiği ve şimdi olduğu yaşlar." Ona döndüğümde soğuk bir gülümseme dudaklarında yer etti. "Başarılı bir çalışma olmuş."

"Sen çift kişilikli olmalısın. Beni ve hastanede hemşireyi boğazlayan, düzinelerce adamı parçalayan güçlü Altın Kaplan Alena ve kız kardeşine düşkün, polis olma hayalleriyle yaşayan geveze Riva."

Yola çıktığımızdan beri hayallerinden bahsetmişti. Polise yardımcı olur ve Komiser Ali'nin gözüne girerse özgeçmişinde etkili olacağına inanıyordu.

Hedefimize vardığımızda lokantanın tahta merdivenlerini çıkmış, bizden önce gelmiş olan Ali Yıldırım'ı masalardan birinde otururken bulmuştuk. Giray ona yönelirken Riva başka bir masaya doğru yürüdü. Yüzü burnuna kadar indirdiği hasır şapkayla gölgelenmiş bir adam vardı o masada. "Çok beklettik mi?" diye sordu yüzü inanması güç bir gülümsemeyle aydınlanırken Riva. Saniyeler içinde adam şapkasını geriye atarak üç numaraya vurulmuş saçlarını gözler önüne serdi.

Üzerindeki kolsuz pamuklu tişört, şort ve parmak arası terlik üçlüsü ve mülayim yüz hatları adamın otururken dahi ne kadar iri cüsseli olduğunu gizleyemiyordu. Bu adamın sıra dışı olduğunu anlamak için çok düşünmenize gerek yoktu.

"Ben de yeni geldim," dedi Demir gülümseyerek. Şapkasını eline alıp arkasındaki adamlara salladı. "Ali Bey, daha ne kadar orada oturmaya devam edeceksiniz?"

Komiser Ali ayağa kalkarken gözlüklerini de çıkardı.

"Birlikte oturup beklememiz garip olmaz mıydı? Daha tanışmadık bile."

"Eninde sonunda tanışacağız," dedi karşısındaki sandalyeyi işaret ederek.

Riva bizi gösterdi. "Giray ve Zühre."

"Giray Zerenoğlu ve Afyon'un kızı, ikisini de az çok biliyorum. Buyurun oturun siz de."

Afyon'un kızı olmak rahatsız edici olsa da doğru bir ifade olduğu için diyebilecek bir şeyim yoktu. Beni tanıyor olmasına şaşırdığımı fark etmiş olacaktı ki ekledi. "Afyon'un yanına uğradığında herkes kim olduğunu öğrendi."

Ah. Ünlü olmuştum.

Yerlerimize geçtiğimizde Riva ve Demir daha önceki İspanya maceralarını anmaya başlamıştı ki Ali Yıldırım'ın bakışlarıyla sohbetlerine ara verdiler.

"Riva'dan bir şeyler duydum ama Ali Komiser'den de dinlersem daha iyi olur. Kızıl Orman'a girmek için benden bilgi almak istediğinizi tahmin ediyorum. Size yardım etmemin bana ne kazancı olur onu da öğrenmek isterim."

"Demir!" diye fısıldadı Riva.

"Böyle bir cevapla karşılaşacağınızı tahmin etmiş olmalısınız. Benim bu işe kalkışmak için ikna olmam gerekmez mi?"

"Anlatacak bir şey yok, zaten neler döndüğünü ve amacımızı gayet iyi biliyorsun," dedi Ali Yıldırım. "Kızıl Orman'ın mevcut durumu hakkında ve Afyon'u durdurabilmemize yarayacak her türlü bilgiye ihtiyacımız var. Karşılığında alacaklarınsa şimdiye kadar adalet bulamamış insanlara yardımcı olmak ve o adamla destekçilerini durdurmak. Yeterince iyi değil mi?"

"Sence ben bunları mı istiyorum?"

"Şu an halinden memnun olsan da altı yıldan; hatta daha öncesinden beri duyup gördüklerinden rahatsız olmadığını, o şerefsizlere karşı bir husumet beslemediğini söyleyemezsin herhalde?"

"Komiser Ali'den beklendiği gibi, araştırmalar yapılmış," dedi dudakları kıvrılırken. "Ama bir sorun var. Bunca yıldır polis de hukuk da bizi her seferinde hayal kırıklığına uğrattı. Bizim için artık bu yollarla çözülemeyecek kadar dallanıp budaklandı mevzu. Ama Ferit Bey'i de bizi de heyecanlandıran gelişmeler görmeye başladık sizin tarafınızdan, farklı anlamda heyecanlanmalar olsa da..." Bir ürpertiyle titredi. "Her açıdan ve geniş düşündüğünü, sen ve arkadaşlarınızın her şeyi buna adadığınızı biliyoruz. Bu nedenle bugün buraya geldim. Tamamen yanınızda duramasam da Komiser Ali'ye biraz el vermek istemiş olabilirim."

"Diğerlerine anlattın mı?" diye sordu Riva

"Emir bu gece sizinle görüşebilirmiş, bana kalırsa onun da bir planı var o yüzden dikkatli olun. Diğerlerine gelince haberleri var, kimseye söylemezler ama sizinle iletişim kurma niyetlerinin olduğunu sanmıyorum. Emir gibi ben de kişisel ilgim için buradayım. Özellikle Afyon'un kızının neye benzediğini yakından görmek istemiştim," dedi muzip bir gülümsemeyle.

"Bir şeytanın çocuğu neye benzer diye bir zamanlar ben de merak etmiştim," dedim kasvetle. "Ama boynuzlarım yok, biraz çelimsizim. Kurbanlarım bu zamana kadar sivrisinek klanına aitti."

Şaşkınlıkla baktıktan sonra omuzlarını sarsan koca bir kahkaha attı. "Tanıştığıma memnun oldum."

Ali Komiser'in burun kıvırdığını göz ucuyla yakaladım. Galiba adamın benden daha çok şüphelenmesine sebep olmuştum.

"Azra'nın seninle gelmemeye kararlı olduğunu biliyorsun değil mi?" diye sordu Riva'ya, Demir.

"Öyle tahmin ediyorum."

"O zaman senin Kızıl Orman'a dönmek için bir nedenin var mı?"

"Onu oradan çıkarmaktan hâlâ vazgeçmedim. Ama tek istediğim şey bu değil, o adamı ben de durdurmak istiyorum."

"O zaman işe koyulalım," dedi Demir ve garsondan kâğıt kalem istedi.

"Size bildiğim kadarıyla binaların krokisini çıkaracağım. Muhtemelen daha fazlası da var ama bu kadarı yeterli olacaktır." Sayfayı hızla doldururken konuşmaya devam etti. "On bir gün sonra Kızıl Orman imha edilecek."

"Nasıl yani?" diye sordu Giray, Demir'le tanışmamızdan beri ilk defa konuşmuştu.

"Afyon bir süredir İstanbul'da kendine bir yer kurmayı planlıyordu. Tamamlanalı bir yıldan fazla oldu, artık her şeyi oraya taşımak istiyor. Taşınma kara yoluyla olacak."

"Peki başladı mı?" diye sordum. Zamanla yarışıyorduk.

"Henüz değil ama son güne kalmadan taşınmanın tamamlanmış olması planlanıyor. Ferit ve Azra en son gidenler olacak, Azra güvenlik sistemini kontrol ettiği için her şeyi sağlama almak istiyorlar. Sizin gelmenize de hazırlanıyorlardır. Birkaç güne patlayacaksa, bu plan ne için diye sorabilirsiniz. Elbette oraya girdiğinizde yolunuzu bulmak için ama güvenliğin olmadığı bir zamanda. Yani imha edildikten sonra..."

Ali arkasına yaslandı. "Yangın mı?"

"Aynen öyle. Yazın Antalya'da sık duyulan bir haber başlığıyla. Son dakika! Antalya'da orman yangını! Önemli şeyler taşınacak olsa da karayoluyla kimsenin dikkatini çekmeden götüremeyecekleri şeyler orada kalacak. Yangın bir anda çıkacağı için söndürülene kadar kalanların yok olacağını düşünüyorlar ama hızlı olursanız elinize geçecek kayda değer şeyler olacaktır."

Sırf bu yüzden yangın çıkaracaklarına inanmıyordum. Gerçi onca yaptıklarından sonra artık şaşırmak yersizdi. "Şehir içindeki yer için de mi aynısı geçerli?"

"Elbette."

Bir süre hepimiz sessiz kaldığımızda çizimleri incelemeye koyuldum. Her sayfaya bir kat çizmişti. Deneklerin kaldığı yerlerde pek bir şey yokken laboratuvar ve hücrelerin olduğu kat çok karışıktı. Demir bir katı daha bitirdiğinde defterin ortasını açıp iki sayfaya bir katı çizmeye başladı. "Ana binadan başka bir de kilise var ama içinde hiçbir şey yok, açıkçası neden var olduğunu ben de bilmiyorum. Ama yer altında diğer binayla birleşip tek kat halini alıyor. Azra'nın çalıştığı yer ve yönetim katı burası."

"Siz nerede kalıyorsunuz?" diye sordu Giray

"Bizim kaldığımız belirli bir yer yok, neredeyse her görevden sonra yer değiştiriyoruz. Azra hariç tabii, iş olmadığında Afyon'un yanındadır." Kalemi bırakıp gerindi. "Hepsi bitti. Benden alabileceğiniz yardım bu kadar."

Ali Komiser defteri aldı. "Anemonlar ne zaman taşınacak?"

Demir'in gözleri parıldadı. "Ben de ne zaman soracağını sabırsızlıkla bekliyordum. Pazartesi, yine karayoluyla. Fakat ayrıntılarını Emir'den öğrenebilirsiniz. Sizinle bu konuyu görüşecektir zira Afyon Anemon'un taşınmasında onu görevlendirdi. Kontrolü de planlaması da onda, açıkçası benim de başka bir bilgim yok."

Ali Yıldırım çenesini sıvazlarken ürpertici bir gülüş belirdi dudaklarında. Kafa karışıklığını paylaştığımızı Giray ve Riva'yla olan bakışmamızdan anladım. Bu adam aramızdaki en tuhaf kişi olabilirdi. "İyi o zaman. Şu Emir'le bir görüşelim."

"Emir'i merak etmeyin, o size ulaşır," dedi Demir ayrılmadan önce. "Ulaşacaktır, şüpheniz olmasın."

"Onda numaralarınız vardır," diye açıkladı Riva. "Arayacaktır."

Demir, boyu 1.90'ın üstünde, benim iki katım cüssesi olan bir adamdı ama gülümsediği zaman sert hatları bir anlığına kayboluyor, kısılan gözleri ve içten gülüşü ona ısınmanıza

neden oluyordu. Böyle biri olduğu için Riva'nın ona yakınlık duyması çok doğaldı.

Anemon'u damarlarında taşıyan tanıştığım üçüncü kişiydi. Emir'le karşılaşmamdan pek bir şey çıkaramamış olsam da üçünün birkaç ortak noktası vardı. Yürüyüşleri ve duruşları özgüven doluydu, hareketlerinde zarafet ve akıcılık vardı, bakışları kendine has bir ağırlığa sahipti.

Statis'e gitmiş, Murat ve Riva'nın eğlenceli çekişmeleri eşliğinde bir şeyler yemiştik. Riva işinde iyiydi fakat kendine rakip olarak belirlediği Murat'tan talimat almaktan hoşlanmıyordu. Çalışma alanları müşterilerin gözü önünde olduğu için bize de gösteri sunmuş oluyorlardı. Giray bu durumda işveren ve müşteri ikilemi içinde kalmış biri olarak anlaşmazlığı düzeltmek ve onları keyifle izlemek arasında gidip geliyordu. Sonrasında kendi hallerine bıraksa da giderken öğüt vererek ortayı bulmuştu.

"Çok uzatırsanız müşteriler ağız tadıyla oturamazlar. Bir daha olmasın," demişti.

Artık patron olmasa da söylediklerini ciddiyetle dinleyip uygulamış olmaları da ayrı komikti.

Ayrılmadan önce Giray, Riva'ya Emir'le görüşmek isteyip istemediğini sordu.

"Emir'in suratını hiç özlemedim," dedi Riva gözlerini bulaşıklardan ayırmadan. "Ne konuştuğunuzu sonra anlatırsınız."

Ben de gitmeyecektim. Hem bir işe yaramıyordum hem de erken uyumak istiyordum.

Sanki hiçbir sıkıntımız yokmuş gibi oradan çıkıp plaja gitmiştik. Güneş batana dek yüzmüş, açlıktan halimiz kalmadığında eve dönmek için toparlanmıştık.

"Antalya'dan bıktım," dedi Giray arabaya binerken. "Birlikte karda yürümek istiyorum."

Antalya'ya geldiğim o yağmurlu günler sayılmazsa kışın hiç görüşmemiştik. "İyi olur," dedim arabaya bindiğimizde.

"Ben de İstanbul'un buz tutmuş yokuşlarında düşmekten bıktım. Elimi tutarsın birlikte düşeriz."

Güldü. "Ne kadar çok düşüyorsun ki aklına ilk gelen bu oldu?"

"Her kış düzenli olarak..." Kâbus gibi anılar bir bir aklıma geldikçe iç çektim.

"Sabah derslerine birlikte gideriz," diye devam etti.

"Aynı güzergâhı kullanacağımızı sanmıyorum," dedim gülümsememi bastırarak.

"Sus hayal ediyorum şurada." Gözlerini devirdi. "Tabanlarımız aşınana kadar sokak sokak yürürüz."

"Beraber kütüphaneye de gideriz o zaman," diyerek ona eşlik ettim.

"Adalara da gideriz."

Ben de hayallere dalmıştım şimdi. "Şarkı söylediğin yerlere seni dinlemeye gelirim."

Başını sallayarak kabul etti. "Boğaza karşı otururuz, oradaki lunaparklara da gideriz."

"İstanbul'daki işletmeleri de elden geçireceksin galiba," dedim yaptığı gösteriyi hatırlatarak.

Kahkaha attı. "Sen yanımda olacaksan..."

Tuttuğum elini sıktım. "Dört mevsimi birlikte geçirelim."

Eve gelmiştik. Giray arabayı durdurduğunda gülümsedim. "Seni bilim adamlarının kaldıramayacağı, anlam veremeyeceği bir şekilde seviyorum. Yalnızca ruhani bir şey bu, yaşayan dışında kimsenin ne olduğunu bilmediği bir şey..."

Üç kalp atımı boyunca beni izledi, gözleriyle sevdi. "İyi. Ben biliyorum."

"Hımm, neymiş peki?" diye sordum merakla.

"Portakal çiçeği. Adı, portakal çiçeği."

Ardından beni öptü. Tüm yaralarım iyileşti, içimde yeni umutlar yeşerirken portakal çiçeği köklerini yüreğime gömdü. Mevsimsiz, topraksız, susuzdu benim çiçeğim. Onun

gücü iki ayrı bedende saklı iki yürekten, tek bir ruhtan gelirdi. Sonsuzluk şarkısını söyleyen bir ruhtan... Ruhumuzdan...

Mide fesadı geçirecek kadar yedikten sonra uyku bastırdığı için on gibi uyumuştum. On ikide bir telefonla uyandım, arayan Giray'dı.

"Alo?" Sesimi bulmak zor olmuştu. Bu saatte arayacak biri değildi, bir sorun olabileceği ihtimali uykumu kaçırdı.

"Selam Zühre, ben Emir," dedi karşıdaki.

Gözlerimi ovuşturarak oturdum. Giray, Emir'le buluşmuş olmalıydı. "Neden telefonu sende?"

"Giray tuvalete gitti, telefonuna dikkat etmemiş herhalde," dedi.

"Yani telefonu beni aramak için arakladın," diye düzelttim.

Kahkaha atmıştı fakat gülüyor gibi de değildi. "Doğru bir yorum... Bize katılmak ister misin?"

"Niye katılmak isteyeyim?" Kırk yıllık dost gibi konuşmasını anlamlandıramıyordum. Bedenim tekrar yatağa düştü. "Yarın konuşsak olmuyor mu?"

Hattın diğer tarafı bir süre cevap vermedi. "Sen ciddi misin?"

Uyanık kalmak için gözlerimi kırpıştırdım. "Tabii ki ciddiyim, asıl sen ciddi misin? Gecenin köründe daha önce konuşmadığım biri beni yanına çağırıyor. Kaç gündür doğru düzgün uyumadım zaten," diye mırıldandım. Konuşmakta zorlanıyordum, uyku bastırıyordu.

"Eğer gelmezsen onlardan önemli ayrıntıları saklayabilirim," dedi yine aynı sinir bozucu tonla.

"Ne olursa olsun geleceğim yani." Hınçla yatağımdan çıktım. Bu gece de rahat yoktu. "Adres?"

"Muratpaşa'da hamamın yanındaki tatlıcıdayız. Geç kalma."

Telefonu kapattıktan sonra Talat Abi'yi arayıp olanları anlattım. Emir'in ne planladığını görmek için gitmemize onay verdi. Arabaya bindiğimde halime acımış olacak, uyumamı önerdi. Ama gerginlikten gözümü kırpamadım.

Gece saatlerinde de işlek bir yer olmasından dolayı hayli kalabalıktı bu caddeler. Kafeler doluydu, muhabbetler devam ediyordu. Talat Abi'yle birlikte tatlıcıya girerken Ali Yıldırım'la karşılaştık. "Burada ne işin var?"

Telefonumdan son görüşülenleri açıp ona gösterdim. "Emir Bey beni uykumdan uyandırdı. Gelmezsem sizden bir şeyler saklarmış."

Bir şey söylemeden içeri girdi, biz de onu takip ettik. Kalabalıkta tanıdık bir yüz ararken Giray ayağa kalktı. Onu bulmadan o beni bulmuştu. "Senin ne işin var burada?"

Galiba uyurken giydiğim pembe eşofman takımıyla kuş yuvasına dönmüş saçlarım fazla göze batıyordu. Telefon ekranını bu kez ona doğrulttum. "Telefonuna daha iyi sahip çıkmalısın."

Sert bakışlarını Emir'e dikti. "Neden çağırdın Zühre'yi?"

Emir profiterol yediği kaşığı yaladıktan sonra mahcup bir ifade takındı. "Sinirlenme, yüzünü görmek istedim sadece." Arkamdaki adama bakabilmek için başını uzattı. "Aa, koruma da gelmiş. Gel yanıma geç, tekrar görüştüğümüze sevindim."

Talat Abi Emir'in yanına oturunca ben de Giray'ın yanına geçtim. Ali Komiser bir sandalye çekti. "Bu kadar tantana ne içinmiş öğrenelim."

"Çok bir şey değil, endişelenme," dedi elini iki yana sallayarak. "İlaçlar hareket halindeyken tahrip etmek işinize gelir değil mi?"

"Koşulları öğrenmeden bilemem," dedi Ali boş bir ifadeyle. Emir'in eline koz vermek istemediği aşikârdı.

"Böylesi bence en iyi seçim... Kızıl Orman'ın ne kadar ko-

runaklı olduğunu düşünürsek zaten girmeniz mümkün değil. Ama Ferit de bunun farkında ve beş gün sonra ilaçları benim seçtiğim on beş yetenekli adamla taşıtmanın planını yaptı."

"Sana güveniyor," dedi Ali.

"Öyle de diyebiliriz," dedi gözleri kısılana kadar gülümseyerek. "İlaçlar bir et kamyonunun içinde gizli bölmelerde taşınacak, Ferit de Kızıl Orman'ın imhasından iki gün önce uçağa binecek."

Konuşmasını bitirmiş gibiydi. "Neyi atlamayı düşünüyordun?" diye sordu Giray.

Yüzünde karmaşık bir ifade oluştu. "Size yardım edeceğimi."

Bu adam beni korkutmaya başlamıştı. "Nasıl bir yardımdan bahsediyorsun?" diye sordu Ali.

"Dediğim gibi on beş adam seçeceğim, bunlardan on ikisi sivil olarak kamyonun etrafında olacak tipler, üç arabayla takip edecekler. Kalan üç adamsa kamyonun içinde olacak. O üç adamı sizin bulmanız yeterli."

Söylediklerini kafamda tarttım. "Bu üçü kamyonla mı kaçacaklar? Sonuçta kalan on ikisi hâlâ içindekileri korumak isteyecek ve soğutuculara girmek için arkada sadece bir kapı var. Kimseye yakalanmamak..."

"Çok doğru. Ama bu adamlar da bize katılırsa olan olduğunda Ferit'in bir hipnozuyla her şey açığa çıkar. Bu yüzden bilmemeleri gerekiyor. Bununla birlikte kamyon kör bir alandayken bu iş halledilirse sorun olacağını düşünmüyorum. Mesela polis kamyonu durdurursa diğer üç araba devam etmek zorunda kalacak, bu verimli anı kullanabiliriz. Değil mi Ali Komiser?"

"Yani o sürede işi halledip kamyonu orada bırakacağız," dedi Giray. "Afyon'un senden habersiz kamyonun peşine başka adamlar takma ihtimalini düşündün mü hiç?"

"O işi bana bırakın, ben de kamyonun peşinde olacağım."

"Sana neden güvenelim?" diye sordu Ali Komiser.

Hakkında bildiğimiz bir şey varsa o da güvenilir olmadığıydı. Ferit onu göndermiş, bizi tuzağa düşürmeye çalışıyor olabilirdi. Belki de bambaşka bir çıkarı vardı.

"Bana güvenmeniz için sabıkam çok kalabalık, güvenmeyin. Ama samimiyetimin bir göstergesi olarak öğrenmek istediğin başka sırlar var. Sonra karar verirsin." Elini ağzına siper ederken heceleyerek fısıldadı. "Sadece sen ve ben. Başkası duyamaz."

Soğuk bakışlı, donuk yeşil gözlerinin aksine bayağı bir aktör gibi konuşuyor olması aklımda soru işaretleri oluşturuyordu. "Bize neden yardım ediyorsun?" diye sordum.

Telefonumdaki nota uyan, kurnaz bir gülümseme oluştu dudaklarında. "Bahsimi buradan alacağım kazanca yatırdım. İşlerin sarpa sarmasına izin vermeyeceğim."

28

Son

"Bir şey mi oldu?"

Perşembe sabahı Giray bahçe kapısının önünde, kan ter içindeydi. Saçları darmadağın, benzi atmış. Gri gözleri koyulaşmış, kocaman açılmış bana bakıyorlar. "Kâbus mu gördün?"

Burun kemiğini sıktığında ellerinin şiddetle titrediğini fark ettim. Her an düşecek gibiydi. "İçeri gel de biraz soluklan."

Bahçeye girdiğinde gözümü ondan ayırmadan yanında yürüdüm. Bir gün önce görüştüğümüzde yine gülerek ayrılmıştık. Sabah sabah ne olmuştu ki böyle?

Eve girdiğimizde dayım da kaygılanmakta bana katılmış, kanepeye oturan Giray'a bir bardak su getirmişti. Sessiz kalmaya devam ettiği için, işe gitmek zorunda olan dayım dinlenene kadar kalabileceğini söyleyip çıkmıştı.

"Kahvaltı ister misin?"

"Gerek yok," dedi gözlerini yumarken. Kirpiklerinin ıslak olduğunu fark ettim. Ağlamıştı.

Yatışmasını beklemek için biraz ötedeki koltuğa oturdum. Ne kadar merak edersem edeyim onu sorgulamanın durumu daha da kötüleştireceği açıktı. Ama yardım edememek içimi parçalıyordu. Onu daha önce böyle görmemiştim.

"Kâbustu," dedi bir müddet sonra, nihayet ismini koyabilmiş gibi. Ağır nefesler aldı. "Afyon'un sanrıları, anılar... Onlar ne denli dehşet verici olsa da kâbus olarak adlandırabileceğim rüyalar değillerdi. Bana, en büyük korkularıma ait değillerdi. Ne kadar dayanılmaz olsalar da hiçbiri bu kadar kötü değildi."

Elleriyle başını kavradığında eklemleri beyazladı. Başını sıkarak patlatmaya çalışıyormuş gibiydi. "Gördüğüm sendin. Korkunç şeylere maruz kalmıştın." Sesi kırıldı, büyük damlalar düştü gözlerinden. "Anlatabileceğimi sanmıyorum. Daha önce görmediğim kadar berbattı. İşkenceydi o rüya. Sana da bana da..."

"Ben buradayım. İyiyim," dedim önünde diz çökerken. "Bu gece çok iyi uyuduğum için kahvaltıyı ben hazırladım. Daha sonra çikolatalı kurabiye yapıp birazını da sana getirmeyi düşünüyordum." Yutkundum, tekrar yutkundum. Boğazımdaki düğümü def edemedim. "Karşındaki gerçek hayattaki Zühre ve bugünlerde çok mutlu..."

"Biliyorum," dedi verdiğim peçeteye burnunu silerken. Gülümsedi. "Mutlu musun?"

Güldüm. "Hayatımızda ciddi sorunlar var ama garip bir şekilde çok mutluyum. On sekiz yıldır biriktirdiğim enerji sonunda açığa çıkmış gibi."

"Bunu duymak güzel," dedi başını sallayarak.

"Kurabiye yaparken yardım etmek ister misin? Sonra dedemin evine gidip annemin günlüklerini okuyacağım, birlikte okuyabiliriz."

"O nerden çıktı?"

"Dün söyledi, gençlikten kalan günlükleri oradaymış.

Öğrenmek istediğin şeyler varsa oku dedi. Senin okumana da karşı çıkmayacaktır."

İyi olmamdan endişe ediyorsa bütün gün bana katılabilirdi. Bu sürede yüzüne renk getirmeye, şüphelerini silmeye gayret edecektim.

Birlikte kurabiyeler yapıp hazır olduğunda çayla beraber yedik. Eve gidip duş almak için ısrar etti. Geri döndüğünde dedemin evine yürüdük. Dayımlar belirli aralıklarla temizlettirdikleri için çarşaflarla örtülmüş mobilyalar dışında eskisi gibiydi. Bununla birlikte içinde yaşayan kimsenin olmadığı soğuk duvarlarından, eski kokusunu yitirmesinden belli oluyordu.

Yukarı çıktık, dayımlardan aldığım anahtarla annemin odasını açtık. Demir karyolası, bej duvarları, cilalı ahşap dolabı yerli yerindeydi. Dolabın içinden çiçekli bezden yapılmış ağır bohçayı Giray çıkarıp yere koydu. Açtığımızda içinden defterler çıktı. Her yıla ait bir defter vardı. Aksatmadan hayatının her dönemini kaleme aldığı için ayrıntılı ve bir hayli uzundu yazılanlar.

Hepsini eve götürmeyi düşündüğümden şimdilik lise ve üniversite yıllarına yöneldim. Büyük idealist hayallerinden, dayımın yediği naneleri dedeme anlattığından, okulu astığında dedemle karşılaşmasından, arkadaşlarıyla olan maceralarından bahsediyordu. Gençken senin gibi değildim deyişine şimdi anlam veriyordum. Kendi yolunda dilediği gibi uçan, ehlileşmeyecek bir kuş gibiydi bu defterleri yazan genç kız. Ama kimseye zarar verme niyeti olmayan, düşünceli biriydi. Basit ve dürüst düşünse de kimi zaman insanları gözlemlemek için saf kızı oynadığı da oluyordu. Arkadaş canlısıydı.

Bunun örneği bizzat Ferit Bey'le yaşanmıştı.

Lise son sınıfa kadar varlığı belli belirsizdi.

"Doktor oğluyla annemi görmeye geldi, abim doktorun oğluyla oynamaya gitti, doktorun oğlu bize geldi..."

Lise üç yıllarındaki günlükte bir anda değişiyordu anlatımı. Leyla bir mektup almıştı. Aşk mektuplarına alışkın

uçarı Leyla bunu da hiç okumadan çöpe atmış. Doktorun oğlu bir sonraki gün kızımızın yanında dolaşmaya başlıyor. Leyla neden böyle yaptığını bilmese de bu durumdan rahatsız. Kovduğunda doktorun oğlu cevabını soruyor. Annem bu hadiseyi gerektiği gibi dramatize etmiş yazarken. Olanlardan zevk aldığı yazdıklarıyla ortada...

"Ne cevabı?"

"Onun cevabı işte," diyor doktorun oğlu kızarıp bozararak.

"O ne?"

"Görmedin mi?"

"Neyi?"

"Mektubu!" diye çıkışıyor doktorun pısırık oğlu.

"Attım işte, tüm mektupları attım!" diye bağırdıktan sonra gidiyor.

"Annen tam bir başrol zengin kızı," dedi Giray okumaya ara vererek.

"Keşke mektubu aldığında yurtdışına kaçsaydı," diye iç çektim.

Mektup vakası okula yayılıyor, doktorun oğlu bir daha anneme yaklaşmıyor. Annem büyük bir galibiyet elde ettiği düşüncesinde... Ona sarkıntılık eden bir diğer kişiyi savuşturmuş oluyor. Dayımlar her şeyden haberdar olduğu için onlar da görüşmeyi kesmişler; Anneannemin vefatına kadar.

Annem ilk kez on günlük bir ara vermiş yazmaya. Geri döndüğünde çok daha uzun yazmış. Kâğıtlar gözyaşlarıyla buruşmuş, mürekkep yer yer akmış. Doktorun oğlundan bir daha bahsettiğinde bu kez Ferit diyor ona. Anlaşılıyor ki bu zaman zarfında Ferit hep onun yanında olmuş, aralarındaki buzlar erimiş.

Annem Ferit'le arkadaş olmuş. Onunla görüşmelerini, onun sözlerini uzun uzun yazmış. Dayımlar Ferit'le eskisinden çok görüşmeye başlamış. Bir süre onun sevgisinden

hiç bahsetmemiş annem, hiç olmamış gibi. Bir vakit sonra bunu da ele alıyor.

"Ferit'in hisleri aylar öncesiyle aynı mı bilmiyorum. Bana ne kadar nazik olduğu düşünülürse pekâlâ mümkün olabilir. Ona umut verdiğim için kabahat bende fakat onunla paylaştıklarımı bir başkasında bulamayacağımı biliyorum. O günler hiç olmamış gibi yaşamak ikimiz içinde en hayırlısı."

"On dokuzuncu yüzyıl İngiliz edebiyatı roman kahramanı mübarek," dedim başımı iki yana sallarken.

"Adamın kim olduğunu bilmesek her şey daha güzel olabilirdi," dedi Giray.

Bu dönemden sonra annemin hislerinde değişiklik yaşanıyor. İlk olarak saf kızı oynayıp Ferit'i ve arkadaşlığını kaybetmemek için hislerini görmezden geliyor. Bu arada ona yaklaşan kızları da def ediyor tabii ki. Ferit bu çelişkiden dolayı onu birkaç kez ikaz ediyor, araları tekrar limoni oluyor. Bu sırada üniversite sınavı geliyor, aralarındaki mesafe iyiden iyiye artıyor. Ferit eskisi gibi değil diye Leyla üzgün. Sayfalarca melankolikliğin dibine vurmuş, tutkulu aşkını en yoğun haliyle yaşıyor. Duyduğu hasretle gazel döktürecek bir efkârı var. Nihayet ona olan aşkının bilincine varıyor. Ona çok zalim davrandığından, onu kaybetmiş olmaktan yakınıp durmuş.

"Ateşle oynamış," dedi Giray. "Burada bırakmalıymış."

İkimiz de bu mücevher kıza köprüden önceki çıkışları hatırlatmak istiyor gibiydik. Hazin sona yaklaşmak üzere olduğum bir gerilim filmi izliyormuş gibi defterin içine girip onu durdurmak istedim. Ferit'in derin bakışlarını, uzun ince parmaklarını, vakur siluetini yazdığı her satırı parçalamamak için kendimi zor tutuyordum. En hüzünlü kısmıysa onu anlıyor olmaktı. Ona olan düşkünlüğü haklı sebeplere dayalıydı. Kötü ikiz kardeş iyi olanın yerine mi geçti diye sorgulayacağınız bir tezatlık vardı ortada. Kim olsa bu oyuna düşerdi.

Ah canım anneciğim, şimdi okuyunca anlıyorum senin bu adamdan kaçışının olmadığını.

Çocuk bir kere iğrenç bir şekilde yakışıklıydı. Derslerinde başarılı, entelektüel, efendiydi. Ağzı iyi laf yapıyordu. Ve en önemlisi ayartmak için belirlediği bir hedef vardı. Bir yılan gibi önce aile saflarına yaklaşmış, yıllarca etrafında dolaşmıştı. En zayıf anlarında ona güç verme politikası altında o zayıflıkların içine sızmıştı. Güzel sözleriyle, örümcek gözleriyle onun ilgisini kazanmak için çaba sarf etmişti.

Ne denli korkunç bir yaratık olduğunu görmek mümkün değil gibiydi.

Tekrar görüşmeleri sınav sonrasını bulmuştu. Klişe bir romantik filmdeki gibi yağmura yakalanan Leyla sığındığı eczanenin önünde Ferit'le karşılaşıyor. Birlikte sessizce bekliyorlar. Sınav hakkında birkaç kelime kuruluyor.

Sonraki paragrafı okurken defteri uzaklaştırdım. Giray'la şok içinde birbirimize baktık.

Ferit Kaya evlenme teklifi etmişti.

Tekrar deftere uzanıp okumaya devam ettik. Onu kaybetmekten ne kadar korktuğunu söylüyordu Ferit. Ondan başkasıyla olamayacağını... Birlikte geçirecekleri her gün ona mutluluk verecekti. Onu yormayacak, başını ağrıtmayacaktı. Bir dizinin üstüne, çamurun içine çöküp yüzüğü uzatırken birkaç damla gözyaşı dökmüştü.

Kusacaktım.

Birlikte geçirmedikleri her günü de zehir etmeye yemin etmişti herhalde. Psikopat yaratık.

Bundan sonraki yıllar annem için bir masal gibi geçmişti. Kısa sürede nişanlanıp annem üniversite son sınıfa geçmeden evlenmişlerdi. Birlikte çok mutluydular, o herifin açığını bulamadan defterleri bohçaladık.

Yine de annemin gençliğine zaman yolculuğuyla döndüğüm için şanslıydım. Sanırım çocuklar için hep böyleydi. Bir

zamana kadar yalnızca anne olarak bildiğiniz bir kadının zayıflıklarını, diğer yüzlerini, anılarını yavaş yavaş fark ediyordunuz. Sonra bir merak baş gösteriyordu sanki o kadınla yeni tanışmışsınız gibi. Ne sever, nasıl biridir? Benim yaşlarımda nasıldı? Yaşayan bir insan olduğu fikri yeni oturmuş gibi. Bunları aştığımı düşünsem de öyle olmadığı açıktı. Annemi bir kez daha tanıyordum.

"İlginç bir deneyimdi," dedim bohçayı kaldırmaya çalışırken.

"Alıyor muyuz?" diye sordu Giray defterleri işaret ederek.

"İstanbul'a götürmeyi düşünüyorum, bavulumda yer var," dedim sırıtarak.

"Salı günü gidiyorsun demek Manolya," dedi odadan çıkarken. Bohçayı elimden aldı. "Bir an önce manolyalar açsa da birlikte görsek."

Kapıyı kilitlerken gülümsedim. Yıllar önce birlikte oturduğumuz koltuğa gitti gözlerim. "Bu dileğini Manolya'yı ilk konuştuğumuz yerde seslendirmen hoş bir rastlantı oldu."

Yanağıma güçlü bir öpücük kondurdu. "Katılıyorum."

Pazartesi önemli bir gün olabilirdi fakat ardından gelen salı beynimde daha büyük bir alan kaplıyordu. İstanbul'a gitmeme beş gün kalmıştı ve kalan vaktimi boşa harcamak istemiyordum. Son haftaya kadar her an gitmeye hazırdım ama bir noktadan sonra burukluk peyda olmuştu. Bu karmaşanın ortasında bile Antalya'yı özleyeceğimi düşünmek biraz delilikti.

Günlerimi Sevim ve Giray'la geçiriyordum. Tuhaf bir şekilde 'bu ne keyif; al sana patlama!' minvalinde şeyler yaşanmadı ve pazartesi geldi çattı. Erken kalkıp çimleri biçtikten sonra dayım işe, Sevim de Mert'i görmeye gitti. Ben de Giray'ı beklerken çiçekleri ilaçlamaya koyuldum.

"Kolay gelsin." Hemen arkamdan gelen, tanıdık fakat duymaya alışık olmadığım bir sesti.

İrkildiğimde elimdeki ilaç şişesi düştü. "Yabancı değil, benim," dedi arkama döndüğümde.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kopardığı mor menekşeyi kulağına takmıştı.

Emir gelmişti.

Burada olmaması gerekiyordu. Böyle bir günde burada olması için bir neden yoktu.

"Ah, buraya gelmemin önemli bir nedeni var," dedi düşüncelerimi okumuş gibi. Yahut kuşkularım yüzümden anlaşılıyordu.

Bir adım yaklaştığında bacaklarım uyuştu. Tatlıcıdaki yapmacık tavırları gitmiş, perde aralanmıştı. Karşımdaki adam acımasız bir katilin karanlık sakinliği içerisindeydi.

"Ne istiyorsun?"

"Öyle bakma," dedi başını hayal kırıklığıyla sağa sola sallarken. "Sanki kötü adam benmişim gibi. Oturmak ister misin? Biraz konuşmamız gerek."

Kaslarım taş kesilmişti, istesem de yerimden kıpırdayamadım.

"Ne kadar gergin olduğuna bakılırsa önden vermem gereken bazı bilgiler var. Koruman birkaç saat uyanmayacağı bir uykuya daldı. Kuzenin, dayın, Giray... Onlar da gelmeden konuşmamız sona erecektir. Arkasına saklanacağın kimse kalmadığına göre, sana bir teklif sunabilir miyim?"

Çiçeklerin arasından çıkıp da salıncağa oturana kadar beni bekledi. "Teklifim şu; sana Anemon enjekte edeceğiz. Birkaç yıl ortadan kaybolacaksın."

Karnım ağrıdı, bağırsaklarım çözüldü. Sesimi bulmakta zorluk çekiyordum. "Ölmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, ölün bir işime yaramaz," dedi bu fikri eliyle savuştururken. "Ali Komiser'e verdiğim bilginin ne olduğunu bilmek ister misin?"

İşitebildiğim sesler karıncalı bir televizyonunki gibiydi. "Sakin ol," dedi asabi bir sesle. "Ölmeni istemiyorum dedim. Biraz yavaş nefes al."

Nefesim hızlanmıştı demek. Göğsüme baktığımda haklı olduğunu anladım.

"Şimdi daha iyi," dedi beni inceledikten sonra. "Ne diyordum? Evet, Ali Komiser'e verdiğim bilgi. Öldürmeyen bir Anemon'un var olduğu."

Önümde volta atmaya başladı. "Ferit için olmasa da bizim için onu üretmek mümkündü. Diğerlerinden farkı anlaşılmayan, hiçbir şekilde çoğaltılamayan... Tabii yan etkileri biraz farklı ama..."

"Benim kullanmamı mı istiyorsun?"

"Senden iyisi var mı? Bu zehri Afyon'un çocuğuna gömmekten daha şiirsel bir çözüm?"

"Afyon'un haberi yok ve eline geçsin istemiyorsunuz o zaman," dedim söylediklerini birleştirerek.

Başını sallayarak onayladı. "Yoksa tüm dünyayı Anemon'un kölesi yapar."

"Tek niyetiniz gömmek olsaydı tuvalet giderine dökebilirdiniz. Ben nerden çıktım?"

"Afyon senden o kadar nefret ederken mi?" Saçma bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturdu. "O zaman ironi nerde?"

"Benden gerçekten çok nefret ediyor galiba."

"Anemon'u araştırmasına neden olan sensin. Yeterince açık değil mi?"

Bundan haberim yoktu. "Benimle ne alakası var?"

"Konumuz o değil," dedi gözlerini kaçırarak. "Hem sen de ondan nefret etmiyor musun? Yapmak istemez misin? Koşullar fena sayılmaz değil mi? Bizimki gibi öldürme ihtimali de yok üstelik."

Çok hızlı ilerliyordu. "Niye birkaç yıl yokum?"

"Önce eğitim alman gerekecek, sonra birkaç yıl bizim-

le çalışacaksın. Bir süre sonra tatillerinde ailene dönmeye başlarsın."

"Sizinle mi çalışacağım?" Benden paralı bir asker olmamı mı bekliyordu? "Ferit Kaya bende Anemon olduğunu bilecek ve beni eğitecek? İşkenceden ölmeyeceğime emin misin?" Biricik kızının biricik buluşunu kullanmasını beklemiyordu herhalde.

Kaşlarını kaldırdı. "Hem son model Anemon'u almayı hem de vizeyle finallerin için kullanmayı mı düşünüyordun?"

"İyi de bunu isteyen ben değilim ki!"

"Hayır mı diyorsun?" Bir baş hareketiyle anladığını gösterdikten sonra cebinden telefonunu çıkardı.

"Elbette! Aklımı kaçırmadım."

"O zaman teklifimizin diğer aşamasına geçelim. Eğer karşı çıkarsan... Kimin oluyordu?" Dudaklarını büzdü. "Evet. Yengen ve üvey kuzenin. İkisi de ölür." Herhangi bir şeyden bahsediyor gibiydi.

"Blöf yapıyorsun."

"Ah Zühre, çok tatlısın." Benimkine yaklaştırdığında suratı öfkeyle çarpıldı. "Oradan blöf yapan birine mi benziyorum?"

Omzuma ağır ağır vurduğunda bedenim kuvvetini yitirdi. Ayakta olsaydım yere düşebilirdim. "Yine de için rahat etsin," dedi geri çekilirken. İfadesizleşti. "Seni yeni edindiğim dostumla tanıştırayım." Görüntülü aramayı açtığında ekranı bana gösterdi. Aranan Oktay Fırat'tı.

"Oktaycığım? Her şey hazır mı?"

Boğuk çığlıklar duyduğumda kafam uyuşmaya başladı.

"Hazır kardeşim."

"İşte senin için hazırladığım gösteri," diye tısladı Emir. Her şeyi görebilmem için gözümün önünde tuttu ekranı.

Görüntü net olmasa da anlaşılırdı. Aysel Teyze ve Efe sandalyelere bağlanmış, ağızları bantlanmıştı. Efe ses çıka-

ramayacak kadar sinmişti, sandalyede oturmak için çok küçüktü. Annesinin yanağı morarmıştı, ağlıyordu. Kulaklarımı tıkamak, yeraltına kaçmak istiyordum. Bu adamların şakası yoktu. "Beş dakika içinde kabul etmezsen önce bebek ölür," dedi Emir keskin bir gülümsemeyle.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Önce kendimi korumak istiyordum. Hiç görmemiş gibi başımı çevirmek... Ama görmüştüm ve biliyordum. Bu kararı vermek zorundaydım. Başka bir seçenek yoktu.

Şimdi şu saniyede kalp krizinden ölüp gitsem ne iyi olurdu.

Dudaklarım titremeye başladı. "Güvende olacaklarına nasıl emin olacağım?"

"Onlara zarar vermek için başka bir nedenim yok. Fırat'a gelince, sen tamam der demez tutuklanacak ve tüm suçlarıyla yüzleştirilecek. Yanlış anlama, Ali Komiser'den başka tanıdıklarımız da var. Bir sürüngeni ezecek gücümüz var."

Hayatımı öylece bırakmamı istiyordu. "Tamam," dedim göğsümdeki sancı derinleşirken. "Kabul ediyorum."

Tahmin ettiğim gibi gülümsemedi. "Sen gerçekten iyi bir çocuksun. Pek tanımasan da onlar için hayatını mahvedecek bir karar verdin."

"Ben de istemiyorum," dedim gözlerimden yaşlar süzülürken. "Ama başka seçeneğim yok. Onlar ölürse ben nasıl yaşarım?" Başımı kaldırdım. "Yalan söylemedin değil mi?"

"Kimin ölüp yaşayacağı konusunda asla yalan söylemem."

Bunun beni rahatlatması mı gerekiyordu?

"Hayatım mahvolacak değil mi? O herif zaten beni öldürecek yer arıyor. Anemon'la ölmesem ne olmuş? Ya beni öldürecek ya da ölmekten beter edecek. Aferin kızıma mı diyecek sanki?"

"Eğitimin bitene kadar hayatta kalmalısın. Eğer dayanırsan bize katıldığında sana hiçbir şey yapamaz. O zaman intikamını alırsın." İstediğini alacağını anladığında beni

tehdit eden o değilmiş gibi bir anda yumuşaması mide bulandırıcıydı.

İntikam almak istemiyordum. Annemden ayrılmak istemiyordum. Giray'ı bırakmak istemiyordum. Hayatımı çöpe atmak istemiyordum.

"Ben gerçekten güçsüzüm," dedim hıçkırıklar arasında. "Basket topunu bile fırlatamam. Her gün gittiğim yolda kaybolurum. Hayatta nasıl kalacağım?"

"Afyon'un kızısın, alışırsın."

"Öyle biri olmak istemiyorum," dedim saçlarımı çekiştirirken. Çoktan aklımı yitirecek noktaya gelmiştim.

"Eve dönebilmek istiyorsan başka çaren yok." Ellerini beline koyup derin bir nefes verdi. "Bak Zühre. Sana açık olacağım. Hukukun bu düzeni yıkacağına inanıyor musun? Hukuku uygulayan adamlar bunlarken... Gerçekten azminiz beni duygulandırıyor. Meşru yollarla bu adamı hapse tıkma hayaliniz çok hoş. Ama mümkün mü sence? Hadi tıktın diyelim. Nihayetinde arka plandaki adamlar gerektiğinde onu uçuruverirler. Anemon'u kendileri üretebilselerdi işlerine gelirdi. Peki Anemon ne olacak? Öylece silinecek mi?"

"Sizin ürettiğiniz kimseyi öldürmüyorsa varsın tüm dünyaya yayılsın. Niye buna karşısınız?" Onu ikna edecek bir yol yok muydu?

"Ah saf çocuk... Herkesin kullanmasına izin vereceklerini mi düşünüyorsun? O zaman kimi nasıl yönetecekler? Nasıl en yüksekte kalacaklar? İnsanoğlu gücü elinde tutmak ister, paylaşmayı değil. Eğer herkese duyurup ellerine verirsek büyük savaşlar çıkacağını, bunun için milyonların öleceğini biliyor muydun? Elinde tutan ve damarlarında taşıyan elitlerin yöneteceği distopik bir dünya olacağını düşünmedin mi? İnsanlar böyle güzel Zühre. Güçlüleri alaşağı edemeyecek kadar zayıf, kırılgan ve aptalken."

"Siz tüm bunları durdurabilecek misiniz?"

"Anemon bizimle yok olmalı. Herkes Anemon'un bir efsane olduğuna, Ferit'in başarısız bir deli olduğuna inanıp bu işin peşini bırakmalı. Bunlar olana kadar Ferit'ten, onlardan ayrılmayacağız. En yakınlarında olacak ve aşmak istedikleri sınırları koruyacağız."

"Bu gelişmiş Anemon'u niye ürettiniz o zaman?"

"O üretemesin diye? Durdurmak için en iyisini bilmemiz, ona sahip olmamız gerekiyor. Bir de kendi silahıyla vurmak oyunun en eğlenceli kısmı."

Ve bu silahı bana verecekti. "Büyük bir hata yapıyorsunuz," dedim acıyla inleyerek. "Ben bir gün bile dayanamam."

"Sorun değil. Hayatta kalmak senin meselen, bizi ilgilendirmiyor. Dürüst olmak gerekirse seni üst düzey savaşçıya çevirmek gibi bir hayalimiz yok. Tabii olsan harika olur, değişimini merakla bekleyeceğim ama biz yeterliyiz. Fakat bu büyük resimde can alıcı noktalardan biri Ferit'in hayalinin Zühre Demirhan'da yaşaması..."

"Eğlenceniz bir aileyi batıracak," dedim çaresizce. Bana ne olduğu umurunda değildi. Ama benim umurumdaydı. Hayatta kalmalıydım. Geri dönmeliydim. Anneme bu acıyı yaşatamazdım. Büyük bir ıstırap yaşayacaktı, bunu düşünmeye katlanamıyordum. "Mektup yazabilir miyim?"

Kaşlarını çattı. "Niye?"

"Bana Afyon'un kızı diyorsunuz ama ben Leyla Demirhan'ın kızıyım. Onu görmeyeli aylar oldu ve belki yıllarca göremeyeceğim. Böyle gidersem olmaz. Tutunacağı bir şey olmalı. Tutunacağım bir şey kalmalı," dedim gözyaşlarıyla.

Çenesiyle evi gösterdi. "Kâğıt kalem getir yanımda yaz. Yanında bir şey götüremezsin, başka bir şey getirme. Birazdan gideceğiz."

Kapıdan girdiğimde ayaklarım bir an hareket etmedi. Evime en yakın yer bu evdi. Hayatımın son parçaları, son anıları bu evdeydi. Ağzıma dizilen hıçkırıkları avucumla durdurmaya çalıştım.

"Çabuk ol!" diye seslendi zalim adam.

Önümü bulanık görsem de her köşesini bildiğim bir yerdi burası. Hızla yukarı çıktım, Sevim'in odasından defter ve kalem aldım. Odamın aralık kapısından içeri bir bakış attım, tekrar aşağı indim.

Yere çöküp salıncağın üstüne koydum defteri. Buz kesen titrek ellerimi birleştirip düşünmeye çalıştım. Ne yazmalıydım? Onlara söylemek istediğim ne vardı? Ne yazsam onları avutabilirdim? Gözlerim tekrar yaşlarla dolarken aklıma ne geldiyse yazmaya koyuldum. Vaktim kısıtlıysa yazabildiğim kadar yazmalıydım.

"Böyle içli ağlamana gerek var mı? Gerçekten kötü adammışım gibi hissettiriyorsun."

Çünkü kötü adamsın!

Tüm kuvvetimi ve dikkatimi yazmaya verdim. Defter ıslanmasın diye uğraşsam da beceremedim. Ellerim titredi, yazım okunmaz bir hal aldı, devam ettim. Onları bırakmak istemiyordum. Gitmek istemiyordum. Bir çıkış yok muydu? Bunlar bir rüya olsa olmaz mıydı?

Hepsi bitti. Salondaki sehpaya, girişin karşısına bıraktım defteri. Sonra filmli camları olan bir arazi aracında arkaya oturttu beni. Şehrin dışına, çam ormanlı yollara sürdü. Yol boyunca dua ettim. "Bu kadar ağlarsan oyun başlamadan bayılıp gidersin," dedi Emir.

Kalbimin vuruşuna bakılırsa kalp krizi de mümkün görünüyordu.

İnsan sahiden zayıf bir yaratıktı ve bu zayıf yaratık en umarsız karabasanlarıyla dolu meçhul bir yolculuğa çıkmıştı. Bu zamana kadar hiç korkmamış, tam anlamıyla korkunun ne olduğunu öğrenememişti.

Korkmak böyle bir şeydi demek.

"Ali Komiser de Anemon'un duyulmasını istemiyor," diye bir açıklama yaptı. "Bir iki örnek alsa da yalnız stoklara

saldıracak. Bu Ferit'e yeterli kaybı oluşturur, biraz yavaşlatır. Ama Ferit benim hata yapmayacağımı biliyor, olanlara izin verdiğimi anlayacak. Burada devreye sen giriyorsun. Neler olacağını söylemeyeceğim. Sürprizi kaçmasın."

Arabayı yol kenarında, asfaltın olmadığı toprakta durdurdu. Torpido gözünden plastik kelepçe çıkardı. "Formalite icabı," dedi bileklerimi birleştirirken. "Kıymetimi bil ki arkadan bağlamıyorum. Böyle daha rahat edersin."

Bir şey duymuş gibi durdu; arkama, yolun ötesine baktı. Neye baktığını görmek için döndüğümde uzaklardan gelen bir araba gördüm. "Bu çocuk da hayatı hep zorlaştırıyor kendine," diye mırıldandı hüzünle.

Kalbim asit dolu bir çukura düşmüştü. O arabayı nerde görsem tanırdım; Giray'ındı. Buraya kadar geldiyse evden çıkarken bir şekilde beni gördü demekti. "Ne olur onu bunlardan uzak tut," diye yalvardım. Her şey daha ne kadar kötüye gidecekti?

Dudak büktü. "Sahiden şanssız bir ailesiniz. Üzgünüm ama bu karşılaşmayı önleyemeyiz. İnatçı bir delikanlı Giray." Başını kaşırken düşündü. "Plan değişikliği. Şimdi burada iniyoruz. Onun geldiğini bilmiyormuş gibi yürü, ona bakma. Sakın konuşma. İşler sarpa sararsa onu öldürmek zorunda kalırım."

Onu öldürmek mi?

Hemen indi, benim inmeme kalmadan kolumu tutup hızlı ilerlemem için çekiştirdi. Ormanın derinliklerine doğru devam ederken planının ne olduğunu anlamaya çalıştım. Giray'la karşılaşacak mıydık? Ona zarar vermeden onu nasıl durduracaktı? Lastiklerin toprağı ezerken çıkarttığı sesi, motorun durduğunu duydum. Ayağım takıldığında sertçe tutup kaldırdı.

Bir açıklığa vardığımızda omzumdan itti Emir. Kalça üstü düştüğümde dizlerini toprağa koydu. Gölgesi üstüme indi-

ğinde hava sıcaklığı düştü, kış gelmiş gibi üşüdüm. Ceketinin iç cebinden metal bir kutu aldı. Kapağını açtı, mavi sıvıyla dolu flakonu ve şırıngayı çıkardı.

Bu adam zalimden öte bir mahlûktu.

Giray'ın en son düşüneceği şey ıssız bir yerde Anemon vurulmam olsa gerekti. Bizi takip ederken neler olduğunu çözemeyecekti, önümde yükselen Emir beni görmesine engel oluyordu. Enjekte edildiğinde her şey için çok geç olacaktı. Durduramadığı bir sona kurban gittiğimi düşünecek ve kendini suçlayacaktı. Gözleri önünde ölecektim, buna inanacaktı.

Emir dolaylı yoldan ölmeyeceğimi söylemişti, hissedeceğim azaptan ona ne idi ki?

Tüm bunların bitmesi için daha nelerden vazgeçmem gerekiyordu? Her şeyi bırakmalı mıydım? Ona gördüğü kâbusu bu şekilde mi yaşatacaktım?

"Yeterince test etme fırsatımız olmadı ama feci acıtacağını duydum; Akın, adını Cehennem olarak değiştirmek istemişti." Şırıngayı paketinden çıkardı, küçük şişenin lastiğine iğneyi soktuğunda içi Anemon'la renklendi. Emir'in gözlerinde zehirli bir delilik vardı. "Yine de çok sürmüyormuş. Hazır ol."

Ne kadar zavallıydık ikimiz de. Olmayacak hayallere kapılıp, yürünmez yollarda yürüyorduk.

Emir'in tehdidi olmasa da ona bakamaz, ağzımı açamazdım. Gözlerimi kapadım.

İğneyi koluma sapladı, tek seferde enjekte etti.

Devasa bir alev topuyla çarpıştığımda tüm dünya beyaza döndü. Sesler, hisler, nefesim, ruhumun sığındığı et parçası benden koparılmış gibi bir anda yok oldu. Kimdim ben? Bu anı yaşamış mıydım? Neler olmuştu?

İlk hissettiğim şey omurgamı patlatmak üzere olan ezici acı oldu. Yaşıyordum demek. Hayır. Ölmek istiyordum. Bir

taş bulup bütün bunlara son vermeliydim. Omurgamı yok etmeliydim.

Omurgamdaki acı yol aldı, yayılmaya başladı. Kemiklerim olduğunu anladım; hâlâ yerlerindeydiler. Kemikler şişebilir miydi? Patlamak üzereydiler çünkü.

İçimde beni tarumar eden bir alevin dolaştığını, beni kavurmaya devam ettiğini keşfettim. Yanan bir et parçasının içindeydim. Ne zamana kadar? Bilincim yerindeydi, neden yerindeydi? Ne zaman bitecekti?

Beynimi kurutan yıldırımın elektriği ona tekrar can verdi, yeryüzüne döndüm. İlk duyduklarım feryatlar, insan dışı iniltiler oldu. Böyle sesler çıkarabileceğimi daha önce tahmin etmesem de iniltiler bana aitti. Fakat durduramıyordum.

Gözlerim görmeye başladı, öyle açılmıştı ki yerlerinden fırlayacaklardı. Karşılarında kızarmış cam gözler vardı.

Alev onları da mı vurmuştu?

Daha önce görmediğim bir çileyle yoğrulmuş bir yüzden çıkıyordu bu feryatlar. Onu durdurmak istesem de dilim dönmüyordu. Dur, kimim ki böyle kıvranıyorsun benim için? Kimsin de yangının üstüne inen yağmur gibi rahatlatsan da göğsümde bir yerleri deliyorsun?

Ah, sevdiğim adamsın sen. Yağmur yağdıran bulutlar senin fırtınalı gözlerin. Seni pek çok özledim ama keşke gelmeseydin. Keşke böyle görmeseydik birbirimizi. Halim o kadar vahim mi de yiyip bitiriyorsun kendini?

Giray.

"ZÜHRE!"

Bir ad söyleyeni olduğunda anlamlanır derler. Bunlar bizim adlarımızdı değil mi?

Beni saran kollar, başımdaki el, tüm dünya senin. Hepsi sensin, sen her şeysin. Sadece sen varsın. Teşekkür ederim Giray, bir şeyleri hafiflettiğin için.

Beni kucakladı, ona yardımcı olmak istesem de içinde

durduğum et parçasına söz geçirebilmekten uzaktım. En azından iniltilerim kesilmişti.

Nereye gidiyoruz Giray? Orada birlikte olacak mıyız?

Peki niye veda vakti gelmiş gibi?

Dünya tepetaklak oldu. İkimiz de yere yığıldık. Bir an Giray'ın ağırlığı üstümdeydi. Sonra bir şey onu benden uzaklaştırdı. Ruhumun neşesi olan yüzü, örtülmüş gözleri ortaya çıktı. Giray yerde, yanımda yatıyordu.

Ah Giray... Biz ne yapacağız böyle?

Hiçbir şeyin bize dokunmadığı son anlarımızda elime değen parmaklarına dokunmaya devam ettim. Tüm eziyetler, acılar gitti; ardında birer baş ve boğaz ağrısı, bir de yorgunluk bıraktı. Her şey yerine oturdu, neyin ne olduğunu hatırladım. Ama bedenimi hareket ettiremedim, bir daha boğazımdan ses çıkmadı. Ne ona seslenebildim ne de uyandırabildim.

Her şeye rağmen bir mucize oldu ve parmaklarımın arasındaki parmaklarından, yüzükparmağından hiç çıkarmadığı gümüş yüzüğü çıkarabildim. Tüm kuvvetimi onu tutmaya verdim.

Bu kadar bencillik yapabilirim değil mi? Buna ihtiyacım var Giray. Son anımız, vedamız bu şekilde olduğu için çok üzgünüm. Ilık parmaklarını ve bilinçsizken de elemle dolu olan çehreni beynime kazımaya ihtiyacım var. Her şeyden sonra hâlâ kalbimi acıtabilenler onlar.

Umarım benimle yaşadıkların için, beni sevdiğin için pişman değilsindir. Kısa sürseler de seninle geçirdiğim her an için minnettarım. Ne kadar acı verirse versin tekrar seni sevmeyi seçerdim. Ne kadar acı verse de seni sevmeye devam edeceğim.

Kaç mevsim geçse de geri döneceğime söz veriyorum. O zaman yüzüğünü alırsın. Bunca şeyden sonra hâlâ seninle yaşlanmayı düşlediğimi söyleyebilirim, hayır aklımı yitirmedim. Bu ömrü birlikte tüketsek yine de az gelir.

Ayakların yaydığı çıtırtılar ormanda yankılandı, oyuncak bebekten farkım kalmadığından gözlerimi de yumdum.

"İşte burada," dedi Emir şen bir sesle. Sevgilisine sürpriz hazırlamış âşık gibiydi. "Senin düşüncelerini okumak, sen söylemeden gerekeni yapmak benim görevim üstat. Nasıl, hediyemi beğendin mi?"

"Ömer, yaşıyor mu bak bakalım."

Ferit gelmişti. Yaşadıklarım beni aptallaştırmış mıydı yoksa yorgun olduğum için miydi kavrayamasam da korkumun kalmadığı açıktı. Sesi de varlığı da bir şey hissettirmiyordu.

Çevik adımları olan biri yanıma geldi, boynumdaki damara dokundu. "Yaşıyor efendim," dedi kalın sesli adam. Sonra yanağımda işaretparmağını aşağı doğru sürttü. "Vay be. Cidden kan ağlanabildiğini bilmiyordum."

Kan mı ağlamıştım? Giray'ın o kadar sarsılmasına hak veriyordum.

"Yüksek baskının ardından gözdeki damarlarda patlama olabiliyor, normal," dedi Emir. "Sonrasında ağlamışsa böyle olmuştur. Öyle gözüktüğüne bakma, acı vermez."

"Kızı al gidelim," dedi Ferit.

Bir el parmaklarımdaki yüzüğü almaya çalıştığında karşı koydum. Zorladı, izin vermedim. "Elinde bir yüzük var ne kadar zorlasam da bırakmıyor," dedi Ömer gülerek. Eğlenceli bulmuş olacaktı ki kelepçeden tutarak kollarımı kaldırıp bıraktı. Taşlar acıtsa da bir şey yapamazdım. Yüzümü dürttü, diğer tarafa çevirdi. "Başka hiçbir yerinde güç yok ama bunu bırakmıyor."

"O zaman bırak getirsin," diye cevapladı Afyon bir müddet sonra.

Bedenim havalandı, Ömer beni omzuna aldı. Hiç zorlanmamıştı.

"Memnun oldun mu Üstat?" diye sordu Emir sevecen bir tonla.

Ferit sessiz kaldı. Emir'in basit lakin etkili stratejisini çözebildim. Sanki her şeyi onun istekleri doğrultusunda, o emrettiği için yapmış gibi...

Beyinleri yönlendiren Afyon da yönlendirilebiliyordu demek.

"O çocuk niye buradaydı?" diye sordu Ferit.

"Çocuk işte; kapılıp gelmiş," dedi Emir kaygısızca. "Bir şey görmedi ama... Rahatsız mı oldun Üstat?"

Köşeyi dönmeden evvel gözlerimi açtım. Baş aşağı ve göz ucuyla olsa da görebildiğim kadar onu izledim. Bu bunaltacak kadar güzel olan Antalya gününden son kalan o olsun istedim.

"Böylesi daha iyi," dedi Ferit Kaya. "Bakalım dayanabilecek mi?"

Bugün 25 Ağustos 2014

Güzel bir Antalya sabahıydı.

Lekesiz mavi bir gök ve ferah çam kokuları vardı.

O güzel gün bir aileyi karanlığa buladı.

O gün, başına aldığı darbenin hafızasını silmesini istediğim gündü.

O gün, birlikteliğimizin on birinci günüydü.

O gün, onu gördüğüm son gündü.

Biz dört mevsimi birlikte geçirememiştik.

O gün ben kızılçamların altına, güzel rüyalar görmesi dileklerimle, canımdan çok sevdiğimi, sevgilimi bıraktım.

Karaköy'e giden tramvayda, kapının kenarındaydı genç adam. Gözlerini telefonunda okuduklarından ayırmadı...

"BUGÜN 16. GÜN. ARDINDA BİR İZ BİLE YOK. Demirhan Şirketi'nin yöneticilerinden Reşat Demirhan'ın yeğeni Zühre Demirhan'dan (18) hâlâ haber alınamıyor."

Ailenin ne kadar perişan olduğuyla alakalı birkaç satır... Bir genç kızın daha şiddete kurban gittiğiyle alakalı üzüntü... Bazıları isteyerek gitti diyor, bazıları çoktan öldüğünü düşünüyor.

Emir esnedi. Mektuptan kimsenin haberi yoktu. Ortaya çıksa yer yerinden oynardı.

Muhtemelen ailesi mektubu paylaşmaya yeltenmemişti.

Belki de içinden çığ çaresizlik fışkıran o mektubun dillerde dolaşması kalplerine kıymık gibi batardı.

Bir başka haber başlığına kaydırdı sayfayı. On gün önceki orman yangınıyla ilgili gelişmeler vardı.

Evvela sıradan bir yangın olarak izah edilmişti medyaya. Erken kontrol altına alındığından çok ses çıkmamıştı. Ardından kasıtlı olabileceğine, bir şeyler saklanmak istendiğine yönelik fısıltılar baş gösterdi. Bugün ise gidişat tersine dönmüştü.

Haber kanallarına fotoğraflar verilmişti. Yangından arta kalan bir bina; içinde yatakhaneler, laboratuvarlar. Onlarca

kişinin barınabileceği söyleniyordu. İnternette gizli bir tarikata ait olduğu üzerine dedikodular dönüyordu.

Emir kahkahasına hâkim oldu. Fena bir benzetme sayılmazdı.

Tramvaydan indikten sonra hırdavatçılardan yukarıya, arka sokaklara doğru ilerledi. Söylentilerin merkezindeki adamı görmek için sabırsızlanıyordu. Ve yeni oyuncağını...

Terk edilmiş görünen bitişik üç binaya vardığında üstünde grafitiyle kurt çizili olan kapıdan içeri girdi. Merdivenlerden aşağı indi, bodrum katın demir kapısını tıklattı.

Kilit sesleri duyuldu, kapı aralandı. Alık gülüşüyle başını eğerek selam verdi çocuk. Ferit'in yeni elemanlarından biriydi. "Hoş geldin abi."

Burası Afyon'un İstanbul'da konuşlandırdığı yerlerden yalnızca biriydi. Bunaltan rutubeti insanı hasta etse de, laboratuvarları olmasa da son zamanlarda vaktinin çoğunu burada geçiriyordu. Üç binanın bodrumları beraber kullanıldığı için epeyce genişti.

"Afyon nerde?" diye sordu Emir içeri girerken. Gereksiz bir soruydu, elbette yine kamera odasındaydı. Dar koridorda yürüdü. Adını bilmediği çocuk kapıyı onun için açmaya yeltendiğinde Emir'in bakışları karşısında geri çekildi. İşine burun sokulmasını sevmezdi.

Kamera odası geçen hafta bıraktığı gibiydi. Teçhizatı kullanan adam sandalyede, Ferit kollarını önünde kavuşturmuş, hemen arkasındaydı. Işık da ses de bir ekrandan geliyordu, gözlerini ondan ayırmıyorlardı.

"Ben geldim Üstat," dedi Emir. "Yeni haberleri aldın mı? Kızıl Orman'la..."

"Emir, orada ne döndüğü bizi ne ilgilendirir?" Söz kesecek kadar sıkılsa da gözlerini çevirecek kadar dikkatini çekmemişti konu. "Biz kendi işimize bakalım. Alakamız olmayan şeylerden elimizi çekelim. Oralardan sorumlu olan elbet o toprakların sahibidir."

Semih Kömürcü'yü de böylece satmıştı.

Emir de ekrana dikti gözlerini onlar gibi.

Beton duvarlarla çevrilmiş kutu kadar bir oda. En azından öyle olmalıydı, fakat görüntüde tuhaf bir renk farklılığı vardı. Siyah bir hareketlilik... Kamera bozulmuş... Hayır. Emir daha yakından baktığında bunların hamam böcekleri olduğunu anlamıştı. Ekranın kalitesinden ziyade bu mahlûklarla yolunun sık kesişmesinden.

Kameranın odağında karşı duvara dayanmış bir yatak vardı. Sedyeyi andıran yatağın beyaz çarşafları zorlukla seçiliyordu. Hamam böcekleri odayı ve yatağı başka bir canlıyla paylaşıyorlardı. Zühre Demirhan'la.

Üstünde hasta pijamalarını hatırlatan beyaz, uzun kollu ve pantolonlu bir takım vardı. Fakat odanın diğer köşelerinde de olduğu gibi beyazın yerinde yeller esiyordu. Üzerindeki pisliklerin görme duyusunu yeterince uyarıcı etkisi olsun, ne kadar berbat bir durumda olduğunu düşünmeden edemesin diye bu renk seçilmişti. Bariz bir kilo kaybı yaşamıştı. Uzun kıvırcık saçları kulak hizasında eciş bücüş kesilmişti. Duvarın en ucunda elleriyle garip şeyler yapıyordu.

Daha fazla dayanamayacaktı.

Talihsiz çocuğa sempati göstermeye başladı. "Üstat, bu gidişle onu kıracaksın. Biraz sert davranmıyor musun?"

Zühre'yi aldıkları gün Afyon onun beynine dokunamadığını, hipnotize edemediğini fark etmişti. Anemon'un henüz keşfedilmemiş özelliklerinden biri olarak not etse de Akın'ın geliştirdiği formülde itinayla eklenen bir ayrıntıydı bu. İradeyi başkalarının eline vermemek...

Lakin bu değişiklik Afyon'u yıldırmamış, aksine iştahını arttırmıştı. Bu zamana değin onun zihninde dolaştığı kâfiydi. En sefil, en karanlık, en savunmasız noktalarını avucunun içi gibi biliyordu. Şimdi yeni bir meydan okuma vardı önünde.

Hezeyanlar yaşatmak için beynini açmaya gerek yok, demişti.

El bebek gül bebek yetişti diye Zühre'ye gıcık olsa da Ferit'in hiçbirine bu muameleyi göstermediğini kabul ediyordu Emir. Denekleri dahi alacağını aldıktan sonra bir kenara atardı. Vakit ve nakit kaybı olan işkenceler asıl amaç değillerdi. Giray'da bile bir bedel ödetmek, oyunda dengeleri değiştirmek gibi bir maksadı vardı. Zühre'yle bir maksadının olduğunu iddia ederse ancak bahane olurdu. Gözlerinden anlaşılıyordu ne kadar eğlendiği, onun tepkilerini merak ettiği. Biraz daha bükmek istiyor, hangi şekli alacağını heyecanla bekliyordu.

"Zaten zayıftı, böyle yaşayabilecek mi?" diye devam etti Emir.

Bu zamana kadar çok şey görmüştü fakat bu seviyede bir baba - kız ilişkisi ilkti. Geçen hafta geldiğinde yaklaşık bir hafta boyunca Zühre'ye çığlıklar, haykırışlar dinletildiğini öğrenmişti. Yan hücreye biri konulmuş, günlerce iletişim kurmaları sağlanmıştı. Zühre'yle bir bağ kurduğunda sahte ölüm düzenlemişlerdi. Zühre fazla yüklemeden bayılmıştı.

"Benim kızım o," dedi Ferit. Ondan işitildiğinde eğreti duran bir ifadeydi. "Aklının ne kadar baskıya dayanacağını en iyi ben bilirim. Fiziki durumuna gelirsek Anemon varken biraz aç kalmak onu öldürmez."

Ama güçlenirse sizi öldürebilir. Ne kadar olanaksız görünse de...

O sırada Zühre yatağın üstünde ayağa kalktı. Gözlerini sıkıp aldığı nefeslerden sonra neye, nereye bastığını düşünmeden yere atladı. İskeletten farksız bedeni bir anda hayat buldu; hamam böceği avına koyuldu. Elleri ve ayaklarını kullanarak seri hareketlerle onları ezmeye başladı.

Emir az önce dikkat etmediği ayrıntıları aklından geçirdi. Parmakları çoktan kararmıştı. Oturduğu köşede zaten yaklaşanları bir bir öldürüyordu. Doğru, üstünde dolaşan böcek olmamıştı. Yine de bir anda ne değişmişti de saldırıya geçmişti?

Anlaşılmayacak kadar bulanık değildi görüntüler. Sadece Emir bu ihtimali aklının ucundan geçirmemişti. Gittikçe aptallaşmaya mı başlıyordu yoksa?

"Hepsi ölmeden odadan çıkarmayacağımızı, yiyip içemeyeceğini söyledik," dedi sandalyede oturan adam, spor müsabakası izleyen bir fanatik gibiydi. "Çok korktu, kaç kez kustu. Dün geceden beri köşede oturuyordu. Ama saçlarını kesmemizi söylediğinde bir şeyler olduğunu anlamıştım. Hayvan gibi yaşamayı çoktan kabullendi."

Hayır, yavaş yavaş öldürmektense bir an önce bitirmeyi seçmişti. Av sona erdiğinde yatağın çarşafını çıkarıp yatağa oturdu, soğukkanlılıkla ellerini ve ayaklarını çarşafa sildi. İğrenme belirtisi göstermedi, aksine hareketleri zarifti. Çarşafı yere attıktan sonra kıpırdamadan oturmaya devam etti. Bu kez gözleri kameradaydı.

Her şey bitmiş gibiyken bir an sonra nefesi gözle görülür bir şekilde hızlandı. Tekrar ayaklandı, bu kez göz açıp kapayıncaya kadar karşı duvara atladı. Kamerayı yerinden söküp duvara çarparak parçaladığında görüntü kayboldu.

On altı gün öncekı Zühre'den daha çevikti. Fakat tüm benliği feryat içindeydi.

Ferit Kaya kıkırdadı. "Dememiş miydim?"

Emir nasıl bir sapıkla yan yana olduğunu bir kez daha hatırladı.

DEVAM EDECEK

TG.KAKTUSUN